

Шели Милър

ДОКОСНИ
ЗОРАТА

ШЕЛИ МИЛЪР ДОКОСНИ ЗОРАТА

Превод: Ваня Пенева

chitanka.info

Всеки, запознал се с красивата Хелър Пейтън, вижда пред себе си една истинска дама, образец на изтънчен вкус и безупречни маниери. И никой не би предположил, че всъщност е дете на позора, отгледана в мръсните коптори на Ню Йорк и дошла в Сан Франциско, за да избяга от миналото си. Един мъж обаче прозира какво стои зад нейните преструвки. Той също крие истинската си самоличност. Защото този тайнствен красавец е Хоакин Муриета, наричан от някои герой, а от други — опасен разбойник, отмъщаващ за чудовищно престъпление. Пламенното докосване на Хоакин Муриета превръща Хелър от образцова дама в истинска жена. Тя пък заличава омразата му в обятията на любовта. Така един мъж и една жена, които имат какво да губят, рискуват всичко, за да спечелят онова, което така страстно желаят.

1

ОТ ОКЕАН ДО ОКЕАН

„В един без двадесет тази сутрин в града ни пристигна специалният влак на мистър Пулчан, който докара управителния съвет на Бостънския търговски съюз. Гостите слязоха точно пред Гранд Хотел на Маркет Стрийт. От влизането в покрайнините на града до момента, в който влакът се установи пред хотела, те бяха приветствани с най-възторжен ентузиазъм от нашите съграждани. Маркет Стрийт бе претъпкана с хора, които гръмогласно викаха «ура», щом зърнаха светлините на локомотива. С навлизането си в улицата влакът постепенно намали скорост и с пронизително изсвирване отговори на приветствените възгласи на тълпата. Множество сгради, покрай които минаваше композицията, бяха бляскаво осветени. Влакът с деветте си вагона представляваше внушителна гледка, а пътниците му, струпани по прозорците и платформите, махаха с кърпички. Посрещачите, тълпящи се около и в Гранд Хотела, се бяха превърнали в истинско стълпотворение. Само с помощта на въжета, опънати от влака до хотела, и чрез ефикасната намеса на един полицейски взвод, стана възможно да се осигури свободен достъп на гостите до подиума, откъдето ораторите говориха пред множеството повече от час.

в. «Алта Калифорния»

Сряда сутринта

1 юни 1870 година“

Мис Хелър Пейтън раздалечи леко краката си и стегна (колкото можеше) мускулите си, за да противостои на клатенето и люлеенето на

влака, който изминаваше с пълна скорост последните няколко мили до Сан Франциско. Въпреки неприятното усещане от наситения с влажни изпарения вятър, развяващ иначе напълно подходящия ѝ за пътуване костюм, и оглушителното тракане на железните колела по релсите, тя предпочиташе да изчака пристигането им тук, на откритата платформа, далеч от мириса на брилянтин за коса и отвратителния дим на пури, просмукали се във въздуха на луксозния вагон.

Вече дни наред нервите ѝ бяха опънати до скъсване и тя изпитваше отчаяна нужда да остане тези последни минути насаме със себе си, за да събере смелост.

Щяха ли хората в Сан Франциско да прозрат колко крехко бе нейното лустро на дама, питаше се тя отново и отново в продължение на много дни. Един въпрос, който можеше да получи отговор само през двете следващи седмици престой в Сан Франциско. Тръпки я побиха при мисълта, какъв щеше да е този отговор.

Повечето млади жени от добри семейства прекарваха младежките си години в усвояване и прилагане на изтънченото изкуство да бъдат дами. Как, питаше се Хелър с безпокойство и раздразнение, би могла тя, дъщерята на една ирландска блудница, да постигне същото уважавано обществено положение при своя долен произход и само с няколко години обучение? „Жените не се раждат дами“, беше ѝ казала леля Абигейл. „Тях ги правят такива строгите им мамички и училищата, които завършват.“

Хелър не бе разкрила пред леля си амбицията да се превърне в дама, каквато беше и самата Абигейл. Тя никога на би могла да я разбере, защото винаги е била дама. И всички от рода Пейтън вдъхваха чувство на уважение и обществена значимост. Синята им кръв се предаваше без изключение от поколение на поколение, докато кръвта на Хелър имаше съвсем друг оттенък.

Тя не си правеше никакви илюзии относно това как я възприемат бостънските ѝ приятели. Те знаеха коя е и откъде е дошла и благосклонно я допускаха в средите си, макар Хелър да чувстваше, че винаги щяха да мислят за нея като за малката ирландска хлапачка, която Абигейл Пейтън бе спасила от калните улици на Манхатън и по чудодееен начин бе превърнала в уважавана млада жена. Така или иначе мястото ѝ в бостънското общество не подлежеше на обсъждане. Никой не би дръзнал да пренебрегва една родственица на Абигейл Пейтън.

Името Пейтън притежаваше огромна тежест, защото бостънските банки държаха огромна част от парите на фамилията.

Но в Сан Франциско, където това име бе неизвестно, Хелър трябваше да разчита единствено на собствените си качества. За пръв път имаше възможност да докаже на самата себе си, че независимо от всичко се е превърнала в истинска дама.

Дълга и тежка въздишка се изтръгна от нея, когато осъзна ужасното положение, в което се бе въвлякла, давайки съгласие да придружи леля си на това пътешествие. Не само трябваше да се придържа към безупречното поведение и маниери на истинска дама, но имаше да изпълнява и конкретни задължения — нещо, което изискваше цялата ѝ концентрация. Бе приела ангажимента да стане секретар по културните въпроси на Бостънския търговски съюз. Една длъжност, която изискваше от нея да документира всички социални и делови дейности на Съюза, както и произнесените речи. Освен разходките за разглеждане на забележителности, соаретата и речите, групата от Бостън щеше да обмени идеи с Търговската камара на Сан Франциско за взаимноизгодните възможности в областта на търговията и културата — обмен станал възможен единствено поради завършването на трансконтиненталната железопътна линия. За Хелър изключителен интерес представляваше и невероятният случай да покаже голямата си любов към изкуството пред един град, за когото бе чувала, че е лишен от всякакъв вкус към интелектуалните и естетическите наслади.

Толкова много възможности, мислеше тя, а вълнението пърхаше и туптеше в сърцето ѝ. И предизвикателства. Дори мисълта за тях караше стомаха ѝ да се преобръща от притеснение.

Хелър прикова поглед в обляния с лунна светлина калифорнийски пейзаж. Беше изминала дълъг път през тези дванайсет години, откакто живееше с Абигейл Пейтън. Противно на волята си, Хелър се върна към тесните улички и мрачни дворове на онзи потискащ квартал в Манхатън, наричан Файв Пойнтс. Мизерните жилища гъмжаха от хлебарки и плъхове и бяха кое от кое в по-напреднал стадий на срутване. Тя и майка ѝ обитаваха една стаичка в мазе, три метра под нивото на улицата, наречена Кау Бей. Нямахше прозорци, а стените бяха мокри и студени. Дори сега, след всички тези години, Хелър понякога се стряскаше насън с мисълта, че чува

отчаяните вопли на децата, дрезгавите викове на гняв и насилие и топуркането на бягащи крака по тесните сокаци.

Годините не бяха заличили в паметта на Хелър снежната нощ, когато Абигейл, облечена в топли кожи, бе почукала на вратата на тяхното мазе и се бе представила на свещеника, дошъл да се помоли над разяденото от туберкулозата тяло на майка ѝ. После всичко свърши и майка ѝ умря, а Хелър за пръв път онази зима се почувства стоплена, увита във вълнени одеяла в една приказна карета на път за Бостън — отиваше да живее с неомъжената сестра на баща си, която бе обещала, че ще изкупи безотговорността му да изостави Хелър и ще я обича като свое дете.

Хелър тръсна глава, сякаш да предотврати натрапчивото нахлуване и на други спомени. С тази част от живота ѝ бе приключено. Хелър О'Шей, детето на улицата, вече не съществуваше, Хелър Пейтън, секретар по културните въпроси на Бостънския търговски съюз, беше тук жива и здрава. И трябва да вземе строги мерки да не допуска мислите ѝ да бродят извън границите на настоящето, заповяда си тя неумолимо. Никога вече не желаше да се връща към нищетата и отчаянието на предишния си живот нито с мисъл, нито по какъвто и да е друг начин. Никога, никога вече!

Пронизителното изсвирване на увеселителния влак от изток привлече вниманието на чакащите хора. Бостънци пристигаха.

Вътре в Гранд Хотела на Сан Франциско лунната светлина струеше през един отворен прозорец, спираше за миг върху тоалетката, отрупана с порцеланови бурканчета и кутийки с гримове, и после окъпваше тялото на жената със сребърния си блясък. Хотелската стая ухаеше на гардении, нейния любим парфюм.

Елена Валдес обърна гръб на прозореца и с плавна походка се насочи към леглото, като си тананикаше стара мексиканска балада. Прокарвайки тънки изящни пръсти по раменете си, тя се освободи от червената копринена роба и я остави да се плъзне по тялото ѝ, сякаш бе наметало на тореадор. После с две ръце започна да освобождава дългите си сплетени коси.

Елена изправи глава и се загледа в Хоакин, както не го бе правила от години. Винаги е бил необикновено красив мъж, но сега за

първ път тя забеляза в чертите му незаличимия отпечатък на бащината му американска кръв. Беше обръснал великолепните си брада и мустаци — жертва на конспирацията, както ѝ бе обяснил още в началото на сегашната им среща.

Въпреки че баща му бе роден във Вирджиния, Елена никога не беше смятала Хоакин за янки, макар за известно време и той самият да бе живял и учил на Изток. Сега, като се вглеждаше в него по-отблизо, тя се питаше на чия страна всъщност клоняха симпатиите му: към американците или към мексиканците? Той често се докарваше като американец, но се обличаше и като *vaquero*^[1]. Тази вечер носеше късо бежово сако и плътно прилепнали панталони, дълги до коленете и украсени със сребърни копчета — облекло на калифорниец.

Хоакин наведе лице и също я погледна. Тъмните му вежди пресичаха грубо циничната острога на дяволски черните му очи. Тези негови очи я преследваха и денем, и нощем. Бездънни! Чувствени! Предизвикателни! Хипнотични! С един само свой поглед той можеше да я накара да се вкамени или да се разтопи като свещ.

Прецизният ѝ одобрителен оглед на неговата особа бе внезапно прекъснат от тълпата пред хотела, която шумно и необуздано приветстваше пронизителното изсвирване на локомотива. Елена подскочи, сякаш бе простреляна.

— Пфу! Глупаци! — Тя символично заплю жителите на Сан Франциско заради просташкия им изблик на чувства, породени от пристигането на източния влак с екскурзиантите. Решена обаче да не обръща внимание на нарушения покой, Елена се сгуши в Хоакиновото рамо и нежно запя с думи баладата, която преди само си тананикаше.

Ново пронизително изсвирване и хората пак закрепяха.

— *Caramba!* — Елена гневно се дръпна от него. Сипейки яростни клетви, тя се втурна към прозореца и рязко дръпна тежките завеси от дамаска. — *Basta!* Достатъчно! Чухте ли ме? Достатъчно!

— Внимавай, *mi amor*, да не им показваме повече от гнева си. — Хоакин я дразнеше, а блясъкът в черните му очи показваше, че се забавлява.

Елена се взря в него с плътно стиснати, нацупени устни.

— Не е честно, *querido*^[2]. Това е първата ни нощ от три години насам и да я съсипе някакъв си влак, пълен с грингоси. Дано не ми

падне някоя от онези префърцунени бостънски дами с прозрачна кожа, че ще опита острието на мъничката ми кама!

Хоакин смръщи вежди.

— Ще има и други нощи, Елена, защото имам намерение да поостана тук известно време. Бъди търпелива.

— Така каза и миналия път, когато дойдох в Ранчо Муриета и преди това, когато се срещнахме в Мексико Сити — проплака тя с надеждата да предизвика поне малко съжаление у него.

— Този път ще е различно. — Той погледна часовника си.

На тридесет и шест години Хоакин не бе вече така слаб както в младостта си. Тялото му бе придобило по-голяма мъжественост, но заедно с това бе станало и много по-възбуждащо. Вълнуващото движение на твърдите изпъкнали мускули под загорялата от слънцето кожа предизвикваха у Елена сподавен стон от пробудилия се отново копнеж. Колко ли други жени го бяха виждали, както го гледаше сега тя? Колко ли бяха почувствали вкуса на целувките му, трепета от ласките му и колко от тях го обичаха като нея? Елена никога нямаше да узнае. Всъщност имаше много неща, свързани с Хоакин, които никога нямаше да узнае или да разбере. Той бе по природа саможив човек, а сега, когато името и делата му бяха известни на цяла Калифорния, се бе превърнал и в потаен.

Хоакин се извърна да вземе ризата си от стола и тя потръпна при вида на избледнелите белези, набраздили широкия му гръб — следите от тежък камшик за бикове, камшикът на Лутър Моугър. Тя си припомни нощите, в които бе лежала до Хоакин, грижейки се за раните му, топлеше го, когато треската пронизваше с ледени тръпки тялото му, и го успокояваше, щом изтерзаното му съзнание го караше да бълнува. Белезите от камшика се бяха поизличили с годините, но спомените ѝ за онези първи месеци, след като Моугър и неговите гринговци бяха нашибали Хоакин и убили жена му — тези спомени нямаше никога да избледнеят.

— Сега може би ще ми кажеш защо си дошъл в Сан Франциско? Аз си мислех да прескоча до Ранчо Муриета след няколко седмици, но вместо това — ето те тук!

— За да те погледам как танцуваш, мила. Станала си страхотна артистка, нали? Говори се, че изпълняваш танца на паяка по-добре и от учителката си Лола Монтес.

Елена издаде звук на крайно възмущение.

— Ха! *Онази жена ли?* Тя нищо не представляваше! Нищо!

После млъкна внезапно, съзнавайки, че той всъщност се опитва да смени темата на разговора.

— Но ти си го знаеш, *querido*. Много пъти си ме гледал да танцувам и на сцената... и в спалнята, не е ли така?

Тя се премести малко, за да застане точно пред него.

— За глупачка ли ме мислиш? Да не смяташ, че не знам защо си дошъл? Заради онзи човек, нали? Който те нашиба с камшика и уби Росита? Той тук ли е, в Сан Франциско?

Присвиването на очите му и стягането на брадичката ѝ дадоха отговора, който очакваше.

— О, Хоакин!

Името му прозвуча като страстно стенание.

Той стоеше пред шкафа с вградената мивка и плискаше лицето си с вода. Така полуоблечен, докато се миеше, изглеждаше почти уязвим.

— Мислиш ли, че като си се обръснал, никой няма да те познае? Та ти си Хоакин Муриета, известният бандит! Грингосите ще те преследват, както и преди, само че този път няма да допуснат грешка. Този път ще убият *теб!* Теб, Хоакин!

Преструвайки се, че не обръща внимание на пламенните ѝ слова, Хоакин приключи с копчетата на ризата и се пресегна за сакото. А Елена, притиснала слепоочия с върха на пръстите си, простена с явно раздражение.

— Дори котката има само девет живота, а ти, глупав мой *vaquero*, изразходи своите много отдавна, още в Аройо Кантуа.

— Стига!

Гласът му отекна като гръм, а въздушната струя, която го последва, издуха косите в лицето ѝ. Фините косъмчета по тила ѝ настръхнаха. Тя направи опит да вземе думите си обратно, защото знаеше, че е отишла твърде далеч.

Хоакин се взираше в нея заплашително.

— Говориш каквото ти падне, Елена. Мислиш ли, че съм забравил какво се случи в Аройо Кантуа? Ден не минава, без да си спомня за него. Другарите ми бяха избити, Елена, и то заради мен.

— Не, Хоакин. Те не умряха заради теб. Те се бореха за справедливост. Загинаха за справедливостта.

Изпълнен с гняв, Хоакин отвърна:

— И голяма полза имаха от това! Не смей да споменаваш повече онова място! А и то няма нищо общо с желанието ми да намеря Лутър Моугър и да отмъстя за Росита.

— Грещиш, Хоакин. Има много общо! Много хора знаят, че рейнджърите убиха друг Хоакин. И вярват, че ти още си жив.

— Преценявам риска и съм готов да го поема.

Той отиде до прозореца и рязко го затвори. Когато се обърна, свирепата ярост бе отстъпила място на едва забележима усмивка.

— Държиш се като някоя баба. Прекалено много се тревожиш.

Той пъкна дългия си нож с раздвоен връх в кожения калъф, прикрепен към колана му.

Елена промълви онова, което таеше в сърцето си.

— На жената е позволено да се тревожи за мъжа, когото обича.

Тя очакваше признанието ѝ да го изненада, но той само я обгърна с ръце и леко я целуна по челото. Скръбното ѝ изражение се смени и тя му отправи блеснал от страст зноен поглед.

— Остани при мен тази нощ. Нуждая се от теб.

Той никога нямаше да узнае колко много означава за нея. Години наред Елена опитваше да се освободи от страстната си жажда по Хоакин и скиташе по света подобно на циганка, танцуваше и играеше роли пред крале и кралици из цяла Европа. Но винаги се връщаше в провинция Сонора, в Ранчо Муриета и при Хоакин. Изпитваше раздразнение при мисълта, че той е единственият мъж, който напълно я лишаваше от гордост. Да бъде жената на Хоакин, да носи името му и да има любовта му — това бе всичко, което искаше.

Тя и сега се питаше, както често го бе правила през годините, защо Хоакин се бе оженил за Росита Феликс, а не за нея.

— Трябва да тръгвам. Лино ме чака — събци той.

Притисната до бузата му, Елена възропта тихичко, докато ръцете ѝ опитно и свойски се движеха по тялото му.

— Може да почака малко. Какво толкова ще се случи? — прошепна тя и потърка с длан неговата мъжественост.

— Не прави това, Елена!

Ръката му притисна нейната с непоколебимост, която не допускаше възражения. Той се обърна и посегна към шапката си.

Елена тръсна глава и отскочи назад като млада кобилка.

— Лино Торал! Винаги този Лино!

Очите ѝ бляскаха като шлифован оникс.

— Не разбирам защо ти...

Преди да успее да довърши, той я сграбчи за голите рамене.

— Няма повече да говорим за Кантуа, нито за Лутър Моугър, нито за Лино Торал! Разбра ли?

Елена се извъртя и се освободи от ръцете му.

— Si, но аз винаги ще се страхувам за теб и винаги ще мразя Лино Торал!

Тя му обърна гръб и скръсти ръце на гърдите си. Още от детските им години Лино неизменно заставаще между тях. Лино — лейтенантът разбойник! Лино — ученият юрист и писател! Лино монахът! Но винаги Лино — довереният, близкият приятел!

— Хоа...

Името му заглъхна на устните ѝ, когато се обърна и видя празната стая. Продължи да се вира в мястото, където бе стоял.

После я обхвана жажда за свеж въздух. Елена грабна робата си от стола, наметна я на раменете си и забърза към прозореца.

В същия миг приближаващият локомотив изпрати ярък сноп светлина към прозореца и я заслепи. Тя дръпна рязко завесите и се хвърли обратно на леглото.

Бостънците бяха пристигнали.

С навлизането си в града влакът постепенно забави ход. Движейки се по специално прокараните за случая релси, машината, която бълваше пара и дим, с пронизителен писък измина дългата стотина метра входна алея, окичена с гирлянди от цветни ленти, и спря пред Гранд Хотела.

Хелър вдигна ръце да прибере кичурчетата коса, измъкнали се от стегнатия ѝ кок. При това движение банелите от китова кост на корсета се врязаха отстрани в тялото ѝ. Хелър потръпна от болка и побърза да отпусне ръце. Още час, най-много два и щеше да се освободи от това притеснение. Изпод ръба на модната шапка, нахлупена ниско над

челото, тя се вгледа в жизнерадостната тълпа, която развяваше знаменца, и която цял взвод полицаи в елегантни униформи задържаха настрани от влака.

Дребничка побеляла жена, облечена цялата в черно, отвори вратата на вагона и излезе на платформата.

— Я виж ти! — произнесе Абигейл Пейтън, докато разглеждаше обстойно картината пред себе си. — Какво ти казах? Те съвсем не приличат на диваци, нали?

Хелър въздъхна, гледайки нейното самодоволно изражение.

— Лельо, моля те! Ти не си разбрала. Мис Пениуърт и аз не сме твърдели, че в Сан Франциско живеят диваци. Казахме само, че много от *западняците* — онези, които все още носят оръжия на пояса — са недостатъчно цивилизовани и...

— Много добре *знам* какво сте казали, Хелър. Случайно чух скъпата ти възпитателка да обяснява как ние можем да помогнем за „спасяването на диваците от Сан Франциско“. Диваци, как ли не! Ако оставим на Елизабет Пениуърт, тя ще нарече най-уважаваните светила на Бостън най-обикновени мисионери!

Хелър се канеше да протестира, но размисли и се отказа. Навлизането в спорове не бе подобаващо поведение за една дама. А и с нищо не би могла да промени явната неприязън, която Абигейл изпитваше към Елизабет Пениуърт.

Хелър усети изпитателния поглед на леля си и дългото цял фут пауново перо на шапката ѝ неспокойно потрепери. Сега ѝ се щеше да бе избрала друга шапка. Тази бе точно копие на любимия модел на Елизабет Пениуърт и Абигейл много добре знаеше това.

— Опитай се да се усмихнеш, скъпа. — Абигейл звучеше подкупващо. — И, за бога, остави тази поза на олимпийска резервираност и студенина. Нищо чудно, че все още не си си намерила съпруг. Плашиш и отблъскваш мъжете с високомерното си държание.

Преди Хелър да успее да възрази (сигурно вече за стотен път), че не желае съпруг, нито сега, нито когато и да било, ръководителят на групата, Александър Райе, им махна с ръка да слязат от платформата и да се присъединят към останалите екскурзианти.

Каdifените въжета, охранявани допълнително от строги полицаи, предпазваха бостънците от прекалено ентузиазирани им

посрещачи, докато те се придвижваха към мястото, където ги очакваха членовете на Търговската камара на Сан Франциско.

Абигейл сграбчи Хелър за ръката и се втурна да настигне мистър Райе, който вървеше начело на групата.

— Да побързаме, миличка. Обещах на Алекс да застана най-отпред до подиума и да му суфлирам речта, ако се наложи.

Тълпата напираше все по-неудържимо, а възетата бяха изпънати до крайност. Накрая те не издържаха и стотиците ликуващи посрещачи се втурнаха към трибуната, отрязвайки пътя на Абигейл и Хелър към нея.

— Не може да бъде! — извика Абигейл. Тя побърза да отстъпи пред множеството, което бе разделило нея и Хелър от групата.

Виждайки отчаянието на леля си, Хелър предложи:

— Ела да ги заобиколим и да се промъкнем отстрани. Така бихме могли...

— Не! Не! — прекъсна я рязко Абигейл. — Ще отнеме много време. Дотогава речите ще свършат. Трябва да се промушим!

Преди Хелър да успее да възрази, Абигейл я сграбчи за ръката и започна щурма си напред. Използвайки черния си копринен чадър, сякаш бе меч, възрастната жена се запровира сред множеството с такова достолепие, че всички неусетно започнаха да ѝ правят път.

Тълпата се смълча, защото Робърт Суейн, президентът на Търговската камара на Сан Франциско, бе вдигнал ръка.

— И нека се запомни този първи ден на месец юни, в знаменателната 1870-та година, когато жителите на два велики града обединиха усилията си, за да постигнат културно разбирателство и поголяма търговска предприемчивост.

Радостни възгласи изригнаха сред присъстващите.

Хелър усети, че Абигейл удвои усилията си, тя буташе с лакти и ръгаше с чадъра, а после рязко и безцеремонно се извиняваше на роптаещите в един глас граждани на Сан Франциско. Хелър бе страшно притеснена от грубостта на леля си, но никой не можеше да казва на Абигейл Пейтън — най-уважаваната дама в Бостън — какво да прави и какво не! Ето защо, придържайки с една ръка шапката, а с другата — леля си, тя само гледеше да не изостава от нея и смирено повтаряше след Абигейл резките ѝ извинения.

Секунди по-късно Хелър зърна над главата на една жена покрития с тента вход на хотела. Слава богу, промълви тя. Още само няколко метра и те щяха да се озоват до подиума. Абигейл я дръпна силно за ръката и я накара да ускори ход.

Тогава едно малко момченце с размъкнати дрешки се стрелна между двама мъже и налетя право на Абигейл, блъсна я и тя загуби равновесие. Хелър също политна рязко, когато ръката на леля ѝ се изтръгна от нейната. После в бъркотията тя видя Абигейл да се накланя застрашително напред и да протяга ръце, сякаш се опитва да се хване за нещо и да се задържи, а чадърът ѝ стърчеше пред нея като копие, насочено за бой.

На Хоакин и през ум не му минаваше, че тълпата пред хотела може да се окаже толкова огромна, че да го забави за срещата му с Лино. Той, разбира се, беше прочел за увеселителния влак в „Дейли Алта Калифорния“ — девет вагона, създадени от Джордж Пулман, сред които имаше един спален вагон, вагон-ресторант и един за пушене. Имаше дори и библиотека с класическа литература и печатница за издаване на всекидневник. Бяха прокарани и специални релси, за да се придвижи влакът директно по Маркет Стрийт до самия вход на хотела.

Само група аристократи със синя кръв би превърнала едно трансконтинентално пътуване в истинско светско приключение, каза си Хоакин леко развеселен. Ако беше помислил за това по-рано, щеше да си даде сметка, че пристигането на бостънците ще привлече тук половината град, но умът му бе зает с Лино и целта на срещата им.

Сега имаше два избора — да изчака края на речите или да се върне в стаята при Елена. Хоакин мразеше тълпите, но още повече мразеше Елена да използва сексуалния си чар, за да го прелъстява. Тя владееше тялото си и си служеше с него със същото умение, с каквото един *vaquero* яздеше коня си. По-късно, когато останеше сам, той трябваше да премисли връзката с нея. Тя ясно бе дала да се разбере какво иска, но той все още не беше наясно със себе си. Едно нещо обаче не подлежеше на обсъждане — налагаше се да вземе решение!

Хоакин се дръпна от покрития вход на хотела и потърси анонимност сред навалищата. Старото познато чувство на безпокойство

натеза върху плещите му, но той побърза да се отърси от него, отдавайки го на прекалено многото хора.

— ... сега, когато са поставени и последните релси, дните на ужасните пътувания остават зад нас. Вече можем да пътуваме удобно, в разкош и безопасност.

Думите на оратора предизвикаха бурии аплодисменти. И тогава, без всякакво предупреждение, дуло на револвер се врязва в гърба на Хоакин. Той инстинктивно измъкна ножа, обърна се и сграбчи нападателя си.

Хелър вида блясъка на закалената стомана да се устремява към Абигейл. Лицето ѝ загуби цвета си. Нож! Гордините се търкулнаха стремглаво назад и Кау Бей изникна пред нея със страховита яснота. Побоища, ругатни, ножове, кръв и смърт. Ето това се случваше там навън, на открито.

— Не... Моля ви!

Думите едва се отрониха от гърлото на Хелър. Трябваше да го спре, трябваше да спаси леля си. Подобно на котка Хелър скочи напред, блъсна Абигейл настрани и се хвърли върху нападателя.

Остра болка прониза плътта ѝ и я остави без дъх. Стонът ѝ едва ли прозвуча по-силно от шепот на изненада сред оглушителния взрив от викове и шумотевица. Отдръпна се бавно и притисна облечената си в ръкавица ръка към тялото. После, като почти не се осмеляваше да поеме дъх, тя обърна длан нагоре.

Кръв.

Мъжът пък повдигна брадичката ѝ и я накара да го погледне. Жестоките му устни произнасяха някакви думи, но тя не можеше да ги чуе. Той ѝ хвърляше страховити погледи изпод периферията на шапката. Очите му, също дяволски черни, изучаваха лицето ѝ така напрегнато, че едновременно я ужасяваха и хипнотизираха.

— Ви... вие ме про... прободохте!

Хелър се олюля. Опита се да се пребори със замайването, но разбра, че усилията ѝ са безполезни. Топъл ветреца погали лицето ѝ. Гардени. Усети мирис на гардени. Спомни си градината на Абигейл — малка, квадратна, оградена със стена и с цветни лехи по края. Техните ароматни цветове изпълваха въздуха с ухание, което нахлуваше през прозореца ѝ и я унасяше в сън. Тя политна напред, търсейки опора в твърдите като скала гърди на мъжа, и припадна.

-
- [1] Кравар, говедар (исп.). — Б.пр. ↑
- [2] Скъпи, любими (исп.). — Б.пр. ↑

2

Елена Валдес промърмори ново проклятие, разбухвайки с ръце възглавницата си, и легна на една страна. Съмняваше се, че ще успее да заспи, защото главата ѝ бе пълна с мисли за Хоакин. Господи! Как можеше едновременно да обича и да мрази този мъж. Влюби се в Хоакин още като младо момиче и го намрази, когато той се ожени за дъщерята на съседа чифликчия, Росита Феликс. Никога нямаше да ѝ прости! След смъртта на Росита, тя изпита щастие да го утешава и да се грижи за него. Когато Хоакин се посъвзе от душевната и физическа болка, тя започна да го следва навсякъде, шпионираше вместо него, готвеше му ядене и топлеше леглото му нощем. Нямаше мъж на света, който да я възбужда като Хоакин. Когато правеше любов с нея, той любеше цялото ѝ същество — и духа, и тялото. И това се случваше всеки път, когато биваха заедно. Никога нямаше да си обясни защо единствено той оказва такова въздействие върху нея.

Тя бе негова жена по всички възможни начини — съпругата, от която мъж като него се нуждае. Но въпреки цялата ѝ преданост той не поиска да се ожени за нея. И тогава тя го напусна. Ако Франция не бе пред война с Прусия, тя щеше да остане в Париж и да омае някой богат маркиз. Това бе несериозно извинение за тръгването ѝ, защото нищо не я застрашаваше, но перспективата да стане свидетел на войни и битки само ѝ даде претекст да се върне при Хоакин. По време на пътуването към дома тя кроеше планове как да го съблазни така неустойимо, че да го накара да се ожени за нея. Няма значение, казваше си Елена, че той никога не отвърна на любовта ѝ, че обичаше единствено Росита. Нали я желаше — с това трябваше да се задоволи. Основната ѝ задача бе той да осъзнае колко е подходяща за него и колко много му е нужна. Елена щеше да му покаже, че и сега може изцяло да разчита на нея, и че тя винаги ще пази тайните му. В края на краищата само тя знаеше какви зли духове преследваха душата му и какви кошмари терзаеха сънищата му. Единствено тя го разбираше!

Елена насочи мислите си в друга посока и се опита да заспи. Годишите далеко от Хоакин бяха самотни, но не и безполезни. Талантите ѝ на танцьорка и актриса ѝ бяха спечелили световна слава, богатство и уважението на изисканото общество. Мъжете я обожаваха, съперничеха си за благосклонността ѝ, като хвърляха в краката ѝ цветя, бижута и своите сърца. По време на престоя си в Европа Елена научи много за живота и мъжете — достатъчно, надяваше се, за да спечели единствения мъж, когото обичаше.

— Утре вечер — прошепна тя върху възглавницата — аз ще танцувам за теб и само за теб, мой прекрасен и глупавичък *vaquero*. Ще те накарам да ме пожелаеш, както не си желал нито една жена!

Елена затвори очи, потри буза в ленената калъфка и се отдаде на мечти за блажените години, които я очакваха като доня Муриета, господарката на Ранчо Муриета, най-голямото имение в провинция Сонора. Това беше нейно право! И не можеше — и нямаше — да си позволи да мечтае за нещо по-малко! Най-накрая бляновете ѝ щяха да се превърнат в реалност.

В този миг вратата се отвори с трясък и усмивката изчезна от устните на Елена. Тя скочи от леглото.

— Ко... кой е там? — попита настойчиво.

Търсейки пипнешком в тъмнината, тя най-после намери и сграбчи робата си.

— Запали лампата, Елена. Нуждая се от помощта ти.

Не би могла да сбърка дълбокия тембър на Хоакиновия глас.

Изгарящ ужас притисна гърдите на Елена. Ранен ли е? Или някой го е разпознал? Умоляваше го да е по-предпазлив, молеше го да си измисли по-надеждна дегизировка, но той само се присмиваше на страховете ѝ. Толкова често предизвикваше съдбата, че човек оставаше с впечатление, че сякаш иска да бъде намерен и заловен.

Хоакин затръшна с ритник вратата зад себе си.

— Трябват ми амонячни соли.

— Амонячни соли?

Запалената клечка проблесна за миг и после стаята се изпълни със светложълта светлина.

— И какво са ти прит... — Елена извика при вида на червенокосата жена, която Хоакин носеше на ръце. — Коя е тази жена? Защо я носиш тук?

— Амонячни соли, Елена! — повтори още по-настойтелно той, с явно нетърпение.

Елена се залута из стаята, мърморейки и проклинайки, докато отваряше и затваряше разни чекмеджета. Най-накрая откри сребърното мускалче върху тоалетката си сред разпилените бижута. Поколеба се за миг, после грабна шишенцето и се запъти обратно през стаята.

— Болна ли е? Да? — Елена стигна до леглото и замръзна при вида на увеличаващото се кърваво петно, което се просмукваше през жакета на грингата. — Тя е ранена! Какво се е случило?

Хоакин поклати глава, а лицето му изразяваше загриженост.

— Убий ме, ако знам. Мислех, че съм я намушкал, но ножът ми е чист...

Той се зае да разкопчава жакета на непознатата, но под него откри ситно плисирана блуза. Изгубил вече търпение, Хоакин повдигна ръката на младата жена, пхна върха на ножа си в отвора на дрехата и с едно движение я разряза до кръста. Под блузата веднага се показа ново препятствие — корсет. Но той поне даде отговор на въпроса му. Девојката наистина беше прободена. Един от банелите на корсета се бе счупил и голямо парче се беше забило в кожата ѝ точно под дясната гърда.

— Дявол да ги вземе жените с тяхната глупава суета!

Хоакин извади парчето внимателно, прибра го в джоба си, после разтвори корсета и камизолата под него.

— Трябва ми бренди и нещо за превръзка — каза той на Елена, която кръжеше около него като червеноопашат ястреб, и наблюдаваше всяко негово движение. Много нежно той притисна с върха на пръстите си раната, за да спре кръвотечението. Палецът му попадна под топлото възвишение на младата женска гърд. Прекрасни гърди, помисли си той, малки като всичко останало у нея. Сянката на спомените смекчи изражението му и го върна назад в годините. И неговата съпруга беше дребничка като тази млада жена. Гърдите ѝ съвършено точно изпълваха шепите му. Обхвана го неустойимо желание да докосне бостънката по по-интимен начин. Вместо това той рязко отдръпна ръка и прокле и себе си, и обстоятелствата, които го бяха въвлекли в тази нелепа случка.

Нежността, появила се върху лицето на Хоакин, не остана незабелязана от Елена. Ето за такова изражение копнееше тя —

живееше за него — а сега той го даряваше на някаква янки с бледа, прозрачна кожа!

Елена се пресегна за най-хубавото си бренди, подарък от пламенен обожател, но веднага се разколеба. Остави го и бързо грабна друга бутилка от по-обикновена марка.

Изруга през зъби, докато подаваше на Хоакин шишето и парче съвсем нов муселин, който се канеше да занесе на шивачката.

— Това е само повърхностна рана, Елена.

Хоакин чу приглушен съскащ звук, когато притисна с длан гърдта на младата жена, за да почисти раната. После направи подходяща превръзка и като откъсна дълга ивица муселин, я уви около нея чак до кръста, за да задържи превръзката неподвижна.

— Предполагам, че ще трябва да я приведа в предишния ѝ вид, преди да се свести.

В този миг Елена го избута настрана, загърна набързо разрязаните части на блузата на бостънката и закопча плътно жакета ѝ.

Остра миризма на амоняк удари Хелър в носа. Очите ѝ рязко се отвориха. В замъгленото и неясно пространство пред себе си тя зърна тъмнокоса жена да се взира в нея.

— Госпожо, наистина ли ви виждам?

Едва разпозна собствения си глас, който приличаше по-скоро на дрезгав шепот. Ден ли беше или нощ? Не можеше да прецени, клепачите ѝ тежаха, а зениците сякаш отказваха да се фокусират, някаква миризма — натрапчив аромат на цветя — я накара да сбърчи нос. Искаше ѝ се да се отърве от тежкото ухание, но не ѝ достигаха сили.

Хелър усети как матракът се повдигна, освободен от тежестта ѝ, и обърна лице върху възглавницата. Премигна няколко пъти, за да проясни насълзените си очи, и отново опита да докара всичко на фокус.

Един тъмен силует и черни като обсидиан очи постепенно се съединиха в ужасяващо видение — мъжът, който я беше намушкал! Вълна от адреналин я заля. Без да мисли какво прави, тя скочи мигновено от леглото и се хвърли към нападателя си.

Като изръмжа гневно, мъжът сграбчи ръцете ѝ и я дръпна силно към себе си, прекъсвайки по този начин атаката, физическият контакт помежду им се оказа безспорно успокоителен за нея. Тя се извъртя, за да се измъкне от хватката му, и се отдръпна назад. Сподавен вик се изтръгна неволно от устните ѝ, защото я прониза остра болка. Това я накара да вдигне пълни със сълзи очи и да срещне неговите.

— Моля ви, не ме убивайте!

Хелър отстъпи още малко, докато усети ръба на матрака зад себе си. Вълната адреналин от преди малко внезапно я напусна и краката ѝ започнаха да се подгъват като на новородено жребче.

— По дяволите, глупава жено!

Думите на мъжа отекваха някъде сред мъглата, която на талази обхващаше съзнанието ѝ. Хелър усети, че коленете ѝ омекват и почти си представи как се разтопява в локвичка пред краката му.

— Не, няма да стане! Няма да ми припадаш пак!

Силните му ръце я изправиха и той започна да я разтърсва, сякаш беше парцалена кукла.

— Хайде, бостънче, дръж си очите отворени и не заспивай!

Тръскането престана и той я притегли в обятията си. Положи главата ѝ на рамото си и зашепна нежни и окуражаващи неща в ухото ѝ. Накрая каза:

— Зная, че те уплаших, но те уверявам, че не съм имал намерение да те нараня.

Полека-лека думите стигнаха до нея, въпреки оглушителните удари на собственото ѝ сърце. След няколко мига, когато се почувства по-силна, Хелър постави облечена в ръкавица длан помежду им и се отдръпна малко назад. Той наведе красивата си глава и се вгледа дълбоко в очите ѝ, а тя потисна едно ридание.

— Сега вече мога да приема твоето извинение — каза той напълно изненадващо.

Тя вдигна вежди. Сигурно не беше чула добре.

— Вие... вие какво?

Ръцете му я отпуснаха малко.

— Готов съм да приема извинението ти.

Този път чу съвсем добре. Основателното възмущение изригна в нея и помете цялата нежност на предишните няколко мига.

— Извинение? И защо трябва да се извинявам според вас? Вие сте самото възплъщение на дявола, ето какво сте вие! Намушкахте ме с нож!

Тя сложи ръка върху раната и потръпна.

— Не съм те намушкал.

Хелър погледна надолу, после сграбчи края на жакета и го изпъна силно. Пребледня при вида на кървавото петно.

— Как тогава ще наречете това?

— Ще го нарека глупава женска суета.

— Суета? Какво общо има суетата с факта, че ме наранихте?

— В интерес на истината, бостънче, наранил те е корсетът ти.

Той бръкна в джоба на сакото, извади окървавения банел и го задържа пред нея да го разгледа.

Абигейл се държеше за стълба на фенера пред хотела и правеше опити да превъзмogne замайването. На шейсет и две годишна възраст тя не бе вече така издръжлива като преди. Честно казано, след случилото се преди минути тя смяташе, че има голям късмет, задето още е жива. „О, господи“, простена Абигейл и облегна тупкащата си от болка глава на стълба. Защо онова малко китайте — джебчицата — не бе избрало да мине от друго място. И защо тя не бе пуснала чадъра, вместо да го тика пред себе си. Хелър я спаси да не я намушкат с ножа, но тя, от своя страна, не успя да ѝ помогне, защото тълпата просто я отнесе, докато един полицаи преследваше малкия крадец. Като цяло ситуацията все повече напомняше комедия от грешки, коя от коя по-нелепи. Е, поне знаеше накъде се бе отправил похитителят, отвлякъл Хелър.

Някакъв млад мъж спря до нея.

— Добре ли сте, госпожо? — попита той загрижено.

Абигейл се обърна и примигна. Най-последна помощ.

— Ами... ами да... Но се нуждая от полиция.

Тя направи опит да се задържи на крака без помощта на стълба, но не се получи.

— Май сте се докарали малко като Джърси Светкавицата, не е ли така, госпожо?

— Джърси кой?

— Светкавицата. Нали разбирате...

— Светкавица? — Очите на Абигейл се впериха остро в него. — Да не намекувате, че съм пияна? — Тя сграбчи палтото му и така заизвива плата, че се получи стегната топка. — Ах ти, нищожество! Искам да знаеш, че не се докосвам до спиртни напитки дори с лечебна цел! Но племенницата ми бе отвлечена от един мъж с нож. Отнесе я в хотела. — И тя посочи с костеливия си пръст отворените врати.

Младежът ококори очи.

— Отвлечена значи? Тогава сте абсолютно права, трябва ви полиция. — Той с мъка отдели пръстите ѝ от палтото си. — Отивам да потърся полицай, който да ви помогне.

Абигейл сложи ръка на сърцето си.

— О, да. Направете го! Цял живот ще ви бъда благодарна. Само... моля ви, побързайте!

Не беше сигурна колко време мина, преди да осъзнае, че нито младежът ще се върне, нито ще дойде полиция. Поемайки дълбоко и успокоително въздух, тя се стегна, изпъна се в цял ръст, който не надвишаваше метър и шестдесет, и се отдръпна от стълба. Като се увери, че няма опасност да политне и да падне, Абигейл се запъти към вратите, които водеха към фойето на хотела. То бе празно, не се виждаше жива душа. Тя огледа замислено стълбите, после бавно започна да се изкачва.

Стори ѝ се, че мина цяла вечност, преди да стигне до площадката на първия етаж. Когато това стана, пред нея възникна друг проблем — дълъг коридор с множество врати от двете му страни и всички затворени.

— Хелър! Хелър Пейтън! Къде си?

Абигейл заудря по първата врата, после по следващата. Натискаше дръжките, надзърташе през ключалките. Беше останала без дъх, когато стигна до последната врата в самия край на коридора. Тя облегна чело на нея и се помоли. Не вярваше, че ще има сили да се качи до втория етаж, а за третия не смееше и да помисли.

— Хелър! Тук ли си?

Абигейл завъртя валчестата дръжка и вратата изведнъж се отвори. А вътре стоеше Хелър.

— Лельо!

Абигейл Пейтън влетя в стаята — истинско торнадо от колосан черен креп, бликаща ярост и размахан чадър. Мъжът — похитителят — заплашваше Хелър с някакво окървавено оръжие.

— Само посмей да я докоснеш и ще ти разбия черепа! — заплаши го тя, а прегракналият ѝ вече глас бе съвсем отпаднал и пресипнал под напора на страха.

Мъжът очевидно пренебрегна заплахата и сграбчи чадъра ѝ.

— Предупреждавам те! За последен път ме нападаш с това.

Както бе стиснал здраво металния връх на чадъра, той го вдигна, сложи го върху облегалката на стола и го пречупи на две.

Абигейл сграбчи Хелър за ръката и я дръпна на безопасно разстояние.

Тогава от полумрака се появи тъмнокосата жена в червена копринена роба, пристегнатата с широк колан в кръста.

— Пардон, сеньора — каза тя, обръщайки се директно към Абигейл. — Навярно сте чували за мен. Аз съм Елена Валдес. Напразно се боите, приятелят ми нямаше друг избор, освен да донесе вашата племенница тук, в стаята ми, след като е припаднала в тълпата. Но както виждате, тя е добре. Не сме ѝ сторили нищо лошо.

Абигейл като че ли въобще не я чуваше.

— Хелър! Детето ми! Наистина ли си добре? — Тя кудкудякаше като загрижена квачка, докато разглеждаше щателно Хелър. Но щом зърна изцапания с кръв жакет, изписка от ужас. — Мили боже! Те лъжат! Тези хора са диваци. Отивам в полицията.

Пръстите на Хоакин се стегнала около ръката на Абигейл и спряха стремителния ѝ порив.

— Не, няма да отидете в полицията!

Елена Валдес прекоси бързо стаята, затвори вратата и се облегна на нея.

Абигейл успя да измъкне ръката си.

— Как смееете да ни задържате тук против волята ни!

Все още дезориентирана, Хелър едва възвърна гласа си.

— Моля те, лельо, ти не разбираш. Всичко беше грешка. — Обяснението някак заседна в гърлото ѝ. — Корсетът ми е виновен. Един банел се счупил и той...

Тя не можа да продължи, затова грабна парчето кост от испанеца и просто го подаде на леля си.

Побелелите вежди на Абигейл се присвиха, придавайки ѝ едновременно навъсено и объркано изражение.

— Милостиви боже! Не бях чувала подобно нещо. Трябва да те отведе в стаята ти и да се погрижа за теб. Сигурна съм, че раната е незначителна, но все пак... — Тя поклати глава.

Хелър едва ли имаше по-голямо желание от това, да се върне в стаята си и Абигейл да се грижи за нея. Помоли леля си да прибере парчето банел в дамската чантичка.

— Мисля, че ви дължим извинение, мистър...

Унижението се надигна в гърлото на Хелър като горчива жлъчка и вкусът му я раздразни допълнително, защото нямаше на кого да се сърди, освен на себе си. И което беше още по-лошо, испанецът се оказа напълно прав. Суетата я бе накарала да си купи с един номер по-малък корсет. Проклетото нещо я изтезаваше от първия миг, в който го сложи.

— Монтаньос, сеньорита, дон Рикардо Монтаньос — отвърна Хоакин и измисленото име се търкулна по езика му с непринудена лекота, заедно с американския акцент, който бе възприел като част от дегизировката си. После се поклони официално, навеждайки се от кръста напред.

— Да, наистина — обади се Абигейл. — Аз също ви дължа извинение. Ако не бях така непреклонна в желанието си да мина през тълпата, тази злополука нямаше да се случи.

Докато Абигейл разказваше поредицата събития, довели до злочастния миг, в който тя беше намушкала дон Рикардо в гърба с чадъра, Хелър разглеждаше състоянието на дрехите си. Блузата и жакетът ѝ бяха напълно съсипани. Тя сведе поглед и видя шапката си на пода, наполовина скрита под леглото, а върху дъното ѝ се чернееше триъгълно мръсно петно. Очите ѝ неволно се насочиха към ботушите на дон Рикардо. Хелър се наведе, отскубна перото от шапката и го притисна към гърдите си, сякаш да го предпази от унищожение. Когато вдигна отново лице, срещна пронизателния поглед на черните му очи, в които тлееше огън.

Тя отвърна на този поглед и мигновено забрави гнева си. Втренченият в нея взор сякаш я хипнотизираше. Очите му горяха със сатанински блясък над острия прав нос, който издаваше испанския му произход. Нейните пък плъзнаха надолу към снежнобялата му риза под

късото бежово сако. Не бе нужно да я докосва, за да разбере, че е от много фин лен. Светлите плътно прилепнали панталони, пъхнати в орнаментирани, ръчно изработени ботуши, очертаваха мускулести бедра и стройни крака. Сега те бяха леко раздалечени и той стоеше върху тях с вид на високомерен и надменен испански благородник. И като цяло беше изумително и стряскащо мъжествен.

— Смятате ли, че задоволявам вашия вкус, сеньорита, или трябва да се обърна, за да довършите прецизния си оглед?

Той повдигна ъгълчетата на устните си — знак, че се забавлява.

Въпросът му обаче накара Хелър да осъзнае, че наистина се е вторачила в него.

Гъста червенина обагри страните ѝ. Силно притеснена, тя отмести очи и тогава улови погледа на сеньора Валдес, която я гледаше с неприкрита враждебност. Ревност!

Хелър разгледа крадешком стаята — смачканото легло и ярките разноцветни дрехи, разхвърляни по столовете, които никоя дама не би облякла, потвърдиха предположенията ѝ. Елена Валдес беше негова любовница. И те бяха прави... Хелър пое дълбоко дъх и потръпна от болката между ребрата си. Спомени, десетки спомени от детството, се завъртяха като калейдоскоп в главата ѝ — евтини, безвкусни дрехи, наплескани с грим лица, шептящи гласове в тъмнината, характерно мъжко пъшкане, слаби стонове, звън на монети, тихите думи на майка ѝ...

Хелър трябваше да мобилизира всяка частица воля, за да възвърне държанието си на дама. Тя се изправи, колкото позволяваше ръстът ѝ и каза с насмешка:

— Вие сте непоносим! Никой джентълмен не се държи като вас.

— Не, предполагам, че не, но пък аз никога не съм твърдял, че съм джентълмен, но и ти, мое чудесно ирландско момиче, не си дама! — отвърна той, имитирайки нейния ирландски акцент.

Хелър издаде отчаян звук, сякаш дробовете ѝ бяха насилствено лишени от въздух. Сеньор Монтаньос, напълно непознатият, само с едно изречение бе заличил грижливо създадената ѝ изтънченост, съсипал бе изисканото аристократично лустро и я бе принизил до мизерната ѝ простосмъртна същност. Хелър усети как брадичката ѝ затрепери. Очите ѝ засмъдяха от напирасци сълзи, но тя успя да ги преглътне. Нямахше да допусне този мъж да види пораженията, които

бе нанесъл с оскърблението си. Нямахте да му достави подобно удоволствие!

— Хелър, скъпа — обърна се Абигейл към нея, като същевременно я улови за ръка и я потегли към вратата, — струва ми се, че вече се свързе и мисля, че е време да благодарим на сеньор Монтаньос и сеньорита Валдес за гостоприемството и да ги оставим. Достатъчно дълго им се натрапваме.

Хелър събра остатъците от гордостта си.

— Да, благодаря — произнесе тя сковано, но с подходяща интонация. — Съжалявам, че ви създадох неудобства.

Елена наведе глава с царствен вид и съпроводи двете жени до вратата.

Полагайки съзнателно усилие да не забелязва развеселеното подсмиване на сеньор Монтаньос, Хелър последва Абигейл навън и затвори вратата след себе си.

В коридора се спря и разтреперана пое дъх, докато слушаше звънкия женски смях.

Стигнаха до стълбите и Абигейл предложи да я остави за малко, а тя самата да попита за номерата на стаите им.

— Ще можеш ли да ме изчакаш тук, докато намеря служителя от рецепцията? Изглеждаш ужасно бледа.

— Добре съм — убедително отвърна Хелър, но в действителност съвсем не беше така. Всъщност през целия си живот на се бе чувствала по-ужасно. Освен физическата болка, страдаше нетърпимо от унижение заради нанесената обида. Той беше прозрял истинската ѝ същност.

В този момент на Хелър ѝ се искаше да бе послушала Елизабет Пениуърт да си остане у дома, където ѝ бе мястото.

Когато Хоакин излезе от хотела, навън вече нямаше тълпи, които да го забавят. Той придърпа периферията на шапката ниско на челото си и се отправи на север по Монтгомъри Стрийт.

Дори в такъв ранен час преди зазоряване градът кипеше от дейност. Продавачи на плодове и търговци на риба бързаха да изложат стоката си за ранобудните купувачи. По улиците се движеха карети с плътно спуснати завески, които дискретно прибираха посетителите на

среднощни пирове и увеселения по техните домове и хотели. Хоакин лесно се приспособяваше към градския живот, но продължаваше да не го харесва. Той ненавиждаше порядките на така нареченото цивилизовано общество, с неговите престорени приятелски отношения и с клюките зад гърба, които местните хора намираха за особено интересно развлечение. Но най-много от всичко мразеше ограниченото пространство на самия град, то просто го задушаваше. Не му беше мястото тук, нито в която и да е друга пренаселена територия. След по-малко от двадесет и четири часа той вече копнееше да чуе среднощния вой на койота, звука на вятъра, който свири в дърветата, и тихото цвилене на коня си Ел Тигре.

Ботушите му глухо потропваха по калдъръма. Звукът отекваше в главата му, накъсвайки и без друго тревожните мисли. Как можа да сбърка върха на един дамски чадър с дуло на револвер? Нима годините, през които живееше в хасиенда и се правеше на чифликчия, бяха притъпили сетивата му? Черните му вежди се смръщиха заплашително, обезсърчавайки минаващия наблизо пияница да му поиска някоя монета.

Хоакин пресече Буш Стрийт и мислите му също поеха в различна посока — мис Хелър Пейтън. Не беше срещал друга като нея — огън и мед, обединени в едно. От елегантните всекидневни обувки от ярешка кожа до смешната малка шапчица с перо, закрепена върху изобилието от медночервени къдрици, прибрани на висок кок, тя представляваше образец на пуританска превзетост, но ирландският ѝ акцент, от друга страна, напълно противоречеше на този образ на аристократична изтънченост, който тя искаше да си придаде.

Хоакин свърна вляво от Калифорния Стрийт по една тясна уличка и стигна до Уот Чиър Хауз. Сигурен бе, че Лино го чака.

Изщракването на ключа в ключалката събуди Лино Торал от лекия му като на котка сън. Той наостри уши към вратата, тялото му и умът му мигновено застанаха нащрек. Инстинктивно се пресегна и измъкна ножа от фината кожена калъфка. Усети приятната хладина на резбованата му дръжка от слонова кост върху пръстите си като успокоително ръкостискане със стар приятел. В умелите ръце на Лино това оръжие — точно копие на ножа на Хоакин — беше толкова

опасно, колкото и револвер, а често пъти дори повече, защото действаше безшумно.

Топката на бравата се завъртя. Вратата изскърца на несмазаните си панти и се отвори.

Лино се взираше в тъмнината. Нищо. Ушите му се напрегнаха да доловят звук — какъвто и да е звук, изщракване на спусък, шумолене на дреха, дихание... Ноздрите му потръпнаха, усетили аромат на цветете. Гардении. Познаваше този мирис. Но откъде? От кого? Умът му работеше с бясна скорост, за да направи връзката.

Някакъв предмет полетя в стаята и се приземи в краката му. Лино се усмихна и се наведе да вдигне от пода шапката, а когато се изправи, видя тъмните очертания на мъжка фигура, облегната на вратата.

— Ставаш невнимателен, *amigo*.

Запалена клечка кибрит освети мургавото лице на говорещия. Той поднесе пламъка към края на пурата и вдъхна дълбоко дима.

— Не съм невнимателен, *mi jefe*, само объркан от твоето... прекрасно благоухание.

Лино се надигна от стола и се запъти към приятеля си.

— *Que?* — Хоакин протегна ръка да стисне ръката на Лино в топла прегръдка.

— Ароматът ти *mi jefe*. Гардения, нали? Любимото на Елена.

Хоакин стисна челюсти. Клечката кибрит изгоря почти до пръстите му, преди той да я угаси.

— Прости ми, приятелю, явно аз съм този, който е станал невнимателен.

Той затвори вратата зад себе си и спусна резето.

Лино прибра ножа в калъфа на колана.

— И аз щях да съм такъв след нощ с Елена Валдес. — Той потупа Хоакин по гърба и се засмя сърдечно, но спря веднага, защото Хоакин не се присъедини към него. — Не ти ли беше забавно?

— *Si*, но умът ми е зает с много други неща.

Хоакин свали сакото и ножа си и ги остави на стола. После с възможно най-малко думи разказа събитията от последните няколко часа, пропускайки хаотичните си мисли за Хелър Пейтън.

— И какво толкова? Объркал си се. Ти се обикновен човек, нали? Не си легендата, в която са те превърнали хората.

— Това ли съм аз, Лино, легенда?

— *Si*. Ти си Хоакин Муриета, *El Bandido*. Освен това си и *El Jefe*.

— Не, Лино. *El Jefe* умря в Аройо Кантуа.

— *Si. Yo comprendo* — сви рамене Лино. — Но не съм дошъл да обсъждам твоята смърт, *mi amigo*. Дойдох да ти кажа, че Лутър Моугър не е вече в затвора. Той е тук, в Сан Франциско.

Съобщението на Лино бе така неочаквано, че свари Хоакин напълно неподготвен. Лицето му просто се вцепени от изумление. От телеграмата на приятеля му, заради която дойде в Сан Франциско, ставаше ясно, само че Лино има информация за Моугър, но нито дума за това, че той е във затвора. Макар че му оставаха още две години от присъдата.

— Избягал ли е?

— Нямам представа. Знам само, че го видях. Както си пиех питието, вдигнах поглед и го видях. Първоначално не бях сигурен, че това изобщо е Моугър — гладко избръснат и в модни скъпи дрехи. Приблжих се, колкото посмях, защото си мислех, че щом аз съм го разпознал, ще ме познае и той.

— И... позна ли те?

— Не. Даже погледна към мен. — Лино се наведе и угаси забравената от Хоакин пура. — Това не е онзи Лутър Моугър, който знаеш, *amigo*. Станал е... делови човек и ако се съди по вида му, очевидно е придобил известно богатство и изисканост. Проследих го до Китайския квартал, като се движех с някаква процесия. Той влезе в един храм — и дълго не излизаше оттам. Най-после почуках на вратата и поисках да вляза и аз, но не ме пушнаха. Нищо не разбрах от обясненията на китаеца, затова си тръгнах, но да пукна, ако мога да си спомня къде беше мястото. Оттогава все разпитвам насам-натам и научих, че някои от тези китайски храмове са с ограничен достъп и имат списъци за членство на заможни бели пушачи на опиум. Така и не можах да науча обаче за кои точно храмове става дума.

Хоакин седна на ръба на леглото и отпусна глава към коленете си. Моугър във затвора, след всички тези години. И защо неговият информатор не го бе уведомил? Нали затова му плащаше — да го държи в течение на всички действия на Моугър. Моментното мълчание на Хоакин се проточи десетократно повече, преди той отново да вдигне очи.

— Първо, искам да изпратиш една телеграма и да разбера дали е избягал от затвора. После ще отидем в Китайския квартал и ще намерим онзи храм.

Лино кимна.

— Така си и мислех. Но преди това нека ти покажа нещо. — Той взе два листа хартия от нощното шкафче ги подаде на Хоакин. — Ето как е изглеждал Моугър преди седемнадесет години и как изглеждаше преди две седмици.

Очите на Хоакин се присвиха от омраза, докато разглеждаше направените с молив скици на Лутър Моугър.

— Откъде ги взе?

— Научих някои полезни неща в Източния правен факултет, където ме изпрати, и само едно нещо в онзи проклет манастир, където отидох по своя воля — и то беше да скицирам лица, защото нямаше какво друго да правя.

Хоакин се разсмя и Лино се присъедини към него.

— Днес следобед отиваме в Китайския квартал.

3

Лино Торал беше търпелив човек. Не за пръв път чакаше Хоакин и се съмняваше, че е за последен. Съобщението, което служителят на рецепцията му предаде, бе лаконично, но и конкретно по съдържание: „Отивам да наема осведомен водач. Връщам се по пладне“.

Лино извади златния часовник от джоба си. Вече закъсняваше с четвърт час. Странно, мина му през ума, Хоакин не беше споменал миналата нощ, че ще търси водач. Всъщност нямаше нищо странно, поправи се той веднага. *El Jefe* беше прикрит човек, таеше всичко в себе си и рядко споделяше мислите си. Лино поклати глава — трябваше да е свикнал вече с това.

Той седна и се настани колкото се може по-удобно в голямото кожено кресло близо до входа на хотела, за да може да наблюдава влизането и излизането на гостите, като преобладаваха англичаните.

Лино си напомни да пита Хоакин защо бе избрал Уот Чиър Хаус — мъжки пансион — за тяхна квартира, когато се срещаха в Сан Франциско. Не че Лино не оценяваше висококачествените, макар и съвсем не разкошни удобства и комфорт, които хотелът предлагаше — при всеки свой престой не пропускаше да се възползва от салона с библиотеката и да се наслади на менюто с вкусни, сякаш домашно приготвени ястия, които ресторантът сервираше. Дори хотелският музей с експозицията от препарирани птици, спиртосани влечуги и редки индиански предмети не преставаше да го очарова, но дявол да го вземе! Нямаше дори едно местенце, където да пийне. А и на тридесет и четири (само с две години по-млад от Хоакин) той още не бе на възраст да му е безразлично някое красиво лице или да не търси компанията на млади жени — както впрочем и Хоакин — защо тогава се бяха заврели в този мъжки манастир?

Манастир? *Madre de Dios!* Ама разбира се! Мислите му се завъртяха с бясна скорост, щом откри отговора. Как не се беше сетил по-рано, питаше се той и се чувстваше пълен глупак. Естествено, че Хоакин ще избере такъв хотел! Та той все още го смята за благочестив

монах, какъвто беше преди шест години. Лино се изсмя и завъртя иронично очи към тавана.

Минутите ляха и мислите му се нижеха една подир друга. Лино се припомни фиестата, с която отпразнуваха сватбата на братовчедка му Росита Феликс с Хоакин. Седмица по-късно Хоакин и Росита се отправиха към златните залежи на Калифорния, за да натрупат богатство, а след по-малко от шест месеца Росита бе мъртва — изнасилена и убита от Лутър Моугър и тримата му приятели главорези.

Лино пое дъх с болка. Той рядко си позволяваше да се връща към спомените, но когато каза на Хоакин за Моугър — и видя, и почувства омразата на приятеля си — старата мъка и гняв завладяха отново и него. И той като Хоакин търсеше отмъщение — искаше Моугър да плати за злодеянията си. По тази причина бе напуснал и манастира, ненавистта не се вписваше в учението за братска любов. Но удовлетворението да отмъсти за Росита не се падаше на него. Принадлежеше на Хоакин — на *El Jefe*.

Файтонът спря пред входа на Уот Чиър Хаус. Наблизо стояха петима униформени полицаи, разговаряха на висок глас и жестикулираха красноречиво.

— Чакай тук — нареди Хоакин на кочияша и слезе от файтона точно пред тях.

Запъти се към вратата на хотела, чувствайки погледите им върху себе си, но същевременно усети, че го наблюдават по-скоро от любопитство, отколкото с подозрение. Досега никой в Сан Франциско, освен тези полицаи, не се беше вторачвал в него. Дори в среднощната суматоха пред Гранд Хотела, когато Хелър Пейтън припадна и той я отнесе на ръце през тълпата в празното фоайе на хотела. Всички там изглеждаха прекалено погълнати от речите, за да забележат когото и да било.

Хоакин хвърли поглед през рамо и видя полицаите да се отдалечават надолу по улицата. Ирландският им говор му напомни за Хелър.

Хелър!

От много време вече жените заемаха съвсем незначително място в мислите на Хоакин и нито една от тях не бе събудила интереса му като Хелър Пейтън. Всичко у нея го интригуваше и очароваше — невинната ѝ красота, женствените форми на тялото, които ръцете му все още жадуваха да докоснат, нейната противоречива индивидуалност.

Споменът за сцената помежду им в хотелската стая го накара да се разсмее. Тя направо побесня, когато той имитира с присмех ирландския ѝ акцент, и веднага след това положи огромни усилия да не го допусне отново в речта си. Очевидно не се гордееше със своя произход и Хоакин се питаше защо.

Внезапно му хрумна, че откакто я бе срещнал, не минаваше и минута, без да помисли за нея. Хоакин се прокле наум и си наложи да се съсредоточи само върху предстоящия ден.

Влезе във фоайето и веднага видя Лино, който от глава до пети приличаше на типичен американски адвокат, облечен в колосана ленена риза с обърната яка, черен редингот и панталони с остри ръбове. Върху жилетката му от брокат се виждаше верижката на елегантен джобен часовник. Встрани от него, на малка масичка, стоеше цилиндър. Хоакин беше повече от изненадан — не помнеше Лино да е носил друго, освен традиционните дрехи на *vaquero* и за няколко години — монашеско расо. Това, каза си той, беше съвсем нов Лино Торал, човек с богатство, образование и власт. Нямаше го вече бързият стрелец, неуморимия ездач, лейтенанта разбойник.

Хоакин се отпрати към мястото, където Лино седеше с разсеян поглед.

— Мистър Торал?

Лино вдигна рязко глава. После стана и стисна ръката на Хоакин. Двамата мъже бяха почти еднакви на ръст — Лино съвсем малко по-висок от Хоакин — тоест над метър и деветдесет.

— Откъде взе тия дрехи? Приличаш съвсем на гринго. — Хоакин млъкна за миг и се наведе напред. — О-о, какво е това, което подушвам?

Миришеше му на брилянтина, с който Лино приглаждаше черната си непокорна коса и я поддържаше в ред.

— Пфу-у! — Хоакин повдигна вежди и се дръпна назад.

Лино направи гримаса, изглеждаше засегнат.

— По-добре да мириша на масло за коса, отколкото на гардении. Не мислиш ли? — каза той примирено. — И ако аз приличам на гринго, ти пък говориш като такъв.

— Чудесно — Хоакин наведе глава и се поклони. Винаги бе харесвал това тяхно особено приятелство — да се чувстват по-скоро като братя, отколкото като обикновени приятели.

— Изпрати ли телеграмата? — попита Лино вече сериозно.

Хоакин внимаваше да не повишава глас, за да не привлече вниманието към себе си.

— Да. Но те нямат данни Моугър да е бил в Сан Куентин.

— Разбира се, че е бил.

— Аз го знам и ти го знаеш, но документите по някакъв начин са се загубили... или са били унищожени.

Лино присви очи, докато обмисляше възможностите.

— Интересно.

— И още как.

— Май си струва да поразпитаме тук-там. — Погледът на Лино мина покрай Хоакин. — Между другото, къде ти е водачът?

— Навън, във файтона. Ела, ще ви запозная.

Студена, влажна мъгла се стелеше над града и приглушаваше силния шум на уличното движение.

Файтонът бе спрял вляво от входа на хотела. Едно китайче на не повече от десет години седеше на кожената възглавница, кръстосало малките си боси крачета при глезените. Като чу двамата мъже да се приближават, то скочи и ги поздрави с поклон.

Обърканото изражение на Лино развесели Хоакин.

— Това е нашият водач, Хоп Фонг. Той ми каза, че познава всеки инч от Китайския квартал.

— Всеки инч, а? Ами китайските храмове? Търся един, който е много специален. Там доставят удоволствия на богати пушачи на опиум. Него знаеш ли го? — Лино гледаше скептично момчето.

Хоп Фонг побърза да отговори.

— Аз заведа вас гледа и всичко види в храм. Вие надникне и вътре, и вън, и отдолу.

Лино наклони глава и погледна косо към Хоакин.

— Какво означава това... отдолу?

— Под много храм голямо празно. Там разни неща става. Лош мъже бяга и крие. Полиция не ходи след лош мъж в празно. Голяма беда. Няма излезе оттам.

Лино сбърчи вежди и се начумери. После сви рамене и се обърна към Хоакин с такъв вид, сякаш го питаше разбира ли нещо от разваления английски на момчето.

Хоакин се подсмихна едва забележимо.

— Предполагам, че говори за подземните тунели, за които се носят слухове. Чувал съм за тях, но не съм ги виждал. Оттам най-вероятно бягат и се спасяват крадците и пак там е мястото, където скриват жертвите и отвличат и робите.

— И още — място за опиум — допълни Хоп Фонг.

Хоакин даде нареждания на кочияша и се качи във файтона, следван от Лино.

— Само един въпрос, *amigo* — заговори Лино на испански. — Да речем, че открием Моугър? Какво смяташ да правиш с него? Нещата не са както преди *mi jefe*. Сега има много закони и много хора, които да ги прилагат.

Искри проблясваха в очите на Хоакин, докато размишляваше над въпроса на Лино.

— През всички тези години мислех само как да убия Моугър — отвърна той. — Сега обаче да го убия не ми се струва достатъчно. — Хоакин се взираше в далечината с празен поглед. Говореше бавно, все едно изказваше на глас мислите си. — Искам да го унищожавам бавно. Да му отнема всичко, което има — пари, имот, уважение — всичко. И после да го убия!

Разходките из Китайския квартал се бяха превърнали в обичайни за отбраното общество на Сан Франциско — освен когато китайските тайни братства водеха война помежду си. Тогава въоръжени с бравички мъже се спотайваха в тъмни входове и задънени улички и причакваха враждуващите групировки, за да ги посекаат с острите си оръжия.

Тримата се насочиха към Гранд Стрийт. Напредваха бавно заради множеството търговци на плодове, продавачки на сладкиши или риба, които се спускаха като ястреби и тикаха насила стоката си в ръцете на

боязливи китайски прислужници с дълги бели ризи и подплатени чехли. От всички посоки долиташе звън на монети, в ръцете на сарафите и обещанията на предсказателите.

Тримата продължаваха да вървят и навлизаха все по-навътре в уличките, докато накрая стигнаха китайски храм, украсен с червени копринени ленти. Момчето понечи да изкачи стъпалата, но Лино веднага го възпря.

— Не — каза той, докосвайки слабото раменце на детето. — Не е този. Спомням си, че имаше два каменни дракона отпред.

Очите на момчето се ококориха и устата му зяпна от изненада. Кожата му с медно-жълтеникав оттенък мигом побледня.

— Ти не казва вие иска драконов храм. Това лош къща. Мно-о-го беда. Хора на тайно братство там навсякъде. Те не харесват Хоп Фонг. Казва той прекалено говори — цяло време все приказва.

Хоакин бръкна в джоба си и измъкна шепа банкноти. Потърка ги една в друга, наблюдавайки лицето на момчето.

— Прави са хората от братството. Хоп Фонг много говори. Но ако искаш да ти платя, ще ни заведеш, където ти казваме.

Момчето направи кисела физиономия.

— Аз не харесва, но заведе. Ще струва тебе много такива.

Хоакин само сви рамене.

Хоп Фонг ги поведе по Дюпон Стрийт после минаха и през една зона, наречена Куинс Рум, където похотливи китайски момичета крещяха неприлични думи и обиди, докато богати китайски търговци наддаваха за тях.

За пространство, дълго само около шест пресечки и широко не повече от една, това място се стори на Хоакин направо претъпкано с хора! Той се вглеждаше във всяко лице. Разчиташе единствено на скицата, рисувана от Лино, защото неговите собствени спомени за Моугър бяха избледнели, а и онзи очевидно се бе потрудил да промени не само външния си вид, но и маниерите си.

Дюкянчета от най-различен вид — тенекеджийници, работилнички за очила, обуцарници — бяха натъпкани в такива къшеница и цепнатини, каквито и една хлебарка би пренебрегнала като негодни за обитаване.

Гледките, звуците и миризмите на Китайския квартал припомниха на Хоакин онези първи месеци, които той и Росита

трябваше да прекарат в лагерите на златотърсачите: Хорнитоз, Мърфис, Китайския лагер, Волкано и останалите. От вратите и прозорците на перачниците се носеше пара на талази и се смесваше с дима от магазинчетата за тютюн. Хоакин се опита да извика в съзнанието си отдавна изчезналия образ на Росита, но нищо не се получи. Единствената жена, която успяваше да си представи, бе червенокоса с кестеняви очи. Той тръсна глава, сякаш да се освободи от това видение.

Най-после стигнаха до храма с драконите. Сградата с нищо не биеше на очи, с изключение на двата каменни дракона, разположени отстрани на стъпалата, които водеха към червена входна врата. Един китаец с плитка, обилно намазана с помада за коса, отговори на Хоакиновото почукване и ги попита какво желаят на родния си език.

Хоп Фонг побърза да застане между Хоакин и портиера. Запъвайки се, той произнесе няколко думи, докато мъжът го гледеше подозрително. Малко по-късно вратата се отвори. Още с влизането ги поведоха по широк коридор, после минаха през друга врата, зад която се показва стръмна дървена рампа и по нея стигнаха до мрачна галерия.

Вратата зад гърба им се затвори с трясък. Хоакин и Лино инстинктивно посегнаха за оръжията си, скрити под палтата. На своя развален английски Хоп Фонг ги увери, че няма от какво да се страхуват.

— Какво каза на портиера, за да ни пусне? — Хоакин загърна палтото си, за да прикрие калъфа с ножа на кръста си.

— Аз казва ти и друг мистър иска купи много мак. Така добре?

Хоакин кимна.

Мрачната галерия се стесни и ги отведе до лабиринт от свързани подземия и тунели. Ръкавите на палтата им се триеха в мръсните стени. Двамата мъже рязко спряха, когато до слуха им достигна цвърченето на гладни плъхове. Въздухът, душен и потискащ, бе натезал и пренаситен от замайващ дим и сладникавата миризма на опиум.

— Това трябва да е адът — каза Лино със задавен глас.

— Не, бил съм в ада. По-лошо е от тук.

Леденият цинизъм в тона да Хоакин не можеше да се сбърка с нищо.

Момчето сви рязко вдясно и спря. Едва въздържайки се да не разтърка смъдящите си очи, Хоакин надникна през стелещите се изпарения към широкия отвор, който водеше в пушалнята за опиум. Той пристъпи малко по-навътре и се напрегна да огледа онази част, която не се осветяваше от бледата жълтеникава светлина на лампите за загряване на опиума. Стаята, небрежно издълбана в самата земя и едва ли по-голяма от развъдник за зайци, бе наблъскана със сламеници. Единственият доловим звук беше тихото пращане на лулите за пушене. Изведнъж някакъв мъж се изсмя. Хоакин рязко се обърна. Китаец с малка плитчица му се хилеше с беззъба уста.

След като се убедиха, че Моугър не е между пушачите, те продължиха нататък. Най-после стигнаха до края на тунела. С израз на умора и разочарование Хоакин заяви:

— Утре ще опитаме отново.

Хоп Фонг ги поведе по още един ред стръмни стъпала, които извеждаха в китайска перачница. Навън Хоакин благодари на момчето и му подаде три нови банкноти.

— Ще ни чакаш при храма с драконите утре в десет часа.

Доволна усмивка цъфна на малкото детско лице. Момчето се поклони и си тръгна.

Лино направи знак на минаващия файтон да спре.

— Не знам за теб, но аз определено имам нужда от едно питие. Идваш ли?

Хоакин с мъка се откъсна от мислите си.

— Не, благодаря. Още не съм забравил последния път, когато пихме заедно и ти поръча сарсапарила. Накрая едва успяхме да се измъкнем от кръчмата и то със стрелба.

— Това беше много отдавна, *mi amigo*. Просто шега, ако си спомняш.

Точно когато кочияшът на техния файтон дръпна поводите на коня, друг файтон спря недалече и един мъж слезе от него.

Нещо в начина, по който се движеше, накара Хоакин да застане нащрек. После го чу да се смее. Изпод периферията на шапката си Хоакин изучаваше лицето на мъжа.

Лутър Моугър!

Моугър даваше нареждания на кочияша.

— Ела да ме вземеш оттук в полунощ. И не закъснявай.

Гърдите на Хоакин се изпълниха с дива ярост. Трябваше да направи всичко възможно — и дори невъзможното — за да не измъкне в този миг ножа си. Беше чакал седемнадесет години да убие Моугър, но сега здравият му разум го възпря. След като вече го беше открил, щеше да намери и време — достатъчно време да го унищожи по всички начини, които можеше да измисли.

Хоакин се уплаши да не се издаде с поведението си и застана зад Лино. Не помнеше някога да е изпитвал толкова унищожителни ненавист и гняв. Главата го заболя. Стомахът му започна да се обръща. Усещаше тялото си изпънато, сякаш бе провесено на въже.

Ветрецът, който духаше от океана, внезапно застудя и усили поривите си. Лутър Моугър извади банкнота и я подаде на кочияша. После се облегна на колелото на файтона в очакване на рестото. В същия миг вятърът изтръгна банкнотата от ръцете на кочияша и я запрати над главата на коня. Животното се устреми напред, обзето от паника при вида на летящите пари.

— Тъп кучи син! Не можеш ли да удържиш проклетото животно?

— Простете, сър. Вятърът...

Моугър хвърли на кочияша убийствен поглед и като буреносен облак се насочи към Китайския квартал.

— Променихме намеренията си — каза Лино на файтонджията. Подаде на човека монета и побърза да настигне Хоакин, който следваше Лутър Моугър на безопасно разстояние.

— Добре дошъл в ада, *amigo* — подхвърли Хоакин, когато Лино се изравни с него.

Лино се усмихна едва-едва.

4

Силно тропане в съседната стая изтръгна Хелър от съня. Тя промърмори нещо с раздражение. Не желаше да става — поне не веднага. Без друго съвсем скоро трябваше да се изправи пред новия ден и всичко онова, което той ѝ носеше. Но в момента още искаше да е сама.

Хелър се обърна в леглото и простена. Тъпата болка, която движението ѝ причини, предизвика още по-болезнени спомени. Тя простена отново — този път от отчаяние. Мили боже, как опитът да спаси Абигейл се превърна в най-унизителното преживяване в живота ѝ? Откъслечни картини от падането на Абигейл, блясъкът на стоманеното острие и черните като на дявол очи прелитаха над спуснатите ѝ клепачи. А в съзнанието ѝ отекваха думите на дон Рикардо „глупава женска суета“ и „мое чудесно ирландско момиче, не си дама“.

Хелър отметна завивката, седна и сви колене към гърдите си. После облегна назад глава и впери поглед в тавана, припомняйки си по-важните неща преди пристигането на влака. Бе си представяла всичко в такава идеализирана светлина — как ще стане най-способната секретарка по културните въпроси, която Търговският съюз някога е имал — как ще забавлява Елизабет Пениуърт с анекдоти за важните хора, които е срещнала, и забележителностите, които е видяла — как ще докаже на себе си веднъж завинаги, че наистина се е превърнала в „дама“.

Е, доказа се, няма що — доказа каква празноглава гъска е! Още при първата критична ситуация забрави благоприличието и благодарумието, на които я бяха учили. Дори по-лошо — възвърна си ирландския говор! А беше абсолютно сигурна, че с това поне се е справила!

Изпълнена с отвращение, склони глава и заби брадичка в ямката между коленете си. Как щеше да посрещне идващия ден и Абигейл? А не дай боже да попадне пак на дон Рикардо или на онази язвителна

сеньора Валдес! Колко ли дни, месеци, години трябва да минат, за да се заличи споменът в съзнанието ѝ? О, каква ирония! Това просто нямаше да се случи! Никога! Хелър не беше човек, който лесно забравя подобни унижения. Абигейл го наричаше недостатък в характера, но истината бе, че има неща, които човек не може да преодолее, колкото и да се старее.

Изпълнена с такива безрадостни мисли, Хелър сграбчи възглавницата, сви я на топка и запокити през стаята.

— О-о! — извика Абигейл, която тъкмо се показваше от междинната врата и възглавницата я удари право в лицето.

Хелър скочи от леглото и се втурна боса през стаята да помогне на леля си, попаднала в облак от перушина, изскочила от една дупка във възглавницата.

— Боже, Хелър Пейтън! — Абигейл говореше накъсано, плюейки валмата гъши пух. — Какви детинщини вършиш!

Тя отблъсна с раздражение непохватните опити на Хелър да ѝ се притече на помощ и сама се добра до близкия стол.

— О, лельо, не мога да ти опиша колко съжалявам! Не те видях. Бях толкова ядосана... и... ами аз... мислех си за случилото се тази нощ... и каква глупачка се показах. Заболя ли те?

Тя започна да чисти перушината от корсажа на леля си и от стегнато свития ѝ кок.

— Спри да бърбориш, дете — скастри я Абигейл и махна с ръка да я отпъди като досадна муха. — Добре съм. Е, малко стресната от такова неочаквано посрещане, но физически невредима.

Дори смутена и объркана, Абигейл запазваше безукорното си резервирано държание.

Хелър прибра възглавницата от пода. Инстинктът ѝ подсказваше, че леля ѝ няма да отмине инцидента без обсъждане и наистина, само след няколко секунди, Абигейл показа, че остава вярна на себе си.

— Искях да погледна раната ти и бързах да го направя, преди да започнеш да се обличаш. — Тя даде знак на Хелър да се приближи и да застане пред нея, после повдигна ризата ѝ. — Боли ли те много, скъпа? — попита тя, отстранявайки превръзката със сребърната си ножичка за бродерия.

Хелър наведе глава да погледне и потръпна.

— Наболява ме леко. Дано не ми се сърдиш, че заспах, докато си ме превързвала. Просто не можех да си държа очите отворени.

— Разбира се, че не, скъпа. Върви към подобрене, но няма да слагаш корсет, докато не зарасне напълно. Може да се възпали, ако се притиска.

Хелър се ужаси.

— Да не нося корсет? Но нали ако е покрита с превръзка... — Тя отиде до огледалото на тоалетката да се разгледа по-добре. Влажна коричка покриваше продупченото място с големина колкото нокътя на палеца ѝ. — Предполагам, че си права — обърна се Хелър към леля си, която я чакаше с мехлем и чиста превръзка.

Абигейл кимна одобрително и прикрепи здраво бинта.

— А сега би ли ми казала защо получих възглавница в лицето вместо поздрав?

— Вече ти казах. Бях малко ядосана, това е всичко.

— *Малко* ядосана? Та ти едва не ме събори! По-скоро си била *много* ядосана. Мислех, че скъпата мис Пениуърт те е научила по-успешно да обуздаваш ирландския си темперамент.

Обезсърчена, Хелър си призна.

— Така е, направи го. Не тя се провали, а аз. Аз загубих контрол над себе си — забравих какво са ме учили. Държах се като... като дивачката, която бях, преди да ме прибереш. След всичко, което направи да ми помогнеш, чувствам, че съм те разочаровала.

Абигейл се изправи и изсумтя пренебрежително:

— О, за бога, Хелър! Ти беше обезумяла. Току-що те бяха ранили или поне така мислеше. Свести се в чужда стая, с непознати хора, които се суетяха около теб. Беше уплашена и объркана. Кой на твое място не би загубил за малко самообладание? Истината, млада госпожице, е, че аз се гордея с теб. Дълбоко се съмнявам, че бих се държала толкова храбро, ако бях попаднала в същата ситуация. — После, снижавайки глас, тя добави нежно: — Ти рискува живота си, Хелър, рискува го, за да спасиш моя! — Абигейл се пресегна и стисна ръката ѝ.

Хелър се усмихна неуверено и поклати глава:

— О, лельо! Хранех толкова големи надежди. Имах такива амбиции... Мечтая да се гордееш с мен! Искам Александър Райе да чувства, че е направил добър избор в мое лице, че заслужавам

доверието му. Той бе достатъчно любезен, като не се спря пред нищо, докато не ме назначи за секретар по културните въпроси. Онзи мъж... сеньор Монтаньос... Той ми наговори такива неща, че... Принизи ме, унизи ме! И това му доставяше удоволствие!

Хелър се втурна към леглото, хвърли се върху него и впери очи в стената. Малко по-късно тя продължи:

— Има нещо странно в него. Различава се от всички, които познавам. Кара ме да се чувствам беззащитна и уязвима. Това не ми харесва. От една страна ми е неловко, а от друга... О, не знам.

Потънала в мисли, Хелър прокара пръст по долната си устна, после загриза нокътя си. Тя погледна към Абигейл и осъзна, че думите ѝ звучат несвързано. С пресилена усмивка махна небрежно, сякаш да заличи казаното.

— Беше ужасно. Той беше ужасен. Моля се на бога никога вече да не го срещна!

Абигейл наблюдаваше Хелър със смесица от любопитство и изненада, а после реши да сподели какво мисли за дон Рикардо:

— Сигурно имаш право, скъпа, но след като той обясни поведението си, не бе никак трудно да се разбере защо е действал така. — Тя се усмихна, после леко се засмя. — Знаеш ли, в много отношения ми напомня за баща ти. Същото високомерие. Същата вбесяваща, безочлива самонадеяност. И това излъчване на неукротима сила. Толкова интересен мъж, ако мога така да се изразя, толкова неотразим! И красив! Много красив! Все опасни качества за един мъж — от женска гледна точка, разбира се. — Тя намигна закачливо, докато гледаше втренчено племенницата си.

В съзнанието на Хелър мигом изникна яркият образ на дон Рикардо и тя с мъка преглътна буцата, заседнала на гърлото ѝ. Да, помисли си Хелър, той е всичко онова, което Абигейл каза, само определението „красив“ не ѝ се струваше достатъчно всеобхватно да предаде уникалното естество на неговата външност. Хелър се съмняваше, че може да се намери една-единствена дума. Той наистина беше много красив, загадъчно красив, прелъстително красив. Не, едно прилагателно определено не стигаше. И как само се движеше — с такава самоувереност! Тя сякаш го виждаше в спомена си да крачи широко към нея, да я сграбчва, да я притиска силно. Тръпки пробягаха

по гърба ѝ чак до тила. Сила! Той излъчваше сила. И не просто физическа, а жизнена — на тялото и духа.

Хелър не познаваше баща си, затова нямаше как да види приликите, които изтъкваше Абигейл, но тя можеше да сравнява дон Рикардо със своя любим герой Ел Сид — смел испански воин от единадесети век, чийто героични дела го бяха превърнали в легенда. В един бостънски музей, който бе посетила преди три години заедно с Елизабет Пениуърт, имаше портрет на Ел Сид и оттогава тя не спираше да мечтае за него.

Хелър тръсна глава, сякаш да се освободи от мислите си. После скочи от леглото, запъти се с леки стъпки към огледалото и се зае яростно да разресва косите си.

— Признавам, че той притежава известна мъжествена привлекателност, която много жени биха приели за неустоима. — Гласът ѝ бе студен и безизразен. — Но не и аз! Според мен той е прекалено арогантен и изключително недодялан. Очевидно не е джентълмен! — заяви тя, произнасяйки последните думи подчертано натъртено и с надежда да убеди Абигейл.

Абигейл, от своя страна, гледаше втренчено отражението на Хелър в огледалото. Лицето на племенницата ѝ копираше омерзеното изражение на Елизабет Пениуърт, което Хелър бе възприела като свое. Но този път Абигейл не се вбеси както обикновено. Слава богу, всичко се оказваше само една фасада в крайна сметка. Тя го подозираше от дълго време, но най-после имаше доказателства. Истинската Хелър — жизнената, емоционална Хелър — беше оцеляла въпреки превзетите нравоучения на Елизабет Пениуърт и оставаше все така непроменена. Абигейл я бе наблюдавала внимателно докато обсъждаха дон Рикардо. Сега едва се сдържа да не ѝ отвърне по-рязко и предизвикателно, но вместо това погледна часовника си и я подкани да побърза с тоалета.

— Чака ни ден, изпълнен с преживявания и разглеждане на забележителности. Така че не се бави. Не трябва да закъсняваме.

— *Дами и господа. Може ли да помоля за вашето внимание?*

Шумно разговарящата група хора, струпани в украсеното с цветя фойе на хотела, се умълча, когато Александър Райе извиси глас:

— Искам да напомня на всички, че ще се срещнем пак тук, във фойето, по същото време утре сутрин. А сега, онези от вас, които отиват да разглеждат китайския параход „Джапан“, моля последвайте мистър Елдридж навън. За другите, които ще разглеждат града, съм подготвил списък от членове на Търговската камара в Сан Франциско, готови да окажат всякаква помощ, да осигурят транспорт и да бъдат персонални водачи.

Хелър погледна Абигейл, а тя пък се намръщи. Преди да напуснат стаите, леля ѝ бе изразила желание те двете да разглеждат самостоятелно забележителностите — с удобно за тях темпо.

— Дами — един мъжки глас отклони вниманието на Хелър от Александър Райе. — Позволете да се представя — каза той и свали шапка с прекомерно отработен жест на конте. — Аз съм Гордън Пиърс. От Камарата ме определиха за ваш водач и придружител.

Така, както беше без шапка, идеално подстриганата му и пригладена светла коса блестеше на слънчевите лъчи, които струяха през високите прозорци.

Хелър видя Абигейл да удостоява представянето на мистър Пиърс с царствено кимване. И веднага след това видя изражението ѝ да се сменя с възмутено удивление, когато той внезапно протегна ръка и разтърси нейната.

— О-о! О, да, разбира се. Приятно ми е. — Тя дръпна ръка и я прибра плътно до тялото си. — Аз съм Абигейл Пейтън, а това е племенницата ми Хелър Пейтън. Моля, простете изненадата ми, ние просто не знаехме до преди минута, че ще ни бъдете придружител. — Тя бързо и подробно го огледа от глава до пети. — Както и да е... вероятно ще се окажете полезен. Предполагам, че сте добре запознат с най-популярните забавления в този град.

Изкусно модулираният ѝ глас бе натезжал от стаена заплаха — забавен трик, с който тя често въздействаше на непознати.

Усмивката на Гордън Пиърс се изпари. Той се поклони сковано и тържествено от кръста.

— Аз съм на вашите услуги, мадам. — Гласът му съвсем определено звучеше напрегнато, а самоувереният му израз бе изчезнал като усмивката. — Аз... или по-скоро ние — членовете на Камарата — ще направим всичко възможно, за да бъде престоят ви тук незабравим.

Хелър едва се сдържаше да не се разсмее. Абигейл очевидно бе притеснила мъжа. Егото му се сриваше пред очите ѝ, но чест му правеше, че успя доста бързо да се съвземе.

— Днес е щастлив ден. Много рядко се случва две толкова прекрасни дами да ми окажат честта да ги придружавам на разходка из града. — Очите му с цвят на лешник, засенчени от тежки, отпуснати клепачи, се задържаха върху Хелър, разглеждайки я доста побезцеремонно, отколкото позволяваха добрите маниери.

Възмутена от този щателен оглед и неприкрит интерес, който обхващаше всичко в нея, от перото на шапката до върха на обувките, Хелър се насили за една усмивка, която трябваше да изразява поласкана признателност за вниманието, но веднага след това възвърна резервираното си поведение и полуобърнатата, се загледа в редицата бостънци, които напускаха фоайето на хотела.

— Откъде искате да започнем, дами? — попита Гордън Пиърс ентузиазирано. — Китайският квартал? Магазините? Или предпочитате Удуъртс Гардънс? Не съм ходил там, откакто докараха черните лебеди и тюлените.

Хелър смяташе, че решението трябва да вземе леля ѝ. Затова, показвайки безразличие към предложенията на мъжа, тя се зае да оправя белите си колосани ръкавици.

Абигейл изглеждаше, че обмисля възможностите, но преди да отговори, Гордън Пиърс смело пристъпи към нея и ѝ предложи ръката си. Той направи същия жест и към Хелър, която неохотно прие и го последва навън от хотела, където ги чакаше нов и блестящ частен файтон, теглен от чифт абсолютно еднакви дорести коне.

С напредването на сутринта слънцето вече бе разсеяло мъглата. Силният дневен бриз не спираше опустошителната си игра с перото върху шапката на Хелър. Само да се приберат в хотела, зарече се тя, ще окачи шапката в стаята и ще я забрави там до края на престоя им. Лошото ѝ настроение, призна тя пред себе си, защото съзнаваше, че се държи раздражително, враждебно и грубо, вероятно бе резултат от нощната ѝ злополука. Умираще от желание да изпитва неприязън към мистър Пиърс или към който и да е друг мъж, изпречил се на пътя ѝ. Но след един час, прекаран изненадващо приятно в разглеждане на

забележителностите на града, тя осъзна, че се опитва да овладее негодуванието си и да се държи по-приветливо.

Гордън Пиърс беше представителен, хубав мъж — макар и не точно красив — със светлоруса коса, хлътнали лешникови очи и тъмни мустаци, които му придаваха изисканост. Хелър предположи, че е малко над четиридесетте. Беше роден в Калифорния, научи тя, занимаваше се с внос на стоки от цял свят и притежаваше къща на Ринкън Хил.

След встъпителната разходка из Удуъртс Гардънс Хелър реши, че въпреки някои свои странности мистър Пиърс беше не само добър водач, но и очарователен придружител. Може би не всичко бе загубено в крайна сметка.

Те спряха да пият чай, преди да се върнат в хотела, и Хелър отрази първите си впечатления в дневника на пътуването, който щеше да предостави на Александър Райе, за да послужи като официален документ — хроника на посещението им. Тя написа:

„За селище, създадено в съвсем близкото минало — едва преди двадесет и четири години — Сан Франциско е много развит в архитектурно и икономическо отношение град. Неговото население може с право да изпитва голяма гражданска гордост, дори по-голяма от нормалната. Един особено забележителен пример на архитектурен прогрес е новопостроеният Гранд Хотел, където са настанени членовете на Бостънския търговски съюз. Освен изисканото обзавеждане, хотелът е проектиран с всички съвременни удобства, включително най-новата, удивителна телеграфна система, която не само позволява постоянна връзка между стаите, но и между тях и хотелската администрация!“

Абигейл се усмихна при вида на вгълбената Хелър. Просто нямаше търпение да прочете написаното и да сравни впечатленията им. Знаеше, че и двете са очаровани от града, защото вярваше, че и племенницата ѝ чувства същото като нея. Абигейл обаче изпитваше известна доза любопитство към техния придружител, която

надвишаваше нормалното. По някаква причина — и тя не можеше да си даде сметка каква — мистър Гордън Пиърс събуждаше подозренията ѝ. Той несъмнено беше очарователен човек, даже прекалено, хрумна ѝ, докато го наблюдаваше изпод бонето си. И имаше доста странни светски обноски — начинът, по който се здрависа с нея, или пък безцеремонното оглеждане на физическите данни на Хелър. Ако тя лично не се бе погрижила племенницата ѝ да усвои изискани маниери, сигурно нямаше да обърне внимание на тези му действия. Дори да приемеше, че принципите и правилата в бостънското общество се различават от онези в Сан Франциско, със сигурност имаше някои общоприети норми, с които мистър Пиърс се съобразяваше по доста своеобразен начин.

И все пак, реши Абигейл, няма да е справедливо да осъжда човека, без да го е опознала по-добре. Дори да не е от изискано семейство, той пак може да е джентълмен, макар и постигнал всичко със собствени сили. Тя не робуваше на типично бостънския снобизъм, та да оценява качествата на един човек само според фамилното му име или размера на банковата му сметка.

На път обратно към хотела, Гордън ги преведе по Монтгомъри Стрийт, гъсто застроена с дву- и триетажни сгради. Той демонстрираше рядко срещаната гордост от своя град и говореше с ентузиазъм за всичко — от калдъръма на улиците до газените фенери. Независимо от подозренията си, Абигейл се радваше да види, че Хелър е изоставила донякъде отбранителното поведение и се забавлява. Подобни моменти бяха истинска рядкост, откакто тя беше завършила Академията за млади дами на Пениуърт.

Фоксхол Тиътър беше най-новото и най-прекрасно място за развлечение в Сан Франциско, построено едва в началото на годината. Тази вечер украсеното с огледала преддверие бе претъпкано от представителите на висшето общество на Бостън и Сан Франциско, издокарани в блестящи одежди с пера, кожи и бижута. Хелър носеше чудесна и скъпа рокля на Уорт от рипсена коприна в коралово розово, с допълнителна пола от брюкселска дантела, драпирана назад като кошничка. Венец от розови цветчета се бе сгушил в косите ѝ, голямата

огърлица, подчертана от коралов медальон, се спускаше ниско в корсажа и се разполагаше уютно във вдлъбнатинката между гърдите ѝ.

Гордън Пиърс, елегантен в черния си фрак, колосана бяла риза и широка вратовръзка, украсена с огромен блестящ диамант, представи Хелър и Абигейл на няколко свои колеги — членове на камарата, и техните съпруги.

Като си мислеше, че ще трябва да попълни впоследствие дневника, Хелър вложи цялото си внимание да запомни имената на хората, маниерите им и различните теми на разговор — все неща, които според нея биха заинтересували другите членове на Съюза, останали по някакви причини в Бостън.

Най-често разговорите се въртяха около френско-пруския конфликт. Хелър дочу Гордън да казва на Абигейл, че както пишело във в. „Алта Калифорния“, кралят на Прусия и Бисмарк били отишли в Енис, където се намирал и руският цар. Робърт Суейн пък добави, че много се спекулира по въпроса дали Наполеон и неговата армия биха успели да задържат позициите си срещу прусаците, ако конфронтацията стане факт.

Хелър усети познато смъдене в носа и мъчейки се да се справи с него, се огледа наоколо да открие източника на страданието си. Големите кошници с оранжерийни рози, които висяха от сводестия таван на преддверието, ѝ напомниха онова, което беше чела за висящите градини на Вавилон. Розите не ѝ бяха любими цветя, защото имаше алергия към тях. Сега се молеше само да не стоят още дълго тук, в очакване представлението да започне.

Абигейл се отдели от разговарящите и докосна ръката ѝ.

— Я виж, скъпа. Това не е ли синьор Монтаньос?

Хелър, която търсеше в чантичката си носна кърпа, вдигна очи. Наистина беше сеньор Монтаньос. Внезапно трепетно очакване запулсира в основата на гръбнака ѝ, разпръсквайки трептенията си като лъчи нагоре по гърба и раменете. Кърпичката беше забравена, когато той се огледа и срещна очите ѝ. После се запъти към нея, а черната му вечерна пелерина се разтвори и лумна, подобно на ален пламък, с подплатата си от червен атлаз, разкривайки великолепно ушит фрак, бяла копринена риза и плътно прилепнали черни панталони. Походката му беше широка и уверена — като на котка, устремена към беззащитна птичка. Очите му проблясваха с палави

искрици, сякаш четеше мислите ѝ — мисли, които никоя дама не би си позволила.

Той беше на по-малко от един метър разстояние, когато Хелър кихна. Закачливо предизвикателните и къдрици заподскачаха подобно на стегнати пружинки върху голите рамене. Тя пак зарови из чантата си за кърпичка.

Преди заплахата от повторно кихане да стане реалност, някой размаха голяма бяла кърпа пред лицето ѝ. Хелър я прие без капка колебание и тъкмо навреме.

— На вашите услуги, сеньорита Пейтън!

Мина известно време преди Хелър да се успокои достатъчно, за да отговори:

— Благодаря — каза тя, опитвайки се да си възвърне хладнокръвното държание. — Каква непредвидена изненада да се срещнем отново. — Тя му протегна облечената си в ръкавица ръка, като очакваше с основание, че ще пожелае да я поздрави, но вместо това той пое ръката на Абигейл и я поднесе към устните си.

— Сеньора Пейтън, за мен е истинско удоволствие да ви видя отново. Харесва ли ви престоят в Сан Франциско?

С подчертано равнодушие, каквото всъщност далече не изпитваше, Хелър свали незабелязано ръката си и я скри в гънките на роклята.

Абигейл отговори с истинско въодушевление, сякаш не забелязваше неловкото положение на племенницата си.

— О, да, извънредно много, сеньор! Сан Франциско е доста различен от онова, което очаквах — макар да не съм съвсем сигурна какво точно очаквах, ако ме разбирате правилно.

— Да. Напълно ви разбирам. Аз самият не съм бил в града от дълго време. Толкова се е променил! Когато го напуснах, не беше нищо повече от малко индианско селище.

После той се засмя на нещо, казано от Абигейл, а Хелър видя как ѝ хвърли закачлив поглед и настръхна от раздражение.

Гордън Пиърс се извини на Робърт Суейн и се обърна към новодошлия.

— Мис Пейтън, ще бъдете ли така добра да ме представите на вашия приятел?

— Приятел? — Тя повиши глас. От къде на къде Гордън Пиърс реши, че дон Рикардо ѝ е приятел? — Мисля, че не сте разбрали. Не сме приятели. Съвсем не! Срегнахме се случайно в навалищата, когато... — Хелър усети крака на Абигейл да настъпва нейния. — Простете! Колко неучтиво от моя страна. Сеньор Монтаньос, позволете да ви представя мистър Гордън Пиърс от Търговската камара на Сан Франциско. Мистър Пиърс бе определен за наш придружител при всички мероприятия по време на престоя ни.

Кръвта запулсира в слепоочията на Хоакин, когато вдигна поглед и застана очи в очи с врага си Лутър Моугър. Той кимна официално за поздрав към придружителя на Хелър. После наклони глава към нея и прошепна:

— Радвам се да видя, че сте се възстановили след премеждието.

Хелър отвори уста да отвърне язвително, но преди да заговори, усети как неодобрителният натиск на Абигейл стана по-осезателен. Промени намерението си и се задоволи само с един изгарящ поглед, който той прие с израз на изненада.

Пиърс побърза да се намеси.

— Какво премеждие?

Хелър прехапа долната си устна. Дявол да го вземе този испанец, заради него се налагаше да обяснява. И дявол да го вземе Гордън Пиърс, беше толкова невъзпитан да пита за нещо, което определено не трябваше да чуе. Мъже!

— Боя се, че сеньор Монтаньос преувеличава. Нощес, като слязохме от влака, попаднахме в навалищата, която се бе устремила към подиума и малко ни поблъскаха насам-натам. После сеньор Монтаньос ни помогна да се измъкнем и да се доберем до хотела.

Свъсените вежди на Хелър и стиснатите ѝ устни изпратиха предупреждение към испанеца да запази мълчание — той го прие явно пренебрежително, като само сви рамене, но все пак не го престъпи.

— Съжалявам да го чуя — каза Пиърс. — Ние — имам предвид Камарата — нямахме представа колко хора ще дойдат на посрещането. Трябваше вероятно да извикаме повече полицаи — махна с ръка. — От друга страна, фактът, че се събра толкова множество, говори за голямото уважение към вас, Хелър, и вашата група и е доказателство, че гражданите на Сан Франциско нямат търпение да се възползват от всичко, което Търговският съюз може да им предложи.

Лино е прав, помисли си Хоакин, като гледаше втренчено Моугър и същевременно се стараеше да се държи така, сякаш всичко беше наред. Лутър Моугър не беше предишният човек, поне не в очите на хайлайфа на Сан Франциско. Сега той беше Гордън Пиърс — заможният бизнесмен. Гордън Пиърс, уважаваният член на обществото. Гордън Пиърс, придружителят на Хелър и Абигейл Пейтън.

Сигурно и самият Хоакин щеше почти да повярва, че трансформацията му е факт, ако не беше го проследил до Китайския квартал и не бе видял как си купува кутийка опиум и как се пазари за китайска робиня.

След като си тръгна оттам, те с Лино го последваха до луксозната му къща на Ринкън Хил, часове наред стояха отвън да наблюдават и да кроят планове.

Хоакин сви юмруци. Боже как мразеше Моугър! Челюстите му и мускулите на врата се сковаха, вдървиха се, а устата му пресъхна като коритото на река Кантуа. Много скоро, обеща си той, ще настъпи денят, часът, мигът, в който чакането ще свърши и ще си отмъсти! Не днес, не и утре, но скоро ще успее да осъществи всичко, което е намислил, за да бъде унищожението на Моугър пълно! Хоакин отпусна юмруци и втренчи поглед във врага си:

— Не сме ли се срещали и преди, сеньор Пиърс? Изглеждате ми познат. — Той усети леден мраз да се просмуква в гърдите му. Трябваше да разбере дали Моугър го е познат. Само тогава можеше да реши как да действа по-нататък.

Хлътналите очи на Гордън Пиърс се присвиха още повече, когато срещнаха погледа на Хоакин. Той сякаш внимателно обмисляше въпроса, преди да отговори:

— Да. Спомням си... — започна той, но после спря рязко — Не присъствахте ли на фиестата у Фернандес миналата зима?

Хоакин издиша въздуха, който задържаше до момента:

— Не — поклати глава той. — Прекарвам повечето време в Сан Диего, където работя в ранчото си и се грижа за семейните дела. В Сан Франциско идвам само от време на време и то по работа. Навярно ви помня отнякъде другаде, не от тук. Ейнджълс Кемп, може би? Или Мините на Мърфи?

Раздвижването на въздуха, причинено от минаващата край тях група хора, донесе до Хоакин острия мирис на брилянтин на Моугър. Нищо чудно, че Хелър кихаше. Беше ужасен!

Отговорът на Моугър дойде бързо, даже прекалено бързо, придружен от хихикане:

— Това започва да ми прилича на разпит, но отговорът е съвсем прост. Никога не съм бил на местата, които споменахте.

Хоакин се наклони назад, застанал на пети. Той притискаше Моугър и усещаше неудобството му.

— Може би на търг за добитък тогава? Семейството ми развъжда едър рогат добитък. Затова и аз съм тук, за търга, искам да продам няколко от моите бикове, удостоени с награди.

Преди Гордън Пиърс да успее да каже каквото и да било, Хелър ги прекъсна:

— Убедена съм, че вашата сеньорита би купила всичко, което предлагате за продан, сеньор Монтаньос. О-ох!

В този миг Абигейл изпусна мънистената си чантичка, за да отвлече вниманието от лекия вик на болка, който издаде Хелър.

— О, боже мой! Колко съм непохватна.

Гордън Пиърс едва успя да я вдигне и да ѝ я подаде, когато друг член на Камарата се спря да го поздрави със силно ръкостискане, това предизвика поредната серия представяния и нова тема за разговор.

Хоакин слушаше всяка дума на Моугър, наблюдаваше всяко негово движение. Негодникът беше отличен актьор. Никой, дори Абигейл Пейтън, за която той подозираше, че е много по-проницателна от племенницата си, не би и помислил, че Гордън Пиърс може да е нещо различно от съвършения джентълмен, за какъвто се представяше. Хоакин забеляза и начина, по който той гледа Хелър — сякаш бе част от имуществото му — и разбра едно: Моугър я искаше.

Хоакин обърна тревожен взор към Хелър — търсеше в изражението ѝ някакви знаци, издаващи отношението ѝ към Моугър. Видя недвусмислено безразличие и си отдъхна с облекчение. Моугър явно не беше неин тип. Макар да бе попреминала възрастта за порядъчен брак, тя изглеждаше невероятно наивна по отношение на мъжете. Но това само я правеше по-интересна. Дали е била някога сгодена и изоставена пред олтара, или пък положението на неомъжена жена бе неин личен избор? Ако имаше мъж, готов да остави Хелър

Пейтън пред олтара, той трябва да бе кръгъл глупак! Сега в розовата си рокля тя изглеждаше дори по-прекрасна, отколкото Хоакин си я спомняше. А косата ѝ, въпреки смешните къдрици, приличаше на изпредени нишки от мед. Никога досега, през целия си живот, той не бе изпитвал такъв отчаяно силен копнеж да се пресегне и да докосне нещо.

Една спонтанно възникнала мисъл — че Моугър може да причини на Хелър същото, което бе сторил на Росита — накара Хоакин да затаи дъх. Той мигом плъзна ръка под палтото си и усети инкрустираната дръжка на ножа.

Не позволявай никой да те види. Просто се приближи до него и го намушкай, докато те гледа право в очите.

Хоакин не можеше да не си представи колко добре би се почувствал да забие ножа в сърцето на Моугър и да знае, че най-накрая, след всички тези години, е изпълнил клетвата си да отмъсти.

Какво още чакаш? Преди Моугър да осъзнае, че е бил прободен, ти вече ще си избягал далече.

До този момент Хоакин не бе мислил много-много какво ще се случи с него, ако или когато намери Моугър и го убие. Последствията от този негов акт на отмъщение някак си не бяха успели да намерят място в съзнанието му. Вероятно защото не означаваха нищо за него — нямаше цена, която да не бе готов да плати с радост.

Под прикритието на палтото си той измъкна ножа от калъфа.

Убий го! Убий го! Убий го!

Колебанието на Хоакин продължи само миг по-дълго, отколкото трябваше, но това бе достатъчно да отприщи мислите му. Само да намушка Моугър, и всичко щеше да свърши — чакането, преследването, омразата. Въпреки логиката, която му казваше, че човек може да умре само веднъж, Хоакин не вярваше в това. Той самият бе умирал множество пъти през тези години. Имаше различни видове смърт, крайт на живота бе само един от тях.

Той се замисли за планове, които крояха с Лино за унищожението на Лутър Моугър. Колко ли пъти щеше да умре той, ако успееш да ги осъществят всичките? С безпогрешна точност Хоакин върна ножа обратно в кожения калъф и отпусна ръка край тялото си. Веднъж поне по изключение можеше да е търпелив — като Лино — и да почака най-подходящия момент.

Над главите им газените полилеи започнаха да примигват и да потъмняват — сигнал за публиката, че е време да заеме местата си. Хоакин усети облекчение, че моментът за взимане на решение вече не бе в негова власт. Той отстъпи крачка назад се поклони:

— Надявам се представлението да ви хареса, сеньорита Пейтън. Очите му оставаха приковани в нейните.

— Сигурна съм в това. — Гласът ѝ бе твърд като ново седло.

Абигейл хвана плътно под ръка Гордън Пиърс и те двамата се вляха в потока хора, които се насочваха към залата.

— Да побързаме да си заемем местата. Нали не искаме да пропуснем началото!

Преди Хелър да успее да се присъедини към тях, Хоакин улови облечената ѝ в ръкавица ръка.

— Надявах се, че сте ми простили, но сега виждам, че не е така.

Хелър ахна от изненада и опита да издърпа ръката си.

— Незабавно ме пуснете или ще...

— Ще... какво? Ще пиците? Ще тропате с крака? Никак не ми се вярва — няма да е пристойно за една дама да покаже такъв избухлив нрав. — С крайчеца на окото си Хоакин вижда Абигейл и Лутър Моугър да изчезват по стълбите.

— Какво точно желаете, сеньор? Прощка? Е, добре. Прощавам ви, защото това е великодушно, но никога няма да забравя, че ме унижихте!

— Унижил съм ви? И как? Като ви измъкнах от тълпата, след като припаднахте? Като се погрижих за раната ви и ви спасих да не умрете от загуба на кръв? Като изразих възмущението си от корсета, с който се изтезавахте? — Той прокара ръка по гърба ѝ и се усмихна — Или може би възнегодувахте срещу мен, защото разбрах, че не сте точно онова, за което се представяте?

— Аз... — Очите на Хелър заблестяха от неприязън и той усети, че е докоснал оголен нерв.

Хоакин освободи китката ѝ, но я сграби за лакътя.

— Чуй ме, бостънке. Самозванци ще има винаги, някои — като теб например — само се опитват да променят представата за себе си. Но други се правят на онова, което не са, защото се налага да опазят тайните си. — Той повдигна брадичката ѝ и се вгледа в нейните сърдити, влажни кестеняви очи. — Знам, че сега не проумяваш за

какво ти говоря и се моля на бога, никога да не разбереш, но мисля, че трябва да бъдеш предупредена. Трябва да спреш да се предверяваш на хората. Не бива да вярваш на всичко, което ти казват. — Той отмахна една златна къдрица от бузата ѝ. — Гордън Пиърс, например. Какво знаеш за този мъж?

Въпросителният ѝ поглед мигом го възпря да продължи. Ако кажеше истината за нейния придружител, щеше да провали своите собствени планове, ако пък не го направеше... Щеше ли и тя да стане жертва като Росита? Господи, ако това се случеше, той нямаше да го преживее. Почувства се притиснат до стената, хванат в капан. Разбра, че от този момент нататък Хелър Пейтън щеше да стои между него и Лутър Моугър — не защото тя го искаше, а защото Лутър щеше да я използва за своя изгода.

Хоакин нямаше намерение да я целуне, поне докато не погледна полуотворените ѝ устни. Тогава не можа да устои. Тя бе така съблазнително красива, застанала там, с порозовяло като роклята си лице и с коси, блестящи като златото на Ел Дорадо. И ухаеше толкова хубаво на лимони. Свежо и чисто! Той я притегли още по-близо към себе си и постави свободната си ръка на тила ѝ. Беше по-дребничка, отколкото я помнеше, главата ѝ стигаше точно до под брадичката му. Малка. Изящна. Нежна. Женствена.

И не се бореше с него! Оказваше съпротива, но не се бореше. Той погледна към сведеното ѝ лице. Усещаше горещия ѝ дъх на шията си. По дяволите!

Хоакин наклони глава и докосна устните ѝ със своите. Почувства тялото ѝ да се разтърсва от трепет, после се отпусна — стана почти безволево меко. Той я притисна по-силно, за да я задържи — толкова силно, че я усети плътно до себе си, усети и натиска на гърдите ѝ върху своите. Влажната ѝ уста сякаш го подканяше да я изследва, нейният сладостен вкус освободи дълго таения му копнеж. *Мили* боже, тя наистина беше онова, което той си представяше, че би могла да бъде — момиче и жена, и блудница — по малко от всичко. Почувства се като необуздан младеж, който преживява първата си целувка. Мина му през ум да я грабне и да я отнесе далече от тук, но после осъзна колко абсурдна е подобна мисъл. Та те живееха в 1870 година, за бога! Не в средновековна Англия. А и той не беше варварин.

Хоакин се откъсна от устните на Хелър и се отдръпна:

— Простете. Не биваше да правя това. — Той протегна ръка, но тя се отскубна на безопасно разстояние.

— Вие сте един езичник, дон Рикардо! Нецивилизован дивак с маниери на козел! — извика тя и побягна.

Хоакин отметна глава назад и се разсмя. Всичко у нея бе дяволски привлекателно, дори ирландската ѝ природа.

— Довиждане, бостънке!

Със зачервено лице и замаяна глава Хелър се вмъкна трмаво в богато украсената централна лежа и зае мястото си, като грижливо отбягваше погледа на Абигейл, която със сигурност имаше какво да каже за непростимото ѝ държание. Но каквото и да кажеше леля ѝ, едва ли щеше да е сравнимо с онова, което тя сама си казваше. През тези няколко минути, докато прекоси тичешком фойето, изкачи стълбите и намери ложата, Хелър се нарече с всички възможни обидни епитети, които ѝ дойдоха наум, за това, че позволи на дон Рикардо да я целуне, и с още няколко, дори по-груби, подходящи само за Кау Бей — заради начина, по който сама отвърна на целувката му.

Хелър усети очите на Абигейл да я наблюдават, но се престори, че не забелязва погледа ѝ. Пристигането на Чарлз Крокър (когото Абигейл вече познаваше) в съседната лежа навреме отклони вниманието на леля ѝ и остави Хелър сама с мислите ѝ и с все още разтуптяното ѝ сърце. Тя стисна ръце така силно, че чак кокалчетата ѝ побеляха. И други мъже — красиви, богати — я бяха целували преди, но никога по същия начин. Не биха се осмелили! Капчици пот избиха на слепоочията ѝ и се започнаха да се стичат надолу. Тя бръкна в ръкава на роклята да извади кърпичката си. *Неговата кърпа!* Хелър мигновено я пусна — гледаше как пада на пода, а после я избута с тока на обувката си на скрито под стола. Да можеше със същата лекота да се освободи и от мислите за дон Рикардо... В интерес на истината, ако той я бе целунал не във фойето на театъра, а другаде, на някое уединено място — тя без съмнение щеше да го насърчи да продължи. Независимо от факта, че това бе едва втората им случайна среща, за Хелър бе ясно, че дон Рикардо притежава обезпокоителната способност да изважда на показ най-лошите ѝ страни. Освен всичко оставало той я караше да осъзнае, че се самозалъгва, като си мисли, че

няма нужда от мъж. Всъщност онова, което имаше предвид, бе, че не желае съпруг, който да направлява живота ѝ и да определя какво може да прави и какво не. А то бе съвсем различно от желанието да има мъж, с когото да се люби. Хелър потръпна от смущаващата откровеност на мислите си. Някак неосъзнато бе започнала да си въобразява, че стои над тези основни човешки инстинкти. Реалността на собствения ѝ копнеж ѝ подейства като плесница по бузата.

А сега, попаднала в плен на обърканите си чувства, последното нещо, което желаше, бе следващите два часа да се преструва, че се забавлява. Всъщност искаше да се върне в хотела. Искаше да си отиде у дома. В Бостън. Нищо не вървеше както трябва. Нещата бързо отиваха от лошо към по-лошо.

Хелър взе програмата от малката кръгла масичка между столовете и я прегледа. Името на Елена Валдес бе отпечатано с големи черни букви най-отгоре на страницата. Сърцето на Хелър се сви още повече, но тогава полилеите над главите им угаснаха и театърът потъна в тъмнина.

От мястото на оркестъра долетяха първите звуци на испанска китара. Другите инструменти си присъединиха към нея, но китарата продължаваше да доминира. Хелър се съсредоточи върху сцената, макар очите ѝ още да не бяха привикнали с тъмнината. После светлините на рампата грейнаха, обливайки пространството с блясък. Зелената кадифена завеса се вдигна и Елина Валдес, в костюм на мексиканска селянка, се появи с танцова стъпка да приеме овациите на публиката. Така както беше прибрала косите си в две дълги плитки, тя изглеждаше много по-млада от истинската си възраст, която трябваше да е поне тридесет и пет години, заключи Хелър злостно.

Хелър следеше представлението с явно предубедени очи. Жалко наистина, че от всички развлечения, които можеше да избере, Гордън Пиърс бе предпочел тъкмо това, в което Елена Валдес изпълняваше главната роля. Погледът на Хелър блуждаеше от сцената към шумно аплодиращата публика. Тя се облегна напред и заоглежда морето от човешки лица. Много от тях познаваше от Търговския съюз — други бяха нови, от Камарата, но никъде не зърна онова лице, което търсеше. Тя насочи вниманието си към сцената и тогава периферното ѝ зрение улови проблясък от червен атлаз от другата страна на залата.

— Лельо! Бързо ми дай лорнета си! — Хелър грабна очилата от ръцете на Абигейл и погледна към ложата, разположена до самата сцена.

Това беше той.

Тя видя как свали пелерината, хвърли я на празния стол и седна. Настани се удобно и си наля питие от шишето, поставено на масичката край него.

Хелър свали лорнета и огледа масичката до Гордън Пиърс, а после и онези в съседните ложи. Никъде нямаше освежителни напитки — защо само при дон Рикардо? Кой бе той, та се ползваше с такива специални привилегии? От срещата във фоайето бе станало ясно, че Гордън Пиърс никога не е виждал дон Рикардо, а той, както изглежда, познаваше всички важни хора тук. Хелър вдигна отново лорнета, пренебрегвайки тайното гласче, което ѝ напомняше, че е невъзпитано да се заглежда така. При други обстоятелства, да, заспори тя със съвестта си. Но в този случай да го наблюдава открито, свободно и незабелязано от когото и да било, ѝ се струваше вид компенсация — даже съвсем недостатъчна компенсация — за унижението, на което той я бе подложил. А и какво може да притесни един човек, щом не знае, че е наблюдаван?

Той изглеждаше разположил се прекалено удобно в широкото тапицирано кресло. Прекалено отпуснат и доволен като голям черен котарак. Беше опънал обутите си в ботуши крака върху кадифено столче, а ръката му лежеше на бедрото. Държеше чаша бренди между пръстите си и с палец поглаждаше ръба ѝ. Имаше вид на човек, чието внимание е приковано от действието на сцената. Всъщност изглеждаше абсолютно погълнат от него. Хелър видя как дясната му буза потрепна, а ъгълчето на устата му се повдигна едва забележимо. Когато публиката започна да се смее, разсмя се и той и Хелър бе поразена колко различен стана изведнъж — беше още по-красив, когато се усмихваше. После отпи от брендито, устните му едва докоснаха ръба на чашата. Като целувка, каза си тя и незабавно се почувства ужасена и разгневена от посоката на мислите си.

Хелър затвори с леко щракване лорнета върху дланта си, прибра го в сребърното калъфче и го върна на Абигейл, която ѝ благодари шепнешком.

С изправена брадичка и стиснати зъби тя отправи поглед към сцената. Едва в края на първата част от спектакъла, когато залата се освети по-ярко и Абигейл сподели, че сеньорита Валдес ѝ напомня за Лола Монтес, Хелър осъзна, че не е чула нито една песен и не е видяла нито един танц. Вместо това отново се бе заслушала във вътрешния си глас. С подчертано ирландски акцент той я ругаеше, че е допуснала дон Рикардо да я целуне, и я упрекуваше, че това ѝ е доставило удоволствие. *Ти си празноглава глупачка, момиче, щом даваш на тоз' негодник да те целува. Ти трябваше да си тая, дет' съ дърпа, не той! И после трябваше да му пернеш една здрава плесница за безочие!* *Ти си достойна дъщеря на майка си, Хелър О'Шей, не се съмнявай! И не го забравяй!*

Хелър затвори очи и отчаяно пожела гласът да млъкне. Дон Рикардо се беше възползвал от обстановката и от нея. Тя усети очите ѝ да се пълнят със сълзи, затова се стегна и съвзе. Окуражена от собствената си твърдост, Хелър реши, че най-доброто лекарство — макар и временно — е да се съсредоточи изцяло върху спектакъла. Тя остави програмата в скута си, настани се удобно на стола и се приготви да изтърпи представлението до края. Полилеите над главите им притъмняха отново и светлините на рампата заляха с блясък сцената. Този път завесата в дъното ѝ бе изрисувана с испански мотиви и картини от Калифорния от началния период на разработването на мините. Елена, сега облечена в огненочервена рокля, гарнирана с черна испанска дантела, танцуваше по сцената. Костюмът обгръщаше чувственото ѝ тяло толкова плътно, че сигурно щеше да се пръсне по шевове, каза си Хелър.

В театъра цареше пълна тишина, все едно бе празен. Бавно и прелъстително Елена пъкна ръка в корсажа си и измъкна чифт кастанети. Тя се усмихна на публиката — флиртуваше с нея — правеше се, че не знае как да използва кастанетите. Изтрака веднъж, за опит. Два пъти... изглеждаше изненадана. Три пъти — и се усмихна. После се засмя високо и извика: *Оле!*

С точно премерени движения тя затропа с десния се крак по дървения под. Пета, пръсти. Пета, пръсти. Пета, пръсти, пета. Металните капачета отдолу на обувката ѝ сякаш отмерваха ритъма на стакатото върху опънатите нерви на Хелър.

Елена започна да разтърсва високомерно глава, разлюлявайки косата си, докато тя се разпусна и се разсипа на разкошни вълни по врата и раменете. Тя вдигна ръце над главата си и заизвива кръста и китките си, като в същото време тракането на кастанетите ставаше все по-силно и по-бързо.

— *Para usted, caro mio.* За теб, любов моя! — надвика звука им тя и като жив пламък се понесе вихрено в кръг по сцената, докато сянката ѝ се мятеше, подобно на тъмен призрак, върху завесата в дъното. Щом стигна пак средата на сцената, тя спря и се обърна към публиката, после се наведе, хвана края на роклята и започна много бавно да я повдига нагоре — до глезена, до прасеца, до коляното, до бедрото.

След това изведнъж я пусна обратно, а Хелър издиша стаения си дъх и примигна. Не беше виждала такъв танц, нито такава танцьорка! Чувственото стакато на потропващите ѝ по пода крака сякаш блъскаше в стените на залата и се отразяваше от тях. Целият свят за Елена се бе съсредоточил в тясното пространство на сцената и тя играеше, възползвайки се от всичките му възможности.

Нямаше нужда Хелър да иска пак лорнета от леля си, за да види страстното изражение върху лицето на Елена. Очите ѝ бяха приковани в балкона, яркочервените устни — леко присвити и издадени, сякаш готови за целувка. Хелър проследи взора на Елена до ложата на дон Рикардо.

Сърцето ѝ замря, когато улови неговия ответен поглед към танцьорката. Неспособна да понесе това и секунда повече, Хелър затвори очи и се помоли вечерта да свърши.

През изминалите години Хоакин бе гледал десетки пъти Елена да танцува — в баровете на златотърсачите в Калифорния, на мексиканските фиести и в неговите собствени лагери, където поддържаше духа на хората му. Но никога не я беше виждал да танцува като тази вечер. Тя бе създала всяка своя стъпка и движение, за да съблазнява и примамва. И беше великолепна — не просто усъвършенствала се в изкуството си, а завършена талантива актриса. Хоакин се гордееше с нея. Но тъмните ѝ жарки погледи, които знаеше, че са преназначени за него — единствено и само за него — го караха да се чувства неловко. Осъзна, че не изпитва същото към нея. Кога се бе случило? Нямахме представа, но усещаше, че еротичните ѝ движения повече не му въздействат. Той вдигна чашата с бренди до устните си и на една глътка изпи остатъка от съдържанието ѝ. После я остави празна на масичката, хвърли случаен поглед към затаената публика и видя...

Dios!

Цялата проклета публика гледаше право в него!

Без да показва и следа от силния гняв, който накара кръвта му да запулсира във вените, той бавно насочи поглед обратно към сцената. Заглушавайки звука на китарата, Елена извика *Оле!* и простря ръце пред себе си. Застанала там на сцената, тя сякаш се протягаше да стигне до него, после ги сви в китките и с плавни движения започна да ги извива последователно ту към него, ту към себе си, все едно го викаше.

Хоакин се престори на развеселен от поканата — той се засмя и направи жест, с който отказваше предложението. Но всъщност не му беше забавно. Ни най-малко! Не биваше да идва, трябваше да се сети, че тя ще намери начин да си разчисти сметките с него заради онова, което тя нарече прекалено любезно държание към Хелър Пейтън.

В душата му забушува буря. Той отметна назад глава и впи поглед в Елена. Прелъстителната ѝ усмивка мигом се хлъзна от лицето

й, сякаш бе късче лед. Китарата настойчиво я подканяше да възобнови танца, но когато тя го направи, стъпалото ѝ се оплете в края на роклята и тя тромаво пропусна една стъпка.

Хелър не бе издържала дълго със затворени очи и сега, както и всички останали в залата, наблюдаваше драмата между танцорката и мъжа от ложата до сцената — дон Рикардо. Страните ѝ пламнаха, защото с всяка следваща секунда движенията на Елена ставаха все по-примамващи. Хелър вдигна програмата и започна да разхлажда лицето си. Вдъхна жадно и дълбоко освежаващия въздух, който изпълни дробовете ѝ. Креслото, въпреки мекотата на тапицерията, ѝ се стори неудобно. Тя хвърли вината за това върху трите пласта фусты и се повдигна да се намести по-добре. Въртенето ѝ предизвика косия поглед на Абигейл, която само промълви: „Почти свърши, скъпа“ и я потупа по ръката. Хелър замръзна от изненада. Не, леля ѝ положително не се опитва да намекне нещо. Ами ако... Хелър преглътна така усърдно, та чак ушите ѝ изпукаха. Какъв ужас! Ами ако Абигейл мислеше... Хелър се застави да спре. Не желаше даже да си представя какво може да си мисли Абигейл. Това щеше да е нейната гибел.

Хелър изви шия и се загледа право напред. Държи се като глупачка. Абигейл сигурно имаше предвид, че се е уморила от седене. Че няма търпение да тръгнат. Че е отегчена. Леля ѝ беше прекалено изискана дама, за да си мисли каквото и да било друго — както и тя самата не трябваше да го прави! Но как пък можеше човек да се възпре от това?

С крайчето на окото си Хелър видя дон Рикардо да довършва питието си и да поглежда към публиката. Въобразяваше ли си или наистина улови в погледа му проблясък на гняв?

Викът на Елена *Оле!* привлече вниманието на Хелър обратно към сцената, където танцорката се спъна в роклята си, а Хелър изпита чувство на удовлетворение. Обърна се да види реакцията на дон Рикардо, но за нейно разочарование и същевременно облекчение видя, че си е отишъл.

Малко по-късно, навън пред театъра, Хелър се наслаждаваше на прохладата и свежия въздух. Досега не беше се случвало да очаква края на някое представление с такава радост. Съмняваше се, че би издържала вътре още дълго. Копнееше за лекия бриз, същият, който я накара да изостави шапката си в хотелската стая, но нощта беше тиха и безветрена.

Макар да ѝ бе неприятно да признае, Хелър съзнаваше ясно какъв е проблемът, защо пулсът ѝ бие така учестено, а тялото ѝ гори, сякаш бе прекарала вечерта пред буен огън. Всичко се дължеше на сексуалния дуел между Елена Валдес и дон Рикардо, на който стана свидетел: той беше причина за влошеното ѝ физическо състояние. Не стига че бе наблюдавала това непристойно публично афиширане на чувства, каза си тя с укор, но и по непростим начин допусна да съпреживее страстта им като своя. Сега се питаше как би могла да предотврати това да се случи.

Гордън Пиърс отведе двете жени малко встрани от шумния поток хора, който се изсипваше от театъра. После ги остави с извинението, че отива да потърси кочияша на каретата им.

Очаквайки с нетърпение вечерта да свърши, да се върне в хотела и да забрави какво е видяла и почувствала, Хелър бръкна за носната кърпа, после с трепереца ръка попи потта по челото си.

— Боже, Хелър, изглеждаш трескава. Боли ли те нещо? Да не се е отворила раната? — заразитва я Абигейл със загриженост.

— О, добре съм, благодаря. Само съм уморена. Денят беше дълъг. — Тя пхна обратно кърпичката в чантата и сложи ръка на устата си да прикрие неизбежната за случая прозявка.

Абигейл само се усмихна.

— Да, така е, трябва да призная, че не помня друг спектакъл да ме е забавлявал повече. Не смогнах да преброя бисовете. Шест ли бяха, осем ли? А букетите рози! Сигурно имаше поне две дузини! Не съм виждала подобно нещо през живота си. Просто съкрушително!

Хелър рядко бе чувала Абигейл да говори с такъв изблик на чувства за някое представление.

— Просто съкрушително — съгласи се тя, защото не желаше да попарва ентузиазма на леля си. — Нямам търпение да го опиша в дневника — допълни още и мигом съжали.

Абигейл засия.

— О, да, скъпа, направи го! И не пести думите. Опиши го колкото можеш по-колоритно. — Секунда по-късно обаче размисли и се коригира — Е, не съвсем колоритно...

Хелър кимна, но реши да си спести коментара.

— Между другото, скъпа — Абигейл смени темата на разговора, — какво те задържа толкова дълго във фойето? Мислех, че вървиш след мен, но като изкачих стълбите, ти не беше там.

Хелър очакваше въпроси и коментари от Абигейл във връзка с поведението ѝ към дон Рикардо, но се надяваше леля ѝ да се въздържи, докато се приберат в хотела. За щастие Гордън се върна и спести на Хелър необходимостта да съчини някоя история.

— Съжалявам за чакането, дами. Боя се, че каретата ще се забави още няколко минути. Ако бях предвидил, че ще е такава навалица, щях да накарам моя кочияш да дойде по-рано. Но нямах представа, че сеньорита Валдес е толкова популярна. Дори спектакълът на Лота Крабтрий миналия месец привлече по-малко хора в театъра. — Пиърс вдигна глава и зарея поглед, без да го спира конкретно на някого, като смотоледи, сякаш мислеше на глас — Знаете ли, много е странно.

Обърканото му изражение накара Хелър да попита:

— Кое е странно, мистър Пиърс?

Вниманието му оставаше все така разсеяно.

— Сеньорита Валдес... напомня ми за някого. — Той явно продължаваше да мисли на глас. — Чух, че изнасяла представления из цяла Европа, дори пред крале и кралици, но мога да се закълна, съм я виждал тук... в Калифорния. — Той поклати глава.

— Може би я бъркате с Лола Монтез — подсказа му Абигейл с готовност. — Веднъж я гледах в Ню Йорк. Стиливете им много си приличат.

Гордън Пиърс кимна.

— Да, има прилика. Никога няма да забравя коронния номер на Лола — прочутия или по-скоро трябва да кажа, скандалния танц на паяка! Гледах я в мините на Мърфи и... — Той рязко замлъкна и се закашля насила, все едно си прочистваше гърлото. — Извинете, боя се, че си загуших гласа за момент. — После се разсмя насила. — А ето че сега си забравих и мисълта. Все едно. Това не е важно. Важното е, дами, че вече е време да ви съпроводя до хотела. Утре имате

натоварена програма. Сутринта ще посетим Клиф Хауз, следобед трябва да поръчате костюмите си за маскения бал.

Хелър слушаше с почти пълна липса на интерес. Не само знаеше цялата програма наизуст, но и какво се изисква лично от нея да свърши. Утре в Клиф Хауз Александър Райе ще смеси шишенцето с морска вода, която бе взета от бостънското пристанище, с вода от калифорнийския бряг. Церемонията щеше да символизира културното и икономическо сливане на Атлантика и Пасифика. Всяка дума от речта му трябва да бъде дословно отразена в дневника ѝ, заедно с пълното описание на Клиф Хауз, атмосферните условия, вида и поведението на присъстващите. Хелър тихо въздъхна. Сега точно не ѝ беше до това. Може би по-късно, след като си почине, подреди в главата си събитията от последните двадесет и четири часа и ги намести на подходящите им места в общата картина. Чак тогава вероятно ще успее да насочи вниманието си към утрешния ден. Сега се нуждаеше единствено от почивка, но с тази скорост, с която се придвижваха каретите, сигурно трябваше да чакат до след полунощ.

Хелър тъкмо се канеше да попита дали не може сами да си намерят каретата, когато усети, че някой я наблюдава. Кожата ѝ настръхна като на гъска. Тя извърна глава вляво, после вдясно, искаше да открие причината за неприятното чувство. Търсенето ѝ не се увенча с успех, но усещането продължаваше. Хелър се завъртя почти в кръг.

И тогава го видя.

На не повече от трийсетина стъпки зад нея стоеше дон Рикардо, небрежно облегал на уличния фенер, скръстил ръце на гърдите си. Тя и за миг не се усъмни, че именно той е човекът, който я наблюдава. Въпросът беше — от колко време. Той отпусна ръце, бръкна във вътрешния джоб на палтото си и извади дълга, тънка пурета. Пъхна крайчето ѝ между устните си и приведе глава към клечка кибрит. Тя пламна зад прикритието на ръката му и огря с топла златиста светлина мургавото му лице, подчертавайки още по-ясно релефа му. Дон Рикардо вдигна очи над прихлупената си длан и срещна нейните с поглед, който я накара да затаи дъх.

Той знаеше! Хелър усети хладните тръпки на страха да докосват всеки нерв в тялото ѝ. Знаеше какви мисли се въртят в главата ѝ. Дори още по-лошо (ако това въобще беше възможно) знаеше точно какво чувства тя. Хелър можеше да го прочете в дяволски черните му очи, да

го прозре в дръзкия начин, по който той наклони глава, докато продължаваше да се взира в нея.

— А, ето това е нашата — обяви в същия миг Гордън Пиърс. Като пренебрегна доста неучтиво предложената ѝ от него ръка, Хелър забърза към каретата, качи се и седна на срещуположната страна колкото се може по-далеко от вълнуващия взор на дон Рикардо. Тя оправи гънките на роклята, настани се удобно и после крадешком надзърна през прозорчето да види дали той още е там и дали я наблюдава.

Там беше!

И се усмихваше предизвикателно! Внезапен порив на вятъра, появил се незнайно откъде, премина през тълпата чакащи хора, развя поли и наметала, измъкна програмите от ръцете и вдигна прахоляк и хартийки. Едно кичурче червено-златиста коса се освободи от грижливо подредената прическа на Хелър, шибна я през очите и закри за миг гледката. Тя побърза да го отмахне и отново потърси с поглед дон Рикардо.

Той си беше отишъл.

* * *

Строгата лекция, която Хелър се бе приготвила да изслуша, щом се приберат в хотела, така и не се състоя. Тъкмо обратното — Абигейл сякаш нарочно избягваше всякакви разговори, свързани със сеньор Монтаньос или Елена Валдес, и Хелър ѝ бе благодарна за това, независимо от причината. Тя само целуна леля си и побърза да се прибере в стаята, съседна на нейната.

Щом вратата се затвори зад гърба ѝ, Хелър реши, че трябва да се отпусне и да сложи в ред безбройните си мисли. Но скоро се оказа, че колкото повече премисляше случилото се, толкова повече се разстройваше. Да върви всичко по дяволите! Станалото — станало! Край! Ако имаше малко късмет, никога вече нямаше да срещне дон Рикардо или Елена Валдес!

След като разкопча всички телени копчета отзад на роклята, Хелър се запъти подобно на сомнамбул към тоалетната масичка. Успя да стигне до нея, седна и се зае да оправя косата си, измъквайки

дългите дървени фуркети един по един. Махна и последния и кичурите се разсипаха безредно по гърба и раменете ѝ. Тя зарови пръсти в тях и започна да масажира местата, където фуркетите бяха притискали кожата ѝ. Главата я болеше, но не само от фуркетите, отбеляза тя скръбно.

В съзнанието ѝ за миг се мярна образът на танцуващата Елена и това накара Хелър рязко да прекрати дейността си. Елена Валдес беше жена, по която мъжете лудееха. Човек трябваше да е сляп, за да не забележи копнежа по мъжките лица в залата. Загледана в огледалото, Хелър се зае да изучава бледия цвят на кожата и светлите си коси. Започна да извива глава по различни начини, да повдига вежди или да ги смръщва леко, да нагласява устни във всякакви положения, да помръдва с рамо. Накрая си избра една поза, която ѝ се стори достатъчно прелъстителна, и застана в нея. Какво ли щеше да си помисли дон Рикардо, ако я видеше така? И щеше ли да я погледне по същия начин, по който гледаше Елена?

— *Копеле!* — крещеше Елена. — *Свиня! Кучи син!* Първо ме правиш на глупачка, после ме убиваш с поглед!

— Смятай се за голяма късметлийка, че само *погледът* ми бе *убийствен*, Елена — отвърна Хоакин с леден и твърд като кремък глас. — Лека нощ. — Той се запъти към вратата на гримьорната ѝ.

— *Caro mio!* Почакай! Не разбирам защо се гневиш? Ти беше единствената причина да се разгорещя така страстно.

— Но твоят малък акт на съблазняване насочи очите на всички в залата към мен. Къде останаха страховете ти, че ще ме разпознаят?

Елена нададе лек писък:

— Прости ми, Хоакин. Не помислих!

— Дяволски си права, че не помисли. Ако не бях се измъкнал оттам преди края на представлението... — Той поклати глава. — Не знам какво ти става, Елена.

Тя заплака тихо и седна на канапето.

Хоакин неохотно приседна до нея и я прегърна. Сълзите ѝ бяха истински, а разкаянието — някак обезпокоително. Той притегли главата ѝ върху рамото си, затвори очи и се замисли за годините, през които се познаваха. Някои от тях бяха хубави. Други лоши. Ако

можеше да я обича както тя очакваше, животът му сигурно щеше да е по-малко объркан.

Кога, запита се той, любовта ѝ се бе превърнала в обсебване? Или винаги е била такава? Доколкото помнеше, още преди да се ожени за Росита, Елена вече му предлагаше любовта си.

Тя се сгуши по-близо до него и прошепна:

— Но моят танц те заинтригува, нали? Накарах ли те да пожелаеш Елена? — Тонът ѝ беше съблазняващ.

— *Si*. Заинтригува ме. Дори нещо повече. Никога не съм те виждал да танцуваш така добре. Беше *magnifico*! Но ти го знаеш.

— *Si*. Знам го — призна си тя, като същевременно започна да разкопчава ризата му. — Минаха много години, откакто танцувах за теб. Последният път...

Хоакин хвана ръката ѝ и я отдръпна:

— Трябва да поговорим.

Гласът ѝ прозвуча раздражено.

— Не искам да говорим. Искам да се любим.

Той я отстрани от себе си и се изправи.

Елена също скочи на крака.

— Заради онази гринга е, нали? — Очите ѝ се разшириха, а лицето ѝ се изкриви от злоба. — Знаех си! Разбрах по погледа ти, че я искаш. По същия начин гледаше Росита. — Тя го предизвикваше с очи, после протегна ръка и прокара пръсти по бузата му. — Много години те чаках, прекрасни мой *vaquero*. Няма да те пусна да си отидеш. Сега ти принадлежиш на мен! На никоя друга!

Хоакин я сграбчи за ръката и стисна пръстите ѝ.

— Превърнала си се в истинска вещица и зла жена. *Buenos noches*, Елена.

Хоакин се върна в своята хотелска стая, измъкна контрабандно внесеното шише уиски от вътрешния си джоб и се усмихна, докато го отпушваше. Ако го хванеха, че пие в помещенията на хотела, щяха да го изхвърлят на мига! Тази забавна мисъл му донесе истинско облекчение след тревожния сблъсък с Елена. Той се разсмя, надигна шишето и отпи жадно. Уискито изгори с огнена дияря вътрешностите му, от гърлото до стомаха. Очите му се насълзиха, по челото му избиха

капчици пот. Хоакин отлепи бутилката от устните си и разгледа етикета — известна калифорнийска марка, която винаги беше харесвал, но тази вечер то имаше вкус на най-обикновен алкохол. Той отнесе шишето до прозореца и веднага застана нащрек при вида на съседната сграда — солидната ѝ тухлена стена беше на не повече от една ръка разстояние. Облегна се на рамката, вдъхна дълбоко нощния въздух и се замисли какъв ли е бил онзи негов поглед, който е подсказал на Елена, че той желае Росита преди и Хелър Пейтън сега. Реши, че сигурно е издал с нещо мислите си, когато откри къде точно се намира раната на Хелър.

Той се наведе и свали ботушите и ги захвърли в ъгъла, после отново надигна шишето и този път истински се наслади на течния огън. Топлината, която се разнесе по цялото му тяло бе почти толкова приятна, колкото мигът, когато докосна гърдата на Хелър. Мисълта му политна по-нататък, към театъра и целувката с нея и нова, различна наслада запали всичко в него. Не бе срещал друга жена като скованата неомъжена бостънка, чиято студенина се стопи, сякаш бе масло, оставено на слънце, щом я взе в прегръдките си. Спомни си колко малка беше и колко бледа — притежаваше същата крехкост като Росита някога. След като изгуби жена си, той започна да предпочита жени с големи, сочни гърди, широк ханш и закръглени бедра. Сам се убеждаваше, че именно такива харесва, че те са неговия тип.

Досега.

В мис Хелър Пейтън нямаше нищо голямо, освен очевидната ѝ ненавист към него и желанието да му я демонстрира. И въпреки това той не можеше да забрави нито усещането за гърдите и, нито меките ѝ устни.

Хоакин свали всички дрехи от себе си и остана прав, загледан в шишето. Очите на Хелър имаха цвят на марково уиски. Останалата част от лицето ѝ мигом изплува от съзнанието му — изящната уста с пухкава долна устна и малката издадена брадичка, която намекваше за тази нейна твърдоглава решителност.

Той пак се замисли и си даде сметка, че първо бе привлечен от косите ѝ. Именно те я правеха нещо много повече от очарователна жена. Правеха я красива! Едва ли щеше някога да забрави мига, когато я внесе в стаята на Елена и я положи на леглото. Шапката ѝ падна на

пода и освободените кичури се разпиляха по възглавницата като огнени езици.

Ненавиждаше модните прически с техните фалшиви коси и сложни украшения — пера, препарирани птички и господ знае още какво. Ако Хелър Пейтън беше негова жена, той щеше да настоява тя да носи косата си непрекъснато пусната, както бог бе отредил. Цветът и изобилието от къдрици бяха достатъчна украса.

Негова жена ли? Какво си въобразяваше, по дяволите?

Той стисна мрачно устни, сграбчи бутилката уиски за гърлото и я отнесе със себе си в леглото. Още няколко глътки и щеше да се освободи от грижите, налегнали ума му — поне тази нощ нямаше повече да мисли по какъв начин да каже сбогом на Елена и защо не може да заличи образа на червенокосата девица, чието сърце бе ледено като бостънска зима, а кръвта ѝ — синя като небето на Сонора.

Хоакин се облегна на желязната табла на леглото, отпи една голяма глътка и остави бутилката до себе си. Уискито добре си вършеше работата. Той започна да притваря очи и да се отдава на сънлива отпуснатост, когато сякаш нежен бриз докосна лицето му. Росита, прошепна той, ела при мен. Протегна ръка и...

... я привлече така плътно към себе си, че усети горещия ѝ дъх върху лицето си. Росита. Толкова млада! Толкова прекрасна! Обичаше я с цялото си съществуване. Денят му беше изпълнен с копнеж да се прибере у дома и да я люби бавно и красиво.

— Хей, ти там вътре!

Хоакин скочи, но преди още да достигне ножа, който висеше отстрани над старинния креват, вратата се отвори с трясък.

— Само посмей да пипнеш това оръжие за глигани, мексиканецо, и ще те закова на стената! — Мъжът говореше завалено и се клатушкаше несигурно.

Хоакин бавно отдръпна ръка, като не изпускаше от поглед пияния гринго:

— Кой сте вие?

— Името ми не те интересува, мазнико.

— Но какво желаете, сеньор? — попита Хоакин, като се надяваше, че раболепният му тон и маниери ще усмирят мъжа и ще го отпратят по-бързо да си върви по пътя. — Ще искате ли храна?

Ще накарам жена си да ви приготви. Или злато? Имам само една малка торбичка, но съм готов да я разделя с вас.

— Хубаво говориш, мексикано, много хубаво — почти кат' янки, обаче не си янки, нали? Ти си нищо, само презрян мексикано, дет' си присвоява чужди земи.

Отвън долетя тропот на препускащи копита — знак за приближаването на още няколко ездачи.

— Хей! Дейви! Джейд! Сам! Влизайте, момчета. Елате да се запознаете с... как каза, че ти е името, мазнико?

Хоакин се поколеба.

— Муриета. Хоакин Муриета.

— Сеньор Муриета и неговата курва.

Хоакин настръхна, но усети пръстите на Росита да стискат ръката му, умолявайки го да сдържа гнева си. Той щеше да го сдържи много по-успешно, ако имаше оръжие. С един мъж можеше да се справи, но с четирима... Те нахлуха в колибата и по вида им той веднага разбра, че ги очаква беда — американски хищници, които търсеха лесна плячка.

Росита дръпна своя шал от таблата на леглото и го уви около главата и раменете си.

— Ще приготвя кафе, сеньори, и ястие от царевича и месо. — Тя се запъти към печката, където се топлеше кафето.

Най-високият от четиримата обаче протегна ръка, сграбчи я и я притегли в хватката си:

— Аз пък ш'т т' накаръм да забраиш за яденето, миличка!

Хоакин се хвърли към мъжа, който държеше жена му. Заби юмрук в лицето на Дейви — цялото на червени петна от уискито — и се готвеше да го удари отново, когато усети нещо да се забива в гърба му.

— Разкарай се, мексикано. И глей да се държиш прилично, че може да се ядосам и да дръпна спусъка. Не съм застрелвал досега човек в гърба, поне доколкото си спомням...

— Длъжник съм ти, Моугър — каза Дейви, когато Хоакин бавно отстъпи назад.

— Умолявам ви, сеньори. — Росита го удари на молба. — Нищо не сме ви сторили. Вървете си. Оставете ни на мира.

Дейви улови отново плячката си и я притисна още по-силно.

— О, ама разбира се, скъпа, веднага щом старият Дейви получи тука малко удоволствие. Доста време мина откак' не съм имал жена, а ти — ти си таквоз сладко малко парче. Чак не ми съ искъ дъ тъ делъ.

Росита изпищя, когато Дейви пъхна ръка под роклята и стисна гърдата ѝ. Той пък закрещя доволно.

— О-о! Закръгленка кат' гургулица и писка кат' нея.

Хоакин се завъртя светкавично, вдигна дясното си коляно, изпъна крак и изби револвера от ръката на тартора им. После пак се нахвърли върху мъжа, сграбчил жена му. Изненадващото нападение му даваше предимство, но само за момент. Когато и другите двама мъже се включиха в сблъсъка, той разбра, че е загубил.

Те го наобиколиха, събориха го на пода и започнаха да го ритат, докато не се обля в кръв и не се преве на две от болка.

— Сърце мое! — плачеше Росита — Живот мой!

— Мислиш си, че мно'о тъ бива за побоища, мексикано — Моугър се дръпна назад, докато приятелите му го натискаха на пода, — но не ставаш. Да видим сега дали твоята курва шъ съ справи по-добре.

— Не! — Думата раздра гърлото на Хоакин. — Не! Madre de Dios. Не!

Моугър грабна парче въже, повесено близо до вратата, хвърли го на Дейви, който овърза китките на Хоакин зад гърба му. Когато свърши, Моугър се приближи до него, приведе се и каза:

— Това ще е за урок на всички мексиканци. Таз' земя не е ваша. Тя е на янките. И на нас ни дойде до гуша вие, чужденците, да добивате злато от нашите реки и потоци и да си го отнасяте у вас, в Мексико. Чуваш ли ме, Муриета? Да кажеш на своите *compadres*. Разбра ли ме?

Хоакин потръпна от вонящия му на уиски дъх.

— Айде, Моугър, вече мъ сърби навсякъде да се взема мойто от таз' малка курва — каза Дейви.

Росита лежеше просната на леглото, с парцал, натикан между зъбите и широко разтворени ръце и крака, здраво завързани за страничните пръчки на леглото.

— Спри тогава да дрънкаш и се хващай на работа, нямаме цял ден на разположение.

Дейви смъкна панталоните си и ги захвърли на пода. Смехът му, докато разкъсваше дрехите на Росита, ечеше в ушите на Хоакин.

Той легна на пода и блъскаше, и риташе да се освободи, въпреки раните от възетата, но не можеше да се изправи. Въобще нищо не можеше да направи — нищо-нищичко, за да спаси любимата си жена. Оставаше му само да лежи там и да слуша как писъците ѝ раздират въздуха, докато Дейви, последван от Сам и Джед, а накрая и от мъжа, когото наричаха Моугър, я изнасилваха.

Когато всички се изредиха, Моугър и Джед извлякоха Хоакин навън при кола, на която връзваше коня си. Този път Джед стегна ръцете му за кола, а Моугър стоеше наблизо и наблюдаваше.

— Наистина си имаш чудесна женичка, Муриета. Стегната като пружинка на часовник. Не помня някога да съм се забавлявал така. Нищо, че трябваше да я споделям с другите.

Хоакин извърна глава към него и се изплю. Храчката уцели Моугър точно където трябва, под кръста.

— Донеси ми големия камшик, Дейви! Искам да съм сигурен, че сеньор Муриета ще разбере урока.

Моугър заотстъпва назад, като броеше крачките си. Дейви му подаде дългия, тежък камшик за добитък. Когато стигна двацет, той спря, разви камшика, замахна и го остави да полети...

— Хоакин? Хоакин? Събуди се!

Хоакин отвори очи и видя тревожното изражение на Лино.

— Издаваш странни звуци, *mi amigo*. Добре ли си?

Хоакин продължаваше да мълчи. Минало и настояще бяха все така преплетени в съзнанието му. Той целият беше плувнат в пот.

Лино вдигна празната бутилка уиски от пода.

— Мисля, че си прекалил с пиенето.

Разтреперан, Хоакин успя да се повдигне и да седне.

— Очевидно не е било достатъчно!

6

Ранните утринни часове точно преди изгрев, бяха любимата част от деня за Хелър. Но не и тази сутрин. Днес тя се събуди с мисли за изминалата нощ — за разговора между нея и дон Рикардо във фойето на театъра. Какво беше казал? Че той е спрял кървенето на раната?

Тя моментално седна в леглото: „Значи *той* го е направил, не Абигейл!“, възкликна тя ужасено. „*Той* се е погрижил за раната и я е превързал!“ Което означаваше... Тя обгърна главата си с ръце и се тръшна обратно върху възглавниците. Защо ли ѝ трябваше толкова време, за да го осъзнае — та нали когато Абигейл я намери, раната вече беше превързана!

Бузите ѝ пламнаха от притеснение. Без да иска си представи как високият испанец къса дрехите ѝ, бори се с корсета ѝ. Той беше съсипал костюма ѝ, блузката... корсета. Мили боже, простена тя. Дали я беше докосвал? Ама, разбира се, как иначе! Другото бе невъзможно. А дали си бе позволил известни волности, правейки се на доктор? Това тя никога нямаше да узнае. Но защо Елена не се беше погрижила за нея? Обикновено жените са по-добри в тези неща. Хелър не можеше да си представи Елена да стои безропотно и да наблюдава как Дон Рикардо се разпорежда с нея.

Стига! Хелър закри лицето си с ръце. Сама се довеждаше до лудост с въпроси, чиито отговори никога нямаше да узнае. Колкото и да бе трудно, трябваше да загърби инцидента и да го забрави.

Сякаш можеше някога да забрави дон Рикардо Монтаньос!

И сто години да живее, винаги щеше да помни онова, което се случи между тях — всяка дума, всеки жест, всяко докосване. Неговото мургаво лице и насмешливото му, подигравателното му изражение щяха да я преследват и в сънищата. И въпреки че го ненавиждаше заради смущението и унижението си, тя не можеше да забрави и друго — уютната топлина и успокояващата сила на прегръдката му — и невероятния миг, когато устата му запечати с целувка нейната. Дъхът му имаше вкус на вятър, а устните — на бренди.

Накрая, загубила всяка надежда, че ще успее да спре стремително бягащите си мисли, Хелър грабна дневника от нощното шкафче и се зае да обмисля как по-добре да опише вечерта, прекарана във Фоксхол Тиътър.

Заниманието се оказа напълно безполезно. Мърморейки с раздражение, тя отхвърли завивките, скочи от леглото и започна да се приготвя за излизане.

Един час по-късно, навън пред хотела, Хелър гледеше учудено наоколо, докато Гордън Пиърс ги придружаваше двете с Абигейл до своя файтон. Сякаш всичко, което имаше колела, бе докарано тук, за да бъдат транспортирани гостите от Бостън и техните придружители на седем мили от града до Клиф Хауз, в самия край на Пойнт Лоубс Роуд.

След като помогна на Абигейл да се настани на задната седалка, Гордън Пиърс отбеляза точка в своя полза, защото убеди Хелър да седне до него на капрата. После чевръсто се покачи и той до нея, взе в ръце поводите и подкара дорестите жребци. Хвърляйки поглед през рамо, Хелър срещна предупредителния взор на леля си, която изразяваше възмущението си от разпределението на местата със смръщени вежди и вирната брадичка.

Сега, в неспокойните сутрешни часове, когато опитваше да се справя със собствените си мисли, Хелър искаше повече от всичко церемонията при Клиф Хауз да мине добре.

Защото днес беше денят, заради който бе дошла в Сан Франциско. Днес щеше да докаже, че е достойна за секретарка по културните въпроси на Търговския съюз — трябваше да отрази дословно речта и като домакиня да даде тон на цялото тържество, организирано от Александър Райе. Въпреки че поверените ѝ отговорности я караха да се чувства изнервена, тя изпитваше и въодушевление и очакваше с нетърпение предизвикателството. Ето защо прие търпеливо многозначителния поглед на Абигейл и отвърна с друг, който сякаш я умоляваше да прояви снизхождение.

От океана появяваше хладен бриз и носеше мириса му, който се усиливаше с приближаването към брега. После видяха прочутия ресторант, разположен в северозападния край на Сан Франциско, на един нос над синия Пасифик. В далечината, зад постройката с плосък

покрив, Хелър зърна две платноходки с високи мачти и издути от вятъра платна да се носят грациозно по облятата в слънце водна повърхност към пролива Голдън Гейт, със стръмно спускащата се суша от двете му страни.

След като предадоха конете на прислужниците, тримата се присъединиха към голямата група, която вече се насочваше по стръмните дървени стъпала надолу към брега. Шумното бърборене на повече от двеста души се сливаше с гръмогласния рев на големите тюлени, скупчени върху една скала, известна като Сийл Рок, на стотина фута навътре от сушата.

Щом стъпи на пясъчния плаж, Хелър засенчи очи с ръка и се загледа към Сийл Рок. Десетки любопитни тюлени, подпрени на предните си перки, се поклащаха и извиваха лъскавите си глави, докато разглеждаха прииждащата тълпа.

— Вярваш ли, че някой ще чуе и дума от речта при целия този шум? — попита Хелър, като се наклони към Абигейл, за да не трябва да вика. Абигейл пък притисна с длани ушите си.

— Не знам. — Тя започна де се смее. — Мили боже, ама че гласовити тюлени, нали?

Хелър също избухна в смях. Внезапно нещо и хрумна, тя извади дневника и драсна набързо няколко реда, за да не пропусне да включи тюлените и техните лудории в описанията си. Малко хумор нямаше да е излишен, особено след сухата и лишена от вдъхновение нейна рецензия за снощното представление в театъра.

Едва беше завършила със записките и Александър Райе ѝ направи знак да го последва. Като пристъпваше внимателно, Хелър отиде до самата вода и спря. Александър обаче продължи да крачи нататък по една пътечка, докато стигна до група скали с плоска горна част. После той зае подходящо място и призова тълпата за малко внимание. Хелър отвори дневника и зачака. Почувства се обхваната от вълна на гражданска гордост, когато той церемониално извади бутилката с вода, взета от залива на Масачузетс. Александър го издигна високо и изля половината от съдържанието му в океана, после го допълни с вода от Пасифика.

— Днешното събитие е не само тържествено, но и от изключителна важност. — Гласът му ечеше с пълна сила, надвиквайки

какофонията на ревящите тюлени. — Сливането на тези води от двата океана олицетворява и смесването на...

Щом свърши, Хелър затвори дневника, мушна го под мишницата си и заръкопляска. Аплодисментите стихнаха постепенно и тя вдигна ръка да привлече отново вниманието на публиката.

— Дами и господа, членове на Бостънския търговски съюз и на Търговската камара на Сан Франциско — почти изкрещя тя, за да надвика грохота на океанските вълни и рева на тюлените. — Моля ви, съберете се по-близо един до друг и се хванете за ръце. Ще ви дам тон за песен, която е напълно подходяща и уместна за събитието, събрало ни тук днес.

Хелър пое дълбоко дъх и започна да пее с нарастващо въодушевление „Америка“, след което, за огромно нейно облекчение, церемонията приключи.

Александър я съпроводи обратно до дървените стъпала. Той хвърли през рамо поглед към тюлените и се разсмя с дълбок гърлен глас.

— Тези сигурно са републиканци.

Лицето на Хелър засия и тя даде воля на избликналия смях. Изведнъж усети нечия ръка да я хваща, спря и рязко се извърна.

— О, Гордън! — възкликна Хелър и дъхът ѝ секна от изненада. Той се бе появил до нея, сякаш от нищото.

— Моля за извинение, не исках да ви стресна, но имах голямо желание да се запозная с вашия уважаем ръководител.

Хваната на тясно от неговата безцеремонност, Хелър произнесе сковано:

— Да, разбира се. — Тя се обърна към Александър с извинително изражение и ги представи един на друг.

* * *

Малко по-късно тяхната компания бе отведена до голяма маса в близост с редицата прозорци, които гледаха към океана и Сийл Рок. Само секунди след като заеха местата си, Хелър и Александър Райе се видяха наобиколени от група ентусиазирани мъже и жени, които нямаха търпение да изкажат поздравленията си за съдържателната

церемония. До този момент Хелър бе гледала на своята роля като важна единствено за самата нея, но сърдечните благодарности и многобройните комплименти я накараха да почувства, че наистина е изпълнила онова, за което е дошла.

Когато най-после и последният доброжелател си отиде на своята маса, Хелър се усмихна и разстла салфетката на скута си. Внезапно и необяснимо тя се почувства страшно из гладняла и устата ѝ се изпълни със слюнка, долавяйки изключителните аромати, които се носеха от кухнята.

Подносът пристигна на тяхната маса, отрупан с множество блюда с различни меса, полети със сосове и красиво гарнирани със зеленчуци, които напомняха за кулинарното съвършенство на най-добрите хотели по Източното крайбрежие. Хелър едва сдържа лукавата си усмивка, като си представи как Елизабет Пениуърт чете описанията ѝ на *наистински* цивилизования и изтънчен Сан Франциско — описания, коренно различни от представата за диво и мръсно индианско селище, която ѝ бе внушила бившата ѝ наставница.

По време на обяда разговорът се завъртя около Гордън. Абигейл, както Хелър забеляза, доста нападателно го разпитваше за бизнес интересите му и за преимуществата, които очаква от обединението на Изтока и Запада. Отговорите му, макар и пълни с наблюдения и размишления, не бяха в никакъв случай конкретни по отношение на действителните му делови операции. Хелър остана с впечатлението, че той предпочита да запази сферата си на дейност неразкрита.

— Вие ме изненадвате, мистър Пиърс — внезапно каза Абигейл само от желание да го прекъсне.

— Моля, наричайте ме Гордън, а ако позволите, и аз ще ви наричам Абигейл.

Абигейл прочисти гърлото си.

— Та, както казах, мистър Пиърс, вие ме изненадвате. Повечето *джентълмени* не се интересуват от развитието на интелектуалното и нравствено възпитание. Именно по тази причина Хелър и аз сме тук. Защото смятаме, че за всеки човек е важно да получи възможност да опознае и развие афинитет към изящните изкуства, хуманитарните науки и в най-широк смисъл към науката въобще като нещо отделно, различно от професионалните си умения. Вие, разбира се, сте съгласен, нали?

Хелър се сви на стола. Абигейл се държеше подчертано нелюбезно. Нейната неприязън към Гордън беше видна колкото носа ѝ, но по всичко личеше, че тя ни най-малко не се интересува кой е забелязал това.

Той отговори доста сковано:

— Аз... Ами... да, разбира си. — Усмивката изчезна от лицето му, но миг по-късно се върна и той събщи: — Всъщност, отскоро започнах да създавам своя колекция от произведения на изкуството.

Хелър се оживи и се приведе малко напред.

— О-о? Навярно бих могла да я видя? Частните колекции са толкова интересни. — Хелър трябваше да каже нещо, за да възпре Абигейл, преди положението да е станало още по-неловко.

— Можем да посетим и някой от местните музеи. Аз особено много харесвам портрети.

Проскърцването на стола на Александър Райе върху твърдия дървен под сложи край на разговора.

— Боя се, че трябва да ви помоля за извинение, Абигейл, Гордън — каза той, като се изправи, — но мис Пейтън и аз имаме още някои задължения, които се налага да изпълним преди връщането ни в града. Беше ми приятно, Гордън — допълни той и протегна ръка на младия мъж. После се обърна към Абигейл: — Обещавам да върна племенницата ви в определеното за тръгване време.

Останали сами, Абигейл и Гордън се погледнаха през масата.

Онова, което Абигейл изпитваше към Гордън, беше доста по-различно от обикновена мнителност. Тя беше възмутена от неотдавнашния му опит за фамилиарничене. Надяваше се да го е поставила на мястото му. Опитвайки чая, тя наблюдаваше как Гордън проследява с поглед бавното придвижване на Хелър и Александър към изхода на помещението.

— Тя е прекрасна млада жена — отбеляза Гордън. — Сигурно много се гордее с нея.

Той махна салфетката и трохите се изсипаха на пода.

Абигейл проследи действието едва ли не зяпнала от изненада. Подозренията ѝ се потвърждаваха — Гордън Пиърс не беше никакъв джентълмен!

— Наистина се гордея с нея — успя да запази тя спокойствие, напълно противоречащо на шока от отвратителните му маниери.

Абигейл постави безшумно чаената чаша върху чинийката и добави:
— Тя ми е като дъщеря.

— Вие нямате ли свои деца?

— Не. Просто реших да не се омъжвам. И в това отношение, бих казала, че двете с Хелър си приличаме.

Гордън изглеждаше слисан.

— Моля? Не разбирам какво имате предвид.

Абигейл вирна брадичка и повдигна едната си вежда.

— Хелър не се интересува от женитба, мистър Пиърс.

Гордън я наблюдаваше съсредоточено.

— Има ли специална причина да ми кажете това?

— Тълкувайте го както ви е угодно, мистър Пиърс. Аз само отбелязвам един факт. Хелър не желае съпруг. — Гледайки го право в очите, тя добави: — Вече е отказала на десетки млади мъже.

Той се приведе напред, като облегна лакти на масата.

— Вие не ме харесвате, нали?

— Дали ви харесвам или не, няма никакво значение.

— О, напротив! Според мен вие имате огромно влияние върху Хелър. Може да ви стана по-симпатичен, ако ви призная, че тя е точно онова, което очаквам да бъде една съпруга.

— Несъмнено! — Абигейл се изправи и постави подobaващо салфетката на масата до чинията. — Но както вече ви казах, тя няма намерение да се омъжва.

Гордън не изглеждаше ни най-малко разколебан.

— Трябва ли да помоля за разрешението ви да я ухажвам?

— Хелър е на двадесет и шест години, мистър Пиърс. Тя сама взима решенията си.

— Ще го запомня.

Хоакин крачеше напред-назад из стаята, когато Лино отвори вратата. Без всякакви предисловия той незабавно му разказа как е попаднал на Моугър в театъра.

— Сега се подвизава под името Гордън Пиърс — обяви Хоакин, а гласът му беше толкова страховит, колкото и свъсената му физиономия. — Определен е от Търговската камара на Сан Франциско да придружава из града две дами от Бостън — Хелър и Абигейл Пейтън.

— Той престана да крачи и застана до прозореца, който гледаше към Ледърсдорф Стрийт.

— Хелър — червенокосата, за която ми говори?

— Същата. — Гласът му звучеше безизразно. — Ти беше прав за Моугър. Ако не знаех как стоят нещата, можех да се закълна, че е променил поведението си и е станал джентълмен. Успял е да заблуди всички останали с красивата си къща, скъпите дрехи по поръчка и изисканите си маниери. Не подозирах, че притежава подобни таланти. — Той запали пурета и подпря обутите си в ботуши крака на ръба на най-близкия стол. — Колко жалко, че е трябвало да се труди така упорито и да се сдобие с нов живот само за да го загуби! — Той пое дълбоко от дима, после хвърли пуретата през прозореца. Пушенето не му доставяше предишното удоволствие.

— Колко жалко! — повтори Лино с лишен от угризения глас.

— Сега искам да отидеш в управлението на Търговската камара и да помолиш да ти дадат програмата за гостуването на Бостънския търговски съюз. Така ще научим къде можем да открием мистър Пиърс през следващите няколко дни. Ако задават въпроси, кажи им... Е, няма значение. Все ще измислиш нещо.

Докато Лино се върне, мина почти час. През това време мрачното настроение на Хоакин се бе поразведрило.

— Питаха ли защо я искаш?

Лино измъкна лист хартия от джоба си, разгъна го и го подаде на Хоакин.

— Казах им, че съм от вестника. Не само че се зарадваха да ми услужат, но и настояха лично да ми я препишат.

Хоакин се настани на масата до прозореца и започна да изучава програмата. Щом очите му стигнаха края на страницата, дясната му буза потръпна конвулсивно, а устата му се сви в доволна гримаса. Той вдигна поглед към Лино, който се бе облегнал върху писалището.

— Както изглежда, *amigo*, ще ходим на бал с маски в събота вечер. — Хоакин се наклони напред заедно със стола, чиито задни крака останаха да стърчат във въздуха.

Лино се засмя тихичко.

— Това означава, предполагам, че ще трябва костюми. — Той се извърна и започна да изучава лицето си в огледалото над писалището. — Мисля, че ще изглеждам доста правдоподобно в ролята на

францискански монах. Не намираш ли? — Той се засмя лукаво. Когато Хоакин кимна в знак на съгласие, Лино продължи да се шегува: — А ти, *mi jefe*... ти би могъл да се появиш като рицар на Кръглата маса. Или като самия крал Артур! Не, не — поклати глава — римлянин! Цезар! — продължи той, примижавайки с очи, сякаш да го разгледа по-добре. — Ще изглеждаш *привлекателен* в тога, нали? — Убийственият поглед на Хоакин накара Лино да се дръпне на безопасно разстояние. — Или може би... — С гръб към Хоакин, той бавно измъкна ножа си от калъфката. — Може би трябва да се маскираш като Хоакин Муриета, *El Bandido Notorio*! Появяването ти ще се превърне в грандиозно събитие, нещо, което със сигурност ще се запомни. — Той вдиша ръка, завъртя я, сякаш се прицелва, и запрати ножа към листа с програмата.

Хоакин се хвърли напред и в миг го отби с ръка.

— Радвам се да видя, че животът на чифликчия не е отнел бързината на ръцете ти, *mi jefe*.

— Нито пък е намалил способността ми да стрелям с револвер, уменията ми да боравя с въже или подвизите ми в леглото. Както виждаш, не съм си губил времето през всичките тези години.

Те избухнаха в смях и сякаш забравиха за времето. Пак бяха онези момчета, които се присмиваха един другиму по най-незначителни поводи и си споделяха тайни. Накрая Хоакин каза:

— Хубаво е, че отново си до мен, *mi amigo*. Заедно ще накараме Лутър Моугър да си плати за престъпленията.

Минало и настояще се преплетоха и израженията им пак станаха сериозни. Те седнаха и се заеха да обсъждат останалата част от програмата, след което решиха до края на деня Лино да проучи всички дела на Лутър Моугър — като се почне от клуба, в който членува, и политическите му пристрастия, та чак до банковите му сметки.

Хоакин, от своя страна, трябваше са разбере колкото се може повече за личния живот на Моугър. Добре знаеше, че най-много се научава за един човек, когато надзърнеш в дома му и тъй като по програма Моугър щеше да прекара деня с Хелър и Абигейл, това изглеждаше идеалното време да осъществи проучването си.

Хоакин нае каретата пред хотела. Първо откараха Лино до търговския център, после Хоакин нареди на кочияша да го заведе до Китайския квартал, откъдето щеше да вземе Хоп Фонг.

На път за Ринкън Хил Хоп Фонг слушаше внимателно плана на Хоакин. После момчето определи цената си. Уговорената сума бе доста повече, отколкото Хоакин възнамеряваше да му плати, но момчето се пазареше хитро и обеща, че ще си заслужи парите.

— Можеш да ни оставиш на върха на хълма — каза Хоакин на кочияша. Той му плати и двамата с китайчето се запътиха надолу по улицата към стилната къща на Моугър. На Хоп Фонг Хоакин нареди:

— Ще почукаш на вратата и когато ти отворят, ще кажеш, че търсиш работа като помощник в конюшнията. Ако те отпратят, защото не им трябва такъв, помоли поне да ти дадат нещо за ядене, понеже си гладен. Онова, което искам от теб, е на всяка цена да проникнеш вътре и да преброиш слугите. Мислиш ли, че ще се справиш?

— Ти иска, аз прави!

Хоакин изглеждаше изпълнен със съмнения, но изпрати момчето напред, а сам остана да наблюдава, скрит в сянката на едно дърво. Вратата отвори същият слуга китаец, който Хоакин бе видял и предния ден, когато двамата с Лино проследиха Моугър до дома му. Сега Хоакин чу как той и момчето разговаряха на китайски, после мъжът пусна Хоп Фонг в къщата. Хоакин се облегна по-удобно на ствола на дървото и зачака. Мина почти половин час, преди момчето да се върне. Носеше пътна торба хляб.

— Защо се забави толкова?

— Ти казал аз казва на слуга, че гладен, затова аз ял.

Изгубил вече търпение, Хоакин прокара пръсти през косата си и надолу по врата.

— И сега, като напълни корема си, ще ми кажеш ли колко слуги преброи?

— Един.

— Един? Сигурен ли си? Няма ли готвач? Иконом?

— Чум Сун казва, той готви, той чисти. Чум Сун казва, шеф много сметкаджия. Не плаща друг китаец прави к'вото Чум Сун може прави. Той казва, шеф...

Хоакин затисна с ръка устата на момчето, защото вратата на къщата на Моугър се отвори и оттам излезе Чум Сун. Хоп Фонг побърза да отмахне пръстите му, като тихомълком го увери, че няма да говори. Видяха как слугата заключи вратата и тръгна. Пое надолу по хълма към магазинчето, носейки пазарска чанта в ръка.

Хоакин погледна към Хоп Фонг.

— Значи си сигурен, че няма друг в къщата? — Момчето отговори с настойчиво утвърдително кимане. — Хайде тогава. Време е да започнеш да заработваш парите, които обещах да ти платя.

Високият гъст плет покрай източната страна на къщата създаваше естествено прикритие, зад което Хоакин спокойно повдигна Хоп Фонг до перваза на прозореца. Той се отвори лесно и момчето се плъзна вътре. Секунди по-късно то отвори задната врата и Хоакин се вмъкна в къщата.

Те бързо претърсиха горния етаж. Всички стаи се отваряха към централното преддверие, осветено отгоре, от тавана, с матова светлина. Още щом Хоакин натисна дръжката на вратата в най-горната част на стълбата, той вече знаеше, че това е спалнята на Моугър. Миришеше на опиум — гадно сладникав аромат. Въздухът беше наситен с него. Леглото от махагон, прекалено натруфено с украсата си от дърворезба, заемаше по-голямата част от стената срещу прозореца, цялото в червен брукат. Завесите на прозореца и на гардеробното помещение бяха от същата тежка, кървавочервена материя. Китайските мебели и вишневочервените килими напомняха на Хоакин за един луксозен публичен дом, който бе посетил веднъж в Лос Анджелис.

Той пристъпи вътре и се огледа. Всички лични принадлежности на Моугър бяха прилежно подредени. Прекалено прилежно, реши Хоакин миг по-късно, като разгледа предметите за личен тоалет на Моугър. Те бяха строени изрядно в права редица върху скрина, на равни разстояния един от друг, идеално разположени. *Прецизно!* Той изкриви злобно уста. После започна да отваря последователно чекмеджетата на скрина и да разглежда съдържанието им. И тук всичко беше в идеален порядък, прецизно разположено. И изглеждаше съвсем ново и скъпо.

Хоп Фонг го повика при масичката до леглото и му посочи парче плътна, мъхеста попивателна хартия.

Написаното беше с надебелени черни букви, писецът очевидно е бил разкривен или изтъпен. Все пак думите се четяха ясно: *Хелър Пейтън*.

Хоакин смачка бележката и я хвърли обратно на масичката. Тогава видя и личните принадлежности на Моугър за пушене на опиум — златно, приготвено за употреба наргиле с пръстен от слонова кост

около мундщука и табакера от бизонски рог, пълна с няколко унции от най-доброкачествения опиум, който можеше да се купи с пари.

Лутър Моугър беше придобил скъпи навици — смъртоносни при това, ако се съди по онези ходещи скелети от подземния свят на Китайския квартал, които нагледно показваха как се отразява прекомерното удоволствие от опиума.

Долният етаж също бе мебелиран в китайски стил, но му липсваше драматичното въздействие от спалнята на Моугър. Гостната бе великолепно декорирана с предмети от редки видове дърво с кристални и златни украси, подът беше покрит с разкошни бели килими. След бързо, но щателно претърсване на основните помещения Хоакин намери вратата на библиотеката.

Формално погледнато, това не приличаше точно на библиотека — поне в сравнение с неговата собствена в Ранчо Муриета, която съдържаше над две хиляди книги, описани в каталог и много разнообразни по тематика.

В библиотеката на Моугър имаше стотина книги, разположени върху дъбови лавици. Тематично се ограничаваха до китайските обичаи, американската политика, добив на злато, счетоводство и етикет. Тази, последната група, Хоакин разгледа с извънредно голямо любопитство. Етикет?! Той проучи заглавията едно по едно и се усмихна, защото вече започваше да проумява същността на врага си и да разбира какво се опитва да постигне. Хоакин обърна гръб на лавиците и седна пред голямо писалище с извит сгъваем капак. И тук всичко бе старателно подредено. Прецизно поставено на място. Хоакин си напомни да внимава и да остави нещата, както ги беше намерил.

В първото чекмедже откри дебели счетоводни книги, най-горната с етикет „Сан Франциско“. Вътре под надписа „Приходи“ имаше списъци с разни неща: сгъваеми ветрила, шишенца с енфие, купички за ориз, водопроводни тръби и коприна. Все китайски стоки. Общият приход от всички артикули за първата година възлизаше на по-малко от пет хиляди долара. Не е кой знае какво богатство, помисли Хоакин, но и със сигурност не беше достатъчно да покрие графата „Разходи“, която възлизаше на повече от двадесет хиляди долара. Под това наименование бяха вписани стойностите на закупените стоки, обичайните разноски за домакинството, ипотеката и заплатата на китайския прислужник. Онова, което накара Хоакин да се замисли,

бяха многобройните вписвания (от квитанции) за Кентън Чарли, всяко за по четиристотин долара, и още за „Собственост на Дрейк“ и за „Опиум и Т. Хендерсън“. Хоакин взе молив от писалището на Моугър, преписа всички разписки и продължи да претърсва чекмеджетата. Във второто намери купчина неплатени сметки — за чифт коне за карета, за частен открит файтон, за диамантена игла за вратовръзка и за дрехи от няколко магазина за мъжка мода. В останалите чекмеджета имаше папки, пълни с квитанции за покупки през последните пет години, канцеларски материали, бележки и кореспонденция. Но онова, което беше в последното чекмеджета, накара ръката на Хоакин да замръзне във въздуха, преди да успее да го докосне.

Огромен камшик за добитък. В секундата, в която го зърна, вече знаеше, че кованата златна дръжка носи инициалите „Л. М.“.

Камшикът лежеше навит като змия на дъното на чекмеджето.

Хоакин се взираше в него, неспособен нито да помръдне, нито дори да диша...

... Болката бе по-ужасна от всичко, което бе изпитвал. Сякаш проблясващи бели мълнии разсичаха раменете и гърба му, като същевременно раздираха дрехите и плътта на ивици. Той затвори очи и пое дълбоко дъх в очакване на следващия удар.

И отново камшикът изсвистя във въздуха, шибвайки този път врата му. Той заглуши вика вътре в себе си, а главата му клюмна безпомощно напред. За чест от секундата си помисли, че вратът му е прекършен. А малко след това вече съжаляваше, че не е!

— Как ми се искаше твоята малка курва да бе доживяла да види това! — Моугър поднови броенето. — Осем. Девет. Десет.

Хоакин сякаш се съвзе от думите на Моугър. Той изправи глава и стисна зъби. Трябва да оцелее и да отмъсти за Росита, повтаряше си той отново и отново, а намеренията и заканите му се стопяваха в мрак всеки път, щом Моугър изплющяваше с камшика върху тялото му.

— Петнадесет. Стигат ли ти, мексикано? Научи ли си урока?

Коленете на Хоакин се огънаха и той се свлече върху кола. Ризата му висеше на кървави парцали по него. Той се мъчеше да поеме дъх, но Моугър не спираше, а грубият му смях ечеше в ушите на Хоакин.

Кога всъщност престана, той така и не разбра. Със замъглени от обилно стичащата се пот очи Хоакин видя пред себе си чифт ботуши и кованата златна дръжка на камшика, която блестеше на слънцето.

— Щеше ми се да поостана още малко, но аз и момчетата ми трябва да вървим. Довечера ни чака голяма игра на покер. И много красиви момичета.

Хоакин гледаше камшика.

— Трябваше да ме убиеш, гринго!

— Че защо да те убивам? Сега ще можеш да пообиколиш наоколо и да кажеш на всички твои amigos к'во се случва с мексиканите, дет' грабят хубавата американска земя. Ако си умен, ще им кажеш да се връщат, откъдет' са дошли!

— Моугър — извика Хоакин, виждайки, че мъжът се отдалечава към приятелите си. — Аз съм Хоакин. Запомни това име!

Качил се вече върху коня, Моугър подвикна в отговор:

— Дадено, мексикано. Adios amigo!

— К'во става, шеф? Ти зле?

Накъсаните думи на Хоп Фонг накараха Хоакин да дойде на себе си.

— Не. Аз... разглеждах тези разписки: „Собственост на Дрейк“ и „Кентън Чарли“.

— Хоп Фонг много доволен, той момче, не момиче. Кентън Чарли не добър, мошеник, той продава майка, сестра.

Хоакин извади камшика от чекмеджето и извъртя стола на мястото му.

— Какво каза?

— Лош човек Кентън Чарли. Той купи сестра, майка, четир'сет долара, продава четиристотин. Прави мно-о-ого пари. Продаде много роби.

Докато стигнаха началото на Китайския квартал, където Хоакин остави Хоп Фонг, той бе успял да разгадае какво се крие зад всички разходни вписвания на Моугър, с изключение на едно. Кентън Чарли

явно беше търговец на проститутки, чийто бизнес бе да продава китайски деца, млади момичета и жени в сексуално робство. Пазарът на роби, научи Хоакин от момчето, което предоставяше информация от първа ръка — същото бе сполетяло майка му и сестра му — се беше превърнал в огромен бизнес за Сан Франциско и за цяла Калифорния. По-голямата част от продадените бяха на възраст между дванадесет и четиринадесет години. И повечето умираха, преди да навършат двадесет. Високата смъртност налагаше необходимостта от стотици нови попълнения, което пък означаваше непрекъснат внос на хора. „Собственост на Дрейк“, обясни Хоп Фонг, бе специализирана фирма за дискретно предлагане на човешка плът.

Хоакин влезе в хотела мрачен и навъсен, а служителят от рецепцията му направи знак да се приближи и му подаде една бележка. Хоакин разпозна завъртяния почерк на Елена и си я пъкна в джоба. Щом се прибра в стаята, той захвърли откраднатия камшик на пода и започна да разхлабва дрехите си, за да се почувства по-удобно. Описанието на Хоп Фонг за търговията на роби в Китайския квартал го караше да побеснява от ярост. Той грабна един стол, извъртя го и седна с лице към облегалката.

Хелър!

Трябваше да я предупреди за истинската същност на нейния придружител. Но щеше ли тя да му повярва? И защо да го прави? В нейните очи Моугър беше джентълмен, а той, Хоакин — негодник.

На свързващата двете стаи врата се почука и Хоакин извика на Лино да влезе.

— Изглеждаш като излязъл от ада. Какво се е случило?

Бавно и почти без желание Хоакин му разказа за посещенията си в къщата на Моугър и описа подробно какво беше видял. Записите в счетоводната книга остави за накрая.

— Ако може да се вярва на Хоп Фонг, а аз мисля, че може, купуването и продаването на китайски жени и млади момичета в сексуално робство е обичайна практика. — Той изпука кокалчетата на пръстите си. — И макар властите да знаят за това, не правят нищо да го предотвратят.

Лино седна и се облегна на масата.

— И колко квитанции имаше там за Кентън Чарли?

— Аз преброих поне дузина от началото на годината и още толкова за „Собствеността на Дрейк“.

Лино се облегна назад и се прекръсти.

— Открих и още нещо, но него си го донесох тук. Малък спомен от посещението ми. — Той се пресегна зад себе си и сграбчи камшика.

Лино скочи от стола.

— Това да не е каквото си мисля? — Той го взе от ръката на Хоакин и разгледа златната дръжка. — По всичко изглежда, че и за него преживяването е било толкова незабравимо, колкото и за теб. — Той връчи обратно камшика на Хоакин и се върна на мястото си.

Хоакин го пъкна под леглото.

— А сега ти кажи какво откри.

Лино не бързаше да отговори.

— Той не е богат, но има стабилно финансово, политическо и обществено положение. Дамите от хайлайфа го считат подходящ кандидат за своите дъщери и го канят на всички соарета, но той не е проявил определен интерес към нито една жена. Моите приятели банкери споделиха с мен, че той рядко може да бъде видян в местните клубове за мъже, нито пък има репутацията на човек, пристрастен към пиене или хазарт. Изглежда харесван и уважаван. — Лино направи пауза, колкото да потърси в джоба си една бележка. Намери я и продължи: — Открих коя е банката — най-голямата в Сан Франциско, както сигурно се досещаш. Моугър има огромна ипотека върху къщата на Ринкън Хил, което не е необичайно, освен че доста е изостанал с вноските и е кандидатствал за порядъчно голям заем. При създадите се обстоятелства не мога да си представя, че банката ще му го отпусне, но все още не са му отказали.

— Може да има други авоари, с които да гарантира заема.

Лино сви рамене.

— Нищо не открих, поне засега. Но има още някои източници, които трябва да проверя. Ти обаче си прав. Трябва да притежава и други средства, освен приходите от вноса на стоки. Сто процента съм сигурен, че не може да поддържа сегашния си начин на живот само чрез този бизнес.

— А сведенията от Сан Куентин?

— Работя по въпроса.

Сетил се внезапно, Хоакин донесе сакото си и порови в джоба. Измъкна листа хартия, на който бе преписал разписките от счетоводната книга.

— Това може и да не се окаже важно, но Моугър е извършвал многократни плащания от по хиляда долара на Т. Хендерсън. — Той подаде листа на Лино. — Хайде да вървим долу да вечеряме. Там ще си продължим разговора.

Лино се извини за момент и отиде да си смени сакото и да изтрие праха от ботушите си.

Докато го чакаше, Хоакин извади програмата на Камарата и видя, че датата за отпътуване на Бостънския търговски съюз беше следващата събота.

След една седмица и един ден. Не е кой знае колко време, помисли си Хоакин, за да ухажва Моугър Хелър и да я убеди да стане негова жена, ако, разбира се, това възнамеряваше да направи. Но в този случай Хелър ще бъде в относителна безопасност. Моугър едва ли би рискувал да нарани бъдещата си съпруга, когато очаква да получи толкова много от този брак, който според Хоакин въобще нямаше да се осъществи, ако врагът му беше опознал поне малко Хелър Пейтън.

Все пак смяташе да я държи под око. Както и Моугър.

Хоакин прекара петъчната сутрин на пристана в разговори с капитани и екипажи на търговски кораби, като се опитваше да получи най-обща представа за вноса и износа в Сан Франциско.

Много се търсеха китайски стоки, както разбра той, и не само от самите поданици на Небесната империя, които бяха дошли в Сан Франциско едва ли не само с дрехите на гърба си, но и от англо-американците. Стоките, които Моугър купуваше, за да препродава, бяха сред най-предпочитаните и носеха най-голяма печалба.

Отне му по-малко време, отколкото мислеше, да научи името на доставчика, който продаваше стоката на Моугър. Разследванията му го доведоха до един склад в Китайския квартал и до Ким Лий, който имаше вид на средновековен магьосник със сребристорбяла брада, дълги мустаци и коса, сплетена на плитка, която стигаше до кръста. Той се появи от задната част на помещението, пристъпвайки безшумно с бродираните си копринени чехли, и се насочи напред, където го чакаше Хоакин.

— Дошли сте да правим бизнес? — пискливият му глас дразнеше слуха.

— Да, имам делово предложение за вас.

Лукавият възрастен китаец присви очи.

— Аз съм бизнесмен. Ще чуя вашето предложение.

— Разбрах от сигурен източник, че търгувате с мъж на име Гордън Пиърс — продавате му фойерверки, ветрила и други такива. — Тъй като старецът не отрече, Хоакин продължи. — Готов съм да ви дам пет хиляди долара, ако следващия път, когато дойде да купува от вас, завишите с тридесет процента цените на едро и му поставите условие да ви заплати закупеното веднага в брой.

Китаецът размисли, преди да отговори.

— Ако постъпя както искате, той няма да може да извлече печалба, ще престане да купува от мен и ще си намери друг доставчик. Така ще загубя един добър клиент. И много пари.

— Вие ще го загубите при всички случаи, защото той скоро ще е мъртъв — заяви Хоакин недвусмислено.

Лицето на стареца не изрази никаква изненада.

— Разбирам. Тогава мисля, че е разумно да приема щедрото ви предложение.

— Бях сигурен, че ще видите нещата от тази страна. — Хоакин измъкна от джоба си свити на руло банкноти и ги подаде на стареца. — Освен това ще постъпите разумно, ако не споменавате нищо за мен и нашата сделка.

— И мен ли ще убиете? — медно-жълтеникавата кожа на китаеца побледня.

Хоакин почувства страха, обхванал стареца, но не каза нищо.

— Отмъщението прави омразата още по-ужасна. Много силно оръжие.

— Това да не е сентенция на Конфуций?

— Не. Сентенция на Ким Лий.

По-късно следобед Хоакин и Лино се срещнаха пред Уот Чиър Хауз и наеха фойтон до търговския център. Там Лино го представи на Франк Милър, вицепрезидент на Сан Франциско Банк.

Банкерът — висок слаб мъж с толкова дебели стъкла на очилата, че правеха очите му да изглеждат огромни, сякаш нямаше търпение да се заемат с деловите въпроси.

— Сеньор Монтаньос, за мен е чест да се запозная с вас. — Той му протегна ръка. — Мистър Торал ме уведоми, че вие сте заинтересуван да депозирате значителна сума в нашата банка — каза той и с жест ги покани да заемат столовете пред бюрото му.

Лино седна на единия и се настани удобно.

Хоакин демонстративно пренебрегна любезното предложение и се заразхожда из стаята. С престорен интерес той огледа бюста на Уилям Ралстън — основател и президент на банката. После се зае да разглежда колекцията от шишенца за енфие, изложени в кутия с кадифена подплата.

— Всичко зависи от това, доколко надеждна е банката ви, мистър Милър — заяви той, насочил изцяло вниманието си към един експонат

с гравиран китайски дракон на него. Не проумяваше защо някой ще иска да колекционира подобни неща.

Милър погледна изпитателно вероятния си клиент.

— О, аз мога да ви уверя, че е абсолютно надеждна. В момента авоарите ни са по-големи от когато и да било.

— Аз знам *точно* какви са авоарите ви, мистър Милър. Проучил съм ги най-подробно, разбира се.

Милър се засмя високо и пресилено и седна на своето място.

— Разбира се! Тогава значи знаете...

Хоакин измина краткото разстояние през стаята и застана пред бюрото на Милър. Загледа го отвисоко, над върха на носа си:

— Това, което знам, е, че имате взаимоотношения с един мой конкурент, Гордън Пиърс. Не бих споменавал името му, ако не ми дължеше огромна сума пари. Както научих, той има намерение да се разплати с мен, разчитайки на заем от вашата банка. — Хоакин се надяваше бог да му прости поне тази лъжа. Той направи пауза, изправи се, отстъпи малко назад и седна на празния стол. — Разбирате ли — продължи той с почти безизразен тон, — аз съм убеден, че стабилността на една банка се основава преди всичко на нейната кредитна политика. Поправете ме, в случай че греша, но ако действително това е така, тогава ми изглежда напълно логично банката да проверява основно кандидатите си за заеми. — Банкерът кимна и се канеше да заговори, но Хоакин продължи: — И аз би следвало да поставя под въпрос не само политиката на една банка, но и нейната далновидност, ако тя отпусне заем на клиент, чиито пасиви многократно надвишават активите и приходите му. — Той се приведе напред. — Аз съм бизнесмен — както и вие, мистър Милър. Преди да вляза в делови отношения с вашата банка, искам да съм напълно сигурен, че тя провежда правилна политика по отношение на кредитите.

Милър се взираше в скръстените си длани, а когато заговори миг по-късно, в гласа му звучеше нова напрегната нотка.

— В случай че онова, което загатнахте, сеньор Монтаньос, е вярно, тогава естествено ние няма да можем да отпуснем заем на мистър Пиърс. — Той мушна пръст под яката си, сякаш се мъчеше да я разхлаби. — Ако ми дадете време до края на следващата седмица, аз

лично ще проуча финансовото положение на мистър Пиърс и ще се консултирам с мистър Ралстън...

Хоакин се изправи.

— Боя се, че не разполагам с излишно време, мистър Милър. Понеделник следобед се връщам в Сан Диего и възнамерявам дотогава да уредя всички свои делови въпроси.

— Тогава до понеделник сутрин — отвърна банкерът с примирен глас. — Ще видя какво мога да направя междувременно.

— *Adios*, сеньор. — Хоакин кимна с глава и тръгна да излиза от стаята. Лино го следваше по петите. Щом вратата се затвори зад тях, те радостно си стиснаха ръцете.

— Стана прекалено лесно, *mi jefe*. Започвам да се тревожа, че няма истинско предизвикателство.

— Търпение, Лино. Имам чувството, че по този път ни очакват цял куп предизвикателства.

В бележката си Елена бе помолила Хоакин да я вземе от шивачката в пет часа. Той каза на Лино, че ще се видят по-късно и нае файтон да го отведе на адреса, който Елена му бе дала.

Още щом я видя, застанала на подиума да се върти раздражено в различни посоки, докато шивачката забождаше карфици в червения атлаз на новата ѝ рокля за фламенко, той разбра, че тя е в едно от капризните си настроения и срещата им няма да е от най-приятните.

— Е, откри ли Моугър? — запита тя над посивялата глава на шивачката.

При споменаването на името Хоакин ѝ хвърли предупредителен поглед, който тя напълно пренебрегна. Той скръцна със зъби от гняв. При цялото си безпокойство да не би някой да го разкрие, което тя непрекъснато демонстрираше, сега като че ли правеше всичко възможно да го изложи на опасност. Той седна и изпъна дългите си крака напред.

— Не мисля, че точно тук е мястото да го обсъждаме, но щом толкова държиш да узнаеш, да, открих го!

Лицето ѝ загуби цвета си, тя започна да се олюлява, но една карфица се заби в кожата ѝ и незабавно я накара да се стегне.

— О-ох!

Тя хвърли такъв поглед на злочестата шивачка, сякаш жената я бе убола нарочно. Когато Елена се окопоти и заговори отново, тонът ѝ бе

съвсем различен.

— О, Хоакин? *Querido*, аз не знаех... Не помислих... след всички тези години. Той позна ли те?

Въпреки страха и тревогата, които видя в очите ѝ, Хоакин не бе склонен да продължава този разговор.

— Не! — отсече той рязко.

Елена го стрелна раздразнено. После се обърна към шивачката.

— Може ли да продължим друг ден, Мария?

— Да, разбира се, мадам — отвърна тя незабавно. — Ще ни извините ли, сър, докато сваля карфиците...

Елена махна с ръка.

— Всичко е наред, Мария, може да остане. Той ми е годеник.

Лицето на шивачката се изчерви сконфузено. С непохватни пръсти тя се зае да сваля карфиците от дългия шев на гърба. Елена се измъкна от полата, а шивачката се извини и побърза да отнесе дрехата. Щом излязоха от ателието, Елена го засипа с въпроси, но той не отговори на нито един. Така изминаха почти цяла една пресечка, когато Хоакин внезапно спря и се обърна към нея.

— Вече не те познавам, Елена. Не разбирам какво правиш. Умоляваш ме да престана да търся Моугър, защото се страхуваш, че ще ме познаят и ще ме хванат. След което насочваш вниманието на цялата публика в театъра към мен, а сега назоваваш и мен, и врага ми по име пред шивачката, която е може би най-голямата клюкарка в града. — Той вдигна ръце — Е, кажи какво да мисля? Жив ли ме искаш или мъртъв?

Очите на Елена се наляха със сълзи.

— *Caro mio*, съжалявам! — Сега отново изглеждаше искрено разстроена при мисълта за онова, което бе сторила. — Бях толкова потресена, че не осъзнавах какво говоря. Прости на Елена! — Тя застана насред улицата и се впусна в молби, но Хоакин продължи пътя си. — Хоакин, *моля те* — извика тя след него. Когато той не спря, тя повдигна широката си пола и затича да го настигне.

Едва когато тя се изравни с него, той спря и сведе сериозните си черни очи към лицето ѝ с класическа красота.

— Не може да продължава така — да влизаме в пререкания всеки път, щом се видим. Аз държа на теб. Винаги съм държал, но никога няма да те обичам. — Той я стисна за раменете. — И ти го

знаеш, Елена. Винаги си го знаела. Аз не съм в състояние да променя чувствата си, както и ти своите. Защо тогава упорстваш?

Елена обви ръце около шията му и се притисна към него.

— *Querido* — извика тя. — Аз мога да те направя щастлив. Знаеш, че мога, само ми дай възможност! — Тя плъзна длани по ръцете му, сякаш чрез натиска на пръстите искаше да го убеди в истинността на думите си. — Винаги съм била до теб, когато си ме желал — и винаги ще бъда. Не е нужно да ме обичаш. Моята любов стига и за двама ни. Моля те, аз съм уморена от този живот — уморих се да чакам да се вразумиш. Уморих се да се надявам, че ще загърбиш спомена за Росита. До гуша ми дойде, Хоакин! Искан да се омъжа, да имам деца — твоите деца! Синове, Хоакин! Ще ти родя здрави синове, да продължат името Муриета. Вземи ме със себе си у дома, в Мексико, в Ранчо Муриета...

Тирадата ѝ бе отчаяна и горестна. Той не помнеше някога Елена да се е молила. Дръпна я на по-уединено място в един вход.

— По дяволите, Елена! Ти като че не разбираш. Дал съм клетва. И няма да я наруша. Нито заради теб, нито заради когото и да било друг! — Той отпусна малко стегнатата си хватка и я погледна. После добави с по-мек и уморен глас: — Ти би станала чудесна съпруга и прекрасна майка... А аз ти загубих времето, използвах те. Никога няма да мога да ти се отплатя за твоята всеотдайност.

— Да ми се отплатиш? О, Хоакин! Аз не желая да ми се отплащаш. Моля те, *querido*, аз искам теб! — Гласът ѝ замря и тя се облегна на него. После внезапно се дръпна назад разгневена. Пръстите ѝ се вкопчиха в реверите на палтото му. — Заради онази гринга е! — изсъска тя, а лицето ѝ стана застрашително. — Тя те съблазни с бледата си като пергамент кожа и префърцунените си маниери. Тя е причината да не искаш да ме любиш миналата нощ. Тя е причината да ми наговориш всички тези неща!

— Хайде, елате да ви изпратя до хотела, мадам. — Той я заобиколи и махна на един фойтон. — Гранд Хотел.

Изминаха разстоянието до хотела в мълчание, слязоха от фойтона и мълчаливо изкачиха стълбите. Елена забърза напред, отключи вратата на своята стая и я затръшна под носа му.

Хелър се събужда няколко пъти през нощта, като все ѝ се счуваше, че Абигейл ходи насам-натам, но когато се вслушваше по-добре, не долавяше нищо, дори звук от стъпки, само тишина. Накрая тя седна в леглото, обгърна коленете си с ръце и се загледа през прозореца. До зазоряване имаше още време, а тя вече беше будна. Нима бе загубила окончателно здравия си сън?

Четвърт час по-късно тя прекрати опитите си да се самоубеждава колко добре е да поспи още малко и светна лампата. Беше твърде рано да се заеме с тоалета си, затова реши да се посвети на дневника — работата, която започваше да ѝ доставя истинско удоволствие. Препрочете последната страница, после описа подробно пътуването до Клиф Хауз. Щом стигна до тюлените, я напуши смях. Какви чудесни, забавни създания! Никога не бе виждала тюлени толкова близо до брега. С голямо усилие си наложи да ограничи описанието на лудориите им само в една страница.

Хелър почти свърши с писането, когато си спомни, че Гордън Пиърс бе обещал да ѝ покаже частната си колекция. Тази вечер, когато двете групи отново се съберат заедно, тя ще има възможност да му напомни и да определят деня. Първо обаче трябва да информира Абигейл за намеренията си и да опита да я убеди, че интересът ѝ към Гордън Пиърс е продиктуван единствено от неговото пристрастие към изкуството.

Надяваше се тя да не вдигне голям шум.

За Хелър бе очевидно, че Абигейл не харесва Гордън. Вчера на връщане от Клиф Хауз, когато Гордън им каза в колко часа ще ги вземе за бала, Абигейл бе заявила доста безцеремонно:

— Съжالياвам, мистър Пиърс, но аз реших, че ние с Хелър не се нуждаем повече от услугите ви като наш придружител.

Хелър застина с отворена уста, твърде шокирана, за да продума. Често пъти Абигейл бе доста пряма, но никога досега Хелър не я беше виждала да се държи просташки грубо.

Гордън сякаш очакваше това отхвърляне, защото незабавно възрази умолително, но Абигейл твърдо и категорично му отказа. После обясни решението си с думите, че била уморена непрекъснато да се съобразява с програмата и предпочита да се върне към първоначалния им план, а именно те двете сами да разглеждат града, съобразявайки се със своето собствено желание. Нещата, разбира се,

не стояха точно така, но Хелър реши, че ще е по-разумно да не разпитва леля си пред хората.

Двете жени прекараха петъчния ден в компанията на Александър Райе, Робърт Суейн и други членове на Бостънския търговски съюз и на Търговската камара на Сан Франциско. До ранния следобед групата беше изготвила голям списък на артисти, художници и преподаватели от Източния и Западния бряг. Хелър състави една примерна покана за гастрол, в която се заявяваха техните общи цели, както и предлаганите срокове и условия за изявиите.

Когато събранието приключи, тя се чувстваше изтощена от напрежението да следи и записва всичко, но и въодушевена от успеха си и похвалите на присъстващите за *ценните* ѝ предложения.

Оценена!

Още един стремеж бе осъществен.

Същата вечер Хелър стоеше в стаята и се гледаше в огледалото. Най-после нещата започваха да стават такива, каквито ги очакваше, и тя бе на път да постигне онова, заради което бе дошла. Сега Хелър можеше да мисли за майка си без гняв. Защото мама желаше повече от всичко на света нейното дете да стане дама. Хелър сякаш виждаше майчиното си лице в огледалото зад своето и почти чуваше гласа ѝ: „Станала си истинска изискана дама, ето к’во си станала, Хелър, любов моя! И мож’ да си сигурна, че съ гордея с теб!“.

8

Кристалните призмички, които висяха от газените стенни свещници, звънтяха при влизането на гостите в балната зала на хотел „Космополитън“. Хванала леля си под ръка, Хелър показа поканата им и влезе във вече препълнената зала под балдахин от вечнозелени клончета, преплетени със сребристи нишки и провесени от белите италиански колони.

Доловила твърде познатия аромат на рози, Хелър погледна към тавана и видя десетки кошници с цветя да висят от куполообразния център на балната зала. През тези няколко дни в Сан Франциско бе видяла повече рози, отколкото през целия си живот.

Тя усети, че ѝ се иска да кихне и затърси кърпичката си.

— Лельо, трябва да се преместим по-близо до отворените врати. Боя се, че ако остана още малко под тези цветя, ще се разкихам, както стана в театъра.

— Разбира се, скъпа. — Хванати за ръце, те бавно се насочиха към широко отворените двери, от които се излизаше на верандата. — Ти донесе ли си дневника да опишеш какво се случва тук? Нали искаш да си сигурна, че ще предадеш всичко подробно за нашите приятели у дома. Красивите цветя, костюмите, танците...

— Ще ги запомня — увери я Хелър, като се правеше, че не забелязва многобройните очи, вперени в нея, които я следваха навсякъде през залата. Те бяха приятелски очи, засмени очи, но и наблюдателни в същото време. И понеже тя знаеше, че ще я заглеждат — винаги го правеха — беше прекарала часове в ателиетата за маскарадни костюми, опитвайки се да открие нещо изключително подходящо за положението ѝ, удобно и женствено. Да не е прекалено фантазе, екстравагантно или екзотично. Най-последно, принудена вече да избере нещо, защото поредното ателие трябваше да затваря, тя се спря на костюм в стил френска аристократка от тринадесети век, който представляваше рокля с дълги ръкави от бледосиня коприна и върху нея туника без ръкави от най-великолепното синьо кадифе. Костюмът

изглеждаше по-обикновен в сравнение с онова, което носеха повечето дами, но този свободно обгръщащ фигурата модел без колан бе особено подходящ за нея, защото прикриваше липсата на корсет.

Малка шапчица, подобна на раковина, бе кацнала като коронка върху главата ѝ, а от нея се спускаше колосан бял воал, който обрамчваше овалното ѝ лице и придържаше разпуснатите ѝ коси.

Щом приближиха разтворените врати, Хелър усети хладния свеж полъх отвън. През целия ден тежките буреносни облаци предвещаваха дъжд, но все още нищо не се бе случило.

— О, виж, скъпа. Това е Алекс. — Абигейл хвана Хелър за ръка и я насочи надясно, където стояха техният ръководител и придружаващата го дама. — Обещах му, че щом пристигнем ще се присъединим към него.

Никога преди Абигейл не бе изглеждала толкова страховита, колкото тази вечер, облечена в черни одежди на дама от холандския двор от седемнадесети век. Плисираната яка от колосана бяла дантела обгръщаше в кръг шията и като колело, а богато украсените дантелени маншети стигаха почти до лактите. Островърха черна шапка с широка периферия скриваше прибраната в кок коса и засенчваше очите ѝ. Бедничката, очевидно се чувстваше ужасно неудобно, но не се оплакваше.

Александър Райе, блестящ в костюма на крал Артур, говореше с жена с мургаво лице, доста провокативно облечена като спретнат жокей с горнище в две части, шпори и камшик в ръка. Той прекъсна разговора си и им махна с ръка да се приближат.

— Дами! — Алекс протегна ръка, хвана Абигейл и я притегли към себе си. — Сигурен съм, че помните сенъора Валдес. Тя може да остане съвсем малко, защото има представление от единадесет часа.

Елена не дочака той да свърши с представянето.

— А, това са сенъора и сенъорита Пейтън. — Тя насочи цялото си внимание към Хелър. — Наистина е *туй биено* да ви видя отново и двете. Всичко е наред, да? Нали?

Хелър бе скептична, и то не малко, към ентузиазирания поздрав на Елена. Тя се усмихна насила.

— Да, всичко е наред, благодаря.

— Не мога да ви опиша какво удоволствие ни достави спектакълът ви миналата вечер — обади се Абигейл с въодушевление.

— Дали случайно не сте била ученичка на Лола Монтес? Струва ми се, че познах нещо от нейния стил във великолепия начин, по който танцувате.

Ласкателството накара Елена да се надуе от гордост.

— Si. Срегнах се с Лола Монтес преди много години в един град... — Тя се засмя. — Забравих му името... — Вдигна ръка и поглед към тавана. — А, сецам се. Грас Вали. Не! Мините на Мърфи. Ама че име за град!

— Мините на Мърфи. — Абигейл повтори името на града и същевременно хвърли поглед към Хелър. — Доста необичайно име за град, но пък не се забравя. Един наш познат скоро говореше за него. — След като очевидно отбеляза точка в своя полза, Абигейл смени темата. — Между другото, исках да ви кажа, че племенницата ми написа рецензия за вашия спектакъл, за да го представи на приятелите ни у дома.

— О-о? — Елена повдигна вежди в изящна извивка и погледна въпросително Хелър.

Заставена против волята си да говори, Хелър започна внимателно да подбира думите.

— Като секретар по културните въпроси на Бостънския търговски съюз имам задължение да пиша за всичките ни мероприятия тук — заяви тя, без да се впуска в подробности.

— А-а! *Miu bieno!* Нали написахте все хубави неща за мене?

Хелър не можеше да повярва на самонадеяността на жената.

— Аз пиша само истината, сеньорита Валдес — каквато и да е тя.

Елена нацупи устни и заприлича на човек, изсмукал лимон.

Хелър бе спасена от зле прикрития гняв на Елена от един мъж в костюм на персийски воин със заострен шлем и ризница на плочки. Той приближи тяхната малка група и пожела Хелър да му позволи да се запише в картата ѝ за танци. Докато тя разговаряше с младия човек, дочу Елена да моли Александър Рейс и Абигейл за извинение, че се налага да ги напусне и да отиде в театъра.

Гордън Пиърс пристигна с половин час закъснение в красиви одежди на нормански рицар — ризница от метални брънки и върху нея туника с малтийски кръст. Подплънките на костюма придаваха по-голяма мъжественост на раменете и торса му, каквито всекидневните

дрехи не можеха да постигнат. От колана му висеше меч със сложно извита спираловидна дръжка.

— Дами, надявам се да не сте се забавлявали прекалено много без мен.

Колоната от едната страна и широкият кринолин на Абигейл от другата, не му позволиха да застане непосредствено до Хелър.

— Не, не *прекалено!* — отвърна Хелър, като му предложи още една от своите хладни, насилени усмивки. Макар да не бе имала време да размишлява по-обстойно върху споменаването на онзи град — Мините на Мърфи, тя усещаше, че Абигейл му придава голямо значение и това я караше да бъда нащрек.

— Надявам се, че сте ми запазили място в картичката си за танци.

— Ами... да. — Хелър забеляза неодобрителния поглед на Абигейл, но какво можеше да направи. Да му откаже да се запише за танц с нея, когато картичката бе все още наполовина празна, щеше да е обида за него.

Гордън погледна вписаните танци, после Хелър.

— Не ме бива много в кадрила, полката и шотландските танци, но обожавам валса. — Окуражен от липсата на каквато и да е забележка от нейна страна, той записа името си срещу два валса.

Музиката започна и първият кавалер на Хелър се появи и я отведе за откриването на бала. Следващият танц, който беше валс, трябваше да е с Гордън. Той пое дланта ѝ и я заведе на дансинга. Хелър усещаше неговата ръка на кръста си и вътрешно бе доволна, че предвидливо омота тялото си с бандажа, за да не усетят партньорите ѝ липсата на корсет. Гордън майсторски я въртеше по дансинга. Тази вечер обаче у него имаше нещо различно — някакво нетърпение и напрегнатост, които не бе забелязала преди. Музиката свърши и той предложи да се оттеглят към масите с освежителни напитки.

— Откакто дойдохме, очите ми са все в онази лимонада — откликна Хелър.

Това, разбира се, не отговаряше на истината, но тя просто не знаеше как да поддържа разговора. Те приближиха до масата с разхладителни напитки, украсена с огромна ваза, пълна с розово-лилавите цветове на ароматното секирче, и Хелър се почувства

заинтригувана от монаха в кафяво расо, който наливаше лимонадата в сребърни чаши. Той подаде по една на Хелър и Гордън.

— Благодаря. — Тя се усмихна и поднесе чашата към устните си. Надничайки над ръба ѝ, се опита да зърне лицето на монаха, но то оставаше в сянка заради голямата качулка.

Гордън плъзна свободната си ръка около кръста ѝ.

— Да си вземем напитките и да отидем при Александър и леля ви.

Хелър тръгна с неохота, защото все още бе любопитна да разбере кой бе монахът, но добрите маниери забраняваха да попита директно. А и бяха на маскарад в края на краищата. Онези гости, които бяха пожелали да се дегизират напълно, имаха право да не разкриват самоличността си до полунощ. Стигнала вече почти до средата на залата, Хелър се обърна да види дали монахът продължава да налива чашите. Наливаше ги. Тогава обаче Хелър забеляза един недостатък в костюма му. На краката, вместо непретенциозните монашески сандали, той носеше излъскани до блясък ботуши със заострени върхове. Тя прихна да се смее като ученичка, а Гордън я загледа изненадан.

Петият танц беше мазурка и Хелър го бе обещала на Робърт Суейн, който се чувстваше неудобно в костюма си на мускетар.

Щом се върна от дансинга, Гордън започна да се оплаква от топлината и поиска тя да го придружи на кратка разходка в градината. Това предизвика нов неодобрителен поглед от страна на Абигейл, който Хелър изтърпя, но смело пренебрегна като мълчаливо напомняне към леля ѝ, че тя сама взема решенията си.

Силен вятър шумеше в дърветата и превиваше високите перуники.

— Е, харесва ли ви Сан Франциско, доколкото го видяхте? — поинтересува се Гордън, като я държеше за лакътя и я водеше към една мраморна скамейка, полускрита на завет под дървена решетка, увита в бръшлян.

Хелър стисна здраво кърпичката си и се помоли да не започне да киха.

— Да, много. Красив град е. И доста по-изискан, отколкото ме уверяваха.

— И за какво точно ставаше въпрос?

Хелър си спомни страховитите предупреждения на Елизабет Пениуърт за диваците, които тук бродят из улиците.

— Неудобно ми е да говоря за това. Всичко беше пълна глупост.

Гордън поклати глава.

— Моля ви, разкажете ми каквото сте чули — започна да я придумва той. Косата му с цвят на пшеница отразяваше светлината на балната зала.

— Честно казано — започна Хелър, като мислено си напомним да внимава какво говори, — очаквах да видя мръсни улички с дълбоки коловози от каруците и огромни дупки по тях, обезцветени дървени постройки, подредени в редици, с пътечки от дъски вместо тротоари. Казвах ми още, че тук баровете се повече от магазините, а... по улиците се скитат подивели испанци и въоръжени бандити. — Тя не можа да се сдържи и се разсмя. Елизабет Пениуърт беше толкова далече от истината, че Хелър започваше са съмнява доколко бяха основателни и останалите ѝ наставления.

Гордън също се засмя.

— Нещата наистина стояха горе-долу така през четиридесетте години, когато откриха злато в подножието на планината. И това място измина дълъг път на развитие за двадесет години. Три- и четириетажни тухлени сгради, газени фенери на всеки ъгъл, калдъръмени улици, тротоари. Чудесни ресторанти и хотели. Както казахте, това е един красив и изискан град. Е, още ли бързате да го напуснете и да се върнете у дома?

Хелър седна и приглади разрошената си от вятъра коса, като същевременно хвърли поглед към нощното небе. Един тъмен облак премина през лика на луната и за момент потопи градината в тъмнина.

— Аз... — Тя понечи да каже „не“, но се възпря, защото това щеше да е лъжа.

— Не трябва да си тръгвате, Хелър. — Той сграби ръката ѝ и я поднесе към устните си. — Бихте могли да останете малко по-дълго. Толкова много неща още не сте видели и направили.

С разтуптяно сърце Хелър измъкна ръката си и я притисна към гърдите. Трябваше да се сети, че той има скрити подбуди да я изведе в градината. Нали точно градините имаха всеизвестна слава на места, където се открадват целувки и се правят романтични срещи. Тя самата

беше избегнала достатъчно много в Бостън, за да е наясно какво става сега.

— О, боя се, че трябва! Ангажиментите ми ме очакват. — Тя му хвърли доста красноречив остър поглед, който (както се надяваше) щеше да го предупреди да не я докосва повече. Опитвайки се да прозвучи колкото се може по-равнодушно, тя добави: — Вие бяхте очарователен придружител и отличен водач. Ние с Абигейл сме ви безкрайно благодарни. — Убедена, че думите и действията ѝ не подлежат на коментар, тя бе сварена съвсем неподготвена, когато ръцете му внезапно я обгърнаха.

Занемяла от изумление, тя отвори уста, но звук не последва. Как не бе предвидила какво ще се случи? Та тя беше на двадесет и шест години, за бога! Достатъчно зряла и опитна, за да разгадае знаците и да ги неутрализира, преди да се стигне до... до това!

Най-после Хелър успя да продума:

— Гордън! — Опита да се измъкне, но той я държеше здраво.

— Вие означавате много за мен, Хелър. Разбирам колко неочаквано ви се струва това... — Лешниковите му на цвят очи сякаш горяха насреща ѝ, докато се взираха в лицето ѝ. — И аз бих предпочел да изчакам малко, преди да разкрия чувствата си, но времето лети, а леля ви даде ясно да се разбере, че не желае да се навъртам около вас. Както виждате, нямах друг избор, освен да ви кажа всичко тази вечер. Може да не ми се отдаде друга възможност.

— Незабавно му пуснете!

— Хелър. — Той се опитваше да я задържи, а тя се извиваше и се бореше да се освободи.

Най-после успя да се измъкне от ръцете му и скочи на крака. Хвърли му убийствен поглед и го зашлеви през лицето.

— Как смеете? Намирам държанието ви за осъдително и непристойно. Вие не сте джентълменът, за когото ви мислех. — Поривът на вятъра охлади пламналите ѝ страни и разпиля косите по лицето ѝ. Абигейл е права. На него не може да се вярва! Изобщо!

Гордън също се изправи до нея, а държанието му бе така коренно променено, че той направо не приличаше на себе си — с присвити от гняв очи, разширени ноздри и стиснати устни. За момент тя помисли, че би могъл да я удари, защото дланите му бяха разтворени и трепереха.

После, като по чудо, той отново стана какъвто беше.

— Засегнах ви — каза хладно. — Аз естествено се извинявам, но мислех... — Липсваше му дори елементарното възпитание да се покаже засрамен. — Изтълкувал съм погрешно вашите чувства.

Светкавичните промени в настроението му я объркаха. Той така извъртя нещата, че тя изведнъж се почувства едва ли не длъжна да се извини.

— Гордън — започна Хелър с хладнокръвие, каквото изобщо не изпитваше. — Вие ме поставихте в много неловко положение. Нямах никаква представа за намеренията ви. Та ние се познаваме съвсем отскоро в края на краищата. Няма дори седмица! — Като стискаше и кършеше ръце, тя продължи с добре модулиран глас: — Аз всъщност не зная нищо за вас и дори да имах възможност да ви опозная по-добре, интересът ми пак щеше да е чисто приятелски. — Ама защо трябва да се оправдавам, помисли тя с нарастващо негодувание. — Освен това не възнамерявам да се омъжвам за когото и да било.

Изглежда не бе успяла да го убеди, защото той каза:

— Всички жени искат да се омъжат и да имат деца.

Поставяйки длан върху ръката му, Хелър отвърна:

— Не, не всички. Съжалявам, Гордън. Надявам се да останем приятели.

Той се загледа встрани от нея и не отговори. Мълчанието, надвиснало помежду им, продължи тъй тягостно дълго, че започна да става изнервящо, и Хелър бе вече готова да си тръгне, когато той внезапно заговори:

— Моля, да ми простите, Хелър. Не биваше да се натрапвам. Нека го отдадем на това, че силното желание ме е карало да се самозалъгвам.

Хелър с усилие се сдържа да не му даде подходящ, но недостоен за една дама язвителен отговор. Прехапа долната си устна и с бързи стъпки се отправи към балната зала, където тя и Гордън се присъединиха към Абигейл, Александър и още няколко двойки.

Наближаваше полунощ и музикантите оставиха инструментите си за кратък отдих. В този момент към компанията на Хелър се приближи висок мъж с дебели стъкла на очилата, който се представи като Франк Милър, вицепрезидент на Сан Франциско Банк. Облечен не в маскараден костюм, а в официално вечерно облекло, той рязко се

отличаваше от останалите гости в залата. Хелър забеляза, че изглежда нервен. Непрестанно вмъкваше пръст под яката си и изпъваше шия нагоре като гъсок. След малко той дръпна Гордън настрана и му заговори полугласно.

Изражението на Гордън стана гневно и той повиши тон. От мястото, където стоеше — не повече от два-три метра разстояние — на Хелър ѝ се струваше, че той се кани да предизвика мъжа с очилата на юмручен бой, дланите на ръцете му бяха свити в стегнати, тресящи се юмруци.

Абигейл дръпна Хелър настрана от Александър Райе и Робърт Суейн, които наблюдаваха разгорещяващото се с всяка изминала минута пререкание.

— Твоят мистър Пиърс прави сцена, Хелър — прошепна Абигейл. — Помни ми думата, този човек е не само лъжец, но е и опасен. Умолявам те след тази вечер да нямаш вземане-даване с него.

— По-късно ще поговорим за това, лелю — отвърна Хелър и потупа Абигейл по ръката.

Гордън сграбчи Милър за рамото и изкрещя:

— Мътните да те вземат! Ти ми обеща!

Франк Милър, който изглеждаше сякаш всеки миг ще получи удар, издаде някакъв животински звук и отстъпи назад, щом видя Гордън да вдига ръка. Колективното ахване на част от присъстващите отрезви Гордън Пиърс и го накара да осъзнае, че го наблюдават. Той се огледа набързо, после наклони глава и даде знак на банкера да го последва навън от залата.

Върна се след известно време, като очевидно бе възстановил хладнокръвието си.

— Дами, надявам се да ме извините, но глупостта на този човек ме лиши от много пари. — Той изпусна дъха си на пресекулки.

Хелър добре знаеше, че подходящото поведение за една дама изисква да се преструва, че не е забелязала суматохата, но при положение че всички наоколо го гледаха и шушукаха, подобна преструвка едва ли би изглеждала убедителна.

— Съжалявам, Гордън. Разбирам колко сте разстроен.

— Беше едно от поредните злощастни недоразумения. Май напоследък доста често ми се случват — каза той натъртено. — Не желаете ли да ме придружите навън за глътка свеж въздух?

Абигейл се прокашля многозначително.

— Благодаря, но не! — И за да не се почувства той засегнат от отказа ѝ, Хелър посочи навън. — Струва ме се, че започва буря.

Сякаш в потвърждение на опасенията ѝ силен порив на вятъра завъртя облак листа и клони по терасата и ги запокити през отворените врати в балната зала. Пламъкът на газените свещници запримигва, а музикантите объркаха нотите, докато се протягаха да видят какво става. Дамите и господата, застанали в близост до разтворените врати, се втурнаха навътре, уплашени нахлулият бурен вятър да не съсипе костюмите им.

Гордън като истински рицар побърза да отиде и да затвори вратите. Но докато се връщаше обратно при Хелър, те с трясък се отвориха наново и западният вятър се изви като вихрушка в залата, повдигайки поли, дори и фусти.

Тогава се чу женски вик:

— Гледайте! Там, на верандата!

Този уплашен глас привлече вниманието на всички към зейналите двери. Косъмчетата по врата на Хелър настръхнаха. Жената, която все още хлипаше, се хвърли в ръцете на своите придружители, сякаш търсеше закрила.

Хелър примигна, без да е сигурна какво точно вижда. Отново примигна и когато отвори очи, ѝ се стори, че там стои черен кон с ездач на гърба.

— Мили боже! Това е Хоакин!

— Хоакин Муриета! — Името на неканения гост се разпространи мълниеносно от уста на уста, докато накрая всички присъстващи се намираха в състояние на все по-нарастваща паника.

— Духът на Муриета! — крещеше един мъж.

— Убиец!

— Мръсен злодей! — викаше друг.

Гърленият загадъчен смях на маскирания демон накара всички гласове да замлъкнат и тишината надвисна над залата като покров. Мъжът праметна крак през седлото и с лекота се плъзна към земята. Носеше сомбреро с плитко дъно и широка плоска периферия. Под черната си наметка имаше също така черен жакет със сребърна катарاما. Широк червен шарф опасваше тънкия му кръст, а дълъг ред

сребърни копчета се спускаше от външната страна на крака му, чак до кожените ботуши с високи токове.

Стиснал здраво навит на кълбо камшик, Муриета пристъпи напред и се обърна към всички присъстващи:

— Минаха много години, *mi amigos*. — Гласът му със силен акцент проехтя като гръм над залата. — За мен е чест, че не сте ме забравили. — Той направи елегантен поклон, като се наведе от кръста напред и разгъна широко ръка пред себе си.

Робърт Суейн изръкопляска и тръгна към неканения гост.

— Отлично представяне, приятелю. Успяхте да изкарате акъла на всички с това ваше възплъщение в бандита Хоакин, но не минавайте границата. Знаем, че Муриета е мъртъв — и то от много години. Ако не ме лъже паметта, главата му дори е изложена в един от местните музеи. Сега, моля ви, кажете на тези добри хора, че вие сте само *една маска* като тях, а не привидение от ада!

Вдигнатата ръка на госта спря приближаването на Суейн.

— Уверявам ви, сеньор, че тъкмо това е точно мястото, откъдето идвам, но тъй като не желая да ви провалям празненството, ще направя както ме помолихте. — Той се отдръпна от Суейн и каза на всеослушание: — *Por favor, mi amigos, mi amigos*, съжалявам, че ви изплаших. Моля да продължите да танцувате.

Робърт Суейн промърмори благодарностите си и махна на музикантите да започнат пак да свирят. После побърза да затвори вратите към верандата, като остави Хоакин близо до тях.

Буйният кадрил отвлече вниманието от фигурата с наметалото и накара маскираните хора да се върнат към разговорите, танците и разхладителните напитки.

Хелър не знаеше как да се чувства — развеселена, уплашена или заинтригувана. Тя се приведе към Гордън и прошепна едва-едва:

— Познавате ли го?

Когато той не реагира по никакъв начин, тя го подръпна за ръката и повтори въпроса. Продължителното му мълчание я накара да прехвърли вниманието си от маскирания непознат към Гордън. Очите му бяха широко отворени и гледаха втренчено. Лицето му бе съвсем преbledняло, останало без капка кръв. Изглеждаше, като че току-що е видял призрак.

— Гордън! За бога? Какво има?

Маскираният мъж стоеше с леко раздалечени, изпънати крака и се взираше внимателно в тълпата. Колелцата на шпорите му дяволито зазвънтяха, когато той закрачи през залата и пресече дансинга, движейки се между танцуващите двойки, а те се разделиха като Червено море пред Мойсей, за да му направят път.

Хелър бе поразена от самоуверената му походка, самонадеяната стойка на раменете и очебийната му арогантност. Въпреки маската, която скриваше половината му лице, тя можеше да види тъмната напрегнатост на погледа му.

Той търсеше някого.

Когато Хелър видя, че се насочва в нейната посока, замръзна.

В следващия миг той застана пред нея и я погледна изпод черното си сомбреро.

Не е призрак, помисли Хелър. А мъж.

Великолепен мъж!

— Сеньорита. — Той свали сомбрерото, сгъна ръка пред себе си и се поклони. Черна кърпа, подобна на пиратските, пристягаше главата му и скриваше изцяло косата. Сърцето на Хелър блъскаше като чук и тя можеше само да се взира в него.

Имаше нещо в очите му, в начина, по който я гледаше, и то й напомняше за...

Дон Рикардо?

Възможно ли беше? Тя изправи глава и започна да го изучава с критичен, изпитателен поглед, като го сравняваше с дон Рикардо. Определено имаше прилика, но пък те и двамата бяха с испанско потекло, което предопределяше еднакъв мургав цвят на кожата.

Хелър се заслуша внимателно в говора му със силно изразен акцент. Мъжът често заменяше английските думи и фрази с испански, докато дон Рикардо говореше английски почти толкова безупречно, колкото тя самата, и само от време на време вмъкваше по някоя испанска дума, главно в обръщенията. Хоакин бавно се повдигна от поклона, докато се изправи в целия си ръст. Сега погледът му бе прикован в Гордън Пиърс.

— *Buenos noches*. Сеньор Пиърс, ако не греша? — Очите му заблестяха. — Имам нещо ваше. — Той протегна камшика пред себе си, после разтвори облечената си в ръкавица длан и остави кожения

бич да се свлече в краката на Гордън. — Познахте го, нали? — Завъртя дръжката и продължи: — Носи вашите инициали, *mi amigo*.

— Не, никога не съм го виждал. А и вие грешите, моите инициали са „Г. П.“, а не „Л. М.“.

Накъсано произнесените думи, преднамерено небрежният тон издадоха Гордън и накараха Хелър да осъзнае, че страхът, който бе видяла изписан на лицето му преди малко, не само че не е преминал, но се е засилил.

Но страх от какво? От мъжа, застанал пред него? От бича?

Тя се вираше последователно в двамата и ги сравняваше мислено. Хоакин определено излъчваше самоувереност и я използваше като щит. Гордън — страх и отчаяние.

— О, разбира се — продължи Хоакин. — Сега вие сте Гордън Пиърс, джентълмен, делови човек, член на Търговската камара. Едва те познах, гринго. — Малко по малко той намотаваше обратно камшика, докато накрая го тикна рязко в гърдите на Гордън. — Дълбоко съм развълнуван и трогнат, че си запазил този малък спомен от първата ни среща.

Хелър очакваше Гордън да отговори, но за нейно разочарование той не продума абсолютно нищо.

— Ще ми окажете голяма чест, ако ми подарите следващия танц, сеньорита.

— Ами, аз... — Гласът ѝ пресекна някъде в гърлото. — Не мога. Следващият танц вече е обещан. — И тя със закъснение му протегна картичката със записаните танци.

Той я разгледа внимателно.

— Значи следващият е за сеньор Пиърс, така ли? — Тя кимна, а той взе моливчето ѝ и започна да изписва името си вместо това на Пиърс.

— Мис Пейтън е с мен и следващият танц е мой! — намеси се Гордън и измъкна картичката от ръката на Хоакин.

Хелър почти изсъска от ярост:

— Извинете, мистър Пиърс, но аз не съм нито с вас, нито с когото и да било друго. Нещо повече, абсолютно съм свободна да говоря от свое име, благодаря! — И пренебрегвайки изцяло вътрешния си глас, който я съветваше да бъде предпазлива и да не забравя целите

си, тя се отдръпна от Гордън и пристъпи към Хоакин. — За мен ще е чест да танцувам валса с вас, сеньор Муриета.

Гордън я сграбчи за ръката.

— Хелър! — Дори тази единствена дума бе наситена с предупреждение.

Хелър му хвърли поглед, пълен с унищожително презрение. И без да дочака ответната му реакция, тя прие предложената ѝ от Хоакин ръка и се отдалечи.

Хоакин праметна наметалото през рамо, взе я в обятията си и се понесе с валсова стъпка по дансинга. Хелър усещаше на гърба си твърдата грапавина на камшика, която ѝ подсказваше предварително накъде ще я поведат стъпките му. Той беше опитен танцьор, движенията му бяха сложни, но човек можеше да го следва плавно и леко. Безпогрешно я направляваше по дансинга и я завърташе, следвайки ритъма на валса „На хубавия син Дунав“.

— Вие сте *много* красива, сеньорита — промълви той с тих, лека дрезгав глас, предназначен единствено за нейните уши.

Гласът му има същия богат тембър като на дон Рикардо, помисли си тя. Възможно ли бе да е дон Рикардо?

— Ласкаете ме, сеньор Муриета. Или би трябвало да кажа, Монтаньос? — Тя хвърли предизвикателството и със затаен дъх очакваше реакцията.

Той отметна глава назад и се разсмя.

— Уверявам ви, сеньорита, че не съм самозванец. Хоакин Муриета не играе игрички!

Хелър се усмихна, а увереността караше изражението ѝ да изглежда самодоволно.

— Не ви вярвам. Вие изглеждате и звучите почти съвсем като *него*. — Тя вдигна ръка и посегна към маската.

Но той я хвана за китката и я възпря.

— Не, сеньорита, няма да свалите маската ми. Ако предпочитате да вярвате, че съм някой друг — вашият сеньор Монтаньос — така да бъде. Това не е от голямо значение за мен.

Все още неразубедена, тя реши да продължи да го изпитва, да си поиграе с него като котка с мишка.

— Обърквате ме, сеньор. Ако наистина не сте дон Рикардо, тогава трябва ли да повярвам на мистър Суейн? Че сте привидение от

ада? Призрак, за какъвто някои тук ви смятат?

Той се усмихна на закачливото ѝ изражение.

— Усещате ли ме като призрак? — Ръцете му притиснаха още по-силно гърба ѝ, а горещият му дъх раздвижи косите ѝ.

С усилие на волята Хелър се престори, че не усеща нищо.

— Не зная — отвърна тя, надявайки се да се измъкне. — Никога преди не съм танцувала с призрак. — Тя плъзна длан по мускулестата му ръка. — Хайде, кажете ми кой всъщност сте вие?

— Вече ви казах.

— Но Робърт Суейн, Гордън... Те, изглежда, се боят от вас. Защо? Бих искала да...

Той я прекъсна, като я притегли още по-близо — доста по-близо, отколкото позволяваше благоприличието.

— Повече никакви въпроси! — нареди той рязко с глас, който въобще не приличаше на дон-Рикардовия.

— Как смееете да ми заповядвате...

— Сменя, сеньорита, защото аз съм Хоакин Муриета.

— Не разбирам. Какво искате да кажете?

— Вие съвсем не ставате за *soldadera*, сеньорита.

— Да се осмеля ли да питам какво е *soldadera*?

— На вашия език — жена, която придружава войниците в лагерите им.

Хелър зяпна от удивление, после светкавично заговори:

— Как, по дя... — Тя млъкна по средата на изречението, защото внезапно осъзна, че те вече не са на дансинга, а в една от страничните ниши, закрити със завеси. Тя бе дотолкова увлечена от въпросите си и хипнотизирана от мъжа, който я бе прегърнал, че не бе забелязала накъде я води.

Хиляди мисли се завъртяха в главата ѝ, но преди да успее да ги подреди и да реши какво да предприеме, той я привлече властно към себе си, наклони главата ѝ назад и впи устни в нейните.

Хелър не се възпротиви, не направи дори колеблив опит за това. Устата му се движеше настойчиво върху нейната и тя простена от удивление, когато езикът му проникна между устните ѝ. Усети ръцете му да се отпускат за миг, а после да я сграбчат с нова сила, притискайки тялото ѝ до своето. До този момент страст и копнеж бяха

за нея просто думи. *Сега* те се превърнаха в усещания, които неговото тяло предизвикваше в нейното.

Дори в най-необузданите си мечти Хелър не си бе представяла, че може да изпита подобно нещо, нито пък че реално съществуват мъже като този...

Той прекъсна целувката и погали с устни ухото ѝ. Неговият приглушен, интимен шепот изпрати нежни тръпки по гръбнака ѝ. Тя не разбираше испанските думи, но разбираше начина, по който те я караха да се чувства. *О, боже, помисли Хелър отмаляла. Аз трябва да го накарам да престане. Трябва да...* Но беше изцяло отдадена на властта му. В плен на един мъж, когото не познаваше и чието лице дори не можеше да види.

Аз съм блудница, Хелър. Всеки мъж прилича на останалите. Имената им, лицата им — те вече нищо не означават.

Думите на майка ѝ зазвучаха като предупредителна камбана, която даде на Хелър сили да се отдръпне.

— Моля ви, трябва да престанете! Не мога... не бива да правя това. Дори не ви познавам.

Той също се отдръпна.

— Прости ми, *querida*. Не смятах да се възползвам от теб. — Той наклони глава на една страна, вгледа се в нея и се усмихна. — Но ти ме изненада.

Хелър стори всичко по силите си, за да възвърне малкото останало ѝ самообладание. Сега искаше само той да спре да говори и да си тръгне. Прикова вниманието си върху сребърната катарам на жакета му и се помъчи да успокои ударите на сърцето си. По-бавно. По-бавно. По-бавно. Да можеше да приложи същото упражнение и към други части на тялото си...

Хелър го отдалечи от себе си и незабавно възприе изражение на превзето въздържание.

— Вие действително се възползвахте от мен и сега ще ви бъда благодарна, ако ме върнете на дансинга, преди да са забелязали отсъствието ни.

Той изпълни молбата ѝ и я отведе в балната зала. Когато музиката спря, той се отдръпна от нея и се поклони.

Хелър видя Абигейл в противоположния край на помещението. Леля ѝ забърза към нея с тревожно изражение.

— Пак ще се срещнем, сеньорита Пейтън. Ще дойда за вас и ще се появя от нищото, както вятърът, който ме доведе тук тази вечер. Тогава ще довършим онова, което започнахме.

Той се завъртя на пети и си тръгна, прекосявайки балната зала с широки сигурни крачки. Разтвори вратите и вятърът нахлу вътре, докато излизаше на верандата. Метна се на гърба на коня и докосна сомбрерото си за сбогом.

Музиката спря. Всички очи се насочиха към верандата.

— *Gracias*, сеньори, сеньорити, че ми позволихте да участвам във вашето празненство.

Конят потропваше нетърпеливо под него, той допря шпори до хълбоците на животното и в галоп се понесе в нощта.

Хелър сграбчи полите на роклята си и затича през залата към верандата. Проследи с поглед призрачния силует, който пресичаше градината и широката морава. Тогава ярка светкавица раздра небето на изток и освети коня и ездача. Последва силен гръм, който накара вратите на верандата да задрънчат, а маскираните хора — да се отдръпнат бързо навътре. Хелър остана на мястото си, без да помръдне. Гледаше тъмния ездач, докато не се изгуби от погледа ѝ. Кой беше той *всъщност*, запита се тя. Хоакин Муриета, опасният бандит, или дон Рикардо Монтаньос, *hacendado* от Сан Диего?

Късно през нощта, Хелър записа в дневника:

„Тази вечер Търговската камара на Сан Франциско организира великолепен бал в хотел «Космополитън». Всички гости пристигнаха маскирани. На дансинга те приличаха на ято екзотични птици. Някои костюми бяха изключително пищни, а притежателите им с превъзходен стил подчертаваха характера на избрания от тях персонаж“.

Хелър препрочете написаното. Имаше толкова много неща, които тя не можеше да си позволи да каже, особено за един от маскираните с превъзходен стил гости. И толкова много неща, които никога нямаше да забрави.

Щом излязоха на градската улица, Хоакин дръпна юздите на Ел Тигре да забави ход. След няколко минути те бяха вече в източния край на града, но продължаваха напред, въпреки че имаше опасност да завали. Далечно извън пределите на града Хоакин дръпна силно поводите, спря жребеца и се извъртя на седлото.

— Стой, момче! Кротко! Тук ще починем малко.

Зад него беше Сан Франциско. Сега, през нощта, с проблясващите светлини, той приличаше на красива жена, отрупана с диаманти. Пред него се ширеше огромната пустош.

Земята! Тя също бе красива. През деня — сочна зелена богиня. Нощем, когато луната огряваше лицето ѝ — чаровна прелъстителка. Много години вече той не живееше близо до нея, но все още я помнеше добре. Беше яздил по нейните хълмове и долини, къпал се бе в нейните езера, реки, потоци, почивал беше под боровите ѝ клони и бе спал в скритите ѝ пещери.

Сега, като я гледаше — тази земя, който обичаше — Хоакин разбираше, че прекалено дълго се е задържал в града. Той се изправи на седлото и почувства силата ѝ да прониква в цялото му съществуване. Подобно на марково бренди тази сила потичаше във вените му и го възбуждаше, както го бе правела винаги досега.

Да можеше само да окаже същото вълшебно въздействие и върху паметта му и да го освободи от спомените. Тогава той би могъл да стане отново цял и непокътнат.

Изпита удоволствие да види смайването и изненадата на Моугър и се наслади на страха му. Можеше да си представи какво става в главата му и не се съмняваше, че щом се прибере вкъщи, ще отиде първо при скрина с чекмеджетата — да се увери дали камшикът наистина е *неговият*. Как му се щеше да е там и да види с очите си объркването на Моугър.

Освен него обаче съществуваше и Хелър. Вкусът ѝ още стоеше върху устните му. А усещането за нея вълнуваше чувствата му и възбуждаше тялото.

Някой ден той щеше да изпълни обещанието, което ѝ даде, и те щяха да довършат онова, което започнаха.

А дотогава...

9

Камшикът беше изчезнал!

Лутър Моугър отскочи назад от празното чекмедже като ужилен.

През целия път до дома на връщане от бала той бе убеждавал сам себе си, че неговият камшик си е там, в чекмеджето, където го бе прибрал преди две години, в деня, когато се премести на Ринкън Хил и се превърна в Гордън Пиърс, уважаван член на обществото. Оттогава дори не се бе сещал за него.

— По дяволите! — Моугър блъсна стола и го запрати с трясък в стената. — Той го е откраднал! Онзи проклет мексиканец е нахлул в моя дом и го е откраднал!

Главата му затрепери конвулсивно, устата му висна отворена и от нея се изтъркаляха някакви думи. Усети дробовете си празни и свити и отчаяно пое въздух.

— Муриета е мъртъв! — изкрещя той. — А мъртвите не нахлуват в чужди къщи и не крадат камшици!

Той изрева пак като разярен лъв, после започна да крачи из стаята, мислеше, ругаеше и пак мислеше. Здравият разум му подсказваше, мъжът на бала не може да е Муриета. Но кой тогава? Някой от неговите *comprades*? Или може родственик на жена му? Всеки отговор бе логичен, както и всеки начин, по който някой бе дошъл да търси възмездие.

— Исусе Христе! — Той спря да обикаля стаята и сграбчи здраво ръба на масата.

Нямаше никакво значение кой, по дяволите, бе откраднал камшика! Важното бе друго — крадецът знаеше, че той не е Гордън Пиърс! Последниците от това разкритие го накараха почти да се задуши от ужас.

И не за пръв път му се прииска да не беше чувал името Хоакин Муриета.

Муриета беше като чума.

От всички чуждоземни търсачи на злато, които Лутър и продажните му съучастници бяха ограбили и били с камшик, чиито жени и момичета бяха изнасилили и чиито участъци бяха присвоили, само Муриета и неговата банда главорези ги бяха преследвали, ден след ден и месец след месец. Дейви, Джед и Сам — всички бяха мъртви само половин година след като бяха нахълтали в колибата на Муриета. Тръпки полазиха по гърба на Лутър, като си спомни деня, в който Муриета намери Сам, завърза го на кол, по стар индиански обичай, после заля главата му със захарен разтвор и остави мравките да отнемат мъчително живота му. В онзи ден Лутър бе разбрал, че Муриета играе своя игра — и него е оставил за на края.

Лутър не беше глупак. Той знаеше кога просто да не се мярка на пътя на някого, а кога направо да бяга. Омразата бе превърнала Муриета в непредвидим враг. Затова почувства огромно облекчение, когато служителите на Уелс Фаргоу разкриха, че самият той е откраднал стоката на един кораб и го тикнаха в затвора. Съдията го призна за виновен и го осъди на двадесет години в затвора „Сан Куентин“. Той си спомни как тогава си въобразяваше, че по много забавен начин е успял да надхитри Муриета и да избегне отмъщението му.

Но неведоми са пътищата господни, помисли сега Лутър, все още стиснал масата.

И на закона също.

Скоро след като го хвърлиха в затвора, калифорнийските рейнджъри устройоха засада на Муриета и го убиха близо до езерото Тюлеър. Лутър и тогава се смя, докато четеше съобщението във вестника. Те бяха отрязали главата на Муриета, бяха я представили на губернатора и си бяха получили наградата от пет хиляди долара.

Друга „запазена марка“ на калифорнийското правосъдие.

Със смъртта на Муриета закрилата на Сан Куентин беше загубила вече своята притегателна сила, затова Лутър реши да се възползва от единствените възможни средства, за които се сецаше, и да откупи свободата си. Товарът на Уелс Фаргоу! Той така и не си призна къде го е скрил. Надзирателят Хендерсън, който отдавна беше прехвърлил възрастта за пенсиониране, лесно се остави да бъде подкупен. За половината от стойността на товара — десет хиляди долара, изплатени с чекове от по хиляда долара, надзирателят уреди

пускането на Лутър на свобода и заличаването на името му от затворническите регистри.

Излязъл от затвора, Лутър можеше да отиде, където си иска и да прави всичко, каквото пожелае, без да се оглежда зад гърба си за Муриета. Но беше прекарал достатъчно време зад решетките, за да е наясно, че не иска вече да е наемник. Искаше да работи само за своя сметка и да си създаде добро име. Другата половина от товара му бе осигурила тази възможност.

А сега какво трябваше да мисли?

Той се движеше из стаята замаян. Какво всъщност искаше крадецът? Пари? Ако желаше да го види мъртъв, отдавна да го бе убил. Или пък изчакваше да го направи по-късно? Може би още тази нощ?

Мисълта го накара да измъкне незабавно малкия пистолет „Деринджър“ от скривалището му под масата и да се увери, че е зареден. От дълго време не беше носил оръжие. В сравнение със стария му револвер „Драгун“ с дългата седем и половина инча цев това малко пистолетче приличаше на детска играчка. Но все пак му създаваше чувство за подготвеност и сигурност.

Като започна да диша малко по-леко, той седна и се зае да обмисля действия, чрез които да разбере нещо повече за крадеца, но една натрапчива мисъл не му позволяваше да се съсредоточи.

Ами ако човекът с маската наистина беше Муриета? Да се допусне подобна мисъл беше, разбира се, нелепо, но се носеха слухове, че рейнджърите са обезглавили друг Хоакин. Ами ако Муриета се бе измъкнал от засадата?

Но ако е така, къде е бил през всичките тези години? Защо хората не го бяха виждали, нито бяха чували нещо за него?

Напротив, бяха!

Той наклони глава на една страна и се наруга, че не си е спомнил веднага. Само месец след засадата си понесе слух, че били видели Муриета в Лос Анджелис, около година по-късно се заговори, че Хоакин обрал пощенска кола близо до Бейкърсфилд. А преди две години, спомни си той сега с ослепителна яснота, точно когато се бе нанесъл в къщата, една жена от ранчото Куотър Съркл Ю в Уолкър Бейсън (източно от Бейкърсфилд, в планините Тикачати) бе разказвала,

че Хоакин и бандата му, се отбили в ранчото ѝ и я помолили да им направи нещо за закуска.

Лутър се намръщи. Муриета — проклет *селянин*, за да отмъсти за смъртта на жена си, се бе превърнал в бандит, после в мексикански герой, а сега — благодарение на някакъв индианец от племето чероки, който си бе въобразил, че е писател — в легенда, дявол да го вземе!

Лутър прокара пръсти през косата си и скочи от стола. Изведнъж една почти спасителна мисъл го накара да погледне отново към отвореното чекмедже.

Може би пък камшикът да не беше единственият откраднат предмет.

Напрегнатите му очи се стрелкаха из кабинета, търсейки нещо липсващо или разместено. Той прекоси стаята като обезумял и зарови из бюрото. На пръв поглед нищо не бе докосвано. Ами останалата част от къщата? Среброто? Новата му диамантена игла за вратовръзка? Толкова бе обсебен от мисълта за липсващия камшик, че въобще не се запита дали не липсва нещо друго. Разкъсван между надеждата, че кражбата е извършена от най-обикновен крадец, и ужаса, че не е така, Лутър се втурна по коридора и стигна до стаята на Чум Сун тъкмо когато съненият китаец отвори вратата.

— К'во ста'а шеф? — Чум Сун бързаше да пристегне с колана робата си с бродирани дракони. — Вие иска аз доведе момиче робиня? Аз облича и отива.

Преди да се обърне и да тръгне, Лутър го спря.

— Не... Искам да кажа... да, но не веднага. След малко. — Той крачеше напред-назад. — Знаеш ли оня камшик в чекмеджето на бюрото ми? Откраднат е! Да си виждал някой да дебне около къщата? Или да си забелязал нещо да липсва, да е разместено? — Като видя, че Чум кима отрицателно, Лутър попита: — А да си пускал някого в къщата? Някой непознат?

Китаецът заклати глава, но изведнъж очите му се разшириха.

— Малък китайски момче дошъл моли за храна. Аз дал яде в кухня и изпратил отива си.

Лутър бе спрял да крачи, стоеше и се взираше в прислужника си, изцяло погълнат от думите му.

— И той въобще не е излизал от кухнята?

— Не, шеф. Той стои само в кухня, после отива си.

— Ами ти като отиде да пазаруваш? Затвори ли прозорците, заключи ли къщата?

— Да, шеф. Чум Сун много внимава. Сега иска аз доведе момиче робиня? — поинтересува се боязливо дребното човече.

Лутър въздъхна разстроен.

— Да. Отивай! — Той го отпрати с ръка. — Само побързай и кажи на Чарли, че ми омръзна от дъртите кранти, дето ми ги праща. Полуумрели са още преди да дойдат. И повечето не преживяват дори първата нощ. Кажи му, че ако този път не ми изпрати някоя, дето си струва, ще спра да купувам от него. Има цял куп други търговци на роби и ще си намеря такъв, който ми доставя, каквото искам. Чу ли ме?

— Да, шеф. Аз каже него всичко.

Лутър остави китаеца да изпълни среднощната си задача и отиде в спалнята да се подготви. Можеше ли да има доверие на Чум Сун? Но защо му трябваше на китаеца да го лъже? Плащаше му добре и му даваше почивен ден всяка седмица да навещава семейството си в Китайския квартал. Старият човек никога не се оплакваше и не изразяваше по какъвто и да е начин чувствата си към момичетата робини. За двете години, през които Чум Сун работеше при него, китаецът се бе показал като лоялен и предан прислужник, но тези качества съществуват само докато се заплащат с пари, напомни си Лутър мрачно.

Ако не успееше да подкупи друг банкер или не уговореше Ким Лий да му продължи кредита, най-много до две седмици щеше да остане без пари. Имаше две седмици, преди Чум Сун да забрави лоялността си и да го напусне. А когато това станеше, Лутър автоматически се изправяше пред нов проблем — как да се справи с приказлив китайски домашен прислужник, който знае прекалено много за личните работи на Гордън Пиърс.

Милър. Франк Милър! Глупак! — измърмори Лутър, докато изкачваше стълбите. Нямахте да му се налага да мисли как да се отърве от Чум Сун или как да не загуби бизнеса, къщата и всичко, което бе придобил толкова трудно, ако не беше онази невестулка, онова копеле Милър, дето го уверяваше, че нямало проблеми със заема. Само въпрос на време е да се събере известна информация и да се получи одобрение — така беше казал Милър. А сега изведнъж му отказваше заради фалшиви данни от финансов характер.

Фалшиви! Лутър се изкиска на висок глас. Ами да, до дяволите, фалшиви бяха! Всички авоари, които бе вписвал, си бяха нагла лъжа, но Милър много добре знаеше това и бе готов да рискува, като подаде невярната информация на Ралстън и се погрижи обещаните пет хиляди да бъдат отпуснати. Лутър би изпитал огромно задоволство, ако можеше да нашиба с любимия си камшик белия като лилия гръб на Милър, но след тазвечерното малко публично стълкновение всичко, което се случеше на Милър, щеше незабавно да се припише на него. Не си струваше рискът.

Така, както той виждаше нещата, само едно нещо можеше да го спаси. Да накара Хелър да се омъжи за него. Дори тя да нямаше собствени пари (в което той се съмняваше), името Пейтън би му осигурило достатъчно време да компенсира стремително нарастващите си дългове. „Ел Дорадо“ трябваше вече всеки момент да донесе печалба. Буквално всеки момент, така му бе съобщил Зики, неговият управител на мината, още в средата на май. Богати залежи, беше казал той. По-големи от „Сатърс Мил“.

Лутър затвори вратата на спалнята зад гърба си, съблече туниката и запали лампата за опиум до леглото. Топла жълтеникава светлина изпълни стаята. Успокояваща светлина. Той продължи да сваля костюма, като разхвърляше частите му на всички посоки. Утре Чум Сун щеше да ги събере и да ги върне на търговците, които даваха костюми под наем.

Като остана само с прилепналия рицарски панталон и ботушите, той си подготви принадлежностите за пушене. После с пъшкане се отпусна на ръба на леглото. Сякаш всичко се случи изведнъж, помисли си Лутър и отметна глава назад, питаше се кога и дали това щеше да свърши, преди той да се е разорил напълно. Първо, старата лейди Пейтън му казва по съвсем недвусмислен начин да стои настрана от Хелър, после Хелър отхвърля чувствата му, след което глупакът Франк Милър го уведомява, че няма да получи заем, и накрая се явява мъж, маскиран като Муриета, и му показва откраднатия камшик.

Нетърпелив по-бързо да изпита блаженството, което само макът можеше да му донесе, Лутър задържа лулата над лампата да я нагрее, после потопа телената пръчица в кутийката с опиум и извади колкото бе полепнало по върха ѝ. От топлината на лампата опиумът започна да набъбва, докато стана многократно повече от първоначалния си обем.

След това той го разстла хоризонтално, за да може парата, образувала се във вътрешността му, да излезе. Когато най-после подготвителният процес приключи, Лутър вдъхна дълбоко топлите опиумни изпарения и се облегна удобно върху купчината възглавници.

След час вратата на спалнята се отвори със скърцане и Чум Сун въведе младо китайско момиче.

— Това Нинг Той.

Чум Сун ѝ посочи с жест да пристъпи навътре, а сам той се обърна, затвори тихо вратата и се оттегли надолу по стълбите.

Замаян вече леко от опиума, Лутър се премести пак на ръба на леглото и загледа момичето, което плахо пристъпи към него. Тя бе дребничка, висока едва около метър и половина. Не беше хубава или поне не отговаряше на стандартите за красота на жените от бялата раса, но имаше онова изражение на детска невинност, което го привличаше много повече от едно красиво лице.

— Ела насам. — Той допълни думите си с красноречив жест, който тя разбра. — Говориш ли английски?

— Малко. — Гласът ѝ звънна като камбанка.

Лутър се усмихна.

— Добре. Значи ще се разберем. — Той направи друг жест и тя седна до него на леглото и започна да развързва синята си блуза. — Виж ти, не си била толкова неопитна, колкото изглеждаш — каза той, доволен, че тя разбира какво се очаква от нея. Много мразеше Кентън Чарли да му изпраца девственици. Те не знаеха как да задоволят един мъж, особено мъж като него, чиито нужди бяха малко необичайни и доста по-специфични.

Нейната мудност обаче го ядоса. Лутър изчака търпеливо тя да свали всичко от себе си. После я бутна назад и тя се просна с цялата си дължина на леглото. Известно време той само я гледаше, пушеше лулата и се наслаждаваше на прелестното усещане, което се разливаше по тялото му, но после мислите му започнаха да стават все по-мъгляви и внезапно си въобрази, че наблюдава не друг, а Хелър.

— Мис Хелър Пейтън — прошепна Лутър, навеждайки се над проснатото тяло на Нинг Той. — Мис Надутост! Ти ме унизи — подигравателно каза той. После пое дъх и се изплю на леглото до нея. — И като се помисля само... та ти едва не ме убеди, че искрено желаяш да останеш стара мома. Ха! Да не си въобразяваш, че хората не

видяха как се хвърли на мексиканото? Боже, мразя жени като теб! Със синя кръв — мислите се за по-добри от всички останали. Познавам я аз твоята порода. Курви! Всички сте курви! — удари я той и Нинг изписка. Ръката му остави яркочервена следа върху снежнобялата ѝ гръд.

Нейният писък проясни малко главата му. Той се отдръпна назад, внезапно осъзнал какво е направил.

— Глупак! Тъп глупак! — наруга се Лутър. Явно бе прекалил с мака. Заради него бе загубил чувството за реалност. Той стана и отиде до прозореца за глътка свеж въздух. В бъдеще трябва да внимава колко пуши. Тунелите под Китайския квартал бяха пълни с пристрастени хора, които още вярваха, че са независими от силата на мака.

Отвратен от себе си, Лутър закрачи напред-назад из стаята, докато Нинг Той изпълзя и се сви под завивките. Не трябваше да кара Чум Сун да му води момиче. Имаше нужда да мисли — да обмисли как да сложи венчална халка на пръста на Хелър Пейтън, да помисли кой бе откраднал камшика и защо. Той стигна до другия край на стаята и изведнъж спря.

— Главата! Главата на Муриета! — избърбори Лутър, щом мислите му най-накрая се проясниха. Ако успееше да види главата, щеше да е сигурен, че Хоакин е мъртъв. Суейн каза, че била изложена в някакъв музей тук, в Сан Франциско. Още утре ще накара Чум Сун да разпита къде се намира, а в понеделник следобед, след срещата с Ким Лий, ще отиде да посети музея и...

Нова мисъл се стрелна в главата му.

Хелър беше казала, че иска да посети някой музей. Лутър се усмихна със зловна наслада. Да я покани да го придружи ще е идеалната възможност да си възвърне нейното благоразположение. А после... после можеше да я покани и в дома си да види неговата художествена колекция. Тук вече не се сдържа и се разсмя. *Неговата* колекция се състоеше само от една картина. *Портретът*, той почти се задави с думата, ненавиждаше спомена за своето неловко положение в Клиф Хауз. Е, вече знаеше правилната дума и си беше научил урока. Никога нямаше да участва в разговор, за който му липсват даже основни познания.

И така, след като я доведе вкъщи... Лутър повдигана едната си вежда. Какво ще стане? Ами ако благопристойната мис Пейтън

изведнъж се окаже в компрометираща ситуация? Тя едва ли би се върнала в Бостън, за да продължи живота си там — дори като неомъжена жена — ако репутацията ѝ е унищожена. Може би тогава по-благосклонно ще приеме неговите чувства.

Лутър се върна при Нинг Той, търпеливо ѝ показа как да го задоволи, а когато тя приключи, веднага възнагради усилията ѝ с една силна плесница през лицето.

Той се изправи и загледа уплашеното момиче, а после измъкна изпод леглото плетен бич.

Винаги мислеше по-добре, докато си доставяше удоволствие.

10

— След непростимото ми поведение на бала въобще не бях сигурен, че ще приемете поканата. — С глуповато изражение Гордън слизаше заедно с Хелър по стълбите към фойето, което бързо се изпълваше с бостънци и членове на Камарата, готови за поредните следобедни разходки.

— Моля ви, Гордън. Обещахте да не повдигате повече този въпрос — подхвърли Хелър небрежно, правейки се на изпълнена с непринудено безразличие, каквото всъщност не изпитваше. Ако Александър Райе не седеше до нея на закуска, когато Гордън отпрати поканата за музея, тя щеше да му откаже учтиво, както двете с Абигейл бяха решили преди това, но присъствието на Александър Райе я поставяше в трудно положение — отказът ѝ можеше да се изтълкува като проява на неуместна грубост.

— Сега естествено осъзнавам — продължи Лутър със същото смирено поведение, пренебрегвайки напомнянето ѝ, — че беше прекалено рано да разкривам чувствата си. Но както казах, притеснявах се, че може да нямам друга възможност.

Като се укори мислено за липсата на съчувствие и отзивчивост към неговото очевидно наранено емо, Хелър се усмихна и поклати глава, искаше ѝ се да бе показала достатъчно здрав разум и да отклони поканата му въпреки присъствието на Александър.

От друга страна, дължеше на Гордън известно уважение. Първо, за постоянството. Второ, за смелостта. От личен опит знаеше какво е да желаш нещо така отчаяно, че да не позволиш нещо или някой да застане на пътя ти. И макар Гордън да водеше безнадеждна битка, тя прецени, че може поне да е любезна с него. В края на краищата музеят беше нейна идея, не негова. Той само се опитваше да бъде полезен.

Така, рамо до рамо, те си проправиха път между хората. Ако не друго, Хелър се надяваше посещението в музея поне да отвлече мислите ѝ от дон Рикардо и Хоакин Муриета, в случай че те наистина бяха две различни лица. Тя продължаваше да се съмнява, въпреки

съпоставките, а те включваха всичко — от начина, по който говореха, до начина, по който целуваха.

От онзи далечен ден, когато Хелър реши да върви по стъпките на леля си и да се посвети на благотворителност и филантропия, тя не си бе позволила да прояви друг интерес към мъж, освен интелектуален. Затова случилото се бе във висша степен обезпокоително. То безкрайно я притесняваше. Сега Хелър бе анализирала емоциите и физическите си реакции, докато я заболя глава. Оказа се, че е пренебрегнала всякакво благоприличие — и е отхвърлила строгите си морални принципи, ако те действително съществуваха. Беше направо непреодолимо.

Но вероятно имаше обяснение.

Отговорът сигурно се криеше в това, че тя все още не бе успяла да се спаси от Файв Пойнтс, продължаваше да е част от него. Беше дъщеря на майка си в края на краищата.

Блудница!

Каква ужасна дума! Дори мисълта за нея отваряше отново в душата на Хелър старата рана, която тя се опитваше да излекува.

Слава богу, че никой, освен нея не знаеше какво става в сърцето и главата ѝ. На практика една жена не се превръща в блудница, докато не започне да продава тялото си. Така че, ако тя си остане целомъдрена, можеше да продължи да се преструва на дама. Положението на неомъжена жена ѝ предлагаше това убежище.

Вече нямаше търпение да остави Сан Франциско и изкушенията зад гърба си. У дома, в Бостън, можеше да забрави какво ѝ се случи тук. И вероятно времето щеше да заличи спомените за преживяванията ѝ и за двамата мъже — или един, ако така стояха нещата — които пробудиха жената в нея! Блудницата в нея! Да, там, в Бостън, щеше да е в безопасност.

Ниски сиви облаци притулиха слънцето. Задуха хладен и влажен вятър с дъх на сол, който накара Хелър да се почувства доволна, че си е сложила пелерината. Източно от входа на хотела се извиваше почти безкрайна опашка от хора, чакащи да направят кратко пътуване с локомотива.

Гордън ѝ помогна да се качи в личния му файтон.

— Никога не съм се возил на влак. Какво е усещането? — Той взе поводите и подкара дорестите коне надолу по улицата.

— Разтърсващо. Тялото ти не спира да се клати. Дори по време на хранене.

Тя не му беше простила — вече го знаеше. Да я накара да води разговор, бе все едно да се опитва да измъкне злато от китаец. Кучка! Явно ще трябва да положи още по-големи усилия, за да я очарова, ако иска тя да приеме поканата да посети дома му и да разгледа колекцията.

А необходимостта това да се случи бе още по-неотложна след сутрешното му посещение при Ким Пий. Миналата седмица белокосият старец прояви разбиране относно финансовите му проблеми, но днес внезапно вдигна цените дотолкова, че не му остави място за печалба. Не стига това, ами смени изцяло и линията си на поведение — поиска стоките да му се заплащат още при поръчката. „Никакво изчакване за пари!“, заяви той и изиска да получи салдото от последната доставка.

Гордън се изруга наум, че се бе доверил само на устното споразумение с Ким Лий. Трябваше да настоява за писмен договор, където точно да са определени условията и сроковете. Мислеше се за много опитен бизнесмен, който само с едно ръкостискане урежда сделки. Имаше още доста да учи, констатира той кисело.

— А-а, докато не съм забравил. — Лутър се обърна към Хелър и я загледа право в очите, за да е сигурен, че е привлякъл вниманието ѝ. — Говорих с колегите от Камарата и разбрах, че са настъпили промени в програмата ви. Предвидили са още едно театрално представление за тази вечер. Сеньорита Валдес стана толкова популярна, че са решили да дадат възможност на всички да видят новата ѝ изява. На мен, честно казано, ми бе предостатъчен и предишният път, наслушах се на потраквания с пръсти и потропвания на пети. Нямах как да не забележа, че и вие не бяхте особено въодушевена от първото представление, затова се питам дали нямате желание да се откажем от спектакъла и да дойдете да разгледате колекцията ми?

— Благодаря ви, но не. Тази вечер ще си остана в хотела и ще вечерям тихо и спокойно. Вторник сутринта трябва да стана много рано заради екскурзията до горите извън града. Казаха ми, че дълго ще се ходи, затова искам да съм добре отпочинала.

— Е, друг път тогава. — Гордън ѝ поднесе една от заучените си усмивки, за да прикрие неудоволствието си. — Пристигнахме — обяви

той, като спря файтона пред тясна триетажна сграда.

Едва няколко секунди след влизането на Хелър в музея „Доктор Джордън“ и тя кихна. Преди да се е съвзела от първата кихавица, усети, че идва втора. Тя измъкна от чантичката кърпа и я притисна към носа си. Огледа набързо мрачния интериор и разбра, че не цветя дразнят носа и насълзяват очите ѝ, а прахоляк, мухъл и плесен.

Тя продължи да се оглежда и установи, че това съвсем не е музей с произведения на изкуството, както я бяха накарали да повярва, а прашна и мръсна колекция от всякакви чудатости и куриози, подобни на онези, които се показваха в цирка.

Гордън очевидно не съзнаваше, че нещо не е наред. Тя помисли да насочи вниманието му към надписа, който гласеше: „Тихоокеански анатомически музей на доктор Джордън“, но после се отказа. Това само потвърждаваше подозренията на Абигейл за неговата личност — той не беше джентълмен. Един джентълмен щеше да знае разликата между музей на изкуствата и музей на анатомията и науката. Така или иначе Гордън скоро щеше да разбере, че препарираната двуглава коза, четирикракото пиле и кенгуруто в спиртен разтвор не са изкуство.

Когато кихна за трети път, Гордън я попита дали е добре.

— О, да. Прекрасно — отвърна тя, като говореше през долния край на носната кърпа. — Винаги кихам в музеи. От праха, нали разбирате. — За да покаже нагледно какво има предвид, тя нарисува кръгче върху плътния слой прах, който покриваше стъклото на най-близката витрина. — Никога не успяват да се справят с него, без значение колко често чистят.

Надписът върху стъклената витрина гласеше:

„Части от череп, ребра, таз и т.н. Останки от тялото на Ричард Хардингс, англичанин, който отровил осемчленно семейство и после се застрелял“.

Хелър изтри по-голям участък от стъклото и надникна вътре. Но се дръпна рязко назад, защото разбра, че онова, което гледа, е отдавна починал човек. Направи гримаса и тръгна бързо покрай редицата стъклени витрини, като мимоходом хвърляше поглед във всяка и се надяваше да види нещо различно от уродливи или деформирани от болести тела. В края на втория ред тя изведнъж се намери пред мъжка фигура в естествена големина от гипс и восък, поставена нависоко.

Хелър ахна от изненада, но веднага стисна уста. Фигурата бе съвсем гола и не оставяше нищо на въображението, освен цвета на кожата и на косата. Лицето ѝ пламна и се изчерви от смущение, но не извърна очи. Всъщност винаги се бе питала как точно изглежда мъжката анатомия, но нямаше откъде да придобие познания, дори на Кау Бей.

Беше интригуващо! Плашещо! Тя първо се огледа да види къде е Гордън и дали случайно не е станал свидетел на нейната неочаквана находка, после забърза към следващия ред експонати.

Хоакин непрекъснато държеше под око и Хелър, и Моугър. Миналата нощ, докато наблюдаваше къщата, той бе дочул слугата му Чум Сун да казва на Моугър къде е музеят, в който бе изложена главата на Хоакин Муриета. Освен това бе видял пред задната част на къщата да спира тъмнозелена закрита двуколка. На едната ѝ страна с дискретни златисти букви бе написано: „Собственост на Дрейк“.

Когато Лино дойде да го смени за наблюдението, Хоакин тръгна да търси музея. Отбеляза си работното време, изписано с боя на вратата, и се прибра в хотела. Той самият държеше да види тази глава, но искаше да наблюдава и реакцията на Моугър при вида ѝ.

Хоакин направи гримаса още щом вратата на музея се затвори зад гърба му. Вътре миришеше на мухъл.

Едва те двамата с Хоп Фонг бяха влезли в музея, когато един мъж се втурна, викайки доктор Джордън да дойде бързо. Очевидно нещо се бе случило.

— Моля, чувствайте се като у дома си — каза им докторът, като грабна чантата си от закачалката. — Ще се върна, щом мога и ще отговоря на въпросите ви.

Хоакин кимна и се зае да търси това, за което бе дошъл.

— Бива го местенце! — рече Хоп Фонг. Очите му се ококориха от удивление.

Хоакин се усмихна. Знаеше, че момчето ще хареса музея с всичките му необичайни експонати и изложени чудеса.

След половин час търсене Хоакин още не бе открил главата. Вътрешността на музея бе по-голяма, отколкото изглеждаше, и навсякъде бе претъпкано. Минаваше дванайсет на обяд, а от Моугър

нямаше и следа. Нетърпението на Хоакин нарастваше с всяка минута. Бе убеден, че Моугър ще се появи още днес и то веднага след обедната почивка. Явно беше сгрешил. Можеше изобщо да не дойде! Не, размисли той отново. Ще дойде! След случилото се на бала ще иска да се увери, че Хоакин Муриета е мъртъв.

И наистина минути по-късно вратата се отвори, за да пропусне вътре мъж и жена. Хоакин едва ли можеше да бъде по-изненадан, когато се оказа, че жената е Хелър.

Струваше му се, че музеят по анатомия и наука едва ли е най-подходящото място да заведеш уважавана млада дама на следобедна разходка. Това само идваше да покаже, че при всичките си въображаеми изискани обноски и дрехи от скъпи шивачи, Моугър не се бе променил.

Хрумна му една идея. Той се наведе и прошепна на Хоп Фонг какво имаше предвид.

— Може да ти създаде неприятности. Опасен човек е.

— Няма неприятност. Ти видиш! — отвърна момчето пак шепнешком. После изчезна между експонатите, безшумен като сянка.

Хоакин видя как в отсрещната част на помещението Моугър тръгва по пътеката между редовете и се оглежда във витрините от двете страни. Хелър пък се отправи в противоположна посока. От задната част на музея Хоакин стана свидетел на нейния сблъсък с мъжкия манекен. Първоначално той си помисли, че ще трябва да я свестява, като припадне, но тя се съвзе забележително бързо и започна да изучава фигурата с критичен поглед. Беше изключително забавление.

— Ето че се срещаме отново — промълви Хоакин, когато Хелър се отправи в неговата посока.

— Наистина.

— Светът е малък.

— И става все по-малък с всеки изминал ден.

Той почувства силата на втренчения ѝ поглед и разбра, че тя го сравнява с другото му „аз“. Пръстите ѝ мачкаха кърпичката.

— Сама ли сте? — поинтересува се той, като внимаваше да говори без акцент.

— Не, не мистър Пиърс е с мен. — Тя се обърна и посочи към далечния край на музея, където стоеше Гордън и разглеждаше голяма

стъкленица. — А вие? — Тя погледна зад гърба му.

— Да, мис Валдес е заета с репетиции и представления.

Нейният въпрос му разкри много повече, отколкото тя би могла да предположи. Хелър ревнуваше. Хоакин не разбираше само защо сега това му доставя удоволствие, при положение че толкова мразеше тази черта у Елена. Той и за миг не допускаше, че може да е увлечен по червенокосата. Хелър Пейтън имаше прекалено благородна кръв, несравнима с неговата. Прекалено много бе усвоила изтънчените маниери на дама.

Над главата на Хелър Хоакин видя как Хоп Фонг безшумно се прокрадва между редиците и покрай експонатите към Лутър Моугър. Той изпитваше все по-голямо уважение към многобройните таланти на момчето, а за днешната импровизирана задача, ако всичко минеше добре, Хоп Фонг щеше да получи порядъчно голяма премия.

В следващия момент в онази част на залата настана суматоха. Хоакин видя как Моугър се извъртя тъкмо навреме, за да задържи огромния скелет на животно, който падаше върху него.

— Какво става, по дяволите? — изкрещя той. И веднага след това: — Ей! Ей, ти! Върни се! Крадец!

Пъргаво като лисица, китайчето с плитката се стрелна покрай Моугър и със зигзагообразни движения между витрините с експонати се насочи към изхода.

Гордън, който чак мучеше от ярост, отблъсна скелета, бръкна в джоба на палтото и извади деринджъра си.

— Спри или ще стрелям!

Хелър зърна малкия пистолет:

— Гордън, не! Та той е дете! Не можеш да застреляш едно дете!

Внезапно до дясното ѝ ухо проеца изстрел. Тя силно изписка.

Деринджърът изхвъркна от ръката на Гордън, оставяйки го смаян. Той гледаше онемял как от пръстите му закапа кръв.

Притиснала с длани устата си, Хелър се оглеждаше за момчето, ужасена от онова, което би могла да види, ако го открие. Вратата на музея зейна отворена и шумът от уличното движение нахлу в наподобяващата гробница музейна зала. Тя усети помръдване зад себе си, извъртя се и рамото ѝ опря в гърдите на дон Рикардо.

Погледът ѝ замръзна върху дясната му ръка, изпъната право напред. Той държеше голям револвер, богато инкрустиран с орнаменти

и златен обков. Къдрав дим се виеше над дулото, парливият му мирис защита носа ѝ.

— Ще съжеляваш за това, Монтаньос — закани се Гордън.

— Аз съжелявам за много неща, сеньор Пиърс, но да ви попреча да застреляте дете няма да е сред тях.

Хелър изпусна въздишка на облекчение.

Гордън се наведе, вдигна деринджъра от пода и го прибра обратно под палтото си. После хвърли сърдит поглед към Хелър.

— Хайде. Ще ви върна в хотела.

Тя срещна погледа му и вирна брадичка предизвикателно:

— Не, благодаря! И сама мога да намеря пътя.

Той изглеждаше смаян.

— Хелър, аз...

Тя вдигна ръка да го прекъсне.

— Нищо казано от вас няма да ви извини за онова, което се опитахте да извършите. Нищо! — Очите ѝ потъмняха от негодувание. — Не смейте повече дори да се приближавате до мен или до леля ми, защото ще разкажа на всички от Търговския съюз и Търговската камара какво искахте да направите тук този следобед.

— Малкият негодник ми открадна парите! Имам право да стрелям по него и да защита собствеността си!

Хелър му обърна гръб и той се запъти през залата към нея, но бе спрял от глухото изщракване на пистолета. С отровно изражение Гордън се взря още веднъж в двамата, после с широка крачка тръгна към изхода и тресна вратата зад гърба си.

Следващият миг Хелър се обърна към дон Рикардо и извика:

— Последвайте го... трябва да сме сигурни, че не е по петите на момчето. Намери ли го — ще го убие!

Дон Рикардо затъкна револвера в тънък кожен кобур, закачен с колан около кръста му.

— Момчето отдавна е изчезнало, Хелър. Той няма да го открие.

— Не може да сте сигурен — настоя тя с истерия в гласа.

— Напротив, мога. Това момче е известен джебчия. Непрекъснато прави такива неща. И няма тайно място в Сан Франциско, което то да не знае. Всичко ще е наред.

Хелър го погледна с премрежени от сълзи очи.

— Що за човек трябва да си, за да се опиташ да убиеш дете? — Тя самата се почувства дете и се хвърли в обятията му. После продължи едва чуто: — Леля все казваше, че в него има нещо съмнително, но аз... О-о... — Тя даде воля на сълзите си и облегна буза върху палтото му.

След известно време Хелър се освободи от прегръдката му.

— Извинете. Бях изнервена. Революерите ме ужасяват.

— Ще ви споделя една тайна — каза той с тих глас. — Мен също ме плашат.

Хелър сбърчи носле неодобрително.

— Тогава защо го носите?

— Един мъж трябва да може да се защити.

Все още подсмърчайки, тя докосна лицето си с кърпичката.

— Джентълмените в Бостън, не носят револвери.

Той се разсмя.

— Аз никога не съм твърдял, че съм джентълмен, Хелър. — Нейното абсолютно слисано изражение го предизвика да попита: — Защо се изненадвате? Ако си спомням добре, тъкмо вие решихте, че не съм джентълмен, още щом отворихте очи в стаята на Елена Валдес.

Да я беше залял с ледена вода, едва ли би предизвикал по-голямо възмущение у нея:

— Да! — съгласи се тя. — Благодаря, че ми напомнихте. Не мога да си обясня как успях да го забравя, но ви уверявам, че това няма да се повтори! — Тя вирна брадичка.

Дори разгневена, пак беше красива. По-красива, отколкото е добре за нея, помисли той, като гледаше как се повдигаха и спускаха гърдите ѝ под строгата всекидневна рокля в тревистозелено. Той и сега копнееше за нея само като я гледаше. Осъзнаваше, че напоследък, откакто я срещна, страстните му желания се бяха увеличили неимоверно. Без да каже и дума, той мина покрай нея и започна да разглежда експонатите във витрините.

— Какво правите?

Той продължи надолу по пътеката:

— Гледам.

— Какво точно?

— О, нищо конкретно. Просто разглеждам. Нали затова съм дошъл.

Мълчание.

— Тук няма друго, освен множество мъртви неща.

— Е, признавам, че не може да се сравнява с бостънските музеи, но все пак е очарователен — заяви той хладно, докато изучаваше най-близката витрина.

Интересът на Хелър нарасна.

— Вие сте ги посещавали?

— От време на време, докато учех в Харвард.

— Харвард? Вие сте учили в Харвард?

Той вдигна очи:

— Да. Завърших Харвард. Толкова ли е трудно за вярване?

— Не, разбира се! — Но изражението й говореше друго.

— Вероятно очаквате от мен да започна да ви цитирам Шекспир.

Имате ли любима пиеса? „Венецианският търговец“? „Ромео и Жулиета“?

Хелър извърна глава настрани и простена с раздражение:

— Вярвам ви. Само не мислех, че един гангстер ще тръгне да се образова в Харвард.

— Аз не съм гангстер.

Тя прехапа език и пропусна отговора му покрай ушите се — все едно не го е чула.

— Ужасно ми е неприятно да ви се натрапвам, но както видяхте, придружителят ми си тръгна оттук като фурия. Смятате ли, че бихте могли да се престорите на джентълмен и да ме върнете в хотела?

В този миг Хоакин се закова пред грамадната стъклена витрина, която преди малко разглеждаше Моугър. Вътре, потопена в някаква течност, се поклащаше човешка глава. Господи, прошепна той и се наведе да погледне по-отблизо. Очите на мъжа бяха отворени и черни като два въглена. Гъста права коса висеше покрай подпухналото лице — лице, което въпреки разкривените черти, му изглеждаше познато.

Изпълнен с любопитство, Хоакин зачете надписа, който обясняваше експонат номер 563:

„Главата на Хоакин Муриета, прочутият бандит и убиец. Застрелян от калифорнийските рейнджъри при засада в Кантуа Крик на 25 юли 1853 година. Капитан

Хари Лав донесе тази глава, за да удостовери залавянето и да предяви правата си върху правителствената награда от 5000 долара“.

Дъхът проряза тялото му като с нож, когато произнесе името на един свой *compadre* от онова време: Хоакин Карильо. Вече разбираше защо всички смятаха, че главата е негова. Преди седемнадесет години те двамата с Карильо бяха също толкова близки, колкото сега бяха с Лино. Дори външно си приличаха. Болка разкъса вътрешностите му, имаше чувството, че ще повърне, но не можеше да откъсне очи от стъкленицата и сивкавото ѝ съдържание.

— Карильо. *Mi amigo! Dios!* Значи ти си бил!

През всички тези години Хоакин вярваше, че Карильо се е измъкнал от засадата. През всички тези години, щом си помислеше за него, си го представяше седнат с някоя хубава сеньорита на коленете. Значи през всички тези години се бе заблуждавал.

Питаше се дали Елена е знаела. Ами Лино? Все някой трябва да е знаел! И някой трябваше да му каже! Хоакин свали шапка и прокара пръсти през косата си. После се наведе напред и обгърна с длани стъкленицата.

— Тук трябваше да съм аз! — Гърлото му се сви.

— Сеньор Монтаньос — обади се Хелър. — Моля ви, аз...

Вратата на музея си отвори и после шумно се затвори, оповестявайки пристигането на закъснелия уредник.

— Надявам се да ми простите, че не бях тук да отговоря на въпросите ви. Но една жена по-надолу на улицата бе блъсната от двуколка. Наложих се да видя с какво мога да ѝ помогна, преди да я отведат в болницата. — Уредникът, нисък, възпълен човек с посивяла коса, се насочи към Хелър. — Аз съм доктор Джордън. Вярвам, че ви е било забавно. — Когато Хелър кимна утвърдително, той прехвърли вниманието си към Хоакин. — А-а, виждам, че сте се запознали със знаменития ми „квартирант“, Хоакин Муриета.

— Муриета? — повтори Хелър като папагал след уредника, с променен глас, изгубил обичайната си тоналност. — Бандитът? — Тя последва човека до мястото, където стоеше дон Рикардо.

— И ред други неща — отвърна доктор Джордън.

— Какви други неща? — държеше да разбере Хелър. После тя видя онова, което беше в стъкленницата, и се дръпна като поразена от гръм. — Мили боже!

Доктор Джордън прие внезапното ѝ отвращение, без да обръща особено внимание.

— Ами предполагам, че всичко зависи от това, с кого разговаряте. Мексиканците благоговейт пред него. Грингосите го мразят, наричат го калифорнийската напаст. Китайците се боят до смърт от него. Изглежда той и приятелите му са обичали да им режат ушите и да си ги нижат на гердани.

Хоакин с мъка се откъсна от експоната и се съсредоточи върху светлината, която се процеждаше през зацапания прозорец близо до входа. Само един път в живота си бе позволил на емоциите да го завладеят — когато погребва Росита. Това му костваше много повече, отколкото бе готов да си признае, и тогава си обеща, че никога няма да го допусне отново.

Хелър цялата се сви.

— Значи е бил и убиец?

— Така се говори — отвърна уредникът с дрезгав кикот. — И то от най-лошия вид — убивал само заради удоволствието.

Тук вече Хоакин не можа да се сдържи:

— Извинете, сеньор, но съм убеден, че информацията ви е невярна. Хоакин Муриета нито е бил убиец, нито е рязал ушите на китайците.

Доктор Джордън сви рамене.

— Ето, нали и аз това казвам. Зависи с кого разговаряте. Всеки е чул различни неща. Вероятно единственият, който знае истината, е самият Хоакин, но както сами виждате, той не е много приказлив напоследък.

Хоакин взе книгата от ръцете на уредника и прочете заглавието: „Животът и приключенията на Хоакин Муриета, прочут калифорнийски бандит“.

Той отстъпи половин крачка, замаян от вихъра на чувствата. Това, в допълнение с шока да види главата на Карильо, беше повече, отколкото беше очаквал.

— Кой я е писал? — поинтересува се той, като едва се владееше.

Прочете името на автора още докато уредникът го казваше.

— Жълтата птица, известен още като Джон Ролин Ридж.
Прелиствайки набързо страниците, Хоакин забеляза няколко имена на хора, които познаваше, и места, които бе посещавал.
— Кога я е писал?
— Струва ми се, че през 1854 година, само няколко месеца след като нашият „квартирант“ тук се е срещнал със създателя си.
Хоакин подаде книгата обратно на уредника.
— Не трябва да вярвате на всичко, което четете.
Хелър обаче попречи на връщането.
— Продава ли се книгата? Бих искала един екземпляр.
— Да, мадам. Петдесет цента.
Хелър бръкна в чантичката и извади исканата сума.
Хоакин скръцна със зъби.
— Мисля, че ме помолихте да ви върна в хотела.
Тя вдигна поглед от корицата, която разглеждаше.
— Така е. Но смятах... Е, няма значение. — Хелър пхна книгата под мишница. — Готова съм, когато кажете, сеньор Монтаньос.

— Благодаря, че ме придружихте — рече Хелър, щом стигнаха вратата на стаята ѝ. И затърси в чантата ключа си.

— Моля.

Нещо се бе случило с него, докато бяха в музея, но какво, тя не можеше да определи.

— Съжалявам, че ви създадох затруднения — най-последно намери ключа и го пхна в ключалката.

— Надявам се само да сте си научили урока и да стоите далеч от Гордън Пиърс.

Хелър завъртя очи.

— О, да, бъдете сигурен. Не желая никога повече да го видя!

Ключалката на съседната стая щракна като при отваряне и преди Хелър да разбере какво става, дон Рикардо превъртя нейния ключ, отвори вратата и я бутна вътре. Тя се извърна бързо, готова да го упрекне, когато той неочаквано я грабна в прегръдките си и задуши негодуванието ѝ с неумолима гневна целувка, която я остави без дъх.

Отвън Абигейл Пейтън се сбогуваше с една от своите приятелки. Напълно уверена, че дон Рикардо ще я пусне, щом леля ѝ си влезе

обратно в стаята, Хелър понесе необузданата атака, утешавайки се с мисълта, че след като я остави, ще му залепи една хубава плесница.

Сякаш мина цяла вечност, преди гостенката да си тръгне и Абигейл да затвори вратата зад себе си. После, когато той не я пусна, Хелър изтръпна от внезапно прозрение. И още нещо, което не бе свързано с гнева, а с желанието. То беше като мълния, разтърсила цялото ѝ същество, възпламенила всеки нерв в тялото ѝ.

Без дори самата тя да го съзнава, пръстите ѝ се разтвориха върху гърдите му подобно на разцъфнали цветя. Под дланите си усещаше забързаното тупкане на сърцето му. Разкритието, че и той е възбуден колкото нея, я окуражи да премести ръце на раменете му. Мускулите под сакото бяха твърди като скала. Сякаш против волята си Хелър се запита какво ли ще е чувството да ги докосне непокрити. Дали и раменете му бяха така загорели от слънцето, както ръцете? И дали кожата бе гладка и мека? Тя копнееше, тя трябваше да докосне поне мъничко от неговата гола плът, затова бавно премести длани на шията му.

Кожата беше и гладка, и мека! И топла. Толкова топла! И същият ускорен ритъм на сърцето, който бе усетила в гърдите му, сега пулсираше във вената на врата все по-бързо и по-бързо, в синхрон с нейния. Мисълта, че именно тя може да възбуди един мъж, дори не ѝ бе минавала през ума. Но това, че е в състояние да възбуди точно този мъж, ѝ даде главозамайващо чувство за сила. Това дори я изплаши. С разтреперани пръсти тя едва погали изпъкналите мускули на врата му, после ги зарови в косата.

Той очевидно изпитваше същите желания. Хелър усети как започва да измъква големите дървени фуркети, които задържаха кока ѝ. Един, два, три... всичките бяха махнати и косите ѝ, освободени от своя затвор, се разсипаха в ръцете му. Тя го чу да простенва, докато ги събираше с пълни шепи и ги мачкаше между дланите си.

После промълви името ѝ.

— Хелър... не съм копнял толкова за друга жена. Ако не беше толкова порядъчна и благопристойна... такава типична бостънска дама... щях да те любя веднага — тук и сега!

Последното бе изречено, докато езикът му проникваше в устата ѝ, затова не бе съвсем сигурна, че го е чула добре. Всъщност не бе

сигурна в нищо, освен че е зашеметена от силата на своето собствено желание. Виеше ѝ се свят, а клепачите ѝ потръпваха.

— Ти... какво? — попита тя, като отлепи устни от неговите.

Той я пусна толкова внезапно, че тя политна назад и се подпря чак на ръба на леглото. Тялото ѝ тръпнеше и тя си пое жадно въздух. Светът плуваше пред очите ѝ като размити цветни образи в невероятна светлина.

Хелър все още се опитваше да нормализира дишането си, когато той удари с юмрук по бюрото и тоалетните ѝ принадлежности се разпиляха във всички посоки.

— Най-добре следващия път си намерете истински джентълмен да ви съпроводи до дома — рече той и тръгна към вратата.

Тогава тя затаи дъх и извика:

— Не! Не си отивай!

Трябваше ѝ не повече от секунда да осъзнае какво казва и още една, за да разбере, че наистина го мисли. Тя не желаше той да се отиде! Нито сега, нито когато и да било! Хелър пристъпи колебливо към него. Той не помръдна и тя пристъпи пак.

— Не искам да си тръгваш! — повтори вече по-убедено.

Стомахът ѝ се сви, защото добре схващаше какво прави. Навличаше си неприятности. Хвърляше му се на врата като най-обикновена уличница. Само преди няколко часа тя се укоряваше за подобно поведение, което бе допуснала несъзнателно, а ето че сега съзнателно, напълно съзнателно му се предлагаше.

— Заминаваме в събота и аз... — Тя се поколеба и преглътна буцата страх в гърлото си. — Помислих, че може би никога вече няма да те видя и...

— Хелър, знаеш ли какво правиш? — Той се опитваше да срещне очите ѝ.

— Да — заяви тя натъртено и после добави: — Не! — Пое дъх, дълбоко и напрегнато. — Ти трябва да ми помогнеш. Не знам нищо за... — Брадичката ѝ затрепери, а коленете ѝ започнаха да поддават.

— По дяволите, момиче!

Хоакин прекоси стаята на три крачки, подхвана я под мишниците и я задържа права пред себе си. Тя се облегна на него, а светлата ѝ блестяща коса се разпиля по рамото му. Внезапната нежност, която изпита към нея, го завладя с непозната досега сила. Повече от всичко

му се искаше да ѝ покаже, че не е такъв звяр, какъвто изглеждаше преди малко. Но и не можеше да ѝ обясни какво се случи, той самият не бе наясно. Вероятно причината бе Карильо. Гледката на отрязаната му глава го бе разтърсила жестоко. Както Росита, така и Карильо щяха да останат като незарастващи рани за него.

Той усети ръката ѝ под сакото, затаи дъх и я задържа тъкмо когато пръстите започнаха да разкопчават копчетата на ризата. Наведе глава близо до нейната и прошепна:

— Погледни ме!

После съвсем леко се отдръпна, сгуши лицето ѝ между дланите си и се зае да прокарва с палци дيريا от ъгълчетата на очите надолу по страните до повдигнатите крайчета на устните.

— Красива си! — Повдигна брадичката ѝ и очерта контурите на устата. — Наистина си красива!

Видя как устните ѝ се разтварят, почувства влажния връх на езика да докосва пръста му и простена. Широко отворените ѝ очи горяха с пламък, който той прекрасно разбираше, но едва ли би могъл да ѝ каже нещо, което действията му да не изразяват по-красноречиво, затова само започна да целува последователно бузата ѝ, върха на нослето, нежното ъгълче на устата и накрая устните ѝ.

Тя бе толкова непресторено наивна, колкото той — опитен, и толкова невинна, колкото той — обигран.

Взираше се в нея през цялото време, докато тя приключи с копчетата. Трепетното очакване да усети допира на ръцете ѝ до кожата си бе за него неизпитвано досега. Но когато моментът настъпи, истинското преживяване се оказа съвсем различно от представите му.

То бе много по-хубаво и... напълно го лиши от разум.

Хоакин я целуна с жар, която изуми и него самия, а само секунди по-късно вече бе разкопчал корсажа ѝ и галеше скритата под долната ѝ риза гръд.

— Един джентълмен никога на би те докосвал така — промълви той със страстен глас.

— Но ти не си джентълмен — напомни му тя със същата необузdana пламенност.

— Една дама би настоявала да спра сега, преди да съм отишъл твърде далеч.

Тя плъзна длани по гърдите му, като следваше V-образната, открита от ризата кожа, цялата в тъмни твърди косми, които се губеха надолу в панталоните. Достигайки тази бариера, тя поспря за миг, сякаш да обмисли какво да предприеме, после завъртя показалците си надолу и ги пъкна под колана.

— Но и аз не съм дама!

— Така изглежда! — заяви Абигейл Пейтън от прага на междинната врата между стаите им. Тя влезе с твърда стъпка в стаята, като размахваше чадъра си. — За втори път ви заварвам да галите племенницата ми, млади човече. И ако не възнамерявате да ѝ предложите брак, аз ви препоръчвам да я пуснете незабавно! — Тя мушна с върха на чадъра ребрата му и го отстрани от Хелър.

Хоакин пусна Хелър и сграбчи чадъра.

— Много лош навик сте придобили, госпожо. — Той дръпна чадъра към себе си и Абигейл заедно с него.

Но това не стресна Абигейл Пейтън. Тя изсумтя от оскърбление и на свой ред дръпна чадъра обратно откъм дръжката.

Значи обявяваше война на теглене и дърпане! Е, старата дама не губеше самообладание, това поне трябваше да ѝ се признае. Хоакин държеше върха на чадъра между пръстите си и я караше да се чуди какво ли е намислил, а после с внезапно и рязко дръпване постави и него, и Абигейл в своя власт. Притисна ръцете ѝ до тялото като крила на заклана пуйка и я усмири.

— Напомняте ми за леля ми — досадна възрастна дама, която винаги се появяваше неканена, вреше си носа, където не ѝ беше мястото, и командваше. Един ден на съпруга ѝ му дойде до гуша и той я застреля вместо една гарга, на която тя всъщност приличаше.

— Колко жалко за вашата леля — отвърна Абигейл, а сините ѝ очи святкаха с негодувание. — За мое щастие обаче аз нямам съпруг, за когото да се тревожа. Винаги съм твърдяла, че мъжете създават повече ядове, отколкото си заслужава. И вие, млади човече, сте точно подходящият пример.

Въпреки високомерното ѝ държание той я харесваше, но нямаше намерение да ѝ го показва. Пусна я, но задържа чадъра и с трясък го счупи на коляното си.

— Лошите навици трябва да се пречупват!

Хелър простена в отчаяние:

— Дон Рикардо! Лельо...

— Замълчи, дете! Ще съм ти благодарна, ако ме оставиш сама да се оправям. — А на високия испанец Абигейл каза със сдържано спокойствие: — Ще се направя, че не съм забелязала очевидната ви липса на добри маниери, сеньор Монтаньос, и ще се преструвам, че независимо от онова, което видях, вие сте честен и почтен човек. И тъй като съм единствената жива роднина на моята племенница и нейна настойница, длъжна съм да разбера какви са вашите намерения относно Хелър.

Като закопчаваше несръчно корсажа си, Хелър побърза да изрази протеста си, но Абигейл я накара да замълчи само с едно махване на ръка.

— Какво точно *искате* да ви кажа? — запита той почтително.

— О, искам да разкриете намеренията си, разбира се. Или да й предложите брак още сега, или да престанете да я преследвате и да я оставите на мира.

Хелър обви ръце около себе си и се обърна към прозореца. Беше покрушена. Щеше й се никога да не бе чувала за Бостънския търговски съюз, за Търговската камара на Сан Франциско и за самия Сан Франциско, Калифорния.

Зад гърба си тя почти можеше да долови как дон Рикардо мисли. И въпреки пълното й унижение, една част от нея се питаше какъв ли ще е отговорът му.

11

— Не ми оставяте никакъв избор, сеньора Пейтън. Колкото и да искам да ухажвам племенницата ви, не съм в състояние да го направя.

— Значи имате съпруга? — попита Абигейл директно, а когато той поклати отрицателно глава, допълни: — Тогава сте сгоден. За сеньорита Валдес?

Хоакин вдигна поглед, сякаш обмисляше нещо.

— Вие *определено* ми напомняте за моята леля — каза той и се разсмя гръмко, — но аз все пак ще отговоря на въпросите, защото уважавам дълбоката ви загриженост за вашата племенница. — Той свали шапка и я задържа до бедрото си. — Вдовец съм от много години. И второ, Елена не ми е годеница, нито пък съм сгоден за друга. Причините са съвсем различни. — Като видя любопитството в очите на Абигейл, той вдигна ръка и я възпря, преди да е задала още въпроси. — Дадох ви всички отговори, които мога да ви дам. — После се насочи към вратата. — Довиждане, сеньора, сеньорита. Извинявам се за лошите си маниери и за неудобството, което вероятно причиних.

Хелър се обърна и го проследи с поглед как излиза.

Дълго след като той си бе отишъл, Хелър остана седнала на леглото, зареяла поглед през прозореца към бавно залязващото слънце. За себе си тя бе сигурна, че онова, което изпитваше към дон Рикардо, е много повече от страст. Но дали беше влюбена в него? Как можеше да прецени? Никога на бе изпитвала това чувство и се съмняваше, че то въобще съществува. Любовта изглеждаше по-скоро илюзия, отколкото реалност.

Елизабет Пениуърт я учеше да оценява една ситуация, като се отдалечи от нея. Сега Хелър затвори очи и си представи себе си в ръцете на дон Рикардо. Опита да си припомни какво точно бе почувствала физически и емоционално. Откликът на тялото ѝ беше недвусмислен — пламналите чувства, ускореният пулс, пеперудите,

пърхащи в стомаха ѝ, горещите вълни, които заливаха слабините ѝ — всичко това тя възприемаше като резултат от страстта, истинска и неподправена.

Емоционално Хелър изпитваше необходимост да е близо до него, тъга от раздялата им, нежност и привързаност, които досега бе чувствала само към Абигейл.

Но дали се наричаше любов болката, терзаеща сърцето ѝ при мисълта, че повече няма да го види? Опита се да си представи как се връща в Бостън и продължава живота си без него. Знаеше обаче, че винаги ще се пита къде ли е той, какво прави и с кого е.

Мислите на Хелър бяха прекъснати внезапно, когато чу Абигейл да отваря свързващата стаите им врата. Облечена в бяла муселинена нощница, със сребриста коса, сплетена на плитка, Абигейл мажеше да мине за привидение.

— Има нещо, което искам да обсъдя с теб, Хелър Пейтън.

Хелър се изправи и започна да сплита косите си.

— Моля те, лелю, наистина не ми се говори. Зная, че онова, което сторих, е нередно. Зная, че изложих на риск и своята репутация, и твоята. — Тя не успя да сдържи сълзите си и те изпълниха очите ѝ. — Ако не беше влязла...

— Хелър, ще бъдеш ли така любезна да ме оставиш да говоря? Честно казано, понякога се държиш като същинска бабичка.

Хелър изпусна една въздишка, после сви рамене примирено, седна отново и се облегна на дървената табла на кревата. Изтри очи с опакото на ръката си.

Абигейл седна в люлеещия се стол и наклони глава.

— Нека ти напомня, че те познавам по-добре от когото и да било, може би по-добре и от теб самата — започна тя и Хелър си върна мрачното изражение. — Още като дете си била свидетелка на неща, които никое дете не бива да вижда. Не се съмнявам, че можеш да ми разкажеш истории, от които да ми настръхнат косите. Но аз дойдох до заключение — и то забележи, след внимателно обмисляне и продължителни наблюдения — че съществуват неща, които ти не знаеш, и други, които си разбрала погрешно.

— Не разбирам за какво говориш. И какво общо има това със случилото се между дон Рикардо и мен?

— Всичко има общо, скъпа. Абсолютно всичко! И води началото си от милата ти майчица, Мара О'Шей. Питам се дали наистина си я познавала.

Споменаването на майка ѝ я накара да настръхне.

— Разбира се, че я познавах. Живях с нея дванадесет години.

— А обичаше ли я или я мразеше? — попита Абигейл с разтърсваща откровеност.

Хелър пое дълбоко въздух и го издиша на пресекулки.

— Мразех я... Аз... — Гласът ѝ пресекна, задушен от ридания.

Абигейл се приведе напред.

— Така си и мислех. Ти трябва да ѝ простиш, Хелър, да простиш и на себе си, че си я мразела. Била си само едно дете. Не си можела да знаеш истината.

Хелър въздъхна с отвращение.

— Не желая да обсъждаме това! — Тя решително стисна челюсти и обърна покрусено лице към стената.

— О, ще го обсъждаме, независимо дали ти харесва или не! Крайно време е да говорим открито по този въпрос и после да не се връщаме вече към него. Знаеш ли например, че майка ти беше богата млада наследница, когато срещна брат ми Джералд? — Абигейл сведе поглед към скръстените си ръце. — В писмата си той ми разказваше всичко за нея и колко много я обича. Скъпият ми брат обаче, срам ме е да го призная, си падаше малко нехранимайко и комарджия. Баща ни го знаеше и по тази причина остави цялото си състояние на мен. Джералд, разбира се, получи скромна рента, но непрекъснато се оплакваше, че не му е достатъчна. Той започнал да взима пари от майка ти, за да си плаща дълговете от комара, като обещава да ѝ ги върне по-късно. И взимал, взимал, докато тя загубила всичко, дори дома си. В последното си писмо до мен Джералд ме молеше да прибера Мара в бостънската ни къща и да се погрижа за нея, докато стане възможно той самият да напусне поста си. За нещастие по времето, когато получих писмото и успях да се добера с влака до Ню Йорк, майка ти се бе преместила и съседите нямаха представа къде е. Често си задавам въпроса, как ли щяха да се развият нещата, ако я бях открила и я бях взела да живее при мен. Навярно и сега щеше да е жива.

Шокирана от разказа на леля си, Хелър гледаше мрачно през прозореца към нощното небе.

— Но защо не ти е писала? Очевидно е знаела как да се свърже с теб, щом го направи по-късно, когато умираше. Могла е да помоли за помощ. Щеше да ѝ помогнеш, нали?

— Щях, разбира се, но майка ти беше упорита и горда жена, също като теб, Хелър. Трябва да разбереш, че Джералд не ѝ бе предложил официален брак и тя не би могла да знае, че той възнамерява да се ожени за нея. Имало е само обещания, а когато той не се върнал... е, тя навярно е помислила, че я е изоставил.

— Това не е причина да стане уличница.

— Може би, но искам да си зададеш въпроса, какъв избор е имала. Била е ирландка, а ти знаеш как гледат на ирландските емигранти в Ню Йорк. Дори за мъж би било истински късмет да си намери работа, а за жена? Тя е мизерствала, Джералд я бе лишил от всичко, което има. Била е и бременна. Е, на каква работа би могла да се надява? Прислужница? Перачка? Сигурно се е опитвала да намери нещо, но не е успяла. Никога няма да узнаем.

— Защо ми разказваш всичко това сега? — Гласът на Хелър бе отровен от горчицина — горчицината и смазващото отчаяние, които винаги изпитваше, щом се замислеше за майка си и за Кау Бей.

— Защото виждам какво си причиняваш. Смяташ, че ако се влюбиш в някой мъж, неминуемо ще се превърнеш в блудница. Трябваше да се сетя по-рано... — Абигейл поклати глава. — Това обяснява защо отказваше да ходиш по балове, защо отхвърляше всеки мъж, който те погледне повече от веднъж, защо избра да вървиш по моите стъпки и защо така се вкопчи в мечтата на майка си да станеш дама и я превърна в свой кръстоносен поход.

Хелър обърна глава.

— Кръстоносен поход?

— Да, Хелър, кръстоносен поход! Помисли защо така настойчиво искаше да дойдеш в Сан Франциско. За да докажеш на себе си и на онази жена, Пениуърт, че наистина си дама!

Хелър отрече енергично.

— Това не е вярно!

— Вярно е и ти го знаеш. Никого не можеш да заблудиш, освен себе си, Хелър Пейтън. — Абигейл изохка с раздражение. — Трябва

обаче да разбереш, че една жена е в състояние да бъде дама и без да има високо положение в обществото. — Тя стана от стола, пресече стаята и седна до племенницата си. — Жената може да си остане дама и когато обича някой мъж. Майка ти беше такава жена, аз също.

Хелър отвори уста от изненада, но не отрони нито звук.

— Съжалявам, че си шокирана, а може и да не си. Но е време да разбереш, че не съм образец на добродетел, за какъвто изглежда ме смяташ. Някога, в младостта си, много обичах един полковник от Уест Пойнт. Оказа се обаче, че той крие в себе си повече тактически „маневри“ от самия Наполеон и когато разбрах това, аз бях опустошена. Така приключи моят първи и единствен любовен роман.

— Мисълта ми е — продължи Абигейл със същия строг тон, — че не съм толкова наивна да не разпозная силното привличане между мъж и жена, когато го видя. Ти почти си влюбена в този красив дявол, дон Рикардо, независимо дали искаш да го признаеш или не. О, не ми клати глава, млада госпожице. Много добре знаеш, че съм права, както бях права и за онзи безличен човек Гордън Пиърс, който, между другото, говори само лъжи за себе си от първия момент, в който се запознахме. Направих си труда да запиша всичките му противоречиви твърдения. Готова съм да ти ги покажа, ако се налага, но засега неотложно е единствено да вземеш решение за дон Рикардо.

Хелър още не се бе съвзела от шока, причинен от разкритията на Абигейл, затова само попита:

— Искаш да тичам след него ли?

— Не бих искала да видя как ще го загубиш. Струва ми се, че от него би излязъл наистина чудесен съпруг.

— Не искам мъж. А освен това той не е джентълмен.

— Не съм сляпа, Хелър. Знам точно какъв е. Авантюрист и пройдоха, но е честен и почтен човек.

— Дори да призная, че изпитвам чувства към него, което не е така, не виждам как мога да го накарам да ме иска. Ако си спомням, ти му даде право на избор и той го направи. Тръгна си.

— О, глупости! Той постъпи като всеки друг мъж, когато е притиснат от жена. Намери си извинение и избяга. Това не го прави страхливец, а само нормален мъж.

Хелър скочи от леглото и закричи напред-назад из стаята.

— Не мога да повярвам, че водим подобен разговор. Казвам ти, че между нас няма нищо... нищо, освен... похотлива страст.

Абигейл отвори широко очи и зяпна от удивление.

— Откъде, дявол да го вземе, ти хрумна това? — Тя вдигна ръка. — Не ми казвай, знам. Елизабет Пениуърт! — И тя изсумтя възмутено.

Хелър сграбчи ръката на Абигейл.

— Не, лельо. Така се изразяваше мама, когато се правеше, че изпитва нещо към нощните си посетители. Тя казваше, че ѝ е по-лесно, ако се преструва, че чувства каквото и да било.

Абигейл видимо пребледня.

— Това само потвърждава думите ми. Майка ти е била принудена да продава тялото си, красотата си, себе си, за да осигури храна и подслон за вас двете. Тя не е била с мъжете за удоволствие, тя... тя... О, за бога, Хелър! Просто се замисли за онова, което ти казах — ще ме послушаш, нали? Мисли дълго и упорито! Майка ти беше добра жена, независимо какво вършеше. Време е да престанеш да я осъждаш! Пак ще говорим за това. — Излизайки от стаята, Абигейл не спираше да мърмори. — Ама че момиче! Упорито като магаре! Инат!

Вратата между двете стаи се тресна зад гърба ѝ, но миг по-късно Абигейл надникна отново.

— И не забравяй да пишеш в дневника.

Хелър кимна. Чувстваше се капнала. Денят бе дълъг и изтощителен. Искаше ѝ се само да си легне. Не желаше да мисли за нищо — за Гордън Пиърс, за музея, за главата в стъкленницата, за дон Рикардо... за майка си.

Но как да спре да мисли за неща, толкова важни за нея?

Тя внезапно си припомни книгата за Хоакин Муриета. Четенето можеше да я отвлече от мислите ѝ, само да се сети къде я е оставила. Хелър претърси стаята, но никъде не я намери. Сигурно я бе забравила в кабриолета.

Абигейл се оттегли в стаята си и започна да се приготвя за лягане. Около час по-късно, точно когато отмяташе покривките на леглото, на вратата ѝ се почука. Тя отвори и видя доста добре облечено китайте, което носеше възможно най-странния букет.

— Шеф казва той съжалява счупил ваш чадър. Той казва това може оправи неща.

При поканата на Абигейл момчето влезе в стаята, остави „букета“ на пода, после излезе, като непрекъснато се кланяше.

Абигейл можеше само да се диви на това многоцветие от чадъри! Десетки чадъри, всеки с различен модел и цвят, някои с воланчета и дантели. С пискюлчета и на райета. Един с формата на пагода и друг — с фестони по края.

Абигейл започна да се смее. Умен човек беше този дон Рикардо. Караше я да желае отново да е млада. Елегантната му фигура беше като изваяна, висок, атлетичен, с мургаво красиво лице. Да можеше да накара и Хелър да види онова, което тя виждаше! Щяха да бъдат прекрасна двойка. А децата им... Абигейл вдигна ръце нагоре с чувство на безсилие.

Тя отвори междинната врата, за да разкаже на Хелър за букета, но намери племенницата си заспала, облежната на таблата на кревата. По-добре да я остави на спокойствие, реши тя, и тихо затвори вратата между стаите им.

Сънищата на Хелър бяха изпълнени с неясни образи и странни шумове. Някъде от разстояние се долавяха леки стъпки и приглушени гласове, после нещо притисна устата ѝ. Тя се разбуди стресната. Китаец със зловна физиономия и дълга черна плитка се навеждаше над нея. Тя се хвърли към противоположния край на леглото, за да се натъкне на друг мъж, който държеше злокобен на вид нож.

В гърлото ѝ се надигна писък, но бе задушен от парцал, сменил ръката върху устата ѝ. Остра миризма изпълни ноздрите ѝ, а устните ѝ пламнаха от сладникавия вкус на парцала. После всичко изчезна.

Лутър Моугър пускаше една след друга златните монети в разтворената длан на Кентън Чарли.

— Триста и осемдесет. Четиристотин.

Китаецът рязко вдигна лице.

— Момичета робини — четиристотин. Да откраднеш бяло момиче — шестстотин. Ти плаща или аз изпрати Тонг.

— Не смей да ме заплашваш, кучи сине! Ти ме измами с последните три момичета. Длъжник си ми. Само това ще получиш. Взимаш или се отказваш. — Лутър сграбчи камшика, който висеше на закачалката за шапки, и зае удобна позиция.

Чарли се обърна и забърза надолу по стълбите, а плитката му се люшкеше зад него като опашка на гризач. На площадката той изсумтя, промърмори една ругатня и изхвъркна навън.

Моугър знаеше, че Чарли, при всичките му заплахи за Тонг, не беше глупак и златото означаваше твърде много за него, за да тръгне да отмъщава на дългогодишния си клиент. Като остави камшика обратно на закачалката, Лутър прекоси стаята до леглото си, в което сега спеше Хелър.

Още щом я бе видял във фойето на хотела, бе разбрал, че е точно онова, което му трябва: богата, красива, изискана, образована. Съвършена съпруга за един многообещаващ бизнесмен от Сан Франциско. Ако не беше инцидентът в музея, той вярваше, че тя щеше да приема поканата да посети дома му и да разгледа „художествената“ колекция, но вместо това той си изпусна нервите заради онова момче и проклетият испанец го направи на глупак.

Ръката му запулсира от болка при този спомен. Куршумът на Монтаньос бе отнесъл парче от показалеца му и сега там щеше да остане грозен белег.

Единственото хубаво нещо от посещението в музея беше, че видя главата. Нямаше никакво съмнение — това бе Муриета. Той разпозна чертите му дори както бе подпухнал.

Усмивайки се, Лутър се наведе над Хелър и започна внимателно да съблича дрехите ѝ.

— Когато приключи с теб, мис Хелър Пейтън, ще ме молиш да те взема за жена!

След като свали всичко, освен долната ѝ риза, той се изправи и се загледа в нея. До този момент не се беше замислял дали да не се позабавлява с нея и физически. Единствената му амбиция бе да я принуди да се омъжи за него. Но сега неочаквани импулси и усещания (каквито момичетата робини не предизвикваха у него) го завладяха, докато се вираше в сладострастните ѝ форми. Нима бе възможно да е започнал да се възстановява? Докторът на затвора го предупреди, че

нараняването в слабините няма да даде трайни увреждания, но процесът на възстановяване ще отнеме време.

Повече от всичко му се прииска това време да свърши тъкмо сега, за да се почувства отново истински мъж.

И понеже не знаеше колко дълго ще продължи действието на етера, Лутър се зае да я целува и докосва, докато е упоена — нещо, което едва ли щеше да е възможно, когато тя се пробуди.

Самотният ездач се насочи на изток, галопирайки с пълна сила през пасищата, отдалечени на мили разстояние от града. Когато достигна обляния в лунна светлина хребет, той спря отведнъж. И конят, и ездачът останаха дълго време загледани към потока долу, вдишвайки нощния въздух.

Хоакин слезе уморено от коня и откачи лопатата и мушамената торба, вързани зад седлото. После побутна Ел Тигре да пасе свежата пролетна трева, докато той се зае с неприятната задача да погребне главата на Карильо. Големият черен жребец изцвили тихо и се отдалечи.

Хоакин заби лопатата в земята и копка след копка, изкопа дупката. Не можеше да промени стореното, нито да поправи несправедливостта, но можеше да сложи край на унижението.

Той вдигна торбата, пусна я в дупката и бързо я зарина с пръст. Застанал прав до нея, се прекръсти и се помоли за душата на Карильо. Нищо, дори молитвата, не бе в състояние да заглуши болката, която изпитваше, да отслаби яростта или да смекчи омразата. Нито пък можеше с нещо да заличи чувството за вина.

Това трябваше да съм аз.

Нямаше как да пренебрегне този вътрешен глас, той казваше истината, наистина трябваше да е той. Разбра всичко едва сега, благодарение на книгата, която Хелър купи. Докато пътуваха към хотела ѝ, той я пхна незабелязано в джоба си и после я прочете, когато се прибра в своя хотел. Авторът беше смесил факти и въображение. Но главно въображение. Въпреки това обаче Хоакин успя да вникне до известна степен в онова, което се бе случило с него и хората му при Кантуа. Рейнджърите се бяха объркали. Те търсеха Хоакин, някой на име Хоакин и бяха открили един — другия...

— ... Хоакин! Изглеждаш разтревожен, amigo. — Лино Торал подаде на El Jefe чаша димящо черно кафе и хвърли още малко от трънаците в напаления призори огън.

Хоакин пое смръщено тенекиеното канче и приклепна до приятеля си.

— Познаваш ме твърде добре, mi amigo — промълви той приглушено. Гласовете се чуваха добре и отекваха в долината, а той не искаше да безпокои другарите си. Те имаха нужда от почивка, дни наред язدهа непрекъснато и неуморно под горещото юлско слънце със съвсем малко сън или въобще без него. Изпълняваха заповедите му безпрекословно — напуснаха Плейсървил, после се движеха на зигзаг по невъобразими пътеки до западните склонове на Сиера Невада, след това прекосиха долината до Los Tres Piedras — Трите Канари — единственото му постоянно убежище.

— Тревожа се за Карильо. Вече трябваше да се е върнал.

Лино вдигна поглед и се вторачи някъде над главата на Хоакин.

— Ето го, връща се.

Хоакин се изправи и потърси с очи наблюдателния пост на билото на Трите Канари. Там Джак Гарсия размахваше пушката си — знак, че се приближава свой. Хоакин изля в гърлото се останалото кафе и остави чашата настрана. Цяла нощ бе чакал Карильо да се върне от Марипоса с новини за процеса на Лутър Моугър.

Хоакин Карильо влезе на галоп в лагера и спря коня с едно дръпване на поводите.

Често бъркаха Карильо с El Jefe и ги смятаха за братя — бяха на една възраст, с еднакъв ръст, тегло и цвят на лицето.

Хоакин сграбчи юздата на коня.

— Е?

Карильо прехвърли крак през седлото и скочи на земята. Изглеждаше изморен и в мрачно настроение.

— Новините са лоши, El Jefe. Съдията обяви Моугър за виновен по обвинение в грабеж и го осъди на много години затвор.

Хоакин се обърна рязко и закрачи от другата страна на огъня. Той се бе заклел да отмъсти за Росита и трима от нейните четирима убийци вече бяха мъртви. Само Лутър Моугър все му се изплъзваше. Беше толкова близо, а сега... Налагаше се да чака.

Лино му подвикна:

— Така е по-добре, *mi jefe!* Щом онова куче, грингото, е в затвора, ти можеш да продължиш живота си.

— Аз нямам живот! — отвърна Хоакин. — Моугър и приятелчетата му ми го отнеха, когато убиха Росита.

Тримата бойни другари от детство се обърнаха едновременно, когато изстрел проехтя във въздуха.

— Конници! — извика Лино. Тревогата ги хвърли в трескава дейност — те започнаха припряно да подготвят себе си и оръжията си за битка.

Хоакин измъкна своя колт „Драгун“, с дълга цев, провери дали е зареден и го затъкна в колана на панталоните си. Той затича да посрещне Джак Гарсия, който бе слязъл от наблюдателния пост.

— На какво разстояние? — попита Хоакин запъхтяния часови.

Гарсия едва успя да отговори, поемайки си с усилие дъх:

— Дефилето.

— Колко са?

— Петнайсет. Двайсет. Не знам. Конете... вдигат много прахоляк.

— Сигурно са рейнджърите — каза Хоакин. — Бог ми е свидетел, тези негодници са като ловджийски кучета, преследващи лисица.

— *Si, mi jefe*, ти си лисицата, нали?

Гарсия беше прав и Хоакин знаеше, че е само въпрос на време капитан Лав и неговите калифорнийски рейнджъри да го открият. Но той поне ги бе поразигравал в едно доста дълго и забавно преследване — залагаше примамки, които да подвеждат Лав и хората му, подхвърляйки им фалшива информация, дори оставяше лъжливи следи, така че те всъщност да яздят в кръг, преследвайки самите себе си. Но и капитанът не беше глупак, бързо схвана играта и се научи да мисли, както би мислил един главатар на банда.

— Кажу на хората да се приготвят и да чакат сигнал — нареди Хоакин. — Рейнджърите няма как да са сигурни кои точно сме ние и едва ли ще започнат да стрелят, освен ако не им дадем повод.

Издаде заповедта, но се питаше дали не е по-добре да ги накара да напуснат лагера колкото се може по-бързо, вместо да разчитат, че могат да предотвратят сблъсъка. Рейнджърите ги търсеха от близо три месеца. Молеше се търпението им да не се е изчерпало

съвсем. Защото, ако беше така, можеше да направи само едно — да им даде каквото искат. Себе си! Хоакин Муриета! Секунди по-късно мислите му бяха прекъснати от чаткаци копита. Ротата рейнджъри нахлу в лагера с оръжия, готови за стрелба.

Като се преструваха на равнодушни, Хоакин, Лино и Хоакин Карильо се приближиха до групата упорити мъже.

— Ей, мексикано, дъл' някой от вас приказва английски — извика водачът им, спирайки постепенно червено-кафявия си кон. В дясната ръка на мъжа стърчеше револвер с шест патрона в барабана и със запънато петле.

В грубите му черти Хоакин веднага разпозна капитан Лав, когото губернаторът Биглър бе определил да предвожда рейнджърите и да го преследва. Той обаче бързо съобрази, че макар сам да знаеше как изглежда Лав, защото бе виждал физиономията му изрисувана по вестниците, капитанът едва ли познаваше него. Надяваше се да е прав.

Нагласявайки сомбрерото си така, че да го защитава от слънцето, Хоакин излезе напред.

— Si, сеньор. Аз говоря вашия език — каза той.

Лав се взря в мексиканеца. Зла усмивчица повдигна ъгълчетата на рунтавите му черни мустаци.

— Добре — каза той след продължително мълчание. — И накъде сте се запътили ти и твоите приятелчета? — Тонът му бе почти приветлив.

— Отиваме в Лос Анджелис да продадем конете и се прибираме в Мексико — отвърна Хоакин със засилен максимално акцент.

— Джелепи на коне, а? И колко глави водите?

— Триста.

— Значи прибирате си паричките и после хайде вкъщи, а? Не харесвате ли Калифорния?

Хоакин добре разбираше играта на Лав, той самият я играеше понякога.

— Ами ние... как се казва на вашия език... сме болни за дома.

— Носталгия? Страдате от носталгия? — разсмя се Лав.

Хоакин кимна.

— Si.

Лав хвърли поглед през рамо.

— Не е ли трогателно, а? Направо шъ ни разплаче, нал' момчетата? — Те закимаха с глави и започнаха да се смеят подигравателно. Лав пак се обърна напред.

— Търся един *hombre* на име Хоакин. Случайно да го знаеш? Мож' да е от твоите *comrasceros* тук, а? — Въпросът му беше посрещнат с безизразни погледи и безлично свиване на рамене. — Разбираш ли к'во казвам, мексикано?_

— *Si*, сеньор, аз *comprendo*, но това, което питате, е доста трудно. Има много с име Хоакин.

— Бърнс! — извика Лав през рамо. Един мъж се отдели от останалите, пришпори коня си и застана най-отпред. — Ти рече, че си видял веднъж тоз' приятел Хоакин. Е, виждаш ли го тук?

Очите на Бърнс обиколиха лицата на мексиканците. Накрая се спряха на Хоакин:

— Тоз! Ей тоз' е човекът! Той е Хоакин.

— Не! Аз съм Хоакин — извика Карильо и блъсна *El Jefe* настрана.

— Той лъже — намеси се Хоакин и закри Карильо с тялото си. После махна сомбрерото. — Аз съм човекът, когото търсите. Аз съм Хоакин Муриета — каза той и извири пронизително. Това бе сигналът за Гарсия и останалите да вадят оръжията. Рейнджърите пришпориха конете си и се понесоха напред, а револверите им забълваха горещо олово.

Лино и Хоакин Карильо отметнаха вълнените си наметала, измъкнаха пистолетите и откриха огън срещу ротата на рейнджърите. Техният непрекъснат дъжд от куршуми трябваше да осигури прикритие за водача им.

Хоакин се хвърли зад голям речен камък и също започна да стреля. Но той и хората му бяха в неизгодно положение. Бяха въоръжени само с револвери с по шест патрона в барабаните си, а рейнджърите имаха и карабини, и ловджийски пушки. През гъстата мъгла от барутен дим Хоакин видя как Гарсия бе улучен и падна. Други от групата му тичаха пеша към гъсталаците, където конниците не можеха да ги следват.

Конят на Лав изцвили и се вдигна на задните си крака, когато един от куршумите на Хоакин одраска хълбока му. Капитанът падна на земята и загуби съзнание.

Хоакин се втурна към края на лагера им, където стояха завързани конете. Той откачи въжето на Ел Тигре от кола и надяна юздата през шията му. После се метна на гърба му, а жребецът се втурна в галоп, препускайки покрай скалистия речен бряг. Хоакин яздеше, прилепен към шията на Ел Тигре, и успя да свали един от преследвачите си, но куршумите продължаваха да ваят край него, предвещавайки смърт.

Хоакин знаеше, че всеки миг ще умре, ако не успее да избяга. Той насочи коня си към потока, убеден, че животното ще го прескочи с лекота. Почувства как се стягат мускулите на Ел Тигре, после усети предните му крака да се изпъват напред, а задните да се отблъскват от издадения бряг във въздуха.

Изсвистя куршум, после втори и се чу пронизителен стон.

— Ел Тигре!

Улучен в шията, жребецът потъна в речното корито, а предните му крака се огънаха под него. Хоакин скочи мигновено от гърба на животното и се преметна през глава. Той чу как изхрущяха собствените му кости, когато падна на една страна върху каменистото дъно на потока. Примрял от болка, той отвори очи и погледна глезена на десния си крак. Беше счупен.

В този миг дочу стенанията на коня и с ръце и лакти успя някак да се довлече до умиращото животно. Разбра, че и той самият е прострелян едва когато се опита да си поеме дъх и не може.

Хоакин вдигна очи и видя двама рейнджъри с гръб към брега. От дулата на пушките се виеха струйки дим. Те започнаха да презареждат, после да се прицелват.

— Ей! Грингос! — Лино изскочи иззад един храст. Двата му колта забълваха огън и натъпкаха с оловни куршуми телата на рейнджърите. Мъжете се свлякоха на земята. Лино грабна пушките и поведе конете им по коритото на потока.

— Ел Тигре! — произнесе Хоакин със стиснати зъби. Като видя Лино да идва, му подвикна: — Дай ми револвера си.

— Аз ще го направя — каза Лино и се прицели.

— Не! Това е мое задължение! — Лино подаде ръка на Хоакин и му помогна да се приближи до коня. Жребецът дишаше с голямо усилие. От шията му бликаше кръв, а счупените кости на предните крака се подаваха през кожата. — Adios, стари приятелю! — Той

насочи дулото към едно място зад ухото на коня. — Ще ми липсваш. — Натисна спусъка и прекрати страданията на животното.

Лино се наведе над Хоакин.

— Трябва да те измъкна оттук, преди да са дошли другите.

— Не. Не съм в състояние да се движа. Десният ме крак е счупен и съм ранен. Остави ме тук, приятелю. Не можеш да ме спасиш. Остави ми и револвера. — Лино започна да протестира, но Хоакин извика гневно. — Аз съм El Jefe! Прави каквото казвам! Изчезвай! Бързо! — Той се пресегна и взе револвера.

Лино тръгна заднешком, после се обърна, изкатери се по брега и побягна да се скрие в гъсталака от памукови храсти.

Хоакин вдигна петлото на пистолета, приготви го за стрелба, а след това легна и положи глава върху плешката на Ел Тигре. Почти с безразличие се запита кой ли щеше да дойде пръв — рейнджърите или смъртта. Минаха няколко мига, револверът изпадна от ръката му и той вече знаеше.

Лек източен ветрец повя над долината на Аройо Кантуа и понесе последните думи на Хоакин:

— Прости ми, Росита. Не оправдах надеждите ти, защото...

— ... умрях! — Хоакин вдигна сепнато поглед от гроба на Карильо към просветляващото небе. Светът се подготвяше за идващия ден. Прииска му се да протегне ръка и да го докосне, но както винаги нещо го възпираше. С чувство на безсилие той удари с юмрук дланта на другата си ръка. Щеше ли някога да се освободи от миналото си и да посрещне новия ден без своите призраци?

Той се отдалечи от гроба и се обърна срещу вятъра. Да го усеща върху лицето си, да вдъхва с ноздри влажния му мирис и да чувства вкуса му по устните си — това бе всичко, което му носеше успокоение в момента.

Хоакин се съвзе, извика Ел Тигре, метна се на седлото и пое обратно към града.

* * *

Слънцето се бе издигнало високо в небето, когато Хоакин се върна в хотела, пропит с миризмата на пот, на коне, кожа и пръст.

Когато прекосяваше фоайето, той поръча на рецепцията да му приготвят закуска и вана, после побягна нагоре по стълбите, взимайки по две стъпала наведнъж.

Когато Хоакин отвори вратата на стаята си, завари вътре Лино да отпива от чаша с кафе.

— Вече започвах да се чудя какво ли ти се е случило — каза той.

Очите на Хоакин блестяха, но отговори сдържано.

— Изведох Ел Тигре на езда. Имаше нужда от движение.

Лино остави чашата настрана.

— Дали е наследил характера на дядо си?

— Трудно е да се определи, млад е още. Времето ще покаже.

— Не забравяй, че си ми обещал първото му жребче.

Хоакин свали сакото и разкопча ризата.

— Не съм забравил. Но я си представи, че децата му са все кобилки. Напълно е възможно, нали?

Очите на Лино се свиха подозрително.

— Обещал ли си моето жребче на някого?

— Не. Просто си мислех да те подготвя психически да приемеш кобилка, ако няма жребчета...

Лино се намуси.

— Ама защо да няма жребчета? Първият Ел Тигре стана баща на седем, а вторият — на пет жребчета.

Хоакин разпери широко ръце.

— Е, човек никога не знае.

Пристигането на ваната, топлата вода и закуската сложи край на разговора. Хоакин подхвърли няколко монети на малката армия момчета и побърза да затвори вратата зад тях. Както бе гол до кръста, той седна и изгълта лакомо закуската.

Лино завъртя стола си и го възседна с лице към облегалката.

— Открих кой е Хендерсън. Изглежда е бил надзирател в Сан Куентин преди няколко години.

Хоакин насочи поглед към Лино.

— Надзирател, значи?

— Моугър очевидно го е подкупил да заличи името му от затворническите регистри.

— Звучи в негов стил. А откъде е взел пари за подкупа?

— Според Уелс Фаргоу стоката, която е ограбил от кораба, не е била възстановена. Те бяха повече от заинтригувани, като научиха, че Лутър Моугър е напуснал преждевременно Сан Куентин. Много ги впечатли и фактът, че документите за затварянето му също са изчезнали.

Хоакин наклони стола си на задните му крака.

— Предполагам, че ще предприемат разследване?

Лино се усмихна.

— Аз пък мисля, че вече са започнали. В най-скоро време — днес-утре, Лутър Моугър ще бъде посетен от някой техен агент, ако вече не е станало. — Той доволно сви устни. — Май всичко се нарежда, както очаквахме.

Хоакин само кимна с глава.

— Между другото, срещнах мис Пейтън на бала, преди да се появиш. Не си бе направил даже труда да споменеш, че е красива.

— Не съм ли? — отвърна Хоакин безразлично.

— Не, не си!

— Красива, но студена като бостънска зима. — Той преглътна лъжата с глътка силно черно кафе.

За момент Лино го погледна съсредоточено.

— Не си направи труда и да споменеш, че си влюбен в нея.

Хоакин бутна чинията и се изправи.

— Ти си вторият, който ми напомня за моята леля. — Той изхлузи панталоните си и влезе във ваната.

Лино се запъти към вратата.

— Лино. Какво стана с Хоакин Карильо?

Лино спря рязко пред вратата.

— Загина при Кантуа, заедно с Гарсия и...

— Мислех, че е избягал.

— Не, не успя. Защо питаш?

— Вчера го видях.

— Видял си го? Това е невъзможно. Къде го видя?

— В Музея на доктор Джордън. Той бе експонат номер 563, само че под грешно име. Там пишеше, че това съм аз. — Хоакин натри гърдите си със сапун.

Лино затвори очи и облегна глава назад.

— Не знаех, *mi jefe*. Чувах разни слухове за покритата с позорна слава глава, която рейнджърите използвали, за да приберат наградата, но кълна ти се, нямах представа, че това е Карильо. — Той направи няколко стъпки обратно към ваната. — Налага се да предприемем нещо. Не можем да го оставим там. Ние трябва...

— Вече се погрижих за това, Лино. Сега той почива в мир.

— Събуди се! Хелър, събуди се вече. Отвори очи! Достатъчно дълго спа. — Мъжкият глас над главата ѝ ставаше все по-настойчив. Клепачите ѝ тежаха. Устата ѝ бе пресъхнала и гореше. — Хайде, Хелър. Не може да спиш повече! — Той я разтърси за раменете и се обърна към китайския си прислужник: — Чум Сун, върви в кухнята и направи на мис Пейтън от твоя билков чай.

Всичко в главата на Хелър беше пълна мъгла, тя като че ли не съзнаваше какво се иска от нея, нито кой го иска, макар гласът да ѝ се струваше познат. Насили се да отвори очи и когато почти успя, видя размазана фигура, надвесена над себе си.

— Ко... кой сте...? — Гласът ѝ секна. Опита да навлажни устата си със слюнка, но нищо не се получи.

— Хайде, ще ти помогна да се изправиш. — Студени ръце грабнаха раменете ѝ.

— Не, аз... — запротестира тя, но едва успя да накара пресъхналите си устни да произнесат думите. Зави ѝ се свят, когато той я поизправи, като я хвана под мишниците и я изтегли назад. Тя стисна силно очи и простена от надигналото се гадене. Единственото обяснение, което ѝ хрумна, бе, че е болна и мъжът, който говори и ѝ помага, е лекар. Щом замайването попремина, тя се осмели отново да повдигне клепачи. Премреженият ѝ поглед различи Гордън Пиърс, застанал кротко край нея. В следващия миг Хелър схвана, че има нещо необичайно във вида му — нещо в косата и дрехите. Той изглеждаше... раздърпан, помисли тя и разсеяно се запита защо ли. Винаги беше толкова безупречно издокаран — всяко косъмче стоеше на мястото си. Тя примигна няколко пъти, за да фокусира погледа си.

— Гордън?

— Да, Хелър. Аз съм. Вече си мислех, че никога няма да се събудиш. — Тя усети леглото да потъва под тежестта му, докато той седнаше.

— Болна ли съм? — Тя притисна с ръка гърлото се, опитвайки се да контролира прегракналия си глас. — Това болница ли е? — попита и едва събра сили да се огледа. — Чувствам се така отпаднала...

— Не, не си болна, предполагам, че просто си уморена. — Той се приведе към нея и леко докосна с устни бузата ѝ.

Хелър вдигна ръка да му попречи, но прекалено късно.

— Гордън! Какво правиш?

Гордън се засмя, явно развеселен.

— Хелър! Ти ме очароваш и изумяваш. В един момент си прелъстителна магьосница, която моли за целувките ми, а в друг — резервирана бостънска стара мома. Доста обърквашо, но пък интересно и забавно, трябва да призная. — Той издаде приглушен звук, подобен на ръмжене и пак се наклони към нея със свити устни.

Този път щом усети, че се приближава, тя събра сили и му удари плесница. Гордън се отдръпна. В лешниковите му очи се появи убийствен блясък, издадените му напред устни се свиха. Той скочи рязко и извърна лице настрани. Със смесица от гняв и уплаха Хелър видя как само секунди по-късно той се обърна отново с израз на търпеливо снизхождение. Както и преди, поведението му се бе променило по магически начин.

— С риск да нараня прекалено деликатната ти чувствителност, не смяташ ли, че е късно да се правиш на недостъпна?

Внезапно Хелър бе обхваната от ужасяващ страх.

Той повдигна вежди.

— Значи не помниш нищо от изминалата нощ, така ли?

Тя само поклати глава.

Гордън приближи до ръба на леглото.

— Беше към единайсет часа. Аз те потърсих в стаята ти да се извиня за поведението си в музея. Ти ме покани вътре и когато понечих да те целуна, не ме отблъсна. Дори ме насърчи. Тогава ти предложих да напуснем хотела и да дойдем тук, в дома ми. — Устните му се разтеглиха в усмивка. — Пихме шампанско и... после се любихме, Хелър. — Той се приведе напред и притисна длани към края на леглото.

Хелър стоеше с отворена уста. Дишаше тежко, сякаш изпитваше остра физическа болка.

— Н... не! Това не е вярно. Нищо подобно не се е случило. Аз не съм... Ние не сме... Вие лъжете!

Но как беше попаднала в дома му? Не, не е възможно. Тя не би го поканила вътре, а още по-малко би му се предложила.

Гордън се изправи в цял ръст, като прикриваше разочарованието си с широка усмивка. Беше повярвал, че неговият възстановителен процес е започнал, но не се оказа така. От толкова време вече не бе изпитвал удоволствие с жена по нормалния начин, започваше да се съмнява, че това някога ще се случи отново, въпреки оптимизма на лекаря.

— Признавам, че ми се струва малко странно да не помниш нещо толкова важно. Чувал съм, че една жена никога не забравя първия си любовник, но очевидно невинаги е така — каза той, като се преструваше на засегнат. — Много лошо, много, защото нощта бе наистина незабравима! Не помня някога да съм изпитвал подобна наслада. Не помня друга жена да ми е доставяла по-голямо удоволствие. — Той се наведе към нея, но спря, когато тя вдигна крак под завивката и го изрита, сякаш бе някакъв паразит, промъкнал се незнаяно откъде.

— За бога, Хелър, не съм те насилил да правиш нищо против волята си! — Той се извърна и закрачи като побеснял из стаята, удряйки с юмрук тапицираната облегалка на високия стол.

Внезапно, сякаш изпълнен с разкаяние, Гордън предположи:

— Вината е моя. Не биваше да ти давам да пиеш шампанско, но ти искаше още и още. Мислех, че знаеш какво правиш.

— Лъжете! — извика тя, стресната от неговите светкавично променящи се настроения и обвинения. — Аз никога не пия шампанско. Мразя го! Чувствам се зле от него...

Поглеждайки през рамо, Гордън повдигна едната си вежда.

— О, да, вече знам. То още те кара да се чувстваш замаяна, отпаднала и неприветлива! — Вратата на спалнята се отвори и на прага се появи китаец с любезен израз на лицето, който държеше поднос. — А-а — каза Гордън, — ето го най-последно и твоят чай. Вярвам, че ще се почувстваш по-добре след успокояващото и освежително питие. — Той остана прав зад стола, докато Чум Сун безшумно прекоси стаята, остави подноса на нощното шкафче, после

измина по същия начин пътя обратно до вратата и излезе, без да пророни нито дума и без да погледне господаря си или Хелър.

Хелър започна да трепери неудържимо. Наистина ли от нея се очакваше да повярва, че е напуснала хотела си заедно с Гордън, непридружавана от никого, и е отишла в дома му посред нощ? И че дори е пила шампанско, което не би направила при никакви обстоятелства, и то бе заличило от паметта ѝ случилото се!

Всичко бе ненормално! Той беше луд! Изведнъж ѝ хрумна ужасяваща мисъл.

Сигурно Гордън е смахнат. Душевно болен! В отчаянието си да се спаси по-скоро от него, Хелър отметна завивките и се примъкна към ръба на кревата.

— Не бих го направил, ако бях на твое място — обади се Гордън и прекъсна устрема ѝ. — Трябва да си дадеш малко време, за да възвърнеш силите си. Освен това Чум Сун още не е оправил дрехите ти.

— Моите дрехи? — повтори тя едва чуто, като в същото време сведе поглед. Носеше само долната си риза и нищо друго. — Какво сте направили с тях? — попита, като същевременно придърпа завивките върху себе си, да се прикрие.

— Казах ти, че прислужникът ги взе. Ще използва своите китайски отвари, за да изчисти петната от шампанско. — Той тръгна обратно към леглото. — Нека ти наля малко чай. Ще ти помогне да си проясниш главата.

Събрала колене под себе си на леглото и стиснала здраво завивките, Хелър седна подобно на котка, готова за скок. Когато той се приближи, тя протегна ръка и докосна неговата.

— Гордън, моля те, трябва да ми кажеш истината. Ние не сме... Ти не си... Умолявам те, кажи, че това е някаква измама, шега или дори лъжа от твоя страна. Честна дума, Гордън, кълна се, че няма да го използвам срещу теб.

Гордън наля в чашата тъмен, ароматен чай от китайския чайник с рисунки. Беше се обвил с търпение като с наметало и се загръщаше все по-плътено, като се надяваше тя да не види какво има под него.

— Не съм си променил мнението за теб, ако от това се притесняваш. Както ти казах и на бала, ти ми харесваш. — Подавайки ѝ чашата, той продължи: — И за да те уверя, че не приказвам празни

приказки, искам да те попитам отново, точно тук и точно сега — ще ми окажеш ли честта да се омъжиш за мен? Обещавам да се грижа за теб и да ти бъда добър съпруг.

Хелър го гледаше, изпълнена с крайно недоверие. Нямахше съмнение, че е полудял. Тя пое с две ръце предложената ѝ чаша, допря я до устните си и вдъхна аромата на билковия чай, после бавно отпи от вдигащата пара напитка, като поглъщаше с наслада топлината ѝ.

Но когато изпи чашата, вече бе сигурна, че той греши. Нищо не можеше да я накара да се чувства по-добре — нищо, освен някое внезапно прозрение, че случилото се е само един ужасен кошмар.

Внезапно умът ѝ започна да се прояснява: спомни си как се събужда в стаята си, а над нея са надвесени двама мъже, после заплашването с ножа, парцалът с гаден вкус и неустойимо силна миризма, замайването... Тя беше отвлечена!

За момент изпита облекчение, че не е дошла при него по собствено желание, но и ужас от чудовищното престъпление, извършено спрямо нея. Отвлечане!

Запита се колко ли още лъжи ѝ бе наприказвал. И дали тя бе насърчила по някакъв начин прелъстяването си или той просто се бе възползвал от нея? Може би нито едно от двете. Може би всъщност нищо не се е случило? Защото, ако оставим настрана изключителната ѝ отпадналост, тя не се чувстваше различна. Но пък как точно трябва да се чувства едва жена, която е загубила девствеността си? Помъчи се да си представи какво би я посъветвала Абигейл в подобна трудна ситуация: „Остани спокойна! Не си загубвай ума!“. Очите и се напълниха със сълзи, но тя отказа да се предаде на онова, което считаше за типично женска истерия. Тя беше Хелър Пейтън, зряла жена, а не някоя глуповата и превзета госпожичка. Ако той действително бе отнел девствеността ѝ, така да бъде! Тя можеше да живее и без нея.

Сега беше важно единствено да се измъкне от Гордън възможно най-бързо, но трябваше да внимава как се държи с него. Ако по някакъв начин го извадеше от равновесие, той би могъл да започне да се засяга от всичко, което тя казва и прави, можеше да провокира гнева и раздразнението му по различни поводи. Трябваше да подходи към него внимателно, да го убеждава, все едно е дете.

Гордън продължаваше да я гледа и да очаква отговор. Тя му подаде празната чаша.

— Съжалявам, че се развиках, Гордън. Бях... разстроена. Каквото и да се е случило, не смятам, че вината е твоя. Наистина, уверявам те. — Докато говореше, тя внимателно наблюдаваше изражението му, опитвайки се да определи дали думите ѝ оказват въздействие върху него и какво точно. — Не биваше да се съмнявам в теб. Шампанското — то е причинило забравата ми. — Тя забеляза, че Гордън я наблюдава също така изпитателно, както и тя него. — Но моля те, опитай се да ме разбереш, като ти казвам, че не мога да се омъжа за теб. Не се съмнявам, че би станал добър съпруг, убедена съм, но от мен няма да излезе примерна съпруга. Брак... деца... това просто не ме привлича, освен това... аз не те обичам. Ти естествено не искаш жена, която не те обича. — Тя направи пауза, за да си поеме дъх и да прецени реакцията му, но изражението му оставаше невъзмутимо и непроницаемо. — Така че, моля те, накарай прислужника си да донесе дрехите ми и ми помогни да се прибера в хотела, преди леля да е открила, че ме няма.

— Ако това е, което искаш...

Хелър едва не извика от радост.

— Да, о-о, благодаря, точна това искам!

— Добре тогава. Ще слеза долу и ще кажа на Чум Сун да побърза. Междувременно нека ти наляе още една чаша чай.

Хелър кимна и пое чашата от ръцете му.

— Благодаря, Гордън. Съжалявам за... за всичко. Най-искрено бих желала нещата да са различни. — За да прикрие смущението си, тя жадно погълна ароматния чай, гледайки го как излиза от стаята.

Щом вратата се затвори зад гърба му, тя остави празната чаша, отметна завивките и се измъкна от леглото. За миг си помисли, че краката ѝ ще се подгънат, но то премина. Въпреки всичко тя реши да остане неподвижна за малко и да почака равновесието ѝ да се върне.

Погледът ѝ се спря на високия стол — трон от много черно дърво, украсен със сложна дърворезба, който изглеждаше толкова студен и все пак красив. През седмицата, когато Гордън придружаваше нея и леля ѝ, Хелър въобще не се бе замисляла как ли изглежда домът му, нито се бе запитвала какви са предпочитанията му за мебелировка, но дори да го бе сторила, едва ли щеше да предположи, че тя ще е

китайска. В същото време си помисли, че мебелите тук бяха доста оскъдни за такава голяма стая — имаше само стол, нощна лампа и шкафче, креват и бюро. Освен това тя не хареса кървавочервените брокатени завеси на прозорците, драпериите зад леглото и спалното бельо. Лицето ѝ загуби цвета си, щом погледна към вдлъбнатината, където бе лежала преди малко.

Кръв!

Нейната кръв!

Моминската ѝ кръв!

До този момент Хелър не бе повярвала сериозно, че нещата наистина са се случили — че се е отдала на Гордън Пиърс, но сега не можеше да пренебрегне кръвта и онова, за което тя свидетелстваше. Не можеше да пренебрегне и слабостта, която започваше да се проявява отново и да я обгръща като мъгла.

— О, не! — пророни тя и притисна ръце около главата си. — Не...

Рано на следващата сутрин, както имаше навик, Гордън седна в кабинета си с чаша кафе и в. „Дейли Алта Калифорния“. Съобщенията за мероприятията на бостънските гости бяха все още на първа страница, но за него бе по-интересна колоната „Последни новини“, получени по телеграфа. От Вашингтон се съобщаваше за политически скандал. Нищо ново, помисли Гордън и отмести поглед към съседната колона, озаглавена „Кратки комюникета от Тихоокеанското крайбрежие — Калифорния, Сакраменто“. Там той прочете:

„Днес губернатор Хейт и главният адвокат Хамилтън, които съставляват мнозинство в Съюза на ревизорите, пресметнаха парите в хазната. Те установиха, че общата сума възлиза на 632 455,10 долара, като по-голямата част е в златни и сребърни монети, а останалото в банкноти...

Компанията Юниън Голд Майнинг, която функционира в равнината Хауленд, област Сиера, днес регистрира документ за увеличаване броя на акциите на основния си капитал в Компанията от 500 акции на...“.

Някой ден, каза си Гордън. Някой ден и Ел Дорадо ще има акции! Той се облегна назад, отпи от кафето и си представи как седи зад огромно бюро — символ на поста му като президент в офиса на компанията Ел Дорадо Майнинг. Може би златната жила, за която му съобщи неговият управител, ще се окаже достатъчно голяма, за да му позволи да започне легитимното ѝ разработване и подмяна на робите, които в момента работеха в мината. Само въпрос на време е, помисли той и изпусна дълбока въздишка на предвкусвано задоволство.

Понечи да обърне страницата, когато зърна колоната „Местни новини“ и реши да види кой е умрял, кой е бил нападен или ограбен. Очите му бързо пробягваха по редовете, но някъде към средата на написаното внезапно спряха.

ГЛАВАТА НА МУРИЕТА ОТКРАДНАТА

„Главата на Хоакин Муриета, бандитът от Калаверас, за когото имаше сведения, че е заловен и убит през 1853 година от рейнджърите на капитан Хари Лав, бе открадната по някое време миналата нощ от Тихоокеанския анатомически музей на доктор Джордън. Мосю Джордан заяви, че главата е чудесно консервирана и носи отличителните черти на прочутия разбойник. Твърди се също, там било оставено обяснително писмо, уж подписано лично от самия бандит:

«Аз, Хоакин Муриета, удостоверявам пред всички, които се интересуват и пред щата Калифорния, че моята глава все още стои непокътната на раменете ми, независимо от твърденията на различни ненадеждни източници, че съм бил обезглавен при Кантуа. Действително е имало обезглавяване — на моя лейтенант Хоакин Карильо, който по онова време доста приличаше на мен и по тази причина е бил убит по погрешка и неправомерно представен на щата Калифорния за получаване на наградата. На всички онези, които са платили, за да видят това зверство, искам да заявя — вие сте жертви на жестока измама!»

Властите отказаха да коментират възможността писмото наистина да е писано от прочутия бандит, но не отрекоха, че имат сведения, че Муриета отново се подвизава в щата.“

Лутър запокити вестника през стаята. Не можеше да повярва! Това бе някаква шега. След като видя с очите си главата на Муриета, нямаше вече съмнение, че тя е именно неговата. Който и да писал писмото, той лъжеше, опитваше се да раздуха нещата — или може би, хрумна му на Гордън изведнъж, може би това е същият човек, който му открадна камшика. Той обмисляше сериозно тази възможност, когато Чум Сун отвори вратата на кабинета.

— Двама мъже на вход иска види вас. Казва те от Уелс Фаргоу. Казва, те трябва говори с вас. Аз казва не вкъщи. Вие върне се после.

Лутър скочи от стола.

— Уелс Фаргоу! Исусе Христе! — Той прокара пръсти през косата си. — Какво, по дяволите, става тук? — изкрещя той, колкото му глас държи. После сграбчи Чум Сун за раменете. — Какво още казаха? Нищо? — Прислужникът поклати глава. — Споменаха ли кога ще се върнат? — Пак отрицателно поклащане. — Махай се оттук! Иди прави супа или каквото щеш! Само не отваряй вратата!

Въпреки че беше още рано, Лутър си наля питие, после още едно. Мина почти час, преди да се успокои достатъчно и да започне да обмисля възможностите. Бързо разбра, че всъщност има само една възможност — да изчезне незабавно от Сан Франциско.

Е, поне имаше къде да отиде — в ранчото. Ел Дорадо. Досега винаги бе внимавал да не издаде местонахождението му и то тъкмо поради причината, която тегнеше над главата му в този момент. Ранчото представляваше сигурно убежище, където да се скрие. А покъсно, щом нещата се поуталожеха... Той се настрои вътрешно да не мисли за бъдещето — за настоящето трябваше да се безпокои, за къщата на Ринкън Хил, за Чум Сун и Хелър.

Къщата най-добре да я остави както си е, реши той. Ако вземе само някои лични вещи, ще изглежда, че продължава да живее тук. Може да размени частния си файтон за покрит товарен фургон и да

впрегне конете в него. Уелс Фаргоу ще открият в крайна сметка отсъствието му, но дотогава той ще е вече далеко.

Що се отнася до Чум Сун, нямаше съмнение как трябва да постъпи с един безполезен вече слуга, който знае прекалено много — по същия начин, по който се освобождаваше от момичетата, купени от Кентън Чарли. Ще се позабавлява с него, после ще го нашиба с камшика.

Лутър крачеше надлъж и нашир из стаята и се чувстваше стегнат като в чифт нови ботуши. Колкото до Хелър, тя не му трябваше повече. Въобще не му трябваше съпруга, щом напуска Сан Франциско. Единственият смисъл беше да се възползва от името ѝ и то да му помогне да постигне своите социални, политически и делови амбиции тук, в Сан Франциско.

Ако знаеше със сигурност, че тя има свои собствени пари, не би се поколебал да я задържи, но без съмнение леля ѝ държеше кесията. Затова трябваше да прояви здрав разум, да вземе дрехите ѝ от Чум Сун и да я върне обратно в хотела, преди Абигейл и половината град да са започнали да я търсят. Съмняваше се, че Хелър би го издала на властите. Репутацията беше най-важното нещо за жена като нея.

От друга страна, размишляваше той, докато се наслаждаваше на последното питие, бе похарчил много пари да наеме похитителите ѝ, бе отделил много време и усилия да разработи план, който да я убеди, че е дошла доброволно. Не можа да не се разсмее на нейното лековерие и наивност — беше я наблюдавал тайно през една дупчица, когато откри пилешката кръв по чаршафите.

Лутър се наруга мислено, че въобще обсъжда възможността да я задържи. Това бе крайно неразумно! Тогава защо продължаваше да се занимава с нея? Не беше толкова глупав да си въобразява, че е влюбен. Той мразеше жените — всички жени — защото лъжеха, мамеха и манипулираха. Омразата бе най-доброто, на което успя да го научи майка му, когато забягна с пътуващия търговец на уиски.

Всъщност не се налагаше да реши веднага дали да вземе Хелър със себе си или не. Стига да искаше, имаше цял ден на разположение и той възнамеряваше да използва всяка минута от него, за да се наслаждава на „наградата си“ и да я преценява колко струва.

Лутър си представи Хелър горе в своето легло и посегна към себе си да се задоволи. Някой ден щеше да се възстанови и да стане

отново пълноценен мъж.

Когато Хелър се събуди за втори път, Гордън пак се беше надвесил над нея.

— Хубавичко ли се наспа, скъпа?

Независимо от думите, тя усети в гласа му подигравка. Очевидно бе сложил нещо в чая, което да я приспи. Но защо му трябваше да я упоява, когато сам предложи да я върне в хотела?

Тя огледа внимателно стаята.

— Аз приключвам с играчките, Хелър. Писна ми да се правя на нещо, което не съм. — Той се изплю презрително.

Преди тя да успее да предвиди следващото му движение, той се пресегна, сграбчи я за ръцете и я събори на колене.

— Винаги съм искат да имам бяла робиня — процеди през зъби, като същевременно я принуди да се изтегли назад към таблата на кревата. — Китайките не разбират много английски. Но ти, Хелър, нямаш такъв проблем, нали?

— Робиня? Гордън... моля те, спри! Причиняваш ми болка!

Хелър блъскаше и се дърпаше, но наркотикът бе изцедил силите ѝ. Той я застави да се премести в горния край на леглото.

— Била ли си някога в затвор, Хелър? Пазачите имат начини да накарат затворниците да правят каквото си поискат. Уверявам те, всичко каквото искат! Неотдавна бях в Сан Куентин и знам какво говоря. — Той коленичи до нея и с помощта на тялото си прикова ръцете ѝ към таблата, докато привързваше китките ѝ за страничните подпори на кревата.

— Не... Гордън... не! Не прави това! Пак ще те върнат в затвора, като разберат какво си ми причинил!

— Но те няма да разберат, Хелър, защото няма да им кажеш! Като приключа с теб, ще говориш само онова, което аз искам. Не гледай така разтревожено, скъпа моя! Няма да ти причиня дълготрайни наранявания. Реших, че прекалено много държа на теб, за да те повредя. — Той се отдръпна назад и се изправи.

Ледени тръпки на ужас полазиха от пръстите на краката ѝ нагоре по тялото и напълно я завладяха. Едва преодоля надигация се пристъп на гадене.

— Защо правиш това?

— Защо? И аз си зададох същия въпрос преди малко. Нека да кажем просто, че си онова, което искам. Имаш маниери — изтънчени маниери — каквито повечето жени нямат. Това ми харесва.

Хелър въздъхна, обхваната от самоирония. Изтънченост — неуловимото излъчване, което характеризираше истинската дама — ето какво се бе стремилa всячески да придобие и сега, когато най-после бе успяла, именно то щеше да я погуби.

— Никога няма да се омъжа за теб, Гордън. Никога!

— Е, това тепърва ще разберем, нали? Но държа все пак да те предупредя, че мога да бъда изключително убедителен. — И за да подчертае думите си, той насила обърна лицето ѝ към себе си. — Ти си красива, Хелър. Лицето ти е детско, толкова невинно, така наивно... Но всичко останало — той плъзна ръка отстрани по гърдата ѝ — е много женствено! — Гордън развърза колана на халата, после го смъкна от раменете си и го остави да падне на пода. Отдолу беше облечен само в широки черни панталони. Той се премести зад гърба ѝ и започна да се отърква в нея.

Хелър изкрещя, а смехът на Гордън прозвуча глухо.

— Малка превзета лъжкиня! Госпожица Надутост, ето това си ти! — Той прокара пръсти по ръба на долната ѝ риза при шията. — Знаеш ли от какво имаш нужда, Хелър? — Повдигна насила брадичката ѝ и завъртя главата ѝ нагоре. — От един хубав урок по смирение. Обзалагам се, че не са те научили на покорство в изисканите пансионни, които си посещавала, нали?

— Умолявам те, Гордън! Не зная с какво съм заслужила омразата ти, но съжалявам. Ще направя всичко по силите си да оправя нещата, само моля те, пусни ме да си отида. — В очите му светеше омраза, която я накара да потръпне от страх.

— Не мисля, че са те научили — продължи той, сякаш не я чуваше. — Отдръпна се от леглото и сграбчи тънката материя на гърба ѝ. — И така, урок номер едно — каза той и засука плата около пръстите си. Тя се дръпна, по-далеко от него. Той обаче обхвана колкото можеше повече от тъканта и придърпа Хелър обратно. Ръцете ѝ се изпънаха, стегнати от вързаните китки, докато изкрещя от болка. — Заболя ли те? Съжалявам! — Той се изсмя тихичко и приближи към нея. Лъхна я зловонният му дъх и тя извърна глава настрани. В

следващия миг обаче, с едно грубо движение той дръпна ризата ѝ, раздра я откъм гърба и тя остана гола пред погледа му.

Минаха минути, а той не продумваше, само се взираше в нея. Очите му докосваха всеки инч от тялото ѝ, докато тя почувства, че ще умре от срам. После той рязко прекоси стаята, а когато се върна, тя нададе вик, защото видя какво държеше в ръка.

— Урок номер две е покорство. — Той гальовно помилва с пръсти широкия платнен камшик. — Разбрах, че не е достатъчно само да изискваш подчинение. Тя трябва първо да изпита наказанието. — Той се вгледа в помътнелите ѝ от страх очи. — Виждам, че си заинтригувана — продължи Гордън с разбиращо изражение. — Специално съм го поръчвал. — Той задържа бича пред нея, давайки ѝ възможност да го разгледа. — Както виждаш, не е обикновен камшик. Направен е по-скоро за удоволствие, отколкото да причинява болка. Разбира се, много зависи от това кой го ползва, но ти не се тревожи. Аз съм специалист.

Хелър се вледени от ужас. Той наистина беше луд!

Слънцето едва беше залязло, когато Гордън Пиърс придружи новоизлюпената си годеница през фойето на Гранд Хотела до нейната стая. Двамата имаха да изминат още няколко крачки, когато Абигейл отвори вратата и надникна навън.

— О, господи! Хелър! — извика възрастната жена, остави вратата да зее широко отворена и сграбчи племенницата си във френетична прегръдка. — Къде беше, за бога? Направо обезумях от тревога.

— Съжалявам, че съм те разтревожила, леличко.

— И има за какво! Мислех, че си отишла на екскурзия в Гористата местност, но групата се върна оттам преди часове.

Хелър се боеше от мига, в който ще трябва да признае на леля си, че те с Гордън са станали любовници. Боеше си да види разочарованието и ограбените ѝ илюзии, но много повече се страхуваше от онова, което Гордън може да причини на целия Бостънски търговски съюз, ако тя не действа според желанията му.

Динамитът е достатъчно, за да изпрати целия влак направо в ада — беше заплашил Гордън. — Но само аз и още един човек знаем къде

е поставен зарядът. Може да бъде навсякъде, на разстояние от сто мили — върху релсите, по планински склон, под мост... къде ли не! Ако кажеш и една дума, госпожичке Надутост... аз ще разбера. И помни — продължи той и така стисна дясната ѝ гръд, че тя изкрещя от болка, — дори да хванат мен, партньорът ми ще изпълни всички мои заповеди!

Думите му още отекваха в ушите ѝ, когато се обърна и видя фалшивата му успокоителна усмивка. Господи, как го ненавиждаше! Да имаше някакъв начин да го спре...

— Аз... Аз бях с Го... Гордън. — Макар и с мъка думите все пак излизаха от устата ѝ. — В дома му. Прекарахме миналата нощ заедно... и днес...

Лицето на Абигейл бе придобило мъртвешка бледност.

— Миналата нощ? Излязла си миналата нощ? — Когато Хелър кимна, тя продължи: — Но аз надникнах в стаята ти и видях, че спеше дълбоко.

— Стана по-късно. — Хелър се задушаваше от безсилие. — Виж, лельо! Моля те, не ме притеснявай. Нека кажем само, че ние... — Гласът ѝ секна и тя не можа да произнесе думите.

— Онова, което се опитва да каже Хелър, е, че ние ще се женим — довърши услужливо Гордън.

Абигейл нададе ужасен писък и се извъртя към него със смразяващо изражение и стиснати юмруци.

— Аз искам това, лельо — намеси се Хелър. — Аз... Аз го обичам.

— Не ви вярвам! Не вярвам на нито една ваша дума!

Той продължи, сякаш тя не беше продумала.

— Ще ви поканим на сватбата, но се налага да тръгнем за моето ранчо. Ще се венчаем там след две седмици.

Абигейл ахна.

— Заминавате? Не, не можете да заминете...

— Много се надявам да ни дадете благословията си!

Хелър изпитваше непознато досега отчаяние, но не бе в състояние нищо да направи. Не биваше да допуска успокоителен поглед или дума. Наложително беше Абигейл да ѝ повярва и още повече — да я остави да замине.

Хелър се престори, че се прозява.

— Знам, че си уморена, лельо. И аз съм малко изненадана, но това е, което желая. Нали и ти в крайна сметка искаше да се омъжа, да имам деца... — Тя се прозя отново. — Не може ли да поговорим утре сутрин? Ужасно съм изморена.

Гордън се приведе над нея и едва-едва я докосна с устни.

— Ще имаш нужда от почивка, Хелър. Пътят не е кратък, а освен това ще пътуваме с фургон.

— Лека нощ, лельо! — Преди Абигейл да успее да продума, Хелър избяга в уединението на стаята си.

Хоакин за пореден път бе отстъпил пред молбите на Елена и бе отишъл да я вземе от театъра и да я придружи до хотела. Вече си тръгваше, когато го пресрещна Абигейл Пейтън:

— Трябва да говоря незабавно с вас.

Хоакин отвори вратата и я пусна вътре.

Елена скочи от стола и се приближи към Абигейл с враждебно изражение.

— *Вие* пък какво искате?

— Моля, простете, че се натрапвам, сеньорита Валдес, но трябва да разговарям със сеньора. — И тя се обърна към него.

— Какво има? Какво не е наред?

— Хелър! Не знам какво е станало. Тя... О, боже! Това е ужасно! Направо ужасно!

Хоакин сложи ръце на раменете ѝ, опитвайки се да ѝ помогне да дойде на себе си.

— Успокойте се и ми обяснете какво се е случило.

Абигейл разказа набързо тревогите си, свързани с изчезването на Хелър:

— Те се върнаха буквално преди няколко минути и...

— Те? Кои те?

— Хелър и мистър Пиърс. Тя ми каза, че двамата са прекарали нощта заедно и ще се женят. Аз, разбира се, не го повярвах, но тя ме увери, че тъкмо това желае. На зазоряване смятат да заминат за неговото ранчо, където и да е то...

Елена Валдес се отпусна на един стол, разтърсвана от смях.

Но на Хоакин не му беше забавно. Тъкмо обратното — беше направо бесен.

— Тя е зряла жена. Свободна е да се омъжи за когото си избере. — Гласът му обаче не звучеше убедено.

Абигейл поклати глава, като същевременно трепереше:

— Именно! Тя не би *избрала* да се омъжи за Гордън Пиърс независимо какво казва! Знам това! — Крехкото тяло на възрастната дама изглеждаше, сякаш всеки миг ще клюмне като бързо увяхващо цвете. — Тя заключи вратата между стаите ни и отказва да разговаря с мен. Това е неприсъщо за нея, уверявам ви. Ние двете винаги всичко сме си споделяли. Сега я чувам как подсмърча там, вътре.

— Може да ѝ е лошо, както първия път, когато я видях — предположи Елена, навеждайки се да вдигне едната си обица от пода.

От очите на Абигейл се отрони сълза, но тя побърза да я изтрие.

— Сеньор Монтаньос, нямам право да ви ангажирам с нашите проблеми и никога не бих си позволила да ви говоря за това, ако не бях сигурна, че... — тя хвърли поглед към Елена, после обратно към него — че Хелър мисли много за вас. — Тя произнесе последните думи шепнешком, навеждайки се към него.

Гласът му звучеше унило, когато попита:

— Вие какво предполагате?

— Той я *принуждава* да се омъжи за него. Не знам защо, нито как, но знам, че е така! Залагам живота си, че съм права! — Тя сложи длан на ръката му и се вкопчи в ръкава му с треперещи пръсти. — Нуждая се от помощта ви! Струва ми се, че имате влияние над нея, ако разбирате какво искам да кажа — допълни тя тихо. — Умолявам ви, независимо от всичко, *направете всичко необходимо* да разберете какво се е случило и да го прекратите!

Хоакин не бе съвсем сигурен накъде бие Абигейл Пейтън, но виждайки непоклатимо вдигнатата брадичка на дамата, усети, че му е много трудно да откаже. Тя приличаше на неговата стара леля, все едно бяха сестри. Боже, каква съкрушителна мисъл! Ако имаше на света жена, способна да го придума да направи нещо, което не желае, това беше *tia* Мария. Очевидно Абигейл Пейтън също можеше, а ако получеше своя втори шанс...

Елена прекоси стремглаво стаята, свирепа като мечка, която защитава малките си.

— Не, не е негова работа да я разпитва. Вие, проклети грингос, вие отивате твърде далеч, искате прекалено много! Вървете си откъдето сте дошли! Върнете се във вашия Бостън! Оставете ни на мира!

Хоакин стисна ръката ѝ, замъкна я до леглото и я накара да седне.

— Не се меси в това! — Метна ѝ бърз предупредителен поглед, който знаеше, че тя ще разбере и ще вземе под внимание. После се обърна към Абигейл. — Ще видя какво мога да направя.

Абигейл въздъхна с облекчение:

— Благодаря. Аз съм на горния етаж, в стая 206.

Щом вратата се затвори зад гърба ѝ, Елена скочи от леглото и се нахвърли срещу него:

— Кажи ми, че не държиш на тази безцветна гринга, Хоакин — настояваше Елена. С дългите си нокти приличаше на граблива птица, впила се в ръцете му. Той успя да се измъкне и задържа дланите ѝ помежду им. — Кажи ми, че тя нищо не означава за теб. Кажи ми, *querido*, кажи ми!

— Какво чувствам към Хелър Пейтън или към която и да е друга жена, не е твоя работа, по дяволите! Леля ѝ смята, че тя се нуждае от помощ. Най-малкото, което мога да направя, е да поговоря с нея.

— Какво те е грижа за тази гринга, Хоакин? Тях беше ли ги грижа, когато нахлуха в твоята *casa*, изнасилиха и убиха Росита? Беше ли ги грижа, когато те биха с камшика? Предаваш паметта на Росита с тази твоя загриженост към подобни псета!

Той я отблъсна от себе си.

— Дявол да те вземе, Елена! Проклетата да си, дето ме обвиняваш, че предавам паметта на Росита, когато всичко, което съм правил — всичко, което правя и сега — е да спазвам клетвата си и да търся отмъщение за нея! И Хелър ме приближава възможно най-много към тази цел. Гордън Пиърс е Лутър Моугър!

— *Майчице мила*. — Елена се свлече на колене.

Хоакин нямаше намерение да ѝ казва, че Гордън Пиърс е Лутър Моугър, но му бе невъзможно по друг начин да се справи с ревността ѝ. А една ревнива жена — особено жена като Елена Валдес — можеше да се превърне в опасен враг. Хоакин не се съмняваше, че тя би разкрила самоличността му, ако реши, че той не е безразличен към

Хелър Пейтън. И той наистина не беше, вече си го признаваше! Ни най-малко не беше безразличен към младата бостънка! Това разкритие го свари неподготвен, но той не се осмели да се запита дали Елена има право да го обвинява, че е предал паметта на Росита. Не искаше да знае.

Възмутен, той не си направи труда да ѝ помогне да се изправи, нито ѝ продума някаква утешителна дума или извинение. Каквото и разкажание да изпитваше тя, този път си го заслужаваше — напълно! Дано само то продължеше достатъчно дълго, за да има действително полза от него — да внесе малко топлота и загриженост в душата ѝ. Ненавист таеше в душата си Елена Валдес! Хоакин започваше да осъзнава колко голяма беше омразата ѝ.

Преди да успее да се съвземе от шока и да го засипе с хиляди въпроси, той напусна стаята ѝ, качи се на горния етаж и почука на вратата на Абигейл.

— Имате ли фуркет? — попита, като мина покрай нея и се насочи към междинната врата, свързваща нейната стая със стаята на племенницата ѝ.

— Тя спря да плаче — подхвърли Абигейл.

— *Виено*. През последните няколко минути ми дойде до гуша от разплакани жени. Ще ми стигнат за цял живот. — Той взе подадения фуркет, пхна го в ключалката и го завъртя, докато тя щракна отключена.

— Трябва да ви придружа — каза Абигейл, — защото тя хвърля разни неща понякога.

По бузите на Хелър се стичаха горещи сълзи, когато се облегна на затворената междинна врата. Досега бе слушала отчаяните молби на Абигейл да я пусне при себе си, но категорично отказа. Последното нещо, което искаше в момента, бе да приказва. Не можеше да рискува да се издаде случайно, с дума или с жест и да даде основния на Абигейл да се усъмни, че ще се омъжи за Гордън принудително.

Хелър никога нямаше да забрави изпълнения с неверие и болка поглед на Абигейл, когато Гордън обяви плановете им за женитба. Горката възрастна дама — изглеждаше съсипана! Някой ден вероятно Хелър щеше да получи възможност да ѝ разкрие истината или поне каквото помнеше от нея...

Почувства, че ѝ се гади от погнуса, прекоси бързо, но с несигурни стъпки стаята до шкафа и наведе глава над мивката. Започна да изхвърля всичко от себе си, докато стомахът я заболя от напрегането. Стенейки, тя взе една кърпа, намокри я от каната с вода и изтри потта от лицето и шията ѝ. Помисли дали да не изпразни докрай каната, като излее съдържанието ѝ върху главата си, но осъзна, че нищо не е в състояние да отмие срама от последните часове. Гордън Пиърс беше насилник, убиец и ненормално чудовище — психопат, който изпитваше болезнено удоволствие да измъчва жени.

И от утре нататък, когато останеше сама с него, Хелър щеше изцяло да зависи от милостта му.

Милост, помисли тя с горчива ирония. Той не знаеше пощада. Хелър си спомни китайските момичета, които той каза, че купувал за удоволствие и после убивал, след като им се насити.

С треперещи пръсти тя се помъчи да разкопчае корсажа на роклята. Почти не и се искаше да я свали, ужасена от онова, което щеше да види. Знаеше, че бичът не е наранил кожата ѝ, но все трябваше да има някакви следи — доказателство за деянието му.

Хоакин безшумно отключи вратата, отвори я и влезе в стаята, наблюдавайки отражението на Хелър в огледалото. Тя изглежда се

опитваше да разкопчае копчетата на роклята, но ръцете ѝ така ужасно трепереха, че пръстите ѝ трудно ѝ се подчиняваха. Дори в другия край на стаята той долови отчаяните въздишки и усети нервното ѝ напрежение.

— Хелър. — Тя не отговори и той я повика отново. — Хелър!

С уплашен вик тя отпусна ръце край тялото си и се извърна.

— Не исках да те стресна — реагира веднага Хоакин, сякаш четеше мислите ѝ. Дивият поглед в очите ѝ го предупреди, че е обхваната от паника. Той тръгва предпазливо през стаята. Хелър беше стегната като навита детска играчка. В огледалото зад гърба ѝ Хоакин видя пръстите ѝ да сграбчват сребърната четка за коса и си припомни предупреждението на Абигейл.

С тревожен вик Хелър пусна четката върху шкафа и се обърна към огледалото. Вгледа се неуверено в неговото отражение там.

— Изплашихте ме. Не съм свикнала мъже да влизат в спалнята ми без предупреждение.

— Ако бях почукал, щеше ли да ме пуснеш? — Като внимаваше да не я разстройва допълнително, той се опита да придаде на тона си непринуденост.

— Не! — Хелър откъсна очи от образа му в огледалото — Какво искате?

— Леля ти ме изпрати да поговоря с теб. Тя е объркана и разтревожена.

Неимоверните ѝ усилия да запази самообладание започнаха се изплъзват от контрол. Подпирайки се с цялата си тежест върху ръцете си на тоалетната масичка, тя незабелязано пое дълбоко дъх и го задържа в дробовете си.

— Зная. Тя не харесва Гордън Пиърс. — После повдигна глава. — Зная също, че с най-добри намерения ви е помолила да разговаряте с мен, но всъщност няма за какво. Аз взех своето решение, както и вие, когато вчера си тръгнахте оттук. А сега, ако нямате нищо против, чувствам се ужасно изморена и искам да си легна. Затова бихте ли си тръгнали? — Тя извърна поглед и се зае да оправя безпорядъка върху тоалетката.

— Още не! Обещах на леля ти да говоря с теб и ще го направя! — настоя Хоакин и стисна челюсти. Търпението не бе сред най-големите му добродетели. Вече усещаше как започва да се вбесява.

Хелър спря да подрежда и стисна юмруци.

— Защо трябва да сте толкова упорит? Вече ви казах, че няма за какво да говорим! — Безпокойството ѝ мигновено се превърна в гняв. — Не се съмнявайте, че ще уведомя Абигейл колко добре сте изпълнили задълженията си на джентълмен.

Хоакин настръхна, все едно тя го удари. Изпълнен с огорчение и яд, той отвърна язвително:

— Каквото и да си мислиш, не съм дошъл да изпълнявам джентълменски задължения, по дяволите! Дойдох да предложа помощта си. — Той се приближи към нея, пресегна се и докосна ръката ѝ, но тя се дръпна рязко назад. Едно мускулче в ъгъла на устата му затрептя като при нервен тик. — Не разбирам защо си въобразявах, че имаш повече здрав разум от другите жени. Очевидно съм сбъркал. Не виждаш и онова, което е под носа ти! Но правиш огромна грешка, Хелър! Нямах представа що за човек е Пиърс!

Леден страх скова вътрешностите ѝ. Той много грешеше. Знаеше точно що за човек е Гордън Пиърс и затова именно отиваше с него.

— Ако правя грешка, това ще е моя грешка и аз ще живея с нея.

— По дяволите, Хелър! Няма значение какво се е случило между теб и Пиърс, няма значение какво е направил с теб, нито с какво те заплашва, не си длъжна да се омъжиш за него! Нека поговорим, кажи ми защо има такова влияние над теб и ти обещавам да взема мерки.

Тя го погледна втренчено, а сърцето ѝ препускаше бясно. Той знаеше... и не съвсем, не беше сигурен. Само предполагаше, че нещо не е наред, но бе прекалено близо до разкриване на истината, което не биваше да допуска. Човешки живот бе заложен на карта — животът на Абигейл, на всички останали във влака... и нейният собствен живот. Тя трябваше да го убеди, че не е била заплашвана, нито принуждавана и че е щастлива от решението си.

Хелър надникна дълбоко в душата си и събра малките остатъци самообладание. После, гледайки ги отвисоко, тя каза:

— Защо вие двамата с Абигейл се съмнявате в мен? Защо и двамата отказвате да повярвате, че искам да се омъжа за този човек? Заради онова, което направи вчера? Но той беше прав. Момчето го ограби и заслужаваше наказание. Не биваше да го укорявам така, но както вече казах, револверите ме ужасяват! — После допълни предизвикателно. — И не виждам защо трябва да обяснявам

постъпките си на когото и да е. Съгласих се на брак с този мъж и прекарах нощта с него... да скрепим споразумението!

По лицето на Хоакин мина сянка на раздразнение.

— Да, леля ти спомена, че сте прекарали нощта заедно.

Хелър се наведе да вдигне от пода една паднала ръкавица и така се опита да прикрие пламналото си лице. Вероятно трябваше да се радва, че той е повярвал поне отчасти на нейната история, но ѝ се искаше да не бе разбрал тъкмо тази част.

— Той не е мъж за теб, Хелър. Довери ми си, знам го!

— Ето, тук грешите! — отвърна язвително тя, хващайки се за лъжата като удавник за сламка. — Гордън Пиърс е идеален за мен. Той е джентълмен, за разлика от някои други, които познавам. Винаги съм търсила такъв мъж, но все не успях да го срещна. Уважаван член на обществото, състоятелен бизнесмен, който споделя моята любов към изкуството. Той самият колекционира произведения на изкуството и ги излага в дома си. Истинска наслада за ценители! Знаете ли, че притежава замък на Ринкън Хил, голям почти колкото дома на Абигейл. Когато се омъжа за него и къщата, и всичко останало ще стане мое.

— О-о! Това било значи, вече започвам да разбирам мотивите ти. Всъщност ти не го обичаш, домогваш се и до положението, и богатството му. — Тя кимна, но веднага след това поклати отрицателно глава. — Моли се само твоите приятели от Търговския съюз да не разберат, че тяхната секретарка е една алчна малка кокетка. Може и леля ти да се почувства неловко.

— Не... Вие не ме разбрахте... — каза тя неуверено. Той изваждаше обясненията ѝ от контекста, преиначаваше ги и ги използваше така, че да я смути. Хелър усети началото на адско главоболие, а стомахът ѝ започна предупредително да се обръща. Неговото дразнещо поведение я бе изтощило и объркало напълно. Вече ѝ се виеше свят от лъжи и полуистини.

Извън себе си от яд и безсилие, тя намери пипнешком зад гърба си четката за коса, грабна я и я запрати с все сила през стаята.

— Махай се, изчезвай, мътните да те вземат! — изкрещя тя полузабравената ирландска фраза, която просто изскочи от устата ѝ, без тя да може да я спре. Но пък имаше ли някакво значение? Вече не

се опитваше да говори като дама. Дори не се опитваше и да се *държи* като такава.

Той леко се наведе, за да избегне летящата четка и пак се изправи в цял ръст, непреодолимо силен. Хелър спря да си поеме дъх и да помисли какво друго да предприеме, защото онова, което правеше, очевидно не вършеше работа.

— Не можеш ли да си го набиеш в главата? Омъжвам се, защото го искам!

Нещо сякаш се скъса вътре в него. Търпението му се изпари. Всичкият му здрав разум. Както и Абигейл, и той се отказваше да повярва, че тя действително желае брак с Моугър, но звучеше толкова искрена, по дяволите...

— Значи твърдиш, че по свое желание си му се отдала? Че си му позволила да те люби? — Хоакин осъзнаваше, че вече минава границите на онова, за което го бе помолила Абигейл. Но сега питаше заради самия себе си, изведнъж се оказваше ужасно важно да научи истината.

Хелър нагло посрещна очите му.

— Да, аз му се отдадох!

Той погледна встрани, но миг по-късно отново се обърна и се взря в изражението и.

— Лъжеш! Не би се отдала доброволно на мъж, когото не обичаш. А ти не обичаш Гордън Пиърс, по дяволите!

В светлината на газената лампа Хелър видя как чертите на лицето му се изкривиха от гняв. Тъмните му вежди се събраха в заплашителна линия, а очите му се присвиха опасно, изпрацвайки вълни на безпокойство по гръбнака ѝ. Той беше много повече от ядосан. Беше разярен!

Тогавя ѝ хрумна една идея, пусна корени и разцъфна.

— Мислиш си, че ме познаваш, така ли? — попита тя със сарказъм. — Непорочна двадесет и шест годишна мома от Бостън. — Тя се изсмя иронично и сложи длани на бедрата си, както бе виждала да го правят майка ѝ и другите блудници от Кау Бей. — Същият си като Абигейл. И двамата ме смятате за някаква... целомъдрена девственица — каза тя, използвайки думите на Гордън Пиърс и пак се изсмя насила. — Е, не съм!

Той свъси още повече вежди.

— Чудесно. Ти не си девствена. И аз не съм. Но това какво общо има с всичко останало?

Хелър вдигна ръце и започна един по един да маха фуркетите от косата си и да ги хвърля настрани. Когато махна и последния, разтри кожата на главата си и разтърси бухналите медночервени къдрици в буен водопад.

— И така, преди всичко искам да знаеш, че не съм толкова наивна, колкото изглеждам! — Беше решила да играе роля, с която да го накара да промени мнението си за нея и да я види в различна светлина. Ако се справеше добре, той щеше незабавно да си тръгне отвортен — идеалният вариант при създалата се ситуация. Като внимаваше да избере най-подходящия тон за гласа си, тя продължи: — Разбери ме, ти имаш твой начин да постигаш каквото желаеш, а аз мой! — Тя застана пред тоалетката, взе гребена със сребърна дръжка и започна бавно да разресва косите си, докато те се изсипаха на буйни меки вълни по раменете. Независимо, че дванадесет години беше наблюдавала блудниците от Кау Бей, да имитира поведението им не се оказа толкова лесна работа.

С периферното си зрение тя зърна шапката си върху дървената закачалка наблизо. Не беше я носила от онази първа „ветровита“ разходка. Сега се пресегна и измъкна дългото и перо.

— Предполагам, че и ти като всеки мъж не виждаш по-далече от носа си. — Тя нарочно използваше неговите собствени думи, после докосна носа му с перото, плъзна го надолу по устните му и накрая по силно очертаната волева брадичка. За негова чест обаче той не помръдна, дори мускулче не трепна по лицето му.

— И какво не виждам, Хелър?

— Хелър О'Шей! Мен! — отвърна тя директно.

Започна да разкопчава корсажа си, но внезапно осъзна, че това вече наполовина е направено, отдолу няма нищо — само гола кожа, скъсаната ѝ долна риза бе останала в спалнята на Гордън.

Направи грешка да вдигне поглед към него и това незабавно я отрезви — видя го да гледа втренчено разголената ѝ гръд. Понечи да се извърне, но подобно движение би било присъщо само за целомъдрена двадесет и шест годишна бостънска девица. Сърцето ѝ замря, пропусна един удар, после втори, но тя все пак се насили да продължи с останалите копчета. Ръцете ѝ трепереха толкова силно, че това ѝ отне

цяла минута, през което време Хелър се молеше да не ѝ се налага още твърде дълго да го отблъсква.

— Вчера ти казах, че не съм дама — изтърси тя отведнъж. — В интерес на истината не съм и бостънка със синя кръв, но за това, разбира се, ти вече си се досетил. — Въпросителният му поглед я накара да се поколебае. — Уважаемият брат на Абигейл така и не се оженил за ирландската блудница — моята майка — и аз израснах като копеле, скитайки се из улиците на Ню Йорк. Когато не правех опити да пребъркам нечии джобове или да открадна плодове от количката на търговеца, прекарвах времето си в ровене из градските сметища за остатъци от храна. — Тя се хвана за облегалката на стола и се наведе да свали обувките и чорапите си, напълно съзнавайки, че корсажът ѝ зее разтворен. — Когато поотраснах и се позакръглих, открих, че мога да изкарвам повече пари с онова, което прави мама, вместо да се ровя в мръсотията и да събирам боклуци. — Тя повдигна края на полата си и пръстите ѝ трескаво започнаха да развързват връзките на фустата, но единственото, което успя да постигне, бе да ги стегне на възел. Хелър сведе още по-ниско глава, за да разгледа последното си несръчно действие, когато видя едно доста познато острие да се насочва към стомаха ѝ.

— Значи ти си уличница — това ли се опитваш да ми кажеш с толкова много думи и... действия? — Той пхна върха на ножа във възела и рязко го дръпна нагоре. Разрязаните връзки се разделиха и фустата се свлече на пода.

Тя си опита да прикрие шока си, като пусна полата и се обърна, но той я привлече към себе си и я накара да го погледне.

— Отговори ми, Хелър.

Тя вирна брадичка и си придаде изражението, което бе виждала у майка си безброй пъти.

— Аз съм всичко, което искаш да бъда. — Хелър проследи тъмния търсец взор на вперените му в гърдта ѝ очи и видя как зърната ѝ настръхват под него. Дъхът ѝ пресекна в гърлото, когато ръката му се прокрадна между техните две тела, отгърна корсажа и леко докосна голата кожа.

Изведнъж осъзна, че очевидно бе отишла твърде далеч.

— Интригуваща мисъл, но аз те харесвам такава, каквато си. — Той леко потърка зърното между палеца и показалеца си. — Да видим

дали съм разбрал правилно. Отдала ли си се на Гордън Пиърс, за да получиш каквото желаеш, а именно голяма къща и брак с богат бизнесмен.

— Да! — Значи най-после е започнал да разбира. Може и да не е прекалено късно в крайна сметка.

— А сега си готова да се отдадеш и на мен. — Той разтвори длан и обгърна цялата стегната заобленост на гърдата ѝ. — И какво ще искаш в замяна?

— Моля? Аз... — Тя едва смогваше да мисли, камо ли да отговори на въпроса.

— Това вероятно ще задоволи твоята алчност. — Той бръкна със свободната си ръка и измъкна златна монета от двадесет долара. — Може да нямам замък, но съм готов да платя щедро за удоволствията си. — Той хвърли шумно монетата върху тоалетката. — Никога не плащам предварително за услуги. Обикновено изчаквам, за да преценя колко си струва да дам. Само не забравяй, че това са доста пари за една нощ и то *само* с една жена.

Хелър беше оскърбена, но не смееше да го покаже, нито пък се осмеляваше да прояви разбиране. Бе избрала да играе ролята на блудница и сега трябваше да се държи като такава.

Мили боже! Какво бе направила?

Нима нямаше друг изход? Но ако сега се отдръпнеш той щеше да разбере, че тя лъже за всичко. Не, не можеше да го направи. Залогът бе твърде голям. И какво толкова ще се случи, ако му се отдаде? Да не би все още да притежава скъпоценната си девственост? Гордън се бе погрижил за това.

Имаше обаче един основен проблем, извън страха от сексуалния акт, който Хелър в действителност не познаваше. През целия си живот тя не бе поемала инициативата дори за целувка, да не говорим за нещо повече. Опита се да си припомни как майка ѝ посрещаше някой от своите моряци и се зае да имитира действията ѝ. Облегна се върху него и притисна устни към неговите.

Той се отдръпна.

— Това ли наричаш целувка?

Тя примигна изненадано срещу него, после опита отново, само че този път се повдигна на пръсти и обви ръце около шията му. Той обаче оставаше студен и безучастен като восъчната фигура от музея на

доктор Джордън и тя се запита къде бърка. Познатите тръпки на страха я обхванаха от глава до пети. Това не е игра, напомни си тя. Човешки животи зависеха от усилията ѝ, от способността ѝ да го накара да ѝ повярва. Изпълнена с нова решителност, тя пак го целуна, затвори очи и плъзна език между устните му. И най-последно почувства, че той откликва.

Онова, което я стресна и уплаши, бе фактът, че планираното преди малко безчувствено прелъстяване бързо прерастваше в нещо друго. Вътре в нея започваше да се заражда отчаяно желание. Огънят на страстта се разгаряше и обхващаше цялото ѝ тяло — гърдата ѝ, корема, слабините, поглъщаше я цялата, и само след миг тя вече играеше една-единствена роля — на жената, която копнее за любимия мъж.

С тихо чувствено стенание Хелър откъсна устни от неговите и ги плъзна по бузата му и надолу по шията. Ръцете ѝ ги последваха, тя бързо разхлаби връзката и разкопча горното копче на ризата, за да достигне до онова жадувано местенце в основата на мускулестата му шия, където туптеше сърцето му.

Едва когато Хоакин дочу стоновите и разбра, че тя е обхваната от огъня на собствената си страст, едва тогава той я сграбчи в прегръдките си. И както се бе случило и предишния ден, щом Хелър се освободи от оковите на собственото си благоприличие, тя се превърна в едно необуздало същество — гореща, откликваща, спонтанна и чувствена. Но не и блудница.

Той смъкна корсажа ѝ и само след секунди роклята ѝ се свлече на купчина в краката.

— Не е нужно да го правиш, Хелър — промълви той, но не звучеше убедително. Тя не отговори, а той зарови пръсти в къдриците и дръпна главата ѝ назад. С присвити очи се взря в красивото лице — то изразяваше страст и отчаяние. Това последното го обърка и обезкуражи.

— Дявол да те вземе! — изрече той и устата му си впи собственически в нейната. Целуваше я грубо, жестоко, смазваше нейната уста с езика си. Не обръщаше внимание на плахите ѝ стенания и не се запитваше дали са от болка, или от наслада. Нямаше никакво значение. Тя сама му се беше предложила и той щеше се възползва от нея, така както заслужаваше — без нежност или изтънченост. Той

свали белъто ѝ после започна да разсъблича и себе си, изрита ботушите, захвърли сакото, ризата, панталона из цялата стая по пътя към леглото.

Хелър бе напълно лишена от всякаква мисъл и разум. Тялото ѝ просто откликваше на неговото, сякаш се подчиняваше на своя собствена воля и желание — желание така силно, така горещо, че я влечеше непреодолимо в бурния вихър на страстта, чувство след чувство — все нови и непознати — се бореха вътре в нея за надмощие и я караха да полудява от копнеж.

Тя го обгърна с ръце, жадувайки за топлината му, силата му, усещането, че я притежава. Той се преведе назад, сграбчи я за задната част на бедрата и я привдигна така, че телата им се изравниха — гърд до гърд, корем до корем и членът му до нейната женска същност.

Хелър обви стройните се крака около него, притисна се силно и обсипа със страстни целувки устните му, страните, шията... и пак в обратен ред. Дрезгав стон се отрони от гърлото му и той бързо я пренесе на леглото. Положи я в средата му, на една страна, после угаси светлината и легна до нея върху захвърлените си дрехи. Докосна гърдта, а тя се притисна с все сила към дланта му. Той сведе глава и пое зърното между устните си и едва доловимо го ухапа със зъби. Това предизвика мощен чувствен спазъм у нея и мълниеносна тръпка на удоволствие прониза цялото ѝ тяло. Той я засмука по-настойчиво и от устните ѝ се изтръгна дрезгав вопъл.

Притиснал все така силно уста към гърдта ѝ, той се повдигна на лакти и я притегли под себе си. Ръката му започна да гали тялото ѝ надолу по ханша и бедрото.

Нов спазъм разтърси тялото ѝ и тя мигом стегна мускулите си. И през ум не ѝ беше минавало, че той ще пожелае да я докосне точно там. От гърлото ѝ се отрони слаб вик на тревога. Тя се пресегна, сграбчи ръката му и се опита да спре настъплението, но той бе твърде силен за нея, а и стремежът ѝ да го отблъсне угасна незабавно, когато усети пръстите му да потъват във вътрешността ѝ.

— Моля те, аз... аз искам...

— Какво, Хелър? Какво искаш? Кажи ми?

— Теб! — Накъсаният ѝ дъх се блъскаше в лицето му. — Искам теб!

Той я обърна по гръб и се надигна над нея подобно на страховит буреносен облак. Тя съвсем бе забравила за наранения си гръб, докато кожата ѝ не докосна хладните чаршафи. Трябваше някак да издържи и през цялото време да бъде с лице към него. Хелър сведе поглед към пространството между техните две голи тела, после затвори очи.

Сцената бе наредена, завесата — вдигната и представлението започваше. Едва ли можеше да го спре, дори да опиташе, дори да желаше. Той се наведе да я целуне, после вмъкна първо едното си коляно, след него и другото между краката ѝ. Тя усети как той се отдръпваше целия, докато заемаше подходящото положение. И после проникна дълбоко в нея.

Тялото ѝ се изви като дъга, а сподавеният ѝ вик заглъхна в устата му.

Тя *беше* излъгала! *Беше* девствена! *Не се* бе отдала на Моугър! Значи той упражняваше власт над нея по някакъв друг начин.

Хоакин се отдръпна рязко и впери поглед в нейните широко разтворени, блестящи от болка очи. По дяволите! Трябваше да усети, че тя играе игра. Беше видял израза ѝ на отчаяние, но когато се хвърли на шията му, егоистично прогони всичко от съзнанието си — всичко, освен това, че я желае. А сега тя вече бе станала негова и нямаше връщане назад, нямаше начин да оправи злото.

Хелър лежеше със затворени очи, извърнала лице настрани върху възглавницата. Той си помисли, че е редно да каже или да направи нещо, но тъкмо тогава тя помръдна под него, притисна тялото си поплътно към неговото и той забрави посоката на мислите си... остана само копнежът за пълно задоволяване.

Като се успокояваше, че болката ѝ скоро ще стихне и ще премине в удоволствие, той проникна отново в нейната стегната вътрешност и простена от насладата, която му носеше сливането с нея. Остана така, прикован в тялото ѝ колкото можеше по-дълго, но после неговото собствено тяло го накара да започне да се движи — отначало бавно, контролирано, за да ѝ покаже, че не бива повече да се бои от болката.

Лека-полека раната в нея сякаш изчезна, но преди Хелър да успее да поеме свободно дъх, той се задвижи в дълбините ѝ, изпълвайки я цялата с внушителните си размери. Тя започна да изпитва особено чувство, някаква топлина и тлеещо непреодолимо желание, което копнееше да бъде удовлетворено. Хелър повдигна

бедрата, за да посрещне гласъците му и го чу как я насърчава, говорейки ѝ с някаква странна смесица от испански и английски, а гласът му звучеше дълбок, с плътен тембър. Вибрациите, предизвикани от него, раздираха въздуха около нея като гръм, предвестник на буря.

Хелър нададе вик, когато искрата във вътрешностите ѝ се възпламени и избухна. Тя го сграбчи през шията, притегли го към себе си, колкото сила имаше, и впи пръстите си дълбоко в мускулестите му рамене.

— Отпусни се, *cara* — дочу го тя да ѝ шепне, като успокояваше ласкаво с устни пламналото ѝ чело. Той продължаваше да се движи бавно в нея, давайки ѝ възможност да вкуси изцяло насладата на момента. А тя имаше чувството, че никога преди не е изпитвала нещо толкова хубаво, толкова съвършено, толкова истинско.

После движенията му започнаха да стават по-бързи и по-бързи, тя усети как той се втвърдява още повече и навлиза все по-дълбоко в нея, докато накрая извика: „Хелър? *Dios!* Хелър!“ и с последен мощен тласък я изпълни с гореща течност. Топлият нощен ветреца, напоен с благоухание на влажна земя, разхлади пламналите им тела, докато лежаха, вкопчени, притиснати един в друг, изтощени и останали без дъх. Мигове по-късно той напусна тялото ѝ и легна на една страна до нея.

— Добре ли си? — прошепна и отмахна косите от лицето ѝ. После я целуна по челото.

— Да, чудесно! Целуни ме пак — отвърна тя и очерта с показалец мъжествените му черти, копнееше завинаги да го запомни такъв, какъвто беше в този момент.

След малко той се обърна и стана от леглото. Хелър се опита да се възпротиви, но той сякаш не забеляза това и се запъти към отворения прозорец. Застана там, облян от лунните лъчи — високото му, великолепно мускулесто тяло бе неподвижно като статуя. Лунната светлина докосваше лицето му, подчертавайки силата и характера в аристократичните му черти — на гордите му испански предци. Тя озаряваше и силните му рамене, широките гърди, корема, неговата мъжественост.

Хелър беше чувала уличниците от Кау Бей да си споделят истории за това как са загубили девствеността си — разбира се, само онези от тях, които помнеха толкова назад в миналото. Някои казваха,

че са изпитали болка и са кървели нееднократно след първия път. Беше ги чувала също така да хихикат и за това, доколко е надарен един или друг мъж и така бе разбрала, че не всички мъже са еднакви в крайна сметка. След време, предполагаше тя, тялото ѝ сигурно ще се пригоди към тялото на дон Рикардо и ще престане да чувства болка.

Но време нямаше.

Утре тя трябваше да замине и никога вече нямаше да го види.

Вятърът раздвижи завесите и Хелър осъзна очарована, че той го пое навътре в тялото си и го задържа там, подобно на животворен полъх. Сякаш не забелязваше, че тя го наблюдава, докато изпълняваше това нещо, което наподобяваше древен езически ритуал.

После вятърът зашепна името ѝ и Хелър се понесе към съня, защитена тази нощ в неговата прегръдка.

Хоакин тръгна да излиза в полуосветения коридор, но се поспря на вратата, с ръка върху дръжката. Обърна се и погледна Хелър. Тя спеше дълбоко сред намачканите чаршафи. Не помнеше някога да е бил по-объркан.

Преди тази нощ единствената цел в живота му бе да отмъсти за смъртта на Росита и да унищожи Лутър Моугър веднъж завинаги. Сега разбра, че съдбата му е необяснимо преплетена с красивата неомъжена бостънка, която бе пионка в ръцете на Моугър, както и в неговите собствени. Гледайки я как спи, Хоакин се закле да открие с какво онзи я държи във властта си. А Междувременно щеше да се превърне в неин постоянен придружител. Постоянен невидим страж! Само така можеше да я защити от Моугър.

Той затвори вратата и прокара пръсти през косата си, да я пооправи малко. Обърна се да си върви, но в този момент вратата на съседната стая се отвори внезапно. Като се насили да си придаде израз на любезно спокойствие, Хоакин се усмихна на Абигейл Пейтън, която подаде глава в коридора и зашепна, подобно на суфльор зад сцена:

— Дон Рикардо, как е тя? Какво се случи? Да отидем ли при нея?

Изпълненото с надежда и доверие лице на възрастната жена го накара да се смути като ученик — едно ново и непонятно чувство за него. Той се прокашля, преди да я успокои.

— Мисля, че е по-добре, сеньора, но каза, че иска веднага да си легне и не желае да бъде обезпокоявана.

Абигейл огледа коридора в двете посоки над очилата си. Облечена от глава до пети в здраво пристегнат халат и стиснала с ръка шията си, сякаш да се защити от нещо, тя пристъпи прага и се приближи до него.

— Ами тази нелепа приумица да се омъжи за Гордън Пиърс? Още ли държи на нея?

Той бавно кимна с глава.

— *Si*. Не можах да я разубедя. — Замълча за миг, припомняйки си как „обменяха мисли“ с Хелър и споменът разпали страстта му и... яда му. — Много е упорита вашата племенница, непреклонна, въпреки цялото ми красноречие.

Абигейл придоби тъжно изражение. Въздъхна.

— За пръв път се чувствам безпомощна и не знам какво да правя.

Макар да нямаше желание да дава съвети, Хоакин все пак снижи глас до шепот и предложи:

— Вървете с нея, сеньора. Направете така, че Пиърс да не може да ви отпрати. Не я изпускайте от поглед. Нямам му доверие, но ако сте наблизко, няма да посмее да пристъпи някои граници.

Тя кимна, а лицето ѝ се оживи от поставената цел. Хоакин пък силно се надяваше да не е влошил нещата и да не е усложнил и без друго обърканата ситуация.

— Сега моля да ме извините, сеньора. Късно е.

— Да, наистина — съгласи се охотно Абигейл. — И аз трябва да бързам да си прибера багажа, ако искам утре да тръгна с Хелър. — Тя внезапно се пресегна и задържа Хоакин за ръката, преди той де се е отдалечил. Искреността ѝ бе повече от очевидна, когато му заговори кротко: — Благодаря, дон Рикардо! Още щом ви видях, разбрах, че сте почтен човек. Така ми се искаше Хелър и вие... — Тя поклати глава и се засмя тихичко. — Е, както и да е. Сигурно не е било писано. Благодаря ви отново за всичко!

След тези думи Абигейл се обърна и изчезна зад затворената си врата. Хоакин остана за миг безмълвен, после се отправи към стълбите. Благодарностите ѝ, отправени на сбогуване, се въртяха в главата му и постепенно оформиха възел от угризения, който заседна дълбоко в стомаха му.

На следващата сутрин Хелър мрачно сновеше между гардероба и пътническият сандък, като всеки път носеше само по една дреха, сякаш се опитваше да отдалечи неизбежното. Абигейл състрадателно я бе оставила да се изкъпе и приготви за пътуването насаме. Сега тя с треперещи пръсти сгъваше нещата си, сякаш принадлежаха някому другиму. Те действително принадлежаха на друг човек — на онази Хелър Пейтън, непорочната девойка от Бостън, секретарка по културните въпроси на Бостънския търговски съюз.

Последно остана да сгъне роклята, която снощи дон Рикардо бе свалил от нея. Положи я върху леглото, закопча грижливо малките дървени копченца и притисна якичката с длани.

Бе разбрала, че не изпитва срам от онова, което допусна да се случи. Тъкмо напротив — чувстваше си щастлива, че се е случило. То бе най-прекрасното ѝ изживяване досега. И макар той да не беше заявил ясно чувствата си към нея, тя ги усети по начина, по който я бе любил.

Мисълта, че никога повече няма да е с него, прободеше сърцето ѝ като нож. Тази рана нямаше да зарасне. Нямаше да има ден, когато да не мисли за него и да не се пита какво ли прави и с кого е.

Поне ѝ оставаше преживяната нощ. Можеше да съхрани спомена. Тя сложи роклята в сандъка и мушна двайсетдоларовата монета дълбоко в корсажа си, където нямаше да се изгуби.

Имаше и друга причина да се радва, каза си тя, загледана в отворения сандък. Любенето с дон Рикардо бе очистило до известна степен низостта от изнасилването на Гордън Пиърс. И макар да нямаше действителен спомен от този акт поради етера, тялото ѝ въпреки всичко се чувстваше осквернено. Но независимо от факта, че Гордън бе отнел девствеността ѝ, тя си обеща винаги да мисли за нощта, прекарана с дон Рикардо, като за своя първи път — за своята първа любов!

Тя чу Абигейл да отваря вратата и рязко се обърна.

— Свърши ли с багажа, скъпа?

— Почти. — Хелър ѝ предложи една фалшива ведра усмивка. Абигейл щеше да ѝ липсва, ужасно да ѝ липсва. Абигейл я беше спасила от живот в бедност и болести, беше я приютила в дома си,

беше я обличала, хранила, образовала, беше я обичала. Мисълта, че никога вече няма да я види, ѝ причиняваше непоносима болка. Но някой ден, може би някой ден...

— Надявам се не ми сърдиш, че си позволих да помоля дон Рикардо да поговори с теб.

Хелър стоеше и не смееше да я погледне в очите — леля ѝ ще забележи колко много я вълнува споменаването на това име.

— Не. Не ти се сърдя.

— Видях го като си тръгваше...

Хелър моментално се обърна към нея. Не бе възможно той да ѝ е казал.

— И какво каза той?

— Само това, че при цялата си убедителност не е успял да те накара да вземеш друго решения.

Значи така се е измъкнал.

— Не, не успя!

Абигейл въздъхна разочаровано.

— Сигурна съм, че е опитвал всичко по силите си...

Хелър се извърта отново и започна небрежно да хвърля тоалетните си принадлежности в сандъка.

— О, да, убедена съм, че опита всичко, но сърцето ме кара да се омъжа за Гордън Пиърс, лельо.

— Дон Рикардо те обича, Хелър.

Хелър се отпусна на леглото.

— Не, лельо, грешиш. Не ме обича. — Тя самата се надяваше да не греши, защото за всички щеше да е най-добре, ако той я мрази. Не желаяше да му причинява болка.

— Напротив, обича те, скъпо мое момиче, да не говорим, че и ти го обичаш!

Соленият бриз нахлу в стаята и припомни на Хелър за дон Рикардо, застанал пред отворения прозорец. Гърлото ѝ се сви.

— А ти какво му каза снощи, Хелър?

— Лельо, моля те. Не желая да обсъждам това. Нищо няма да спечелим, ако...

— Добро утро, дами. — Гордън Пиърс весело отвори вратата и влезе в стаята на Хелър, сякаш имаше пълното право да го стори. След като я целуна леко по бузата, той запита: — Прибра ли багажа, готова

ли си за път? — Той се обърна пак към вратата и помахна на пиколата да влязат.

Хелър го изгледа косо и погледът ѝ бе пълен с неприкрито презрение.

Той нареди на момчетата с властен тон:

— Свалете сандъка, кутията за шапки и тази чанта долу във фойето. Ние слизаме след малко.

— Можете да отнесете и моя сандък, и кутията ми за шапки — обърна се и Абигейл към едно от момчетата.

— Къде отиваш, лельо?

— Ами заминавам с теб, скъпа — обяви тя, с лукава усмивка, която тя отправи към Гордън. — Мислих цяла нощ и прецених, че това е най-правилното решение. — Тя размаха предупредително пръст към Гордън и продължи: — Преди всичко, вие, мистър Пиърс, не бихте желали хората да мислят непристойни неща за връзката ви с Хелър. И за да се предпазим от злите езици, намирам, че е най-уместно за всички ни аз да дойда с вас като придружителка на Хелър, докато се ожените официално.

— Но ти не можеш, лельо...

— О, да мога, скъпа! — Тя потупа Хелър по студената ръка. — За всичко съм помислила. Когато слязох на закуска, говорих с Алекс и му обясних цялата ситуация... че тръгваме веднага за ранчото на мистър Пиърс. Алекс ме накара да обещаая, че ще му телеграфирам след ден-два, за да е спокоен, че сме пристигнали невредими. Казах му също и че ще го уведомя с телеграма кога се прибирам у дома.

Хелър не знаеше дали да се чувства притеснена от съобщението на Абигейл, или облекчена. Но независимо как се чувстваше, с нищо не можеше да попречи на Абигейл да направи каквото си е намислила, нито пък Гордън, осъзна тя, когато той не спря момчетата да приберат багажа на леля ѝ.

— Между другото, Хелър, скъпа, казах на Алекс, че ще му дадеш дневника си, преди да тръгнеш.

— О-о! Да, разбира се.

— Да вървим тогава. Убедена съм, че той вече е разказал на останалите, че мистър Пиърс е спечелил сърцето ти и ние заминаваме незабавно. Вероятно всички ще ни очакват във фойето, да се сбогуват и да ни изпратят.

Хоакин и Лино стояха изправени до конете си на Маркет Стрийт половин пресечка по-надолу от входа на хотела. Чакаха там от изгрев-слънце, а сега вече беше осем часа и три минути според часовника на Лино, който той навиваше всеки ден точно по едно и също време.

— Чудесен ден за дълга езда. Както изглежда, ще е топло и слънчево — отбеляза Лино и крадешком хвърли поглед на каменното изражение на Хоакин. *El Jefe* се бе върнал мрачен и навъсен в Уот Чиър Хауз и бе заявил, че тръгва призори да преследват Моугър до ранчото му.

До тази сутрин Хоакин не бе споделил почти нищо за отношенията си с Хелър. Но действията му през последните дни говореха красноречиво сами за себе си. Той беше влюбен в светлокосата малка бостънка. И Лино искрено се надяваше заради самия Хоакин, че Хелър изпитва същото към него. Бог беше свидетел, че той бе оплаквал смъртта на Росита достатъчно дълго време.

Хелър Пейтън беше красива, интелигентна жена и щеше да е истински подарък за *El Jefe* — ако, разбира се, двамата успеяха да преодолеят препятствията, които постоянно предизвикваха несъгласия помежду им.

Лино отново се бе почувствал като духовен изповедник, когато, приготвяйки се да напуснат хотела, Хоакин внезапно му разказа поредицата от събития, довери до правенето на любов с Хелър.

— Не е било изнасилване, Хоакин — обясни му Лино. — Ти не си я любил против волята ѝ.

— В известен смисъл го направих. Трябваше да се досетя защо се държи така, да прозра машинациите ѝ. Тя правеше всичко възможно да ме накара да повярвам, че иска да се омъжи за Моугър. Не зная с какво точно я е заплашил, но сигурно е било нещо много страшно, за да се почувства тя принудена да му играе по свирката. Съжалявам, че не ми повярва достатъчно, за да го сподели с мен, но предполагам, че не съм направил всичко, за да спечеля доверието ѝ. — Той крачеше из

стаята, изрита стола с ботуш и удари с юмрук по масата. Спря се и прокара пръсти през косата си. — После тя започна да се държи като уличница. В началото се хванах, а след това разбрах... Мога само да предполагам, че се е надявала с тези си действия да ме отврати достатъчно, за да си тръгна. — Той поклати глава. — Нищо не знам, по дяволите!

— Кой знае какво се върти в главата на една жена, Хоакин? — Лино устоя на желанието си да каже на приятеля си, че именно любовта му към Хелър е причина за силното му страдание.

Хоакин наклони глава и погледна косо към Лино.

— Би трябвало да ме укоряваш, а не да ме утешаваш.

Лино рязко се извърна.

— Дявол да го вземе, Хоакин! Престанах да предписвам наказания за опрощение на греховете, още когато напуснах манастира, забрави ли?

— И от всички други свети неща ли се отказа?

— Не, не от всички! — отвърна Лино с възмущение. — Запазих си няколко архаични убеждения. — Той обърна поглед към прозореца. — Щях да забравя да ти кажа при всички тия вълнения, че агентите на Уелс Фаргоу са посетили къщата на Моугър, но според слугата му той си бил у дома.

Хоакин се усмихна и кимна:

— Това обяснява защо Моугър така бързо иска да изчезне.

След обилна закуска те освободиха стаите си в хотела, платиха на човека, който се грижеше за конете им, после ги оседлаха и пристигнаха при Гранд Хотела да чакат.

Сега Лино отново погледна часовника си. Беше почти осем и четвърт. Той понечи да каже нещо на Хоакин, но в този момент един фургон, теглен от чифт дорести коне, зави зад ъгъла и спря пред хотела. Моугър дръпна юздите, скочи долу и изчезна бързо във фойето.

— Не изглежда да е взел много неща със себе си — отбеляза Хоакин, виждайки само един малък кош и две средно големи пътни чанти на дъното на фургона.

— Но и няма как да се върне да прибере останалото — добави Лино. — Уелс Фаргоу ще конфискуват имуществото, за да задоволят иска си. — Той пое дълбоко дъх. — Което означава, *mi jefe*, че сме

унищожили всичко, което е създал тук. Бизнесът му. Домът му. Неговите мечти и амбиции!

Хоакин се подсмихна със задоволство.

— Е, не съвсем всичко, Лино. Остана му още общественото доверие в него. Но мисля, че писмото ми ще се погрижи и за това. — Той разкопча чантичката на седлото си и извади писмото, което бе написал до редактора на в. „Дейли Алта Калифорния“. — Не вярвам да съм пропуснал нещо: Уелс Фаргоу, Сан Куентин, Куентин Чарли, „Собственост на Дрейк“ и един бивш затворнически надзирател на име Хендерсън. Бих искал да видя как това ще се появи на страницата за светска хроника!

Лино се разсмя и настроението му се разведри:

— Съмнявам се Търговската камара да поднови членството на мистър Пиърс.

Само след няколко секунди цял орляк от пикола в червени сака натовариха сандъците на двете жени, пътните им чанти и кутиите с шапки отзад във фургона. После, след хоровото сбогуване с цялата бостънска група, тримата напуснаха хотела. Моугър помогна на дамите да се качат и сам зае мястото си.

Когато фургонът бе изминал вече половината от Маркет Стрийт, Хоакин пристигна, яздейки, пред входа на хотела и привлече вниманието на едно от пиколата с десетдоларова златна монета.

— Искам да занесеш това във вестника направо на главния редактор. Кажи му, че Хоакин Муриета му го изпраца.

Хоакин и Лино последваха фургона извън града на безопасно разстояние. Мрачен и навъсен, Хоакин не откъсваше очи от следите, оставени от него. Като никога Лино мълчеше и Хоакин бе благодарен за този отдих.

Той се радваше, че Абигейл бе послушала съвета му да тръгне с Хелър. Чудеше се само какви женски хитрости е използвала. Присъствието на Абигейл едва ли щеше да осигури на Хелър безопасност, но ще се окаже допълнително препятствие, ако Моугър реши да се държи твърде свойски с Хелър. Единственото неудобство беше, че сега той и Лино трябваше да се безпокоят и да се грижат за безопасността на две жени.

Той можеше да предотврати това, напомни си Хоакин. Можеше много лесно да се справи с Моугър миналата нощ или рано тази сутрин. Но не беше приключил докрай с него. Още не! Не и докато не разбере къде беше ранчото и не унищожеше и тази негова собственост.

Той вдигна глава, впери поглед в далечината и се наруга за твърдоглавата си решимост да не пристъпи клетвата, независимо кой стои на пътя му и какво можеше да му коства. Да унищожи Лутър Моугър малко по малко, за него бе станало фикс идея. Той беше успял да убеди самия себе си, че никое отделно наказание — физическо или душевно — няма да е достатъчно жестоко отмъщение за убийството на Росита.

Ако не бе това прекалено обсебване, той щеше да е убил Моугър в мига, когато го видя да влиза в Китайския квартал. Но седемнадесетте години следене и чакане бяха ожесточили неговата непреклонност, а както предполагаше, и сърцето му. Само собствената му смърт би му попречила да види целта си осъществена.

И нямаше да потърси оправдание за действията си, помисли Хоакин навъсено, ако не бе допуснал да се увлече по Хелър. Тя обърка душата му от мига, когато му съобщи, че я е пробол с ножа и после припадна в ръцете му. По време на първото им стълкновение в стаята на Елена, той бе преценил, че тя е огън и лед едновременно. Но трябваше да осъзнае още тогава, че двете никога не се смесват. Е, сега вече знаеше.

Чудесно нещо е погледът назад в миналото — винаги дяволски правдив и безпогрешен.

Припомни си изминалата нощ и как бе вадил душата на Хелър, за да получи отговорите, които търсеше. Въпреки настойчивия му разпит тя умело избягваше да му каже кратко и ясно истината, съчиняваше обяснения и оправдания на момента. В крайна сметка той успя естествено да я обърка дотолкова, че тя започна сама да си противоречи и накрая се оказа всъщност, че нищо от казаното няма смисъл.

Каквато и заплаха да бе използвал Моугър, тя я принуждаваше да лъже, но нейната девственост обезсилваше лъжите ѝ. Не се беше отдала на Моугър, нито пък беше уличница. И все пак нещо не беше наред. Хоакин имаше странното чувство, че Хелър сякаш не съзнава

какво ценно нещо му е подарила. Той прехвърли поводите в лявата си ръка и почеса главата си под шапката. Едва ли можеше да е толкова наивна, та да не разбира, че той отне девствеността ѝ. Или можеше? Колкото и да е невероятно, той почти не се съмняваше, че отговорът е „да“, а това пораждаше цял куп въпроси.

Потокият от испански ругатни накара Ел Тигре да наостри уши и да извие тревожно глава. Лино също погледна приятеля си, но бързо насочи очи обратно към дирята на пътя, щом зърна мрачната, навъсена физиономия на Хоакин.

Късно следобед на третия ден, на три мили източно от Ейнджъл Кемп, в подножието на Сиера Невада, Моугър обърна фургона и се насочи на север.

Хоакин и Лино дръпнаха поводите и спряха конете, щом видяха, че дирята от фургона завива рязко наляво, изоставяйки главния път.

— *Dios!* Хоакин! — В гласа на Лино звучеше тревога. — Той се насочва към...

— *Si*, Лино, знам, Ел Дорадо! — Още от следобедна на предния ден Хоакин подозираше накъде се е отправил Моугър, но не бе споделил тези свои съмнения с надеждата да греша.

— Не ми се вярва да е съвпадение.

— Да, не изглежда вероятно. Долината не води за никъде. Моугър сигурно е обявил моя участък за изоставен и го е регистрирал на свое име.

Лино се изправи в цял ръст на седлото и изпъна шия, докато наблюдаваше как фургонът изчезва зад хълма:

— Питам се... Дали някога си се замислял над възможността той да не се е появил случайно в Ел Дорадо тогава, първия път, може би е знаел, че ти си открил богато находище?

— Навремето не ми изглеждаше вероятно, но както ти казах, през долината няма път за никъде. — Хоакин стисна челюсти.

— Чудя се кой ли може да му е казал? Кой друг знаеше за Ел Дорадо, освен мен?

— Само братът на Росита. Той ни посети скоро след като завършихме нашата *casa*.

— И си сигурен, че никога не си споменавал нищо, когато ходеше до Ейнджъл Кемп за провизии?

— Аз може да съм всичко, но не и глупак. Не е била и Росита, тя не стъпваше в града, без да я придружавам. Но мисля, че навярно си прав, някой сигурно трябва да е казал на Моугър.

— Знаеш ли, *mi jefe*, ако той си е регистрирал участъка, тогава и Ел Дорадо вече му принадлежи.

— *Si*, знам, Лино.

— Но това означава...

— Това означава, че ще трябва да го унищожа.

— Нима не искаш да си върнеш онова, което ти принадлежи, което е твое?

— Вече не мисля за него като за своя собственост. Животът ми в Ел Дорадо приключи, когато убиха Росита. Сега моят дом е Ранчо Муриета. — Хоакин заби шпори в хълбоците на Ел Тигре и пое в галоп по дирята на Моугър нагоре по полегатия склон, който водеше към планината, извисяваща се над долината Ел Дорадо.

Лино яздеше край него и спазваше темпото.

Изкачването бе кратко, но стръмно и затруднено от силния вятър. На върха пред тях се показва старото им скривалище — огромна зейнала пещера. Хоакин спря Ел Тигре на няколкостотин фута от входа и измъкна револвера. Земята под него бе покрита с пресни следи, оставени най-много преди час, ако се съдеше по ясните им външни очертания. Имаше два вида отпечатъци — на мъж със силно износени токове на ботушите и неподковани копита на товарно магаре. Някой самотен миньор вероятно. Хоакин вдигна очи и разгледа внимателно околността с проникателна бдителност — навик, придобит още в детството.

— Прикривай ме — каза той на Лино, който вече отдръпваше големия си дорест кон в близкия гъсталак. Хоакин скочи на земята, пусна поводите на Лино, за да ги завърже, после дръпна назад петлето на револвера и се промъкна зад един бор, близо до входа на пещерата.

— Който и да си, излез с вдигнати ръце! — Той насочи колта и се прицели към входа, гледайки през мерника.

Откъм вътрешността на пещерата отекна глас:

— Моля, сеньор, ще изляза. Не застрелвайте Пепе! — Хоакин хвърли поглед към Лино, после обратно към тъмните дълбини на

пещерата. Бръцолевейки нещо като маймуна, Пепе Лопес се появи на дневна светлина.

— Не стреляйте, *por favor*.

Първата мисъл на Хоакин беше, че познава този човек... или се лъжеше?

— Пепе? Пепе Лопес?

Дребничкият мъж бутна сомбрерото към тила си и откри обрулено, загоряло лице:

— *Si*. Аз съм Пепе Лопес, а ти... Ти си Хоакин! *El Jefe!* Върна се! Най-после!

Хоакин освободи петлето и прибра колта в кобура, излезе на открито и тръгва към възрастния човек.

— Пепе, радвам се да те видя! Много време мина, стари приятелю. Мислех, че си се върнал в Мексико. — Усмивайки се, Хоакин направи знак и на Лино да се приближи.

Пепе се усмихна с беззъбата се уста.

— *Si*, ходих там, после пак тук. Отивам дет' имат нужда от мен, Хоакин. Ти го знаеш.

— Здравсти, Пепе. — Лино поздрави стария мексиканец със сърдечна прегръдка.

— А-а, трябваше да се сетя — каза Пепе. Ръждивокафявите му очи щяха да изскочат от вълнение. — Вие двамата сте се намерили и пак сте едно цяло. Това е добре. *Muy bien*.

— И кой има нужда от теб, Пепе? — поинтересува се Хоакин. Той скръсти ръце и застана с леко разкрячени крака.

Старецът отвърна обидено:

— Ами, че ти, *El Jefe!* Пако и аз... ние те чакаме все тук две-три години вече.

Лино избухна в смях.

— Да не би още да пазиш онова старо унило магаре? По-подло и по-отвратително животно не съм...

Старецът бързо допря костелив показалец до устните си.

— Шшт! Ще те чуе. — И като насочи същия пръст към Лино, той го сгълча: — Още не е забравил какво му причини!

— Какво съм му причинил на него? Боже, той ненаситник на бисквити едва не ми отнесе главата с ритник... и то само, защото се опитах да го оседлая и да го накарам да си заслужи храната.

— Пако не е кон и не понася седло. Ти си го знаеш. Предупредих те, ама ти като не слушаш... Е, оставих го сам да ти обясни и той се погрижи. Сега вече няма да забравиш, а? — Пепе се плесна по задните части и избухна в смях.

Откъм гъсталака зад пещерата се понесе дълбок и хриптящ магарешки рев и накара Лино да се дръпне крачка назад.

— Вързал си го, нали, Пепе?

Пепе кимна.

— *Si*. Засега. Може пък да се сприятелиш с него, а? Може да му дадеш тортила и да го помолиш да ти прости? — предложи той с мрачна прямота.

Лино стисна зъби, измърмори една ругатня и се отдалечи с широка крачка към мястото, където бе вързал коня си.

Същевременно изражението на Хоакин се промени от искрено забавление към любопитство.

— И какво те накара да мислиш, че ще се върна, Пепе? Та аз самият не го знаех до вчера.

— Ти питаш Пепе Лопес как знае, което знае? Срамота, Хоакин! — После старият човек засенчи очи със загорялата си набръчкана ръка и впери поглед в небето. — Виждам го в небесата и го чувам от вятъра. Вятърът, *El Jefe*, той казва — ще се върне в Ел Дорадо да отмъсти за своята Росита.

Хоакин си замисли над отговора на Пепе — всъщност това бе неизменният отговор, който той даваше, щом някой го попиташе откъде знае едно или друго нещо. Грингос биха нарекли такъв човек магьосник, индианците — шаман, мексиканците — *curandero*. Хоакин не бе сигурен какъв точно е Пепе. Знаеше само, че Пепе го върна към живота, когато...

*... животът го напускате и нямаше смисъл повече да се бори, за да го задържи. В далечината се чуваха изстрели и той се питаше колко ли от неговите храбри *contraseros* ще загинат този горещ юлски ден при Кантуа — заради него, защото той настояваше да изчакат с отвеждането на конете на юг, докато получат новини от процеса срещу Моугър. Слънцето и вятърът изгаряха лицето му, когато внезапно чу глас над себе си. Той примигна с очи и видя размазаните фигури на стар човек и магаре. Палецотом лятно слънце ги караше да трептят, сякаш бяха мираж.*

— *Ти няма да умреш El Jefe. Ще живееш дълги години. Ще доживееш своя нов живот!*

Старецът коленичи до него, разхлади пламналото му от слънцето чело с вода от манерката, после обхвана главата му с длани и запя монотонна песен...

... която след толкова години все още преследваше Хоакин. Никога нямаше да забрави думите ѝ.

Той отиде до източния край на платото и се загледа в гъсто обраслата с дървета долина. Ел Дорадо! През нея се виеше река Станислаус и после се втурваше надолу по хълма върху покритите с мъх големи обли камъни. Сивкав дим се къдреше към небето от комина, който те двамата с Росита бяха изградили от златистите камъчета, застлали плиткото речно дъно. Къщата, чиято фасада също бе покрита с тях, се криеше зад гъсти борове. Росита бе избрала камъчетата заради цвета и наричаше дома им: „моята къща от злато“. Тя бе нарекла и къщата, и долината Ел Дорадо, което напомняше за нещо много ценно, но мимолетно. Хоакин често си мислеше, тя може би е предусещала колко кратко време ще бъдат заедно.

— Много скръб има в Ел Дорадо, *El Jefe*. — Пепе приклепна и се отпусна на задните си части, също загледан в долината. Сякаш не беше остарял и един ден, откакто Хоакин го видя за пръв път при Кантуа. — Онези грингос, те промиват пясъка в реката и намират злато. Когат' почнат дъждовете, те се местят нагоре, дето реката се разширява и течението се забавя. Там те намират още повече златен прах, даже цели късове намират и довеждат мъже — много мъже — после правят улеи за промиване и ванички със сита — един, два, много. Мъжете не искат да работят за грингос, Хоакин. Но тези грингос, те не слушат. Стрелят и ги карат насила да си оставят домовете, после ги водят там долу и ги окоават с вериги като кучета.

Хоакин не можеше да повярва.

— Използват робски труд?

— *Si*. Роби. — Пепе сведе поглед към ръцете си. — Тъжна работа, *El Jefe*. Някои умират от камшика, други — щот' няма храна и подслон.

— Ами местните власти?

— Ха! За нищо не ги бива! Шерифът — платили са му, да си затваря очите и устата.

— Колко са робите?

— Много... като малко селце. Мексиканци. Чилийци. И китайци също.

— Ами семействата им? Те къде са? Не знаят ли какво става?

— А-а, я, някои знаят, някои — не, но какво могат да направят?

— Той разпери ръце с жест на безпомощност. — Те са само жени и деца. — После сведе глава и каза: — Много работа те чака, Хоакин.

Хоакин погледна към Пепе.

— Ние сме само двама, Пепе. Ще ми трябват доста хора, за да можем да им помогнем.

— Те ще дойдат, тез' хора, дет' ти трябват. Ще дойдат оттук, оттам, отвсякъде. Ще дойдат, защото ти си Хоакин, *El Jefe*.

— А как ще разберат, че трябва да дойдат? Как ще знаят къде да ме намерят?

Пепе се изправи на крака.

— Ще знаят, както аз знаех! — И той се отдалечи без повече обяснения, подвиквайки на Пако, който му отвърна със скръбен рев.

Пещерата се състоеше от дузина или повече зали с различни размери, свързани посредством дълги, виещи се тунели, които водеха дълбоко навътре в планината. Един от тунелите лъкатушеше надолу по хълма до езеро, образувано от подземна река, а друг служеше като резервен изход.

Пещерата изглеждаше непроменена през тези близо седемнадесет години, откакто Хоакин и хората му си бяха тръгнали оттук една сутрин. До самия ѝ вход гореше буен огън, на който Пепе готвеше, близо до него бе проснато леглото му — сламеник върху борови клони. Зад огъня стояха ръчно издяланите маса и стол, където Хоакин се бе хранил и където той и Лино прекарваха дълги часове в изучаване на неточните карти на местността на светлината на фенера.

Той и хората му живяха седмици наред в пещерата, планираха нападенията си на лагерите на грингос, после отново се връщаха тук да се укрят от хайките на местната власт и доброволните отряди за поддържането на реда, които смятаха, че правосъдието ще възтържествува, ако ги обесят като виновни. Как можеха да знаят, че правосъдието наистина възтържествуваше, но не тяхното

калифорнийско правосъдие. Хоакин и групата му не бяха ограбили и един човек, който преди това да не е грабил от други, и не бяха наранили никого, който да не е причинил чуждо страдание.

Хоакин седна на стола и се замисли над думите на Пепе. Ако бе вярно, че помощта непременно ще дойде, то значи те с Лино трябваше да се подготвят.

Но първо имаше нужда да се посети гроба на Росита, скътан дълбоко в подземната галерия, в една от малките зали, на края на шеметно виеща се серия от тунели.

Гробът изглеждаше непокътнат. Хоакин повдигна фенера. Златното разпятие на Росита все така висеше на дървения кръст, който носеше името ѝ. „Росита Феликс де Муриета“, прошепна Хоакин, призовавайки образа на жената дете, за която се бе оженил и бе довел на север, в калифорнийските златни находища.

С шапка в ръка той коленичи край могилката от пръст. „Има много неща, които трябва знаеш, *mi vida*“, започна той, затваряйки очи, за да може образът ѝ по-лесно да му се яви. Видя я като съвсем младо момиче да го гледа влюбено, когато майка ѝ и баща ѝ дойдоха на гости при неговите родители в ранчото. Видя я в сватбения им ден, тъмните ѝ блестящи коси, покрити с бяло дантелено *rebozo*. Видя я в тяхната *casa* да лежи на леглото, окървавена и смазана, да се бори до последния си дъх, с който да му каже, че винаги ще го обича.

Сега той ѝ разказа за битката при Кантуа и за странните неща — необясними дори за него — които му се бяха случили след това. Каза ѝ за работата си, процъфтяваща, сякаш напук на него самия, и как бе възстановил Ранчо Муриета. Говори ѝ за самотата си и призна за връзката с Хелър, знаеше, че Росита ще го разбере.

Два часа по-късно той се изправи и се прекръсти, загледан мрачно в гроба. Глупаво беше да смята, че ще намери покой тук, при Росита. Още щом извика в съзнанието си образа на нейното сладко, младо лице знаеше, че тя не би желала той да прекара остатък от живота си в скръб по загубата ѝ, нито пък щеше да се разсърди, ако той не спази клетвата си да отмъсти за нея.

Чувстваше се много потиснат и в мрачно настроение, когато се върна в помещението, където спеше, и започна да вади нещата се от кожените дисаги. Въпреки прозренията, споходили го край гроба, плановете му не се бяха променили.

Лино влезе при него с цял наръч животински кожи.

— Пепе има истински склад с провизии, включително говежда пастърма и зоб за конете. И тези кожи — каза Лино през смях. — Тук има всичко: от мечки, елени и сърни до зайци. Ще спим върху онова, което Пепе е вечерял през последните три години. — Той тръсна кожата на куп и се отдръпна назад, сякаш да прецени колко са удобни. И тъй като Хоакин продължаваше да мълчи, подхвърли. — Всичко наред ли е с гроба на Росита?

— Стои си недокоснат, както го оставих. — Той направи пауза. — Мислех дали да не оседлаем конете и да отидем...

Пепе се появи в спалнята на Хоакин.

— Задава се голяма буря — обяви той. — Тръгвайте веднага към долината, правете каквот' ще правите и се връщайте бързо, преди да ви е застигнала. — Той се обърна и изчезна в един от разклоняващите се тунели.

Объркани, Хоакин и Лино размениха погледи.

— Пепе ми чете мислите, Лино, макар да не знам защо това все още ме изненадва. Свръхестествено е. — Целия го побиха студени тръпки. — Тъкмо щях да предложа да отидем до Ел Дорадо и да видим дали се е променил през тези години.

Същите хладни тръпки, които пронизаха Хоакин, обхванаха и тялото на Лино.

— *Si, mi jefe!*

Долината бе гъсто обрасла с гора, главно бор и хвойна, а високата трева се люлееше от вятъра. Хоакин и Лино привързаха конете за едно дърво и започнаха предпазливо да се промъкват към къщата, като на всеки няколко ярда спираха да се огледат и послушат. Забелязаха двама пазачи пред къщата и други двама — отзад, те ходеха и си приказваха, а вниманието им очевидно бе погълнато повече от разговора, отколкото от задълженията им.

От почти всички прозорци струеше светлина и осветяваше покрита дървена веранда, която опасваше къщата. Малката *casa*, която Хоакин бе построил някога, сега бе многократно разширена и наподобяваше испанска хасиенда с повече от дузина стаи и всички те извеждаха до централен вътрешен двор. Повечето прозорци, чиито стъкла бяха разделени на множество малки квадрати, нямаха завеси и това даде възможност на Хоакин и Лино да видят по-голямата част от

впечатляващия, макар и спартански интериор на стаите. Безмълвни като сенки, те обиколиха къщата, неуловими, от дърво на дърво, взираха се през неприкритите прозорци, за да определят предназначението на стаите, да преброят прислужниците и да запомнят техните задължения.

Хоакин даде знак на Лино да спре, когато зърна Хелър да седи в един люлеещ се стол и да се взира през прозореца на спалнята в нощта. Макар пламъкът на газената лампа зад гърба ѝ да бе много намален, светлината бе достатъчна да се види нейното отчаяно изражение.

Лино се промъкна към него.

— Изглежда ли ти наред? — прошепна той.

— Тя изглежда... И аз не знам, Лино. — Столът се люлееше напред-назад. Хелър приличаше на парцалена кукла, изразът ѝ не се променяше, ръцете ѝ висяха отпуснати върху страничните облегалки.

— Би трябвало да ѝ съобщиш, че си тук и я охраняваш. Тогава сигурно ще ѝ е малко по-леко.

За миг Хоакин замълча, сякаш обмисляше предложението.

— Много бих искал, но не бива. Тя ще очаква да я защитя, да ги спася и двете с Абигейл. А аз не мога да го направя. Още не! Все още не знам с какви намерения е дошъл Моугър тук и докъде се простират те. Когато го разбере, ще мога да ѝ помогна, но не преди това!

— Ами ако внезапно един наш общ приятел ѝ направи среднощно посещение?

Хоакин знаеше много добре какво му предлага Лино. Тъмните му очи блеснаха на светлината на къщата, а устата му се изви в многозначителна усмивка.

— *Si*, това е възможно!

— Браво, Хоакин!

Блъскане по врата ги върна обратно към Хелър, която бе скочила от стола си. На прага стоеше Моугър. От начина, по който се поклащаше, беше ясно, че е прекалил с алкохола или с опиума. Той сякаш се опитваше да придума за нещо Хелър, но тя не спираше да клати отрицателно глава и накрая му обърна гръб.

Тогава Моугър префуча през стаята като бесен и я сграбчи за ръката, а Хоакин измъкна колта и запъна петлето.

— Не, *mi jefe*, почакай! Дай ѝ възможност сама да се защити. — Той обви пръст около дулото на револвера и го наклони надолу.

Хелър успя да се измъкне от хватката на Моугър и го удари с коляно в слабините.

Изпълненият му с болка вик прокълтя над долината и привлече охраната му от всички посоки.

Хоакин направи знак на Лино и двамата бързо се скриха под гъстите иглички на голям, провиснал клон. Моугър ругаше и крещеше, но спазваше дистанцията. Изглежда бе осъзнал, че не е в състояние да се пребори с една разярена жена. Като се държеше за нараненото място, той излезе заднешком от стаята и тресна вратата. Само миг по-късно се появи Абигейл и взе Хелър в стаята си. Пазачите се отправиха обратно към спалните си помещения.

Хоакин изчака още малко, за да се убеди, че двете жени са добре, после даде знак на Лино да го последва. Те напуснаха скривалището си и се придвижиха от прозореца на Хелър към следващия, който обаче се оказа закрит със завеси. Като преминаха така около цялата къща, те огледаха и по-новите постройки, стаите на охраната и покритите складови помещения.

Пушечен изстрел изкара мигновено всички от охраната навън и те хукнаха към къщата.

Лутър Моугър ходеше по верандата и размахваше все още димящата си пушка.

— Зики! — изкрещя той. — Къде си, по дяволите? — Той стреля отново във въздуха, после тръгна по изровената прашна пътека към реката.

Пазачите, щом разбраха какво става и че шефът им не е в опасност, побързаха да приберат оръжията си и с ругатни и ропот се върнаха обратно в къщата си или заеха отново наблюдателните си постове.

Възползвайки се от прикритието на дърветата, Хоакин и Лино последваха Моугър.

— Зики! Искам да говоря с теб, Зики! — изрева той отново и изпрати още четири изстрела във въздуха.

Лино следваше по петите Хоакин, който пък се движеше на зигзаг между дърветата към бързото течение на реката. Буреносни

облаци закриваха луната и звездите и те двамата се възползваха от тъмнината.

— Защо, дявол да го вземе, си се разкряскал? — Зики се появи на едно открито пространство. — Сигурно чак в Ейнджъл Кемп чуват как се дереш, за бога! — Беше висок като стълб на фенер. Вървеше с широка, отпусната крачка, подобно на жираф.

— Искаш да знаеш защо викам? Е, ще ти кажа! Държа да знам какво, по дяволите става! Преди две седмици ми телеграфира, че си открил главното находище — и къде е? Виждам само половин дузина сита за промиване и повече пазачи, отколкото мога да преброя. Този златен прах, дето си го добил, едва стига да вържем двата края, освен ако, разбира се, не си пообрал каймака!

Зики явно беше обиден.

— Да обера каймака? Ах ти, алчно копеле! Ако не беше вечно пиян или замаян от опиума, щеше да знаеш какво става тук. Ние сме партньори, забрави ли? Заложил съм твърде много, за да си позволя да провалям цялата работа — кресна му той на свой ред. — Иди разгледай счетоводните книги. Всичко съм записал. А колкото до допълнителните пазачи — трябваша ми да охранявам новата операция, дето ще ни направи двамата с теб толкова богати, че находището на Сатър ще ни се види нищожно. — Зики изплю струйка сок от сдъвкан тютюн покрай Моугър в дърветата.

— Покажи ми тая нова операция — каза Моугър, като се взираше встрани от Зики, към боровете.

Лино и Хоакин се снишиха и последваха Зики и Моугър нагоре по реката, където подминаха също двойка пазачи.

Зики посочи с пръст.

— Ето там, зад онези мъже, реката се раздвоява. Поставил съм две смени от по десет мъже, които работят по осемнадесет часа дневно да пълнят брашнени чували с речен пясък и камъни, за да изградят бент и да отклонят водата в източния ръкав. Тогава ще можем да прокопаем дънния пласт на западния ръкав и да достигнем находището.

— И колко време ще отнеме това? Още месец? Година? — Моугър се облегна нехайно на едно дърво.

— Не съм врачка, а със сигурност не съм и господ! Ще отнеме толкова, колкото трябва. Едва преди две седмици открих жилата —

когато ти телеграфирах.

— И колко хора си взел да работят там?

— Нали ти казах. Двадесет. Веднага щом разбрах за находището, изпратих момчетата да намерят още работна ръка. Но това не е като да отидеш в града и да наемеш бригада. Наложил се те да яздят чак до Марипоса, за да съберат тия мексиканци. Някои от тях са работили на старото ранчо. Обяздвали са коне и създават само неприятности, откакто са тук, особено един на име Алварато. — Зики поклати глава. — Той кара цялата тази пасмина да се бунтува.

— Не ме интересуват проблемите ти с работниците. Искам само да знам кога ще видя най-после обещаното злато.

— Веднага щом стигнем до него. Друго не мога да ти кажа.

Моугър разпери ръце вбесен.

— Добре! Просто съм нетърпелив, това е. Току-що загубих всичко, което имах в Сан Франциско, и единствено мисълта, че си на път да разкриеш златна жила, ме кара да продължа напред.

Зики пак се изплю.

— Ей, ами жените, дето си довел? Тука всички се питат... Тая, младата, си я бива. Само за себе си ли я пазиш, или ще се възползваме и ние?

— Смятам да се ожения за нея, така че и през ум да не ви минава да я доближите. После, като ми омръзне, може и да ви я отстъпя. — Той тупна Зики по гърба. — А сега слушай! Тя и старата дама нямат представа какво се върши тук и аз възнамерявам да запазя това положение, колкото е възможно по-дълго. Или поне докато изпратят старата да си стяга багажа. А дотогава всички трябва да изглеждаме и да се държим като джентълмени!

Зики се изкикоти.

— Джентълмени значи? Е, това вече ще е интересно!

Моугър свъси вежди, после важно тръгна към къщата.

Щом той и Зики се изгубиха от поглед, Хоакин и Лино се насочиха назад към реката, като внимателно подминаха пазачите. Луната надзърна за малко през облаците и им осигури добра видимост към улеите до брега. Сега бе тихо, но през деня по двама мъже работеха на всеки улей, изгребваха речния пясък и го насипваха с фунията върху насипа. Пясъкът се отмиваше в дървеното корито на

ситото, а златото се задържаше в жлебчетата или по дървените летвички, заковани напърно на коритото.

Сега мъжете, които вършеха тази работа, се бяха събрали около огъня на едно празно място, малко по-навътре от брега. Те представляваха жалка гледка — дрехите им висяха на парцали, повечето изглеждаха недохранени. В светлината на огъня Хоакин успя да види мръсните им небръснати лица — лица на момчета, на помлади и по-стари мъже. Мексиканци. Китайци. Чилийци. Успя да види и оковите на краката им, дебелите черни вериги, които ги свързваха един с друг.

— Видях достатъчно — каза Хоакин на Лино. — Време е да се връщаме. Очаква ни много работа.

Хоакин и Лино се прибраха в пещерата преди полунощ и завариха Пепе с двама непознати, клекнали край огъня от вътрешната страна на входа ѝ.

— А-а, *mi jefe!* — обади се Пепе — Не ти ли казах? Не казах ли, че мъжете ще дойдат?

— *Si*, каза ми, Пепе — съгласи се той, за да успокои стария човек. Но вътрешно още не беше готов да се довери на предсказанията му.

Хоакин си сипа чаша кафе и седна срещу двамата мъже, разглеждайки ги отблизо. Приличаха на чифликчий като него самия.

— От къде сте?

— От Марипоса — отговори по-младият от двамата. — Ти ли си Хоакин Муриета?

— *Si*, аз съм Хоакин.

— Казват, че си умрял преди много години близо до езерото Тюлеър, където калифорнийските рейнджъри ти устроили засада.

— И аз чувах слухове за смъртта си, но, както виждаш, съм си жив и здрав.

Лино седна до Хоакин.

— Дванадесет души се измъкнахме от засадата. Аз съм Лино Торал, лейтенантът на Хоакин.

— Моето име е Сантос, а този мълчалив приятел тук е Очо. Той е ням, но да стреля много го бива. Дойдохме за помощ. Грингосите

отвлякоха брат ми, Хуан Алварадо.

Интересът на Хоакин към двамата се засили.

— Значи сте от Лас Марипосас?

Сантос кимна.

— Хуан Батиста Алварадо е наш дядо.

— Познавам дядо ви. — Хоакин протегна чашата си към Пепе да я напълни отново с кафе. — А какви са тези грингос? И защо са отвлекли брат ти?

— Не им знам имената. Но отвлякоха много мъже от домовете им. Не разбираме защо. Затова и дойдохме тук.

— И как разбрахте, че трябва да дойдете тук? — попита Хоакин и срещна погледа на Пепе от другата страна на огъня.

— Как съм разбрал? — Сантос изглеждаше изненадан от въпроса. — Ами отидох на църква, запалих свещ и се помолих за помощ да намеря брат си. После излязох от църквата, взех Очо, качихме се на конете, тръгнахме на север и все питахме приятелите по пътя. Те ни казаха, че ще *El Bandido Notorio* ни помогне и ни упътиха как да стигнем дотук. Не е трудно за разбиране, нали?

— О, това направо обяснява всичко! — каза Лино развеселен, без да обръща внимание на косия поглед на Хоакин.

— Знаеш ли къде да намеря брат си? Ще ни помогнеш ли да го върнем?

— Наистина знам къде да го намерим. А ще си помогнем взаимно, *mi amigo*. — Хоакин скочи на крака и се втренчи в огъня, чувствайки вече тежестта на новата отговорност върху плещите си. Всичко беше точно както преди. Мъже — все непознати — го намираха и молеха да ги поведе в битка срещу несправедливостта. — Казваш, че Очо много го бива да стреля — ами ти?

— Аз съм още по-добър, *El Jefe*. Искаш ли да ти покажа?

Лино вдигна ръка.

— Не. Никаква стрелба. Това е първото правило в лагера. А второто е никакви стълкновения между мъжете.

— Няма да споря с теб, сеньор лейтенант — каза Сантос.

— Вероятно ще дойдат и други и аз разчитам ти да им обясниш всичко. *Comprende?* — Лино също се изправи. — Много работа ни чака, *mi jefe*. Тази нощ трябва да направим карта на Ел Дорадо, за да е готова, когато се присъединят и останалите.

Пепе даде на Лино още два газени фенера и голяма щавена кожа, върху която да начертаят картата, после показа на новодошлите къде да оставят нещата си.

Бурята се разрази малко след полунощ. Навън бляскаха светкавици и се лееше дъжд, но вътре в пещерата беше топло и сухо благодарение на бездимния огън на Пепе. Черните очи на Хоакин пламтяха от ентусиазъм, докато стоеше зад Лино и го наблюдаваше как рисува върху кожата първо къщата, после и допълнителните постройки. Преди това двамата заедно бяха уточнили мястото на всяка сграда, на всеки кол от оградата или дърво. Лино продължи със скицирането на реката, улеите за промиване на злато, лагера на работниците роби и мястото на находището по-горе.

Те уточниха и броя на робите, които бяха видели, и Лино го записа върху кожата. Направиха същото и с броя на домашните прислужници и пазачите, както и на конете.

Когато привършиха, направиха рамка от дълги борови клонки, свързани с необработени ивици кожа, разпънаха картата върху нея и я закачиха в задната част на пещерната зала, където всички можеха да я гледат. После извикаха Сантос и Очо и обсъдиха с тях къде би трябвало да поставят своите наблюдателни постове и охрана, така че да могат да охраняват лагера и същевременно да не изпускат от очи Ел Дорадо и двете жени, заедно с робите.

Сутринта дъждът спря, но небето си оставаше мрачно. Хоакин прекара часове в обикаляне на пещерата, искаше да привикне отново с някогашното си скривалище. Когато се върна, завари Лино да допълва още подробности върху картата.

— Докато ти се разхождаше, пристигна един китаец. Важен човек, сигурно е член на Тонга — тайната организация. Казва се Уонг Ло. И неговата история за това как е разбрал къде да дойде, звучи толкова смислено, колкото на Алварадо — разказа нещо за сестра си, която била продадена в робство в Сан Франциско и убита. А той научил, че убиецът ѝ живее някъде тук. Но, Хоакин, той каза, че може да готви! Мисля, че не е добре да го отправяме, особено след като видяхме онези кожи на Пепе. Убеден съм, че той не проявява голямо въображение, що се отнася до готвенето.

— А помниш ли въобще да сме отправяли някого?

Лино само се усмихна и поклати глава.

Хоакин разгледа задълбочено картата, която в негово отсъствие бе заприличала повече на картина, отколкото на чертеж.

— Както изглежда, предсказанията на Пепе май ще се сбъднат. Отново ще имаме боен отряд, *mi amigo*. Ще го оставя на теб като мой лейтенант, да го командваш.

— Не бих и желал друго, *mi jefe*.

Като по някакво чудо мъжете не спирала да пристигат в лагера през целия ден — поединично или по двама. Всеки имаше своя история за извършена несправедливост и всички бяха насочени от приятели как да стигнат до скривалището на *El Jefe*. С падането на нощта повече от дузина мъже седяха край огъня на Пепе, пиеха кафе и приказваха.

След пристигането на китаеца Хоакин се усамоти, за да се подготви за работата, която му предстоеше. Много години бяха минали от времето, когато предвождаше боен отряд. Знаеше, че не е лесна задача да спечели доверието на хората, нито пък самият той можеше с лекота да повери на непознати мъже задължения, от които биха зависили животът или смъртта на останалите. Но беше го вършил преди и сега щеше да се справи. Тази нощ той възнамеряваше отново да се появи като Хоакин Муриета, *El Bandido Notorio*. Щеше да направи среднощно посещение на Хелър и да се опита да я успокои, че тя и леля ѝ скоро ще бъдат свободни.

Облече се с особено старание в костюма, който носеше на бала. Мушна черната риза в също така черни панталони и препаса кръста си с червен копринен пояс.

Сребърните кантове, които украсяваха краката му, от външната страна по цялата им дължина блестяха също като ботушите с високи токове. Неговото черно сако свършваше там, където започваше поясът. И то бе украсено със сребърни копчета и двойно посребрена катарاما. Той привърза главата си с черен копринен шал, сложи отгоре сомбрерото и стегна връзките му под брадичката си. Накрая запаса и ремъка с пистолета и провери дали колтът е зареден и дали има резервни патрони.

Тъкмо се канеше да напусне помещението, когато си спомни за наметалото и за малката книжка на Жълтата птица. Той наметна дрехата на раменете си и мушна книгата под мишница.

Още преди да се появи в голямата зала, чу един позабравен звук от миналото — китарата на Леви Ортега, а после и гласа на мъжа, който пееше песента на *vaqueros*. Леви бе от дванадесетте оцелели при Кантуа. Хоакин щеше да се радва да го види отново.

Мъжете седяха край огъня, пиеха кафе и разговаряха.

— Хоакин Муриета! *Caramba!*

— *Madre de Dios!*

Хоакин бе не по-малко изненадан да види колко много са пристигнали междуременно.

Лино излезе напред, поклащайки глава.

— Все се опитвам да ги убедя, че всичко, което са чули за теб, не е истина. Че не си загинал при Кантуа.

— Значи ме мислят за привидение?

Лино извъртя очи и сви рамене.

Леви Ортега скочи на крака и му протегна ръка.

— Добре изглеждаш, *mi jefe*. Брат ми Карлос ти се извинява, че не може да дойде, макар да знае, че имаш нужда от него, но жена му очаква бебе всеки момент.

Хоакин се усмихна на дългогодишния си приятел.

— Това е чудесна новина, Леви. Нямам търпение да видя бебето, когато всичко свърши. А ти знаеш ли защо си тук?

— Е, подочух слухове, Хоакин, но нищо сигурно.

— Приятели — обърна се Хоакин към мъжете. — Горд съм, че всички вие дойдохте! Имаме голяма нужда от вашата помощ. В долината под нас един гринго на име Лутър Моугър е заповядал да отвлекат вашите приятели и роднини. Превърнал ги е в роби. Оковал ги е като кучета и ги кара да му промиват златоносен пясък, за да го направят богат. Докато ме няма тази нощ, моят лейтенант ще ви обясни всичко подробно и ще ви покаже картата на долината, която той начерта. Много важно е да запомните местоположението на всяка сграда и да знаете колко пазачи и прислужници има не само в голямата *casa*, но и долу край реката.

Хоакин се взираше в лицата им, сериозни на светлината на огъня, и си мислеше за един друг отряд: Джак Гарсия, Хоакин Карильо, Васкес и останалите. Все смели и предани мъже. Всички го бяха признали за свой предводител, изпълняваха заповедите му и бяха приели клетвата му за отмъщение като свое дело.

С изражение на величествена сдържаност Хоакин кимна с глава и излезе от пещерата. Пепе беше оседлал Ел Тигре и се стараеше (почти без успех) да успокои разлудувалия се жребец.

— Май няма търпение да тръгне — каза старият човек, — също като господаря си.

— *Gracias*, Пепе. — Хоакин мушна книгата под седлото, прехвърли наметалото през шията на Ел Тигре и се метна върху му. — Ще се върна преди зазоряване. — Конят не спираше да подскача от възбуда. — Спри, момче! — Хоакин потупа мускулестата шия на животното и то незабавно се успокои. — Кротко, спокойно! Браво, Ел Тигре! — Пепе задържа още малко юздата, докато Хоакин се загърна в наметалото и го завърза на врата си.

Мъжете стояха скупчени пред входа на пещерата.

— *Viva* Хоакин! — обади се един от тях. Викът му бе подет от друг, после от трети, докато накрая стана всеобщ.

Силният вятър подхвана наметалото на Хоакин и го изду зад гърба му като грамадна вълна. А той даде сигнал за тръгване на Ел Тигре с някаква позната само нему команда. Великолепният черен жребец изцвили и се вдигна на задните си крака.

— *Adios, mi amigos!* — Хоакин вдигна ръка за поздрав, обърна коня и в галоп се понесе в нощта.

Мъжете продължаваха да викат след него и вятърът поде гласовете им.

„Да живее Хоакин!“

Хелър крачеше напред-назад из спалнята. Нямахше да е никак лесно да разкаже всичко на Абигейл, но се налагаше да го направи. Леля й трябваше да знае срещу какво са изправени и що за човек е Гордън Пиърс.

— Сигурно съм заспала веднага след нашия разговор — започна тя с глас, който почти приличаше на нейния. — Следващото нещо, което знам, е, че се събудих в леглото на Гордън и то само по долна риза. — Очите й изглеждаха безжизнени от отчаяние. Свивайки ръце в юмруци, тя се приближи до прозореца и се загледа във високите борове, които ограждаха, къщата. Гласът й трепереше, когато заговори отново: — Той ми каза, че доброволно съм отишла с него в дома му и сме правили любов. — Тя замлъкна за момент, сякаш да се успокои и да намери сили да продължи. — И понеже не му повярвах, ми обясни, че единствената причина да не си спомням нищо била, че съм пила твърде много шампанско. — Тя повдигна прозореца и вдъхна благоуханието, толкова различно от всички градски миризми, с които беше свикнала. — А ти знаеш, че аз *никога* не пия шампанско. Повдига ми се от него. Но за момента не намирах никакво друго обяснение. Реших, че наистина съм извършила нещата, за които той говори. Тогава започнах да се самообвинявам, а той се опита да ме успокои, като ми предложи отново да се омъжа за него. — Тя стисна с ръце перваза на прозореца и наведе глава навън. — И точно тогава си спомних!

— Спомни си какво, скъпа? — запита Абигейл с треперещ глас.

— Че не съм отишла доброволно с него. Той ме отвлече. Нахълтаха в стаята ми около полунощ, затиснаха носа ми с напоен с етер парцал и... това е всичко, което знам.

Абигейл обхвана лицето си с длани.

— Той е луд!

Хелър се съгласи с нея, после й разказа как предпазливо е отклонила предложението му за брак и как той е изразил намерението

си да я върне в хотела.

— Но когато станах от леглото да се приготвям за тръгване, видях... — Представяйки си отново сцената, тя са отпусна на стола люлка до прозореца. — ... кръв по чаршафите.

Абигейл отрони изтерзана въздишка:

— Но тогава той... трябва да те е изнасил. О, господи, Хелър! Толкова много съжалявам...

Хелър облегна глава назад и впери поглед в кирпичения таван.

— Има и още, лельо. Бих желала това да е краят, но не е! — И тя продължи да разказва на Абигейл как е била дрогирана и бита с камшик, както и за всички онези китайски момичета робини, които Гордън редовно пребивал до смърт, след като се е забавлявал с тях. — Само защото иска да му стана жена, той много внимаваше да не ме нарани и другите да видят. Използваше някакъв платнен камшик. Причиняваше ми жестока болка, без да разкъсва кожата. Всъщност не остави абсолютно никакви белези.

Абигейл ридаеше и едва успя да запита:

— Но, Хелър, защо, за бога, не го предаде на властите, когато те върна в хотела? Те щяха да...

— Лельо — прекъсна я Хелър рязко, знаейки предварително какво ще каже. — Мислиш ли, че не съм искала? Разбира се, че възнамерявах да кажа всичко на властите, но ако го направех, Гордън щеше да разбере моментално и да изпълни заканите си. Не можех да поема такъв риск... да изложа на опасност твоя живот, на Алекс и на всички останали от Съюза, защото именно с това ме заплаши той! — И тя й разказа подробно за заканите му, като накрая завърши с ужасяващо дълбока въздишка.

Абигейл кимна с разбиране.

— Предполагам тогава, че само влоших нещата, изпращайки дон Рикардо при теб, но вярвах, че ако има някой, способен да те убеди, че правиш грешка, то това е единствено той. Той те обича и ти го обичаш. Нима нямаше поне малка вероятност да успее да направи нещо? Защото е смел и съобразителен човек, Хелър. Можеше пък да измисли начин да помогне.

— Няма значение. Вече е прекалено късно! — Но въпреки случилото се между нея и Гордън, тя усещаше, че онова, което разби сърцето й, бе станалото между нея и дон Рикардо. — Знам, че го

изпрати с най-добри намерения, лельо, но не можех да рискувам и да му кажа за заплахите на Гордън. Сигурна съм, че той имаше своите съмнения, не го вини, той наистина направи всичко по силите си да ме разубеди, както и аз направих всичко възможно да го убедя, че действително желая да се омъжа за Гордън и че вече съм му се отдала, което е вярно в известен смисъл.

— О, Хелър — простена Абигейл, — не трябва да казваш нищо повече, скъпа! Разбирам колко е ужасно това за теб.

— Напротив, трябва! Всичко трябва да ти кажа! Имам нужда да го направя, защото, ако нещо се случи...

— За бога, Хелър! Нищо няма да се случи.

— Надявам се — промълви Хелър, като се боеше да задълбочава темата. — Искам да знаеш, че ти беше права — дон Рикардо е почтен човек и аз наистина държа на него. Дори мисля, че съм влюбена в него... Не беше лесно да го убедя. Той отказваше да ми повярва. Заяви, че не бих се отдала на мъж, когото не обичам, а аз не обичам Гордън. — Тя направи пауза, за да събере смелост за следващото си признание. — Тогава аз... О, господи, лельо, моля те, опитай се да разбереш колко отчаяна бях, защото трябва да ти кажа, че... ами аз, започнах да се преструвам, че съм като мама...

Лицето на Абигейл доби съвсем измъчен вид.

— Като майка ти? Какво имаш предвид?

Хелър прехапа долната си устна.

— Държах се като уличница, исках да прелъстя дон Рикардо, да го отвратя и да го накарам да си отиде, но той не го направи. Остана, а след това аз самата забравих какво искам. Толкова много го желяех, лельо! След това имах чувството, че ако му позволя да ме люби, ще залича онова, което ми стори Гордън.

Обляна в сълзи, Абигейл премина бързо разстоянието между тях и се наведе към Хелър.

— Разбирам, скъпа — каза тя със задавен глас. — Напълно те разбирам. Девствеността на една жена е скъпоценен дар. Дон Рикардо не би могъл да го приеме лекомислено.

Поканата за вечеря, написана с почерка на Гордън Пиърс и пъхната под вратата на Хелър, беше по-скоро настоятелно искане,

отколкото учтива молба.

Хелър и Абигейл седяха на масата почти десет минути, преди Гордън да излезе от стаята си, да прекоси вътрешния двор и да влезе в трапезарията.

— Добър вечер, дами.

Неговата любезност контрастираше със злото, което Хелър знаеше, че се спотайва под повърхността.

— Надявам се да ми простите закъснението, но трябваше да привърша работата си по счетоводната книга. — Той зае мястото си начело на масата. После нареди на китайския прислужник зад гърба му: — Налей три чаши вино, Лу, и кажи на Марта да сервира вечерята.

Хелър недвусмислено пренебрегна виното и предпочете вместо него високата чаша вода — не желаше да опитва нещо, което би замъглило възприятията ѝ.

Гордън се направи, че не забелязва малката ѝ проява на непокорство. Тази вечер, съгласно неговите разпореждания, масата бе наредена особено тържествено — с ленена покривка и салфетки, сребро, кристал и порцелан, които той бе пренесъл до ранчото малко по малко, в продължение на месеци. Повече от дузина свещи предаваха на стаята наситен златист блясък. Цялата обстановка бе съвършена като картина и впечатлението се засилваше още повече от присъствието на красивата жена вдясно от него.

Той отпи от виното и погледна към двете дами.

— Надявам се, че намирате стаите си удобни и по ваш вкус.

Хелър бе решила да проявява крайна предпазливост, що се отнася до Гордън Пиърс. Настроенията му бяха прекалено непостоянни, за да бъдат предвидими — ако в един момент беше джентълмен, в следващия се превръщаше в напълно луд човек.

— Да, много са удобни — отбеляза тя без ентузиазъм и без да го погледне.

— Ако има нещо, което желаете, трябва само да го поискате.

Абигейл вдигна салфетката, разгъна я с едно тръсване и я просна в скута си.

— Е, в такъв случай Хелър и аз ще ви бъдем много благодарни, ако ни върнете в Сан Франциско колкото се може по-бързо.

Гордън повдигна вежди, взря се в Абигейл и избухна в смях.

— Господи, Абигейл, ами че вие току-що пристигнахте! Още не сте имали възможността да разгледате долината. А тя е наистина прекрасна! Сигурен съм, че щом я видите, ще откриете колко много я харесвате.

— Престанете да играете игрички, мистър Пиърс — отвърна дръзко Абигейл, без да си прави труд да прикрива ненавистта си. — Хелър ми разказа всичко. — Приковавайки в него крайно презрителния си поглед, тя допълни: — От самото начало предупреждавах Хелър за вас! — После се усмихна подигравателно — Знаех си, че има достатъчно здрав разум, за да иска да се омъжи за такъв недодялан непрокопсаник.

Той се усмихна, после се закиска.

— Недодялан непрокопсаник — това ли съм аз? Наричали са ме как ли не, но точно така — никога! — Той замълча. После умивката му вече се превърна в намръщена гримаса. — Аз съм недосегаем за обидите ти, Абигейл, затова не си създавай ядове за моя сметка. Ако бяхме в Сан Франциско, щях да реагирам по друг, по-различен начин, но...

— Вие очевидно сте недосегаем за много неща — продължи Абигейл въпреки тревожния поглед на Хелър, — включително за здравия разум! Александър Райе ще очаква да му телеграфирам с новини около пристигането ни. Ако не го направя, той ще се обърне към властите с молба да дойдат и да ме открият.

Гордън погледна през рамо и щракна с пръсти на прислужника, който незабавно напълни отново чашата му с вино.

— Ти вече каза това пределно ясно при заминаването ни. Е, той ще си получи телеграмата. След ден-два ще изпратя някое от момчетата в Ейнджълс Кемп.

Хелър се измести до самия край на стола.

— Гордън, умолявам те, обясни какво възнамеряваш да правиш с нас.

Гордън се приведе към нея.

— Много разумен въпрос, Хелър, но ти винаги си била разумна, нали?

Тя вдигна глава и храбро срещна погледа му, решена да не му позволи да види страха ѝ.

— Опитвам се, но разумен невинаги означава умен.

— Да, така е — съгласи се той. — Независимо какво си мислиш, аз нищо не крия от теб. Намеренията ми не са се променили. Още в началото на другата седмица започвам да правя приготовления за сватбата. Ще организираме голяма фиеста на открито, с музика, песни и танци. Ще доведе и свещеник от Ейнджълс Кемп.

— А, ако откажа да се омъжа за теб?

— Но ти няма да го направиш — заяви той с такова убедено изражение, че цялата кръв се дръпна от лицето на Хелър. — Прекалено много цениш своя живот и този на Абигейл, за да ми откажеш.

Тя пое дълбоко дъх.

— Продължаваш ли със заплахите, Гордън?

Той се пресегна през ъгъла на масата и я сграбчи за ръката. Изглеждаше, че говори сериозно, когато каза:

— Не искам да те заплашвам! Искам сама да се съгласиш! — Той стисна леко ръката ѝ. — Това би било разумното решение, Хелър — После я пусна и се облегна назад.

Хелър размисли за момент.

— Ако приема да се омъжа за теб, ще пуснеш ли Абигейл да си тръгне? — Усещайки, че леля ѝ се кани да заговори, тя намери под масата крака ѝ и го побутна.

— След като се оженим — не преди това!

— Добре. Сключихме сделка.

— Хубаво. Това много ще улесни нещата и за двама ни. — Помълча за миг и пак заговори: — Има някои правила в къщата, които ти и леля ти трябва да приемете, ако искаме всичко да върви гладко. Въпреки че долината е уединена, аз държа тук въоръжени пазачи, които денонощно охраняват собствеността ми. Те имат забрана да разговарят с вас, дори да ви доближават, освен ако вие не се опитате да излезете извън границите на имението. По-късно ще ви покажа докъде се простират те. Но ако някоя от вас намисли да бяга, хората ми са инструктирани първо да стрелят, после да задават въпроси.

Абигейл стисна с длани ръба на масата.

— Вие, разбира се, се шегувате.

— Аз никога не се шегувам, Абигейл! И не търпя нарушители на реда, както сами ще се убедите утре сутрин. Затова ви искам и двете на верандата до вратата на салона, точно в осем часа. Считайте това за вашия първи урок. — Той насочи поглед към Хелър. — И се надявам

да му обърнете достатъчно сериозно внимание, за да не се налага да прибягвам до втория урок.

Вратата на кухнята се отвори и Марта вкара вътре количка за сервиране, отрупана с блюда и подноси с димящи гозби.

След вечеря Гордън настоя двете дами да се присъединят към него в салона, където китайският прислужник му сервира чаша портвайн. Гордън вдигна чашата, заклати съдържанието по стените ѝ, после я поднесе към устните си и отпи едва-едва. Премлясна със задоволство и се облегна назад — не се бе чувствал толкова добре от много време. През деня беше разгледал счетоводната книга, бе обсъдил със Зики методите на управление и бе наблюдавал как се оправя с робите. Вече знаеше, че Зики казва истината за количествата злато, промито от пясъка и превозено до Сакраменто.

Навярно загубата на бизнеса с вносни китайски стоки нямаше да се окаже чак такава голяма катастрофа. Сега, след като се осъществи разработката на новата жила край реката, той ще има повече злато, отколкото му трябва, и повече пари, отколкото търговията можеше да му донесе — при това без всички онези социални и политически глупости, които толкова го притесняваха и го караха да се чувства неловко. Колкото до дома му на Ринкън Хил... е, засега тази *casa* ще му свърши работа, но щом си възстанови загубите, ще си потърси ново имение, може би в Лос Анджелис.

Той се облегна назад, огледа целия салон, който всъщност представляваше първоначалната постройка, и се замисли за първия път, когато видя Ел Дорадо преди близо две десетилетия. Беше нает — от представител на човек, чиято самоличност така и не установи — да убие жената на Муриета, а него да прогони от този участък. Беше се чудил кой ли е тайнственият „работодател“, но пък знаеше, че е по-добре да не задава въпроси. Не че го беше грижа за Муриета, за хубавата му малка женичка или за който и да е друг мексиканец. Те бяха чужденци. Нямаха никакви права върху калифорнийското злато, след като Съединените щати спечелиха войната с Мексико. Ако не беше отмъщението на Муриета, той щеше веднага да регистрира изоставения участък на свое име, но вместо това бе принуден да бяга и това продължи почти две години.

През това време, както и през годините, прекарани в затвора, той често си мислеше за долината и се питаше дали някой друг не е открил

изоставения участък. Мечтаеше не само за златото там, но и за великолепната прелест на долината, сгушена между две планини като майсторски шлифован диамант между гърдите на красива жена.

След като се измъкна от затвора благодарение на подкупа, той откри, че няма нова регистрация на участъка. И срещу малък рушвет Ел Дорадо стана негово.

Тогава той за пръв път се засели в Ел Дорадо и откри у себе си истинска привързаност към мястото. От всяко кътче на къщата можеше да чуе как реката се плиска върху камъните и морените, а величествените високи борове осигуряваха прохладен балдахин срещу калифорнийското слънце през най-горещите летни дни.

Уединеното местоположение на Ел Дорадо го правеше идеално скривалище от агентите на Уелс Фаргоу, а дори да го откриеха тук, нямаше да излязат живи от долината. Трябваше само да даде знак на наемните си убийци и те щяха да се погрижат за тях.

Уединението правеше това място идеално и за пребиваването на Хелър, макар тя да не го желаше. Ако той не бе толкова непреклонен по отношение на типа жена, която иска, можеше да има всяка една млада дама от поне половин дузина изтъкнати семейства в Сан Франциско. Но никоя от тях не можеше да се сравнява с Хелър. Тя притежаваше всичко, към което той се стремеше, че и повече. Никога досега през целия си живот Гордън не се бе обвързвал емоционално с жена по друг начин, освен чрез омраза и ненавист. И сега се почувства почти разтревожен, когато откри, че е изпълнен със съчувствие към нейния страх и враждебност.

Посещението му миналата нощ в стаята на Хелър бе грешка, призна си той. Изпуши твърде много опиум и това бе повлияло на преценката му. Отсега нататък трябваше да смени линията си на поведение, само дето още не знаеше каква да е тя. Но истината беше, че става все по-зависим и по-зависим от наркотика.

В продължение на два часа Хелър и Абигейл седяха една до друга срещу Гордън, който гледаше стената, потънал в мисли. Никой не промълви нито дума. Навън вятърът виеше в дърветата и предвещаваще приближаващата се буря. Най-после лекото похъркване на Абигейл подтикна Хелър да се обърне към Гордън с молба да ги извини и да им позволи да се оттеглят в стаите си.

— Да, разбира се, но не забравяйте — в осем часа сутринта да сте на верандата за първия си урок!

Хелър обгърна с ръка раменете на Абигейл и я поведе към стаята й.

— Лека нощ, скъпа — каза Абигейл, когато стигнаха до нейната врата. Тя направи една крачка навътре, после сграбчи внезапно ръката на Хелър и я задържа на прага. — Подпри със стол дръжката на вратата, в случай че му хрумне да нахълта при теб.

Хелър въздъхна.

— Един стол няма да го спре, лельо. — Тя целуна Абигейл по бузата и си влезе в своята стая.

След като се приготви за лягане, Хелър дръпна завесите на прозореца и зае мястото си в люлеещия се стол пред него. Едва беше седнала, и видя отвън да минават двама мъже в жълти мушамы и с пушки в ръце. Те хвърлиха поглед към нея, после се спогледаха. Без съмнение това бяха двама от многото пазачи, за които говореше Гордън.

Минаваше полунощ, когато бурята се разрази с пълна сила над долината. Хелър спусна завесите и се сви на леглото с лице към прозореца. Проблясващите светкавици осветяваха стаята през тъмните завеси, следвани от гръмотевиците. Носещият се от вятъра дъжд блъскаше по покрива, сякаш препускаха конски копита.

Хелър обичаше бурното време, обичаше да се свие в някой ъгъл на гостната на леля си, да пие горещо какао и да си долива, погълната от последния брой на „Книга за дами“ от Гоуди, с нейните цветни илюстрации за мода, писма от възторжени читателки, поезия, романи и още куп други неща.

Огненият камшик на една съвсем близка светкавица освети стаята на Хелър през завесите и веднага след нея тресна такъв оглушителен гръм, че прозорците задрънчаха, а къщата сякаш се разтресе. Тя скочи от леглото, защото вратата към верандата се отвори, пропускайки вътре вятъра и дъжда. Разтреперана от студ, Хелър се втурна през стаята да я затвори и да пусне резето.

— Мислех, че съм заключила — промърмори тя на себе си, като се упъти обратно към леглото.

— Хелър.

Стресната, тя замръзна на място. Малките косъмчета отзад на врата ѝ настръхнаха от уплаха. Въобразяваше ли си или бе чула някой да произнася името ѝ? Огледа се наляво, после надясно и нищо не видя. В стаята бе тъмно като в рог.

— Има ли някой тук? — Блесна нова светкавица и разкри висока тъмна фигура. — Гордън?

Стаята отново потъна в тъмнина.

— Не, Хелър. Не е Гордън. — Мъжът се раздвижи и шпорите му зазвънтяха.

— Кой тогава? — Тя започна да трепери, а тревогата ѝ нарасна.

— Срегнахме се в Сан Франциско, на бала с маски. Тогава ви казах, че ще дойда за вас...

— ... от нищото. Като вятъра — довърши тя шепнешком.

Нова светкавица раздра небето и освети за миг стаята. Но гръмотевицата, която последва, сякаш вече не бе така силна. Той стоеше на няколко фута от нея — висока, внушителна фигура. С изключение на червения пояс, пристегнал кръста му, беше облечен изцяло в черно, точно както на бала. Носеше шапка с плитко дъно, платнена маска, която скриваше само очите му и красиво надиплено черно наметало, полюшващо се зад него.

Щом го позна, страхът ѝ някак си се уталожи.

— Хоакин Муриета, или по-скоро вие сте човекът, маскиран като Хоакин Муриета.

— Не, казах ви, че не съм маскиран. Аз син Хоакин Муриета. Главата, която сте видели е на моя другар Хоакин Карильо. Рейнджърите са го взели погрешно за мен. — В промеждутъка между светкавиците той запали лампата. — Но стига за това. Тук съм, за да ви помогна. Държат ви като затворнички, нали?

— Да! — Сърцето ѝ биеше в гърдите до пръсване. — Дошли сте да ни помогнете да избягаме? — Тя дори нададе вик от възмущение. — Трябва да кажа на Абигейл. Ще си вземем само по един комплект дрехи. — Тръгна към вратата, но това само го накара да протегне ръка и да я дръпне обратно.

— Не тази нощ, Хелър. Първо ще имам нужда от вашата помощ. — Среждайки въпросителния ѝ поглед, той обясни: — Истинското име на Гордън Пиърс е Лутър Моугър. Преди много години той и приятелчетата му изнасиха и убиха жена ми Росита. Тогава се заклек

да отмъстя за смъртта ѝ. Дълго време бях изгубил следите на Моугър, но сега го намерих и възнамерявам да удържа и изпълня клетвата си, а именно да унищожа всичко, което той притежава и обича. Моугър живееше със заблудата, че съм мъртъв. Но когато се появих на бала с маски, аз му напомних за миналото, макар той да беше убеден, че е изправен срещу самозванец.

— Затова значи изглеждаше толкова смаян — прекъсна го Хелър, припомняйки си съвсем ясно момента. — Не зная как мога да ви помогна. Аз съм затворничка тук.

— Трябва само да бъдете нащрек и да наблюдавате. Да следите Моугър, прислужниците и охраната. Да разберете техните навици и обичайни задължения. Да разучите къде точно се намира всяка врата и прозорец в къщата. Когато сте навън, да разучите пътеките наоколо. Ето така ще можете да ми помогнете.

— И колко ще продължи това?

— Няколко седмици. Не повече.

— О, не, моля ви! Трябва да ни измъкнете оттук много по-рано. Той иска да се ожени за мен. На вечерята ни съобщи, че смята да организира голяма сватбена фиеста на открито.

— Опитайте да разберете точната дата.

— Но след като вече ще съм омъжена за него...

— Доверете ми се, ще се погрижа за всичко. Никога няма да допусна брак помежду ви! А междувременно аз и хората ми ще бдим постоянно над вас, ежедневно, всяка минута.

— Не мисля, че ще мога...

Тя понечи да се извърне, но той я улови за ръката и я дръпна отново с лице към себе си. Постави длан под брадичката ѝ, наведе главата ѝ назад и се взря право в очите ѝ.

— Можеш да го направиш, Хелър!

Преди да промълви и дума, той сведе глава и я целуна.

Хоакин простена дълбоко и гърлено и я притегли плътно към себе си. Предварително бе твърдо решен да не предприема нищо, освен да говори с нея, но сега, след като приключиха с приказките, той копнееше да я прегръща, да я целува... искаше му се да я освободи от тревогата, да я утеши. Тя бе преживяла много през последната седмица, навярно дори повече, отколкото той знаеше. В интерес на истината, той беше изненадан, че двете с леля ѝ се справят толкова

добре. Досега не правеха впечатление на особено сърцати жени, по-скоро му напомняха за оранжерийни цветя, които бързо увяхват, щом ги извадят от естествената им среда, но ето че те го опровергаваха.

Докато целуваше Хелър, той се зарече в себе си — щом отмъсти за смъртта на Росита, да не дава никога повече други клетви!

Целувката изненада Хелър, но още по-изненадваща бе нейната собствена реакция. Единственото, за което успяваше да мисли, докато устата му опитно се движеше върху нейната, бе, че той целува точно като дон Рикардо. Имаше дори вкуса на дон Рикардо!

Толкова много си приличаха, та чак изглеждаше невероятно. Простенвайки смутено, Хелър склочи ръце зад врата му и разтвори устни. Езикът му мигом се стрелна дълбоко в устата ѝ, а тялото ѝ откликна, без тя да се бе стремилa към това съзнателно. Ръката му се плъзна по задните ѝ части и силно се притисна в плътта ѝ. После той сви малко колене, така че се изравни с нея по ръст и тя усети върху корема си натиска на възбуждения му член.

Внезапно Хелър се изтръгна от ръцете му. С широко отворени очи тя се взираше в скритото му зад маската лице.

В далечината отекна гръмотевица.

— Трябва да тръгвам, Хелър. — Колко странно, гласът му беше загубил силния си акцент. Сега беше ясният, красив глас на...

Той отвори вратата и вятърът изду наметалото му. Хелър прекоси стаята само миг след като бе излязъл на верандата, но когато надзърна там, той вече беше изчезнал в нощта.

Като привидение!

Хелър затвори вратата, пусна резето, после тичешком стигна до прозореца и дръпна завесите. Бурята беше стихнала и небето навън грееше изненадващо чисто. Тя се взираше между дърветата да го зърне, но не го откри. Вместо това видя двамата пазачи в жълти мушамы да се разхождат бавно около къщата. Очевидно не бяха забелязали среднощния ѝ посетител. Когато минаваха край прозореца, единият от тях я поздрави. В отговор Хелър само рязко дръпна завесите. Но само миг по-късно надзърна през тях, за да се увери, че мъжете са си отишли и разтвори завесите отново.

В една пролука между боровете тя зърна луната, кръгла и златиста, подобна на огромен медальон. Сякаш се бе сгушила в

долината между два хълма. Изведнъж върху лунния диск се появи силуетът на една самотна фигура, яхнала кон.

— Хоакин! — прошепна тя. И после: — Дон Рикардо! Отдавна трябваше да се сетя! — каза си усмихната. Сърцето ѝ започна да бие лудо, когато видя как конят се изправи на задните си крака.

— Аз съм Хоакин! — извика той и долината отекна от вика му. — Чуй ме, Лутър Моугър, убиецо на моята Росита! Върнах се да ти отмъстя!

По гърба на Хелър полазиха тръпки. Конят свали предните си копита, обърна се и сякаш потъна в лицето на луната.

След като спусна завесите, Хелър видя книгата, която бе загубила неотдавна, да лежи върху възглавницата ѝ. Значи той я беше донесъл. Тя се сви върху леглото с твърдото намерение да я прочете. Още с първите страници авторът, Жълтата птица, даваше ясно да се разбере, че симпатизира на Хоакин, описвайки го като „забележително кротък и миролюбив по характер“. В многословната и картинна проза се говореше за красивото момиче от щата Сонора, за което Хоакин се бе оженил, за техния участък с богати златни находища по река Станислаус и как всичко бе завършило с ужасен акт на насилие, когато пияните американци нахълтали в дома на Хоакин. В останалата част от книгата подробно се описваше клетвата за отмъщение на Хоакин, неговия разбойнически живот и накрая смъртта му при Аройо Кантуа.

На зазоряване Хелър приключи с четенето и сложи книгата настрана. Прозина се, протегна се, стана от леглото и отиде до прозореца. Отдръпна със замъглени от сълзи очи завесите и се загледа в яркооранжевото небе.

Тъжната история на Хоакин притискаше тягостно съзнанието ѝ, докато наблюдаваше как слънцето изгрява и оранжевото постепенно избледнява до розово. Гордън Пиърс, или по-точно Лутър Моугър, беше отнел всичко на Хоакин — участъка му със злато, дома му и жената, която обичаше. Всъщност, помисли си тя с въздишка, Хоакин имаше всички основания за отмъщение. Чудеше се само какви обстоятелства му бяха попречили да открие Моугър досега и да приключи с него, както с останалите трима мъже. Питаше се още що за човек би посветил толкова години — целия си живот — на една-единствена кауза. Трябва безумно да е обичал Росита, за да отдели толкова много време на непрестанни опити да отмъсти за нея.

Взирайки се между дърветата към проблясващата лента на реката, Хелър се мъчеше да си представи колко голяма и силна любов може да изпитва един мъж към една жена, та да е готов да убие заради нея — любов, която продължава дори след смъртта ѝ.

Ето, за такава любов копнееше и тя самата!

Тъгата ѝ се превърна в безпокойство, когато на ум ѝ дойде друга мисъл — този път тревожна. Според написаното в книгата, Хоакин се бе превърнал в безмилостен бандит и жесток убиец — отмъщаваше не само на онези, които му бяха сторили зло, но и на всички останали американци. След като беше прочела книгата и сама го бе срещнала вече два пъти, тя до голяма степен вярваше на описанието му, дадено от автора, и не се съмняваше, че физически той е способен да извърши престъпленията, които му се приписваха. И все пак Хоакин ѝ бе дал книгата, напълно съзнавайки какви умозаклучения може тя да си направи. Това само по себе си бе достатъчно красноречиво и показваше що за човек е той.

Някакви гласове близо до прозореца прекъснаха мислите ѝ. Хелър обърна глава и видя двама мъже на не повече от двадесетина фута разстояние, облежнати на стената на покрития склад. Тя предпазливо спусна завесите с надежда, че не са я видели. Тъкмо тръгваше към леглото да оправи завивките, когато дочу един въпрос, чийто отговор също не можеше да устои да не чуе.

— Какво рече Пиърс? Видял ли е призрака? — Гласът на мъжа звучеше провлечено, с ясно изразен южняшки говор.

Вторият говореше доста развален английски и това накара Хелър да се върне до прозореца, за да не пропусне нито дума.

— Нъл' съм ти рекъл и преди, Ханк. Няма ник'ви призраци! Въобще няма тъквоз нещо кат' призраци! Обаче да, той гу е видял, и още как! И цял'та ноц не е спал, ъми е ходил нъсам-нътам, кът' миеща мечкъ в клеткъ!

Ханк звучеше уморено и ядосано:

— Трябва да е бил призрак, защото Муриета е мъртъв! Убит от рейнджърите през петдесет и трета. Помня го много добре, как си помня името! А и го писаха във всички вестници.

— Да, бе, дубре, мож' да е убит, мож' дъ не е! Кой дъ знае к'во ста'а! Таки'а ми ти работи с Муриета! К'вот' да пра'и ня'а доказателства. Умен е тоз' човек, така си е! Есента на петдесет и вторъ рекох дъ поиграя малку комар и ет' ти го той там нъблизо. Видях как съ спра' и с един кумърджия дет' мами. Най-бързото вадене на ножа, дет' мож' си представи. И убийствено няма грешка! Полицейска хайка на коне влетя в града, обаче Муриета кат' светкавица, светна и изчезна

през един тунел в подземието на Фандандо Хол. Полицията не спираше дъ го търси, обаче тря'аше да се върне, щото задухъха ветровете на Санта Ана. Обаче после пак се върнаха, по-зли от стършели. Ама не откриха ни следа от него. Изчезна — точно кат' минълата нош. Почти кат' че... А-а, не, няма да кажа к'во си мисля, ама ше ти кажа ей т'ва, пък ти си мисли каквот' щеш — Хоакин Муриета въобще не е обикновен човек. Не го знам к'во е точно, обаче има нещо много странно в него.

Настъпи продължителна тишина и Хелър се зачуди дали разговорът им не бе приключил и те не си бяха отишли. После мъжът на име Ханк пак проговори:

— Питам се какво ли му е притрябвал на Муриета шефът?

— Ми за да го убие, то е много ясно! Чух да казвът, че Пиърс не е Пиърс, 'ми се казвъл Лутър Моугър и таз' тук' къща си била някога на Муриета.

Хелър ахна, смаяна от последната информация. Значи Ел Дорадо е бил домът на Хоакин? Нищо чудно, че се движеше така лесно наоколо, без пазачите да го видят. Любопитството й нарасна и тя изслуша цялата му история, много подобна на онази, която вече беше прочела. Накрая й стана съвсем ясно едно нещо — Хоакин Муриета се бе превърнал в легенда за Калифорния.

След като мъжете си тръгнаха, Хелър се изми, облече се и почука на вратата на Абигейл. Оставаха няколко минути до осем, когато излязоха на верандата и застанаха пред салона. С гръб към тях, Гордън Пиърс крещеше на група мъже с нещастни, мрачни лица.

— Какво означава това — изчезнал е? Той е жив човек, за бога, както и проклетият му кон! Толкова плът и кръв няма как просто да изчезнат. Все трябва да са *отишли* някъде!

Един от мъжете пристъпи напред.

— Ник и аз препуснахме незабавно след него още щом го чухме да вика, но когато се изкачихме на възвишението, вече го нямаше, а и луната се скри. Стана тъмно като в рог, и глутница вълци не биха го намерили!

Прокарвайки пръсти през косата си, Гордън грубо и отсечено даде заповедите си.

— От сега нататък искам шест души да охраняват входа към долината! Конете да са оседлани непрекъснато! Ако видите някой или

нещо подозрително, незабавно го хващате и го докарвате при мен. Ясно ли е?

Мъжете закимаха с глави и тръгнаха да се разотиват.

— Още една минута, дявол ви взел! Не съм свършил! Искам още четирима души допълнителна охрана за превозвачите на златото днес следобед!

— Четирима? Но, шефе, тогава няма да ни достигнат хората за нощната смяна — оплака се Ник.

— О, ако поработите още по няколко часа, ще ви стигнат!

Ник направи гримаса, завъртя очи и се обърна да си върви.

В този миг Абигейл кихна и Гордън рязко се извърна към тях.

Хелър забеляза разрошената му коса и смачканите дрехи — всъщност дрехите бяха същите, с които беше облечен снощи. Наистина изглеждаше така, сякаш е прекарал безсънна нощ.

Той се загледа в Хелър с предизвикателен поглед, после изрева на най-близко стоящия до него мъж:

— Кажи на Зики, че съм готов за Алварадо!

Изречението на лицето претърпя невероятна промяна и ъгълчетата на устата му бавно се повдигнаха в усмивка.

— Добро утро, Хелър, Абигейл. — Той посочи с жест два чамови стола. — Ако вие, дами, благоволите да заемете местата си, представлението може да започне.

— Представление ли? — повтори Абигейл, докато се преместваше към посочения ѝ стол.

Гордън изглеждаше особено доволен от себе си.

— Да, представление. Трябва да призная, че то не отговаря на критериите на Сан Франциско, но мисля, че въпреки всичко ще предизвика интереса ви. Предупреждавам ви обаче, че не е разрешено да напускате местата си по време на целия спектакъл. — С повдигнат пръст той даде сигнал на двама от хората си да заемат позиции от страни до столовете на Хелър и Абигейл. Виждайки смаяните лица на дамите, той само попита:

— Достатъчно ясен ли съм?

Хелър безмълвно се настави на мястото си. Колкото и малко да познаваше Гордън Пиърс, или Лутър Моугър, както тя вече започваше да го нарича в себе си, бе ясно, че представлението, което той им предлагаше, едва ли щеше да ѝ хареса.

Откъм реката се появиха двама мъже и излязоха на празното място пред къщата. Единият — млад мексиканец, с горд и непокорен дух — вървеше, препъвайки се, защото другият зад него постоянно го блъскаше в гърба с дулото на пушката си.

— Зики, закопчай го за стълба! — разпореди се Гордън разсеяно, докато вървеше към края на верандата. Там взе два намотани камшика и започна внимателно да ги разглежда.

Зики блъсна затворника към дървения кол, забит в земята. Гордън хвърли поглед през рамо:

— Не, не този. Другият! — нареди той и посочи с пръст подпорната колона, която се намираще точно пред Хелър и Абигейл.

Осъзнавайки вече на какво тя и леля й щяха да станат свидетели, Хелър скочи на крака.

— Гордън, ако това е твоята представа за шега, не я намирам ни най-малко смешна.

— Седни, Хелър! Няма да търпя женски истерии!

— Но, Гордън, каквото и да е сторил този човек, положително не заслужава нещо толкова жестоко като боя с камшик. Моля те, сигурно има и други начини, по-малко строги, да накажеш един свой служител.

Той се разсмя, стана сериозен, после отново се разсмя:

— Не служител, Хелър, а роб! Пазачите са ми служители — работниците са роби.

— Роби?

Ужасена, тя се вгледа в красивия млад мъж. Той целият бе мръсен — косата, лицето, ръцете. Ризата и панталоните му бяха дори по-мръсни и висяха на парцали, а краката му бяха боси.

Гордън се усмихна.

— Аз за всичко използвам роби, Хелър. Ти знаеш това. — Той размота камшика от преплетени ивици кожа и цялата му дължина легна на пода пред него. — Сядай, Хелър!

Хелър побърза да заеме отново мястото си. Тя улови ръцете на Абигейл и й каза няколко успокоителни думи.

Зики вече бе приключил със закопчаването на китките на Алварато в железни белезници, които висяха на къси вериги от върха на колоната.

— Готово, шефе — обяви Зики.

Без да бърза, Гордън излезе на поляната. Той я пресече, като влачеше камшика зад себе си, стигна до началото на дърветата и се обърна. Пазачите се отдръпнаха в широк кръг, за да са сигурни, че са извън обсега на двадесетфутовата дължина на камшика.

Гордън зае разкрячена стойка и попита:

— Готов ли си, Алварадо? Знам, че това не те интересува особено, но ти ще ми помогнеш да предадем на тези дами един урок по дисциплина. Постарай се да направиш добро представление.

Робът Алварадо погледна през рамо към Гордън.

— Ще се постарая да те пратя в гроба, гринго — куче такова!

Без да произнесе и дума, Гордън вдигна дясната си ръка и размаха камшика.

Хелър чу как той изсвистя, докато цепеше въздуха към целта. Тя цялата се сви от спомените, които звукът пробуди в нея, после изпищя, чувайки изпълнения с болка вик на Алварадо. Вкопчи се в Абигейл — а леля ѝ в нея, докато камшикът отново и отново се извиваше на дъга и се стрелваше напред, подобно на гладен тигър, да „ръфа“ парчета от гърба на младия мексиканец. Със стичащи се по страните ѝ сълзи Хелър улови изцъкления от страдание поглед на Алварадо. „Бъди смел“, прошепна тя, едва помръдвайки устни. „Скоро ще се свърши“.

Но не стана така. Продължаваше още и още, докато Алварадо изгуби съзнание. Най-после Зики пристъпи в образувания от хората кръг, тъкмо когато Гордън се приготвяше за поредния си удар.

— Няма да понесе повече, шефе! Ще го убиеш.

Хоакин стигна хребета на покрития с борове хълм по същото време, когато фургонът и охраняващите го десетима ездаци тъкмо минаваха през единствения достъп до долината. Той вдигна високо ръка, изчаквайки ги да стигнат точно под него, после рязко я спусна надолу и това бе сигнал Леви Ортега да освободи камъните, които да преградят прохода пред фургона.

Конете, запрегнати в него, изцвилиха и се вдигнаха на задните си крака, уплашени от лавината, която се търкаляше надолу по хълма. Оглушителен тътен тресеше земята, конете се втурнаха напред, което накара фургона да се обърне, а двамата мъже в него да изхвъркнат навън. Хората от охраната, които имаха по-добра възможност да

удържат конете си, просто ги обърнаха и полетяха обратно, за да избегнат опасността. Но, втурвайки се по пътя, по който току-що бяха дошли, те попаднаха на стена от мексикански *bandidos*, размахали заплашително пушки, карабини и револвери.

От върха на хълма, Хоакин с гордост наблюдаваше хората си. Те бяха много добри, изпълнени със силно желание да се бият за неговата кауза и за своята. Само за няколко дни се бяха превърнали в истински боен отряд, предани на своя водач и лоялни помежду си.

Хоакин смушка Ел Тигре в хълбоците и конят бързо препусна по стръмния склон, докато той самият дърпаше здраво юздите и се накланяше назад, за да се задържи на седлото. Под него продължаваха да се сричат камъни и пръст, като вдигаха облаци прахоляк. Той стигна долу и се придвижи до челото на групата.

— Добър ден, сеньори. В случай че не ме познавате, аз съм Хоакин Муриета, а това тук са хората ми. Няма да ви сторим нищо лошо. Искаме само да ни дадете златото, което превозвате с фургона, и можете да продължите пътя си.

— И к'во ще нъпра'иш, ако пък не искаме да ти го дадем? — обади се един от пазачите.

— Млъкни, Ханк! — намеси се друг от мъжете. — Това злато не значи нищо за нас и проклет да съм, ако взема да се бия за него.

— Мъдро решение, сеньор! — Като насочи пак вниманието си към Ханк, Хоакин добави: — Не искате да загубите живота си заради малко злато, нали? — Той се взираше съсредоточено в мъжа, съзнавайки, че той е тип човек, който би се поперчил с храбростта си, предизвиквайки стълкновение.

Лино нареди на пазачите на Моугър да хвърлят оръжията си на земята. Мъжът, наречен Ханк, измъкна пушката си от кобура на седлото и я хвърли пред коня си.

— Сега и колта, *por favor*.

Като гледаше право в Хоакин, Ханк се присегна назад и докосна дръжката на револвера.

— Само през трупа ми, мексикано! — изкрещя той, докато се опитваше да извади оръжието. Но преди да успее, куршумът на Хоакин измина разстоянието до ръката му, като раздробил костта и разкъса мускулите.

С все още димящ пистолет Хоакин се приближи до Ханк, който се превиваше и вайкаше над ранената си ръка и измъкна оръжието му от кобура.

— Трябваше да ме послушаш, гринго. Казах, че не желаем да ви сторим зло. А сега слизай от коня!

— Всички слизайте от конете! — изкомандва Лино и размаха револвера си за респект. — Хайде, съберете се накуп! — Докато Лино се оправяше с мъжете, Леви и Сантос подбраха конете и ги подкараха нанякъде. — И какво ще правим с тези храбри мъже, *mi jefe*?

Хоакин обикаляше наоколо върху коня и се правеше на дълбоко замислен. После прехвърли крак през седлото.

— Завържи ги заедно, китка за китка, и след това съедини първия с последния, така че да образуват плътен кръг. Ще е интересно да видим как ще решат кой да ги води по обратния път.

Лино се захили злорадо:

— *Si, mi jefe*. — И даде знак на мъжете да протегнат по една ръка.

— *Uno momento por favor*. Преди да ги завържеш, освободи ги от дрехите им. От всичките! Така нещата ще станат още по-интересни. — Хоакин се разсмя и потупа Ел Тигре по гладката шия.

— Събличай се! — заповяда Лино — До голо, бързо!

Докато пазачите сваляха дрехите си, хората на Хоакин събраха захвърлените оръжия и ги прибраха в дисагите. Хоакин метна на Лино едно въже и го загледа как свързва мъжете един за друг, а после първия за последния, така че да образуват кръг, в който всички бяха с лице навън.

Ханк се изплю ядосано и даде воля на гнева си.

— Т'ва няма да ти се размине, Муриета! Шефът ще те преследва и ще те убие — да пукна, ако не стане!

Хоакин само се взираше в него.

Лино беше този, който даде последната заповед:

— Кажи на шефа си, че отсега нататък нищо няма да влиза или излиза от тази долина, ако Хоакин Муриета не даде разрешение за това! *Comprendes?* — Като не получи отговор, Лино измъкна револвера си и изстреля четири куршума само на сантиметри разстояние от голите стъпала на Ханк.

Ханк заподскача подобно на жаба в горещ тиган.

— Добре. Добре. Разбрах — крещеше той. — Ще му кажа.

— *Вуено! Миу Вуено!* А сега дим да ви няма, преди да съм решил да ви използвам вместо мишени.

Разбойниците започнаха да се смеят гръмогласно, когато голите мъже започнаха да се дърпат и теглят помежду си, докато се опитваха да заемат подходящо положение за тръгване. След няколко бурни и злополучни опита те се насочиха към Ел Дорадо с такава бавна крачка, че без съмнение щяха да стигнат целта си най-рано вечерта.

Тази нощ в лагера огънят на Пепе стана център на празненство. Към отряда се бяха присъединили няколко жени и когато Леви Ортега започна да дрънка на китарата, те запяха с ясни и силни гласове весели мексикански песни. Като въртяха и повдигаха пъстрите си поли, жените танцуваха около пламъците, а присъстващите пляскаха с ръце и викаха: *Ole! Ole!*

Трима от мъжете влязоха вътре в пещерата да поиграят комар. Друга група пък изпробваха уменията се да въртят камшика, като поваляха борови шишарки, закрепени по околните скали. Над огъня се печеше дивеч на шиш, а гърнето с фасул клокочеше като разтопена лава.

Хоакин обикаляше из лагера, спирайки се от време на време да поговори с някои от хората си, голяма част от които имаха приятели или роднини, взети за роби от Гордън. Той изслушваше притесненията им за живота на обичните им близки и търпеливо обясняваше как смята да им върне свободата. Седнал на голям камък близо до входа на пещерата, немият Очо си плетеше юзда за коня от косми, взети от гривата и опашката му.

Лино, движейки се някак вдървено, се приближи до Хоакин:

— Ние с Пепе вече заложихме динамита. Ще е съвсем достатъчен да разруши работата по реката.

— Какво ти е на крака? — попита Хоакин.

Лино се опита да смени темата, но Хоакин рязко го прекъсна.

— Изритаха ме — отвърна Лино, без се впуска в подробности.

— Изритаха? Кой те изрита? — продължи да подпитва Хоакин, изпълнен с подозрения към държанието на приятеля си.

Лино измънка едва чуто:

— Пако.

— Магаренцето на Пепе те е ритнало? — Въпреки старанието си Хоакин не можа да не избухне в смях. Сигурно щеше да успее да се сдържи, ако Лино не му хвърлил такъв презрителен поглед.

— Магаренце. Пако не е малко магаренце, Хоакин. Той е демон от ада, който тежи двеста кила и ме мрази с пълна сила! Само ме чака да го погледна, та да разтегли устни и да заскърца със зъби. — Лино скръсти ръце на гърдите си и се обърна, правейки се, че не обръща внимание на смеха на Хоакин. — Между другото, колко дълго живеят магаретата? — запита той след кратък размисъл. — Струва ми се, че Пако е надживял времето, когато е бил полезен, ако въобще е имало такова време.

Хоакин придаде на гласа си сериозност и отвърна:

— Живеят толкова дълго, колкото старите магьосници, Лино. Вечно! — каза той, после пак се засмя и отмина.

В този момент един ездач влезе, галопирайки, в лагера и завика Хоакин. Конят беше потен и задъхан. Бяла пяна се стичаше по краищата на плъстената покривка под седлото му. Мъжът разказа как са пребили Хуан Алварадо с камшик и как Хелър и Абигейл са били принудени да гледат.

От тъмнината се появи Сантос Алварадо и пристъпи към светлината на огъня. Лицето му приличаше на маска от болката и гнева.

— Жив ли е брат ми?

— *Si*, но е ужасно наранен.

— Трябва да отида при него — каза Сантос и тръгна към куриера.

Хоакин протегна ръка и го спря наред пътя.

— Не, приятелю. Не може да отидеш. Би било безразсъдно дръзко и ще те убият. Най-добре да измислим план...

— Я стига! Ти и твоите планове! Ще отнеме много време. А брат ми умира... — Леви Ортега остави китарата и се приближи към тях, както впрочем и останалите мъже и жени. — Играеш си на котка и мишка със стария си враг, докато ние... ние страдаме.

Хоакин се държеше твърдо.

— Съжалявам за брат ти, но не можеш просто да се появиш там. Ще те застрелят още преди да стигнеш до него. Хората на Моугър са три пъти повече от нас.

— Тогава защо не заповяда да убием онези негодници днес следобед? Така щяхме да намалим броя им поне с десет.

— Значи очакваш да наредя избиването на десет души? Без дори да им дам възможност да се защитят? Аз не правя подобни неща, *mi amigo*, но ако ти ги правиш, тогава пътищата ни вероятно трябва да се разделят. — Настъпи дълга пауза, през която Хоакин стисна отпуснатите си ръце в юмруци. После се отдръпва от Алварадо и се обърна към останалите: — Чуйте ме всички! Смятах, че сме се разбрали как трябва да се правят нещата, но очевидно не сме! Ако някой от вас не одобрява начина ми на действие, нека го каже сега, защото няма да допусна неподчинение на заповедите ми. Ние *ще* освободим робите и ще пипнем Моугър, но без да се превърнем в хладнокръвни убийци. Това ясно ли е?

Чу се сподавен ропот, но в крайна сметка всички мъже кимнаха одобрително.

— А какво ще стане с брат ми? — извика Сантос.

Хоакин се пообърна и само каза:

— Ние с Лино ще помогнем на брат ти.

По-късно същата нощ, след като подробно разпитаха куриера, Хоакин и Лино яхнаха конете и се спуснаха надолу от планината, промъкнаха се покрай нехайните пазачи и навлязоха между боровете, оградящи къщата. Хуан Алварадо лежеше върху сламеник до кухненската врата, където готвачката Марта се грижеше за него. Когато тя се оттегли за няколко минути, Хоакин се прокрадна по пътеката, прехвърли се на верандата, вдигна Алварадо така, както беше в безсъзнание и го отнесе под прикритието на дърветата, където Лино му помогна да го метнат напреко върху седлото на Хоакин.

— Изглежда ми зле — отбеляза Лино, след като и Хоакин се покачи на коня зад отпуснатото тяло на Алварадо.

— Той е млад. Ще се оправи — каза само Хоакин и обърна Ел Тигре в посоката, от която бяха дошли. Много предпазливо те преминаха пак покрай охраната, надявайки се Алварадо да не дойде в съзнание тъкмо тогава и да издаде звуци, преди да са успели да се измъкнат. Хоакин разбираше, че отговорът, който даде на Лино, изглеждаше доста студен и бездушен, но в действителност гледката на окървавените превръзки на Алварадо и ясният спомен за онова, което преживява, го потресоха. Той се помъчи да го прихване по друг начин,

за да не би случайно да увеличи страданията му. Чакаше ги кратко, но трудно изкачване нагоре по хълма пред тях. За Алварадо сигурно щеше да е най-добре изобщо да не дойде в съзнание, докато го носят, физическата болка, която трябваше да понесе през безкрайните седмици на лечение — ако въобще можеше да се излекува — щеше да го накара хиляди пъти да пожелае смъртта. А омразата, която щеше да изпълни сърцето му...

Хоакин знаеше всичко за омразата!

Заради нея той бе забравил как да обича... докато Хелър не се появи в живота му.

Две нощи след първото си посещение Хоакин се появи отново в спалнята на Хелър и я изтръгна от неспокойния ѝ сън. „Хелър!“, прошепна той името ѝ, коленичил на едно коляно край леглото.

Тя отвори незабавно очи и миг по-късно бе съвсем будна. Без да разсъждава, обгърна с ръце шията му и го привлече към себе си.

— Какво стана? Той нарани ли те? Ами Абигейл?

Хелър възнамеряваше да го посрещне с новината, че вече е разкрила истинската му самоличност, но събитията от последните два дни бяха придали маловажност на този въпрос. Какво значение имаше как всъщност се казва? Той беше мъжът, когото тя обичаше.

Хелър се притисна плътно към него, сякаш искаше част от силата му да се влее и в нея.

— Не. Не ни е сторил зло, но... На следващата сутрин, след като ти дойде тук, той ни принуди да гледаме... — Тя го притегли още повече, търсейки успокоение. — Накара ни да седим и да гледаме как преби един човек с камшик почти до смърт. — Тя стисна силно очи при спомена за разкъсаното и окървавено тяло на Алварадо.

— Негодник! — просъска Хоакин, вдигна глава и се загледа през прозореца. — И защо го направи, защото разбра, че аз съм бил тук?

Хелър се отдръпна от него и поклати глава.

— Не, вече го беше намислил, а твоето появяване не промени намеренията му. — Тя се повдигна в леглото и притисна завивката към гърдите си. — Приличаше на разгневен бик, крещеше и се зъбеше на всички. Заповяда на шестима пазачи да охраняват входа на долината и нареди конете да стоят непрекъснато оседлани. После преби момчето с камшика. Даже не смогнах да преброя ударите. Един от хората му трябваше да го спре, преди да го е убил на място. — Хелър напълно загуби контрол върху себе си, отхвърли завивката и се примъкна към ръба на леглото. — Не биваше пак да идваш! Не и сега! Не и докато нещата не се поуталожат малко!

— Нямам намерение да ги чакам да се уталожат. Да не оставям Моугър на мира е част от плана ми. *Искам* той непрекъснато да се притеснява и да се чуди какво следва да се случи!

Хелър стисна устни и се намръщи.

— Но, Хоакин! Колко още хора трябва да пострадат или да умрат междуременно? Той използва тук труда на роби. Така каза, макар аз самата да не съм ги видяла. Ами ако реши да отмъсти, като си го изкара на тях, на мен или на Абигейл?

Нещо подобно на разкаяние се мярна по лицето му.

— Трябва да ми се довериш, Хелър. Съзнавам, че ти е трудно да разбереш защо ми е нужно всичко това. Понякога и аз самият не се разбирам. Сигурно ти се струва, че се превръщаш в жертва на моето отмъщение и вероятно е така донякъде, но на мен ми *трябва* още време. — Той приклепна пред нея и постави длани върху ръцете ѝ. — Не мисля, че има голяма вероятност Моугър да ти причини зло. От това, което виждам, той гледа на теб като на своето бъдеще... Колкото до останалите... Ако възникнат съмнения, че той се кани да предприеме нещо, ние ще му попречим. Отрядът ми нараства с всеки изминал ден, имам хора, които непрекъснато наблюдават Ел Дорадо. При първите признаци, че се задават неприятности, ще се намесим и ще ги предотвратим.

— Онова момче, Алварадо — промълви тя отчаяно, — сигурно е умряло. Попитах за него, а те ми казаха, че си е отишъл. Беше толкова млад, толкова хубав младеж.

— Не е умрял, Хелър. Отнесохме го в нашия лагер и сега там се грижат добре за него.

Тя го погледна и лицето ѝ засия.

— Дошли сте да го вземете? О, Хоакин! Така ми олекна. Не можех да спра да мисля за него. Клетият му гръб... Беше... ужасно! Представям си колко го е боляло! Когато Моугър... — Тя рязко спря по средата на думата. Ако му кажеше, че Моугър я е бил с камшик, той сигурно щеше да се почувства длъжен да спаси нея и Абигейл незабавно, при все че му е нужна тук, в ранчото, да му предава информация. Хелър обхвана с длани глава и се престори на толкова развълнувана, че не може да продължи.

— Няма да крия, той е много зле, но ще оживее.

Хелър изпусна въздишка на пресилено облекчение. Сега трябваше да смени темата. С нещо по-общо и по-безболезнено.

— Прочетох книгата, която ми остави, и дочух някои от пазачите да говорят за теб. Вече знам защо така безпрепятствено идваш и си отиваш. Ел Дорадо някога е бил твой, нали?

— Преди много време. — Погледът в очите му блуждаеше. — Росита и аз бяхме много млади, когато открихме долината. Вярвахме, че бог я е сътворил за нас. Оградихме участъка, построихме къща и мечтаехме за бъдещето. Но ти си чела книгата, знаеш.

— Това ли е къщата, която ти и тя сте построили?

— Днешният салон е на мястото на първоначалната постройка. Всичко останало го е добавил Моугър.

— Значи салонът е мястото, където... — Тя се поколеба, почти уплашена да продължи, заради празнотата в очите му. — Росита е била изнасилена и убита? — Съществуваше ли въобще безболезнена тема на разговор, запита се Хелър.

— Si. — Той издиша въздуха на пресекулки.

— Книгата, Хоакин...

— Si, книгата. Някои неща в нея са верни, други са плод на богатото въображение на разказвача. Един ден сигурно сам ще ти разкажа всичко.

— Но в книгата се казва, че... си умрял.

— Трябва да призная, че в онзи момент и аз се чувствах така. Все още не знам какво точно се случи. Всичко, което помня, е един стар човек и магарето му, надвесили се над мен. Той ме увери, че няма да умра. — Хоакин направи жест с ръце, сякаш пропъждаше нещо.

— Единият от пазачите, които подслушах, си спомни, че те е срещал много отдавна. Той, изглежда, вярва, че в теб има нещо особено. — Тя сведе поглед, чувстваше се притеснена да довърши. — Твърдеше, че ти не си обикновен човек.

Поглаждайки брадичката си, той отново се обърна към нея.

— Нямам отговор на това Хелър. Мога само да ти кажа, че съм човек като всички останали.

Хелър помисли, че думите му звучат доста уклончиво, но пък какво очакваше да й каже? Че притежава някаква вълшебна сила? Че е магьосник? Сякаш въобще съществуват такива неща. Нелепо беше даже да се допуска подобна възможност и все пак... Имаше някои

въпроси, които трябваше да бъдат обяснени. Както и да е, едно бе сигурно — той е необикновен човек! Щеше ѝ се дори да вярва, че притежава вълшебна сила. Тогава можеше просто да направи заклинание и да върне нея и Абигейл у дома, в Бостън.

— Хелър.

Произнасянето на името ѝ наруши хода на нейните мисли. Тя се опита да се съсредоточи.

— Нямам цяла нощ на разположение. Дойдох да те предупредя да се подготвиш. Отсега нататък нещата тук много ще се усложнят. Аз все още държа да науча датата на венчавката, но това може да почака. Знам, че едва ли ще е толкова скоро. Никак няма да ти е лесно, Хелър. Моугър все повече и повече ще губи почва под краката си и отчаяно ще се опитва да компенсира това. И ти ще трябва да си особено предпазлива.

Зениците ѝ се разшириха, когато един въпрос ненадейно ѝ хрумна в главата.

— Хоакин. Ти ли организира засадата при превозването на златото и изпрати всички онези мъже обратно... — Тя млъкна, чувствайки се неловко да каже какво бе видяла.

Той довърши вместо нея:

— ... голи и завързани един за друг?

Кръвта нахлу в главата на Хелър и тя погледна косо. Успя само да кимне с глава.

— Нима Моугър не е оценил малката ми шега?

Весели пламъчета проблеснаха в очите му, а полегатите бръчки от двете страни на устата му станаха по-дълбоки. Хелър се сви, стараяйки се да потисне кикота си, но когато се обърна и видя широката му усмивка, вече не можеше да спре напушилия я смях.

Преди да излезе и звук обаче, той се наведе над нея и впи устни в нейните, заглушавайки изблика ѝ. Притисна я назад към леглото и тялото му почти я покри цялата. После откъсна за миг устни и прошепна: „Ш-ш-т, ще ме издадеш!“. Но и той самият се смееше, притиснал уста в бузата ѝ.

Хелър просто не можеше да заличи от съзнанието си гледката на десетте голи мъже. Ту се смееше, ту преглъщаше смеха си, но се стараеше да не повишава глас.

— Беше толкова... беше толкова забавно! — Цялото ѝ тяло се тресеше. — Около къщата има много дървета. Те се опитваха да се скупчат колкото се може повече, после пък да се движат в две успоредни линии, но все не успяваха, накрая вкупом се търколиха на двора, паднаха един върху друг, псуваха, и викаха. — Тя пак се постара да потисне смеха си, но просто не беше в състояние.

— Ш-ш-т, Хелър! — Той я целуна отново страстно и обсебващо и превърна смеха ѝ в приглушени стенания. Споменът за голите мъже изчезна. Сега съзнанието ѝ бе заето изцяло и единствено от онова, което той правеше. А той движеше устни по очертанията на лицето ѝ, после я целуна непосредствено под брадичката и продължи надолу по шията, чак до началото на гърлото.

Приятният гъдел от наболата му брада предизвика тръпки на възбуда по гърба ѝ и тя бързо обхвана лицето му с длани. Извърна го към себе си така, че да може да се взре дълбоко в очите му.

— Ти си джентълмен, нали?

— Когато се налага.

— Сега се налага — прошепна тя задъхано. — Защото волята ми се стопява, когато става въпрос за теб, не мога да ти устоя, нито да се противопоставя на онова, което вършиш. — Тя докосна с палци устните му.

А върху тях се появи едва забележима усмивка.

— Аз не искам да ми устояваш. Искам да те любя!

Тя се прилепи плътно към него, притиснала тяло в неговото. Но изведнъж тревожна камбана заби в главата ѝ. Не можеше да му позволи да я люби — не и тук, не и сега! Беше прекалено опасно. Никога нямаше да си прости, ако той пострада заради нея. Хелър реши, че тъкмо сега е подходящият момент да му разкрие, че знае кой е всъщност. Това щеше да поохлади страстта му.

— Ако ти позволя да ме любиш, би означавало да изневеря на любовта си към дон Рикардо. — Тя усети как той се напрегна. — А ти не би желал да постъпя така, нали?

Той се отдръпна и понечи да се изправи.

— Не, не бих! Късно е. Най-добре да тръгвам.

Хелър прекъсна внезапната му припряност.

— Хоакин, почакай! — Тя го обгърна с ръце и го притегли към себе си. — Можеш да ми се довериш. Знам кой си и кой не си. Защото

не смяташ ли, че има неща, които един мъж няма как да скрие от една жена? Например собственият си мирис и вкус — прошепна тя и леко прокара устни по него — или пък начина, по който се чувства... — Тя погали с длани раменете му, шията, косите. После развърза връзките на платнената маска и я изтегли назад.

— От кога знаеш? — изправи се той.

— Подозирам го от нощта на бала, но не бях напълно сигурна до миналата вечер, когато си тръгна. Акцентът ти те издаде.

— Не ми ли се сърдиш?

— Не. Постъпил си както си сметнал за правилно. Не те виня за това, но съм ти много ядосана, защото ме караше така силно да те желая, та чак да изпитвам болка от това.

— Хелър...

Тя само го отпрати с ръка.

— Трябва да си вървиш.

Хоакин се поколеба, загледан в изражението ѝ. После се обърна и тръгна, а наметалото се залюля край краката му.

— *Adios, mi cara.*

И се изгуби подобно на призрак, стопи се в нощта.

Измина почти седмица, преди Хелър да го види отново. Но чуваше да се говори за него буквално всяка минута през деня — от прислужниците, от охраната и най-вече от самия Гордън.

Както и преди той се появи в стаята ѝ посред нощ. Тя го увери, че вече е разучила всички подробности, свързани с къщата, и сега се запознава с околната местност, докдето ѝ разрешаваха да ходи. Предаде му отделни фрази и откъслечни разговори, които бе подслушала, свързани с плановете на Моугър да попречи на Хоакин и хората му да нападнат ранчото. Разкри му абсолютно всичко, което според нея можеше да му е от полза, включително и това как Моугър прекарва вечерите си.

— Седи в салона, вторачен в отсрещната стена и пуши противно миризливата си лула.

Тя беше силно впечатлена от начина, по който нейните незначителни наглед наблюдения се оказаха полезни. Съвсем маловажни неща като някои навици на обитателите на ранчото

помогнаха на Хоакин да всее голям смут сред охраната, фалшиви отпечатъци от стъпки, оставени под прозореца на Моугър по време, когато Хелър знаеше, че той ходи при реката, причиниха огромна бъркотия и изпратиха пазачите да гонят вятъра.

Не след дълго Ел Дорадо се превърна във всичко друго, освен в място на спокойствие и бездействие. Хелър неколкократно ставаше свидетел на безумието на Гордън. След като трети товар злато бе ограбен при транспортиране, той обвини двама от охраната, че са пренебрегнали задълженията си, заповяда да ги вържат и ги нашиба с камшик.

Продоволствието на ранчото също бе отрязано и Хелър забеляза това по време на хранене. На масата определено липсваха пресни плодове и зеленчуци.

Всякакви връзки с външния свят бяха преустановени и на практика Моугър се оказа затворник, също както и Абигейл.

Късно една нощ експлозия причини голямо скално срутване точно на мястото, където работеха робите. Тонове скална маса и пръст запълниха речното дъно и върнаха цялата дейност по разработването на златното находище почти на изходна точка, както чу тя самият Гордън да казва.

На другия ден след експлозията, на свечеряване, Гордън почука на вратата на Хелър и я изненада с поканата да се разходят заедно покрай реката. С изключение на онази първа нощ, когато той насилствено нахлу при нея, и на деня, в който трябваше да гледат боя с камшик, Гордън се държеше внимателно и изтънчено. До голяма степен напомняше джентълмена, за какъвто тя първоначално го бе смятала. Сега въпреки че се чувстваше крайно отегчена, тя му отказа. Той обаче беше настойчив и превърна поканата в заповед. Хелър нямаше друг избор, освен да я изпълни. Когато излязоха навън, тя реши да се възползва от ситуацията и да извлече облаги за себе си — или по-скоро за Хоакин — като внимателно наблюдава всичко.

— Исках да поговоря с теб за сватбата ни — започна Гордън, насочвайки се заедно с нея към гората. — Определил съм датата — осми юли. След като произнесем брачните си клетви, ще има фиеста. Всичко ще бъде на открито, под дърветата. Бих желал да знам дали нямаш някои специални изисквания или нужди.

Неговата грижовност я накара да стане подозрителна. Той бе наясно, че тя не желае да се омъжва за него, защо тогава смяташе, че ще се интересува от сватбата? Като си спомни, че трябва да е предпазлива, Хелър устоя на изкушението да му каже какво мисли за неговите планове и се постара да звучи дружелюбно.

— Не, благодаря, не се нуждая от нищо специално. — Но тя почувства, че въпреки усилията ѝ той усеща нейната неприязън.

— Ами сватбена рокля? Мога да накарам сестрата на Марта да ти помогне да я ушите от платовете, които държа тук на склад. Не искам да се омъжиш без нея, Хелър. Няма да допусна това да се случи! Като моя съпруга ти ще имаш всички удобства и най-елегантните неща, които могат да се купят с пари.

Словоизлиянията му отключиха „вратата“, през която тя упорито отказваше да мине.

— А щастieto и любовта, Гордън? За мен това са много по-важни неща от една булчинска рокля.

— И тях ще ги имаме — увери я той със самочувствие.

Те продължиха да вървят по песъчливия бряг на реката, докато стигнаха мястото, където тя се разделяше на ръкави. Хелър спря и се наведе да вземе едно блестящо речно камъче.

— Не можеш да ме накараш да те обичам, Гордън. Не го ли разбираш? Не можеш да купиш любовта! Тя е нещо, което се дарява доброволно.

Той измъкна камъчето от пръстите ѝ и го запрати в реката.

— Но любовта е и нещо, което се появява постепенно. Ти ще се научиш да ме обичаш и тогава ще открием щастieto. — Той сграбчи ръцете ѝ и я притегли към себе си. — Изпитвал съм омраза към повечето жени, които съм познавал, Хелър, но ти... ти си различна. Опитах се и теб да те намразя, но не можах. Нещо в теб е по-особено, не приличаш на останалите жени, които съм срещал.

— И каква връзка има това с всичко останало?

— Връзката е, че искам да престанеш да ме ненавиждаш. Искам да простиш и да забравиш! Беше грешка, че отнех девствеността ти, сбърках и като те принудих със страх да се подчиняваш. Вече го разбирам и бих желал да ти се реванширам, ако ми позволиш. Искам да те обичам... и ти да ме обичаш.

Изявлението му я изненада. Това, че той призна любовта си, ѝ даваше нещо, от което бе лишена до момента — Власт! Изведнъж осъзна, че може да го накара да страда.

— Боя се, че искаш твърде много от мен, Гордън. Помня какво ми каза веднъж майка ми, когато беше огорчена: „Нито времето, нито прошката могат да заличат записаното в женското сърце“.

— Надявам се заради теб самата това да не е вярно — заяви той и я поведе обратно към къщата. — Ако не ме лъже паметта, в брачната клетва се споменава: „докато смъртта ни раздели“. Това е много дълго време, Хелър. *Много* дълго време!

Когато се прибра в стаята си, Хелър разказа на Абигейл за разговора с Гордън.

— Той се е влюбил в мен, лельо. Не мисля, че е възнамерявал да го прави, но се е случило.

— Така изглежда. Не проумявам само как има наглостта да те моли да го обичаш след всичко, което стори. Но всъщност и двете с теб знаем, че той е луд. Такива хора не мислят рационално и не действат нормално. Ти трябва много да внимаваш да не го разгневиш. Не се знае какво ще направи. А ние просто ще търсим начин да избягаме оттук и то колкото се може по-бързо.

— Да, лельо, зная. Струва ми се, че се сещам как да го направим, но не бих искала да ти казвам, преди да съм напълно сигурна, затова потърпи още малко, докато уредя нещата. — Тя вдигна бродерията, с която се бе захванала от отчаяние и за да запълва с нещо времето си и разгледа неравните, разкривени бодове. Съжаляваше, че не може да сподели с Абигейл плановете на Хоакин за тяхното бягство. Горката ѝ стара леля се старееше храбро да прикрива страха си. Но в името на безопасността им Хоакин настояваше тя да не разкрива плановете му дори пред Абигейл.

Сега на Хелър внезапно ѝ хрумна, че ако Хоакин ги измъкне от ранчото, те ще трябва да яздят. Но да се качат по двама на кон означаваше животните да се движат по-бавно и опасността Гордън и хората му да ги хванат ставаше по-голяма, отколкото ако всяка яздеше отделен кон. Хелър бе обучавана да седи, както повечето дами, странично на седлото, но понякога, по време на уроците по езда, инструкторът я оставяше самичка и тя разседлаваше кобилата си и яхваше широкия ѝ гръб. Така откри, че много повече ѝ допада да язди,

възседнала коня като мъж. Следователно тя нямаше защо да се притеснява за себе си, а само за Абигейл.

— Можеш ли да яздиш кон, лельо? — попита Хелър неочаквано.

— Кон? Разбира се, че мога да яздя кон. Да не мислиш, че цял живот съм живяла в града. Бях отгледана във ферма. Е, преди доста много години, но смятам, че още мога да се справя.

Хелър си даде сметка, че всъщност въобще не познава леля си. Представата за изисканата достопочтена бостънска дама Абигейл Пейтън върху кон ѝ се стори направо комична.

Сега, когато вече знаеше датата на сватбата, Хелър нямаше търпение Хоакин пак да я посети. Макар той да не бе уточнил кога и как смята да организира бягството им, тя вътрешно бе убедена, че това ще е именно денят на сватбата, когато повечето пазачи ще бъдат събрани на едно място. Но имаше и друго — струваше се ѝ се, че за Хоакин да прекъсне венчавката и да попречи тя да се осъществи, би означавало още един начин да постигне отмъщението си.

Тя стоя будна до късно през нощта, не можеше да заспи и си мислеше какви ли опасности ги очакват. Дали в плана на Хоакин влизаше да обгради къщата? А имаше ли достатъчно хора, за да го стори? Щяха ли да стрелят? Или може би той щеше да се появи предишната нощ, както вече го бе правил, и щеше да открадне нея и Абигейл? Хелър просто нямаше търпение да го разпита. Очакването щеше да помогне на дните ѝ да се нижат по-бързо.

Все пак тя негодуваше до известна степен, че се налага да чака, за да бъде спасена, защото той можеше да ги освободи едва ли не когато пожелае. Но Хелър бе станала пионка в неговата игра на отмъщение, а той беше решил да я „мести“ само когато ходът ще е печеливш за него. И при все че си даваше сметка на какво е подложена заради него, тя разбираше мотивите му и искрено се надяваше усилията ѝ да му помогнат да постигне целта си.

Мина цяла една седмица, а от Хоакин нямаше и следа. Пазачите успяха да изнесат малък товар злато от долината и да се върнат без инциденти. След това Гордън изпрати два празни фургона до Ейнджълс Кемп за най-необходимите продукти, накара хората си да занесат и бележка до местния свещеник, в която го молеше да извърши сватбената церемония. Те трябваше също да телеграфират на

Александър Райе от името на Абигейл, за да го уведомят кога тя ще се качи на влака и ще потегли обратно към Бостън.

Вечерта се спускаше над долината, когато Хелър отиде в салона да вземе пак книгата със стихове, която бе оставила там предишната вечер и видя, че отвън на верандата са се събрали група пазачи. Тя прибра полите си, за да не шумолят, придвижи се безшумно към отворения прозорец и застана там, залепила гръб до стената. Те говореха за Хоакин. Един от тях изрази облекчението си, че скоро не е имало инциденти и нещата явно се връщат към нормалния си ход. Друг пък добави, че според него *bandidos* са се уморили от своите игрички и са се оттеглили. „В края на краищата“, продължи той, „златото, което извозваме от Ел Дорадо, е много малко в сравнение с онова, което се добива от другите мини край реките Станислаус и Америкън.“

Хелър се върна в стаята си потисната. Щеше ѝ се да не беше подслушала тъкмо този разговор. Ако казаното от мъжете бе истина, тя и леля ѝ никога нямаше да напуснат Ел Дорадо. Но не можеше да е истина, рече си тя! Хоакин не би изоставил две беззащитни жени. Нито пък би се отказал от отмъщение, чието осъществяване очаква от години.

С всеки изминал ден Хелър все повече се убеждаваше, че Хоакин няма никакво намерение да спасява нея и Абигейл. Освен това вече не се случваха злополуки, нито друг вид бъркотии. Като че ли той наистина беше изчезнал.

Когато настъпи утрото на сватбения ѝ ден, а от Хоакин нямаше и следа, Хелър не знаеше какво друго да си мисли, освен че той действително ги е изоставил, а това на практика означаваше, че сватбата щеше да се състои, както бе предвидено. После Абигейл щеше да се върне в Бостън, а тя да остане сама с Гордън.

Мисълта за първата брачна нощ, както и за многобройните следващи интимни нощи, които тя трябваше да споделя с Гордън, накараха гърлото ѝ да се свие, а очите ѝ се премрежиха от сълзи. За нищо на света нямаше да го обикне! И десет пъти по-изискан джентълмен да станеше, тя пак нямаше да го обикне! А без обич,

правенето на любов щеше да бъде просто секс. Но като си помисли за сексуалните перверзии на Гордън, направо ѝ прилоша.

След онзи следобед, когато Гордън я помоли да се разходят покрай реката и тя откри, че той се е влюбил в нея, имаше още няколко покани, на които не ѝ беше разрешено да откаже — пикник на поляната зад къщата, вечеря на свещи под боровете и разходка на коне до един прекрасен водопад, няколко мили нагоре по реката. Той беше образец на аристократична изтънченост и се отнасяше към нея с изключителен респект, клонящ към благоговение.

Свещеникът пристигна малко преди здрачаване, когато Лу започна да пали многоцветните книжни фенери, които висяха от покрива над верандата и от дърветата. От прозореца на стаята си Хелър, заедно с Абигейл, видяха високия, широкоплещест мъж, който влезе във вътрешния двор, яхнал голям дорест кон.

— Струва ми се, че ще е повече на мястото си в някой светски салон, отколкото на амвона — отбеляза Абигейл сухо. Тя беше облечена в черна рокля с дълги ръкави и носеше черната си кехлибарена огърлица. Когато Гордън я помоли да си сложи нещо поцветно за сватбата, Абигейл му отказа разпалено, обяснявайки му, че що се отнася до нея, тя по-скоро ще се чувства като на погребение.

— Не съм виждала друг подобен свещеник — съгласи се и Хелър и кимна с глава. — Прекалено млад е и прекалено хубав! — Въпреки черните одежди от сукно, които му придаваха изискан вид, единственият наистина свещенически атрибут беше бялата му католическа якичка. Той слезе от коня и измъкна една черна книга от дисагите.

— Нямаме много време да те приготвим — каза Абигейл, като пригладжаше някакви несъществуващи гънки върху сватбената рокля на Хелър, която изобщо не беше булчинска, а чудесна всекидневна рокля в ментовозелен цвят, със стръкчета избродирани теменужки, които украсяваха деколтето, ръкавите и полите.

Хелър дръпна завесите и ги затвори с апатично изражение.

— Може би... ако успея да говоря с падрето насаме и да му кажа, че са ме принудили да... Не, няма никакъв смисъл! Дори той да прояви

разбиране, Гордън ще намери начин да го накара да извърши церемонията.

— След като се омъжиш, скъпа, Гордън ще спази обещанието си и ще ме пусне да си вървя. Бъди сигурна, че аз незабавно ще потърся помощ при властите. Те ще изпратят полицейски отряд да те спаси. А щом се отървеш от този ненормалник, ще намерим начин да разтрогнем брака. Няма значение как. Важното е само да успееш да се избавиш от този ненормалник, а него да го тикнат в затвора, където му е мястото.

Хелър сложи предупредително пръст на устните си.

— Много внимавай, лельо, да не те чуе, иначе няма да спази обещанието си.

— Зная, скъпа. Аз...

Почукване на вратата прекъсна онова, което Абигейл се канеше да каже.

— Време е, сенъора, сенъорита...

Беше Марта, готвачката, която ги викаше.

— Идваме веднага — подвикна Хелър в отговор. После се обърна и се хвърли в обятията на Абигейл.

— Хайде, хайде, скъпа — напевно започна да я успокоява Абигейл. — Трябва да си храбра. Нали не искаш Гордън Пиърс да те помисли за малодушна.

Хелър се отдръпна от нея.

— Не. Не искам той да ме мисли за малодушна. Със сигурност ще намери начин да се възползва от това.

Хелър отвори вратата, която извеждаше към верандата и двете с Абигейл се отправиха към мястото, където чакаше Гордън. Той бе облечен в тъмнокафяв костюм със сребриста жилетка от брокат и скъп джобен часовник на верижка. Русата му коса беше безукорно подредена, бакенбардите — грижливо подрязани. Изглеждаше й похубав от всякога. Как е възможно, запита се тя, един човек да е с толкова приятна външност, а с толкова зъл характер?

Той тръгна към нея усмихнат.

— Изглеждаш чудесно в тази рокля, Хелър, но всяка булка трябва да има воал и букет. — Той даде знак на един от прислужниците, който й поднесе малка кошничка, пълна с диви горски цветя. — Хайде, вземи ги. — Хелър пое предложената ѝ кошничка, а

Гордън извади изпод сакото си бяло дантелено *rebozo*. Разгъна го, положи го върху главата ѝ и нежно оправи краищата му по раменете. — Ето сега — рече той и се усмихна пак със задоволство — приличаш на истинска булка!

Слънцето се спускаше зад планината и следобедът тихо преминаваше в привечер. По настояване на Гордън, Хелър го последва на обиколка около къщата. Тя се спря, преди да премине покрай половин дузината, отрупани с храна маси, изпускащи традиционните мексикански аромати. Беше отслабнала през последните седмици, докато я държаха тук като затворничка, храната вече не я привличаше и тя ядеше само колкото да спре настойчивото стържене в стомаха си. Сега усещаше, че ѝ се гади, и се чудеше дали няма да ѝ прилошее.

Те завиха зад ъгъла и Хелър видя книжните китайски фенери. Колкото и да не ѝ се искаше, тя призна, че са красиви. Нанизани червени и зелени люти чушлета висяха на подпорните колони, които поддържаха покрива — и на които биеха с камшик наказаните роби, напомни си Хелър. Някой засвири на цигулка. Прислужниците, облечени в мексиканските си премени, стояха строени в редица, както повечето хора от охраната, и очакваха булката и младоженецът да се появят във вътрешния двор. Свещеникът бе застанал сам на верандата и ги гледаше как се приближават.

— Готови сме, отче — заяви Гордън, като доведе Хелър до стъпалата.

Тя хвърли поглед към Абигейл, по чието лице се стичаха сълзи. Като си наложи да се стегне, за да не покаже как се чувства и надявайки се стомахът ѝ да издържи, Хелър пое дълбоко въздух и погледна свещеника, чието изражение омекна, сякаш искаше да ѝ подсказе, че я разбира.

Но не я разбираше. Не би могъл. Нямаше представа какво щяха да ѝ причинят неговите благочестиви думи.

— Приятели, събрали сме се тук... — започна той с тържествен глас. След като поздрави присъстващите, каза няколко думи за нерушимостта на свещения съюз.

Хелър слушаше, но не чуваше. Макар че по рождение беше ирландска католичка, отглеждането ѝ във Файв Пойнтс не ѝ бе дало никаква възможност да се интересува по-силно нито от църквата, нито от религията. На практика тя не знаеше нищо за католическата си

принадлежност, ако не се смяташе молитвената броеница, която майка ѝ я бе научила да използва. Единствената ѝ близост със свещеник беше, когато на деветгодишна възраст я хванаха, че се опитва да му пребърка джобовете. Той я накара да стои на колене пред олтара часове наред и с броеницата в ръце да изрича покаяния. Вторият път беше, когато свещеникът дойде в Кау Бей, защото същия този ден майка ѝ бе издъхнала.

Падрето премина направо към молитвата като говореше на латински, докато Хелър разглеждаше кожените му ботуши със заострени върхове. Какво ли би казала Елизабет Пениуърт, питаше се тя, за свещеник с ботуши за езда? Дали би го причислила към категорията варвари? Или свещениците се изключваха по принцип? Единственият варварин обаче, когото Хелър бе срещнала в живота си, сега стоеше изправен до нея. Бъдещият ѝ съпруг.

Молитвата се оказа изненадващо кратка. Хелър се надяваше, че ще успее да издържи церемонията, без да рухне психически, но сега внезапно очите ѝ се изпълниха със сълзи. Тя измъкна кърпичката, която Абигейл бе пхнала в ръкава ѝ в последната минута, и избърса очи. Извърна се едва-едва и погледна леля си. Абигейл я бе спасила от Файв Пойнтс, беше ѝ дала дом и всичката любов, доброта и разбиране, за които едно момиче може да мечтае. Сега настъпи моментът да ѝ се отплати. Като си омъжваше за Гордън, тя ѝ осигуряваше възможност да напусне Ел Дорадо.

— Ти, Хелър Пейтън, взимаш ли този мъж, Гордън Пиърс, за свой законен, пред бога и пред хората, съпруг?

Тя се поколеба и усети как Гордън я смушка. Господи, как го мразеше — мразеше и онова, което я заставяше да прави! А колкото до Хоакин Муриета... И него го мразеше!

Беше ѝ дал надежда само за да я зарече в пълна безизходица.

— Аз... ами да — промълви тя накрая. Но това бяха просто думи. С крайчето на окото си тя зърна неодобрителното изражение на Гордън, но се престори, че не го е видяла. Бе спазила обещанието да каже „да“. Ако той е очаквал тя да прелива от щастие, това си беше негова работа.

После Гордън надяна на пръста ѝ скромна златна халка и отчето ги благослови:

— Живейте в мир, деца мои — завърши той и премина към закриване на церемонията.

Свещеникът бе първият, който им поднесе поздравления, Гордън ги прие и благодари по доста грубоват начин и със здраво, лишено от изисканост, ръкостискане. Той се обърна, когато Зики и някои други от пазачите се приближиха, после се отдалечи заедно с тях, за да полелят събитието.

Хелър, от своя страна, стоеше и се взираше в падрето. Не знаеше какво да мисли. Някак незабележимо той бе пропуснал една от най-значимите части от церемонията, когато свещеникът ги обявява за съпруг и съпруга.

— Отче? Искях да попитам...

Той се усмихна широко и равните му бели зъби проблеснаха.

— Какво искате да знаете?

— Ами, питах се...

На верандата зад тях тримата музиканти удариха един звучен акорд, дръпнаха струните на китарите и запяха песен. Решена да зададе въпроса си въпреки шума, Хелър се повдигна на пръсти и заговори почти на ухото на свещеника, но той само поклати глава, давайки да се разбере, че не я чува.

Хелър отстъпи крачка назад, а отчето сви безпомощно рамене. Тя кимна с глава в знак на разбиране, после се обърна и се отдалечи, объркването се бе отпечатало върху лицето ѝ като смръщена гримаса. От другата страна на двора Марта даваше нареждания на помощниците си да открият храната и пазачите вече си взимаха чинии и се нареждаха на опашка.

Въпросът все още измъчваше ума ѝ и тя пак хвърли поглед към свещеника. Дали беше възможно той де се е досетил за обстоятелствата около женитбата ѝ? Навярно някой от прислужниците му бе казал.

Свещеникът слезе от верандата точно когато Абигейл се канеше да пресече двора, за да отиде при Хелър. Той протегна ръка да я

възпре, после взе дланта ѝ в своята и я поведе към едно по-тихо място, близо до стената на къщата.

Застанала сама наред двора, стиснала кошничката с цветя пред себе си, Хелър разбираше, че отсега нататък щеше да е винаги самотна, независимо колко хора има около нея. Внезапно повя топъл летен ветреца, сякаш да ѝ донесе утеха, погали лицето ѝ и повдигна краищата на бялото *rebozo*. Но тя просто не можеше да бъде утешена. Затова дръпна дантеления шал, смъкна го от главата си и го захвърли на земята заедно с кошничката цветя.

Музикантите спряха да свирят и всички очи се насочиха към Хелър. Тя също втренчи рязко погледа си във вторачените лица, приканваше ги, предизвикваше ги да кажат поне една дума. Вятърът се усилваше и вече развяваше полите около краката ѝ. С явно пренебрежително изражение Хелър вирна брадичка и се насочи към Абигейл и свещеника.

Тогава до нея достигна един звук, какъвто не беше чувала досега и тя спря. Обърна се по посока на вятъра и с лице към дърветата. Звукът долетя отново, все още далечен, но този път по-силен. Какво беше това? Крясък на орел? Ранено животно? Тя вдигна глава, да се вслуша по-добре и пак го чу.

Земята под краката ѝ започна да вибрира като при слабо земетресение. Трептенията бяха съпроводени от приглушен тропот. Замръзнала на мястото си, Хелър видя голяма черна маса да се задава по пътя. През дърветата. Към къщата.

— *Venganza!*^[1]

Жените запищяха и се притиснаха една в друга.

И пак се понесе викът:

— *Venganza! Venganza!*

Пазачите се втурнаха към спалните помещения да си вземат оръжията.

— *El Jefe!* Той идва! — изкрещя Марта.

El Jefe? Хелър хвърли поглед към нея, за да разбере отговора, но видя само страх.

Тропотът ставаше все по-силен и земята се тресеше.

Тъмната маса придоби форма.

Сърцето ѝ затуптя силно от боязън и предчувствие. „Хоакин!“ Хелър притисна с длани лицето си, за да не произнесе отново името

му.

Конят се носеше в пълен галоп и тропот между дърветата. Яздейки почти легнал върху шията му, Хоакин викаше отново и отново и вятърът разносяше гласа му.

Хоакин! Той беше великолепен — облечен целият в черно — като дявол, който летеше със смъртоносна скорост, черното му наметало се развяваше зад него! Щом стигна вътрешния двор, конят прескочи една от пригодените маси, отрупана с прясно изпечени тортили, и се устреми към Хелър.

Името му отново се отрони от устните ѝ. „Хоакин!“

Като дръпна здраво поводите и за миг почти спря коня, Хоакин се приведе ниско от едната страна на седлото, сграбчи Хелър през кръста и я метна горе, при себе си.

Хелър пищеше, докато той я вдигаше.

— Невеста за невеста, Моугър — извика Хоакин над главата ѝ, пришпори коня и се насочи към дърветата. Без да съзнава колко здраво я държи той, Хелър не спираше да пищи. Беше сигурна, че всеки миг ще я изпусне. Силите нямаше да ѝ стигнат. Хелър се боеше, че ако се съпротивлява, само ще влоши нещата, затова си наложи да стои неподвижна, притисната към ръката около кръста ѝ.

Докато стигнаха края на гъстите дървета, Хелър вече се боеше, че ще се прекърши на две. И когато мислеше, че повече няма да издържи нито миг, Хоакин внезапно подвикна на коня и дръпна поводите. Така след няколко минути езда, които на нея ѝ се сториха по-скоро часове, те най-после спряха и той я изтегли докрай върху седлото и я взе в прегръдките си.

— Хелър, *querida*, добре ли си? Заболя ли те?

Тя едва смогваше да диша, камо ли да говори. Беше обвила ръце около кръста му и се страхуваше да помръдне.

— Съжалявам, че те изплаших, но нищо друго не можех да сторя, докато не се измъкнем оттам.

— Аз... Аз те мразя! — успя да промълви с големи усилия, стисна го още по-силно и той отвърна със същото.

— *Que?* Мразиш ме? — Приглушеният смях отекна в ухото ѝ, което бе притиснато до бузата му. — И защо ме мразиш, Хелър? Току-що рискувах живота си и този на Ел Тигре, за да те спася! *Dios!*

— Говори ясно, дявол де те вземе, искам да знам какво казваш!

Той стисна ръцете ѝ и нежно я поотдръпна от себе си.

— Значи си ми *тиу* — исках да кажа много сърдита, така ли?

— Да! Мислех, че си ме изоставил.

— А-а, разбирам. Но и ти трябва да разбереш, че беше по-добре да не знаеш кога точно ще дойда за теб.

Хелър изпадна в дива ярост.

— *Кога* точно ще дойдеш? Ти не се появи толкова време, че вече бях сигурна, че изобщо няма да дойдеш! Нямах представа колко ужасно се чувствах, смятайки, че ще си остана негова затворничка. Просто се поболявах при мисълта за сватбения ден... и за първата брачна нощ. И всичко това, защото ти си решил, че е по-добре да не знам нищо!

Колкото и да бе голямо огорчението ѝ, тя усети, че гневът ѝ преминава в чувство на безсилие и единственото, което успя да направи, бе да го потисне в себе си, вместо да започне да налага Хоакин с юмруци.

— Зная. Зная. И много съжалявам за това — продума той с успокояващ глас, какъвто човек би ползвал, за да усмири буйно дете. Продължавайки да държи ръцете ѝ, той я настани по-удобно върху седлото. — Мислех, че ако разбереш кога точно ще дойда за теб, нетърпението ти може да те издаде. А не желяех да излагам на риск безопасността ти.

Сега пък се опитваше да обърне нещата и да изкара безопасността ѝ причина за своето поведение, но тя нямаше да се хване на тази въдица.

— Мисля, че съм достатъчно голяма и разумна ѝ умея да пазя тайни — отвърна тя рязко, после стисна зъби и затвори очи. Не искаше да спори. Не искаше да се разправя. Искаше единствено да се чувства спокойна и сигурна, че е в безопасност и повече няма да види Лутър Моугър.

Изведнъж една ужасяваща мисъл я накара да изтръпне.

— Абигейл! — Лицето ѝ преbledня като току-що изгрялата луна. — Какво ще стане с Абигейл? Не можеш да я изоставиш там сама! Той ще ѝ причини болка! Знам го!

— Леля ти е в безопасност, Хелър. — Той кимна с глава в посоката, от която бяха дошли. — И е в добри ръце.

Големият дорест кон тъкмо излизаше на поляната. Свещеникът! А зад него седеше Абигейл, яхнала по мъжки коня и хванала се здраво с ръце през кръста му.

— *Hola, amigo!* — подвижна облеченият в черно отец и спря коня си до този на Хоакин. После възкликна усмихнат. — Ама как само се появи, *El Jefe!* Все едно стадо мустанги препускаше между дърветата.

— Лельо?

Абигейл надникна иззад гърба на отчето.

— Ето ме, скъпа! Цяла и невредима, струва ми се, макар все още да не разбирам какво точно става.

Хоакин и Лино се разсмяха.

— Спасиха ни, лельо.

— Е, това и аз го разбрах, но кои са тези мъже, Хелър?

Хоакин докосна ръба на шапката си:

— *Vuenos noches*, сеньора. Ако проявите малко търпение, ще ви обясним всичко. Но първо трябва да ви отведем и двете на сигурно място в лагера.

В лагера всички полудяха от радост, когато Хоакин и Лино се появиха с Хелър и Абигейл. Мъжете хвърляха сомбрерата си във въздуха, а жените развяваха своите *rebozos*. Хоакин и Лино слязоха от конете и отведоха двете жени до огъня, където Пепе наливаше димящо кафе в тенекиени канчета.

Абигейл отказа на Пепе:

— Не искам кафе. Искам само да знам кои сте вие.

Хелър се приближи до леля си и я прегърна през раменете.

— Лельо! — намеси се тя, после се обърна към Хоакин: — Свали маската, за да те види.

— Дон Рикардо!

— Не, Абигейл. Хоакин Муриета. Надявам се да ми простите този малък маскарад.

Абигейл сбърчи бялото си чело и му хвърли замислен поглед:

— А вие кой сте, ако мога да запитам? — каза тя, обръщайки се към падрето.

Той свали шапка и направи дълбок поклон:

— Лино Торал, сеньора. Лейтенантът на Хоакин.

— И не сте свещеник?

— *Бивш* свещеник. Ние пресрещнахме истинския, взехме от него някои необходими вещи и го изпратихме обратно в Ейнджълс Кемп с една торба злато за бедните, което го направи доста сговорчив.

Хелър се сепна — значението на думите му я порази със силата на бостънска снежна буря.

— В такъв случай, това означава, че... Церемонията...? — Тя затаи дъх, а кестенявите ѝ очи заблестяха с надежда.

— Ти защо мислиш, че не ви обявих за съпруг и съпруга? — каза проста Лино.

Хелър изпусна шумно дъха, който съдържаше, сведе глава и се втренчи в земята. Стомахът ѝ яростно се преобърна и тя се люшна напред, търсейки опора само в пръстите на краката си.

И Лино, и Абигейл протегнаха ръце към нея, но онзи, който я хвана, бе Хоакин. Както бе приведена леко напред, той мушна ръка под свивката на коленете ѝ, вдигна я и я сгуши в ръцете си като в люлка.

— Хелър! О, горкичката ми — извика Абигейл. — Боя се, че всичко това ѝ дойде твърде много. Дали няма тук някъде място, където да я занесем и да я сложим да легне?

Хоакин вече се бе насочил към пещерата.

— *Si*, сеньора. Последвайте ме.

Вътре в помещението, което Хоакин ползваше за спалня, положиха Хелър върху купчината кожи, които му служеха за легло.

Абигейл потърси помощта на Лино, за да коленичи край нея.

— Ще ми трябва мокра кърпа — помоли тя и отмахна разчорлената коса от лицето на племенницата си. — Хелър, събуди се, скъпа. — Тя я потупа по бузите. Хоакин се бе изправил при краката на Хелър и тревогата го правеше да изглежда уплашен. Лино се върна с кърпата и Абигейл изтри с нея лицето и шията на Хелър.

— Хайде, Хелър. Свести се!

Хелър бавно започна да идва на себе си. Тя повдигна първо единия си клепач и видя размазаната физиономия на Абигейл. Чувстваше езика си надебелен и скован. Едва успя да промълви: „Мисля, че ми се повръща, лельо“, преди да се извърне настрана и да повърне. Не беше яла нищо от сутринта и сега от празния ѝ стомах излезе само жлъчен сок. Хоакин също коленичи до главата ѝ, взе кърпата от Абигейл и избърса изцапаните ѝ устни. Чувстваше се

отговорен за неразположението на Хелър, макар да бе сигурен, че то е резултат от страха, притесненията и шока. Може би наистина трябваше да я предупреди кога смята да я отведе, а тя щеше да опази истинската му самоличност в тайна.

Хелър се опита да се привдигне и да седне, но той настоя да остане легнала. След като повърна изглеждаше много бледа и отпаднала. Имаше нужда от почивка.

— Аз ще остана при нея, сеньора, докато вие се настаните и отдъхнете — предложи услугите се той. — Лино, погрижи са за госпожата, *por favor*, да не ѝ липсва нищо.

Абигейл сбърчи нос и впери поглед в него.

Хоакин също не отмести очи.

— Всичко с нея ще бъде наред, сеньора.

— Аз не се безпокоя заради Хелър, а заради вас. Как да ви поверя грижите за нея, след онова, което сторихте? Представяхте се за друг човек. Лъгахте ни. И бог знае още какво!

— Всичко ще е наред, лельо — прошепна Хелър, с дрезгав глас.

— Хелър, скъпа...

Хелър се пресегна и потупа Абигейл по ръката.

— Ще се оправя. Наистина.

Лино предложи на Абигейл ръка, която тя охотно прие. Изправи се и изсумтя, а погледът, който отправи към Хоакин, беше непоколебим.

— Хелър е моята гордост и радост, сеньор Муриета. Благодарение на нея животът ми придоби смисъл. Ако ѝ се случи нещо лошо по ваша вина... — От очите ѝ бликнаха сълзи.

Хоакин се изправи и улови ръцете на възрастната жена.

— Никога не бих допуснал да пострада по моя вина, сеньора. Тя придаде смисъл и на моя живот! — Той сведе поглед към нея и видя несигурната ѝ, но щастлива усмивка. — Ама вие *наистина* приличате на моята *tia*. — После поклати глава. — Само че на вас дадох по-голям букет от чадъри. Ще трябва да ми обещаете никога да не ѝ казвате това.

Той чу как тя ахна и вдигна брадичка. Придаде си вид на оскърбена, но той знаеше, че това е само шеговитата преструвка.

В този миг тя го бутна настрана и бързо премахна всички следи от своята сантименталност.

— Знам какво се е случило помежду ви с Хелър и честно казано смятам, че сте се възползвали от нейната невинност — заяви тя недвусмислено. — Както и да е, надявам се да сте разбрали поне, че я обичате. Защото знам, че тя ви обича, макар упоритостта да не ѝ позволява да го признае. Да бяхте видели само колко се разстрои, когато онзи път ви прекъснах в стаята и вие си тръгнахте. Е, сега, след като се намерихте отново... Така да е! Разбирате ли, годините минават, аз остарявам и бих искала, преди да умра, да видя Хелър щастливо задомена и с няколко дечица!

— Деца? — Хоакин отметна глава назад и се разсмя. — Вие имате още много години пред вас, сеньора Пейтън. — Той я предаде на Лино, който търпеливо чакаше отстрани.

Хелър спеше дълбоко. Хоакин се приведе над нея и потри нежно бузата ѝ с кокалчетата на пръстите си.

— *Mi vida. Mi corazon!* — прошепна той, после свали ботушите си, покри я с мексиканско вълнено наметало и прилегна до нея.

Когато Хелър се събуди вече се зазоряваше. Дезориентирана и уплашена, тя седна на леглото и извика в тъмното: „Гордън? Не, Гордън, моля те!“.

Хоакин също бе заспал край нея. Пресегна се и хвана ръката ѝ.

— Ш-ш-т, всичко е наред. Никой няма да те нарани.

— Дон Рикардо?

— Не, Хелър. Хоакин.

Тя се обърна към него:

— Моля те! Умолявам те, обещавай ми, че никога повече няма да му позволиш да се доближи до мен. Моля те, Хоакин. Мразя го! Той е чудовище.

Хоакин я притисна в обятията си и положи главата ѝ върху рамото си.

— Обещавам, Хелър — прошепна тихо и нежно погали с устни слепоочието ѝ. — Поспи още, *querida*. — Едва бе произнесъл тези думи, когато тя въздъхна и затвори пак очи.

Буквално за една нощ животът на Хелър и Абигейл се бе променил изцяло. Тя и Абигейл вече не бяха затворнички на някакъв ненормалник. Нямаше го ужасът от първата брачна нощ. Нямаше я заплахата за бой с камшик. Тя можеше отново да сложи мечтите и спомените си на мястото им в съзнанието си — можеше да прави всичко, което пожелае.

Хелър прекара деня плътно до Хоакин, като същевременно се запознаваше с основните помещения и тунели в пещерата, с лагера, с мъжете и жените, които съставляваха отряда на *El Jefe*.

В процеса на разговорите, водени главно на английски заради нея, както се убеди тя, Хелър научи подробности за фантастичния начин, по който се бе събрал и формирал този отряд. Не всички бяха роднини и приятели на мъжете, заробени от Лутър Моугър, но пък всички бяха предани на един човек — Хоакин Муриета, *El Jefe*. И бяха превърнали неговата кауза в своя.

След като бе прочела белетристичната история на неговото минало, сега Хелър чувстваше, че има уникалния шанс да наблюдава неговото настояще. В много отношения той повтаряше своята собствена история, вършейки нещата, които бе извършвал и преди — търсеше лично отмъщение срещу един изключително жесток враг — същия враг — бореше се за кауза, в която вярваше, и предвождаше отряд от предани мъже и жени.

Той наистина беше загадка, този човек, Хоакин Муриета. Образован джентълмен. Водач. Опасен бандит. Отмъстител.

И самотник, помисли си тя, като Ел Сид.

Хелър нямаше търпение да научи колкото се може повече за него. И да го обича през всички оставащи години.

Тя се запозна и с Пепе Лопес, и с Пако. Пепе, спомни си тя, бе човекът, върнал някога Хоакин към живота. Пако, неговото магаре, беше постоянният спътник на Пепе. Дребничкото дългоухо животно следваше Пепе почти навсякъде, където той ходеше, покорно пристъпваше зад него, с наведена глава и прибрани назад уши. Когато Пепе спираше, Пако го побутваше с муцуна в гърба, за да го накара да продължи.

Хелър бързо разкри единствената слабост на Пако, когато го погали по вътрешната страна на ушите. Пако изпъна здравата си мускулеста шия и разтегли назад устни, откривайки големи

жълтеникави зъби. А щом тя го остави, той зарева и тя си помисли, че никога не бе чувала нищо толкова скръбно.

Хелър и Хоакин прекараха следобеда, разговаряйки помежду си в най-ниската зала на пещерата, седнали на големи плоски камъни край подземната река.

Макар да не бе лесна задача да накара пестеливия на приказки Хоакин да говори, тя все пак успя да изтръгне някои сведения за Моугър. Той ѝ разказа какви действия бяха предприели двамата с Лино срещу него в Сан Франциско.

— И кога точно започна това? — Хелър искаше да знае, въпреки че вече имаше доста ясна представа.

— Вечерта, когато той придружаваше теб и Абигейл във Фоксхол Тиътър да гледате представлението на Елена. Проверях го да видя дали ме е познал.

— Спомням си. Той сравни въпросите ти с испанската инквизиция. — Тя го погледна, очаквателно. — Ами ако те беше познал?

Изражението му бе замислено.

— Предполагам, че щях да го застрелям на място.

Хелър си представи сцената и си помисли какъв късмет бяха имали всички тогава, че Моугър не беше познал Хоакин. Той продължи да говори и ѝ разказа как бе проникнал в дома на Моугър и беше откраднал камшика, после за уговорката му с китайския търговец, който снабдяваше Моугър със стоки, и накрая за това как те двамата с Лино доста резултатно бяха прекратили банковия кредит за Моугър и бяха подали информация на агентите на Уелс Фаргоу.

Докато той говореше, Хелър имаше възможност да съпостави действията му с реакциите на Лутър Моугър, на които тя самата беше свидетел.

— Сега е твой ред — заяви внезапно Хоакин. Колкото той беше пестелив на думи, толкова жадуваше да слуша, особено що се отнася до Хелър. Искаше да знае всичко, което можеше да научи за нея. Макар и неохотно, тя му разказа за детството си във Файв Пойнтс, за майка си, за това как Абигейл я бе намерила и прибрала в Бостън, за училището и за безрадостните години след него.

— Дойдох в Сан Франциско, за да докажа нещо на себе си. Че независимо от произхода си, съм усвоила изкуството да бъда дама. —

Тя наведе глава. — Съзнавам колко глупаво звучи това сега, но по онова време беше най-важното нещо на света.

— Не мисля, че е глупаво, Хелър. — Той я прегърна през раменете ѝ. — А сега готова ли си да кажеш с какво Моугър те принуди да се съгласиш да се омъжиш за него и да дойдеш в Ел Дорадо?

Хелър потъна в мълчание. После, като се бореше с ужаса, който дори споменът за случилото се предизвикваше у нея, тя започна да разказва събитията в тяхната последователност — първо как се събуди от необичайните шумове в стаята си, после напоеният с етер парцал...

Разказа му за страховете си, че Гордън може действително да изпълни закана си и да взриви бостънския влак. Само за едно нещо не успя да се насили да говори — за своето изнасилване. И се съмняваше, че някога ще е в състояние да го сподели с него.

Хоакин усети вълнението ѝ и я взе в прегръдките си.

— Хоакин! Хоакин! — Викът на Лино кълтеше из пещерата. Хоакин и Хелър се втурнаха по посока на гласа. Срецнаха се с него в една друга, по-малка зала.

— Лино, какво има?

— Добре, че те намерих, *El Jefe*. Четирима от хората на Моугър са напуснали на коне долината и са се насочили към Марипоса. Носели са завивки за спане на открито и препускали с пълна сила.

Хоакин се замисли върху евентуалните последствия от това раздвижване.

— Време е да действваме.

— *Si, mi jefe*.

На мъжете, които чакаха около денонощно горящия огън, Хоакин каза:

— Утре сутрин, *mi amigos*, отиваме в Ел Дорадо и освобождаваме някои наши *compadres*, както го бяхме планирали. Пригответе си оръжията и непременно уточнете още веднъж позициите, които трябва да заемете. — После се обърна и се запъти към картата.

Хелър си взе една топла тортила и застана близо до тях, за да ги слуша как обсъждат стратегията си. Те продължиха след това с разпределението на хората, обсъдиха евентуалното използване на

динамит, воденето на допълнителни коне и как най-добре да се възползват от момента на изненада.

— Пазачите, които охраняват работата по реката, са разположени тук и тук — каза Хоакин, посочвайки местата с тънко борово клонче. — Лагерът на робите е ето там, точно при завоя на реката. Половината роби ще чакат смяната си, оковани в лагера, докато другата половина работи в реката. Коритата за промиване са тук и долу, а робите на смяна са приковани с вериги за тях непрекъснато. Те са охранявани ето от това място на брега, а лагерът им е там.

На Хелър ѝ трябваша само няколко минути, за да се ориентира по обозначенията на картата и да разбере кое за какво е. След това вече можеше лесно да следи разговора им. Само споменаването на коритата за промиване я объркваше.

— Какво представляват тези корита? — попита тя, като се премести по-плътно до Хоакин.

— Груби дървени корита, където се отмива пръстта от наносния пясък — обясни той с явно нетърпение и без да се направи труда да я погледне.

При други обстоятелства сигурно щеше да се засегне от подобно безцеремонно отношение, но неговото описание — колкото и да бе кратко, раздвижи паметта ѝ. В деня преди сватбата Гордън пак беше настоял да се разходят покрай реката. Този път стигнаха по-далече от обикновено и той ѝ показа как се добива златото. Работниците изгребваха с лопати речната тиня и я хвърляха в странни на вид дървени съоръжения. Коритата за промиване. Робите носеха железни окови, подобни на онези, каквито имаше в дома на Гордън в Сан Франциско, и бяха привързани с вериги за коритата. Само че лагерът им не беше там, където посочваше Хоакин.

— Хоакин — каза тя и го потупа по рамото.

— *Si*. Какво има, Хелър? — Но пак не се обърна.

Хелър застана пред него, за да привлече вниманието му.

— Робите, които работят на коритата... лагерът им не е там, а тук — обясни тя и посочи с върха на пръста си картата. Разказа им и как се е сдобила с информацията, а после отстъпи назад и нервно облиза устните си.

Лино само констатира очевидното.

— Значи лагерът е бил преместен.

Хоакин гледаше втренчено картата.

— Виждаш ли нещо друго, което да ти изглежда невярно? — Той повдигна тъмните си очи и Хелър усети особената важност на въпроса му.

— Не, но пък и не мога да кажа, че познавам изцяло Ел Дорадо — само местата, до които Лутър ме допускаше.

Един мускул започна да потръпва на бузата на Хоакин, издавайки чувството му на безсилие.

— Съжалявам, че бях груб с теб, Хелър. Твоята информация е изключително важна. Може да спаси човешки животи. Ние всички тук ти дължим огромна благодарност. — Той се изправи и пристъпи към нея.

Хелър бе сигурна, че той се кани да я целуне и възбудено очакваше момента. Тя пое дълбоко дъх, когато той обхвана брадичката ѝ с длан, наведе се към нея и докосна с устни нейните. Целувката продължи само миг. Но това мигновение Хелър никога нямаше да забрави. Когато Хоакин се отдръпна и насочи отново вниманието си към картата, тя се запита как една кратка целувка може да окаже такова завладяващо въздействие.

Към залез-слънце Пепе и Уонг Хо започнаха да привикват хората за вечеря. Хелър и Абигейл се заловиха с готовност да помагат при разнасянето на тенекиените чинии, пълни с храна. Накрая и Хелър взе своята порция и приседна на един пън. Тя тъкмо разглеждаше месото, чудейки се какво ли може да е, когато Лино Торал се настани до нея.

— Това е яребица — осведоми я той, и започна да се храни.

— О, и аз тъкмо се питах... — Следвайки примера на Лино, тя вдигна парчето и отхапа малко. — Много е хубаво. Изненадана съм. Всъщност, не точно изненадана. Може би облекчена е по-подходящата дума. Не бях сигурна какво трябва да очаквам. — Хелър осъзна, че води безсмислен разговор, когато в действителност искаше да го разпита за Хоакин. — Сеньор Торал...

— Лино, моля.

Тя се разсмя.

— Добре тогава, Лино. Ти очевидно си приятел и доверен човек на Хоакин. Има толкова неща за него, които не зная, а бих искала да науча, но се боя, че никога няма да ги разбере от него. Останах с впечатлението, че той не желае да говори за себе си.

— Хоакин е доста затворен човек — заяви Лино. — Но аз бих могъл да ти кажа каквото те интересува, без да предам доверието му.

— Откога се познавате?

— Израснахме заедно. Майките ни бяха приятелки, а нашите две хасиенди се намираха само на няколко мили разстояние.

— А баща му? Прилича ли Хоакин на него? Сигурно е оказал много силно влияние за оформянето на такъв син.

— Хоакин никога не е виждал баща си и това между другото е тема, която не бих зачеквал, ако бях на твое място. Баща му е бил янки и се е казвал Рос. Пристигнал в Калифорния от Вирджиния, заедно с по-малкия си брат. И двамата били строителни инженери, наети на работа от влиятелните и заможни донове. Запознал се е с майката на Хоакин, когато била на гости у своя братовчедка в Сан Диего, но не след дълго я изоставил, без да подозира, че тя очаква дете.

Хелър кимна, защото прекрасно разбираше.

— Знам какво е да израснеш като копеле. А предполагам, че за едно момче нещата са още по-трудни. — Тя се съсредоточи, обмисляйки как точно да зададе следващия въпрос. — Лино, питам се каква всъщност е връзката между Хоакин и Елена Валдес. Тя изглеждат толкова... предани един на друг.

Лино кимна.

— Тази история води началото си от преди много години. Елена израсна близо до нас. Тя обича Хоакин от времето, когато стана достатъчно голяма, за да осъзнае значението на тази дума.

— Но той се е оженил за Росита — отбеляза Хелър — Елена трябва да е била много разстроена.

Лино завъртя очи и се ухили.

— Разстроена? *Si*, може и така да се каже.

Хелър се намръщи.

— Лино, ти ли беше този, който намери Хоакин, след като Моугър го преби с камшика?

— Аз и Елена. Отивахме на гости у тях и го намерихме. Той настоя да погребем Росита, преди да направим каквото и да е за него. Елена беше единствената, която не показва скръбта си — не проля и една сълза. Но тя се грижеше за Хоакин денонощно в продължение на седмици, докато не се оправи. Тя беше неотлъчно до него и след

засадата при Кантуа. Ако не бяха Пепе и Елена, Хоакин щеше да е мъртъв.

Хелър сведе поглед към чинията. Очевидно си бе съставила погрешно мнение за сеньоритата с остър език — тя не се оказваше уличница в крайна сметка. Беше, за жалост, само една отчаяно влюбена жена.

— Мъчно ми е за нея — каза Хелър тъжно, — защото Хоакин винаги ще обича Росита.

Едва беше произнесла тези думи и сама осъзна колко са верни. И те като удар поразиха нейните собствени чувства. Даде си сметка, че онова, което иска да узнае, е дали Хоакин би могъл да обича и нея. И ако това станеше, дали тя самата може да понесе мисълта, че притежава само половината от сърцето му?

— Затова прави всичко, нали? — Тя обърна поглед към група мъже, които изглеждаха погълнати от разговор. — Заради нея.

— *Si* — съгласи се Лино. — Той винаги ще обича Росита, Хелър. Тя беше почти дете, когато се ожени за нея и такава си остана, когато издъхна в ръцете му. Той донесе тялото ѝ тук и я погребва на най-далечното място, в дъното на пещерата.

— Тук? О, господи! Не знаех. — Ледени тръпки полазиха по гърба на Хелър.

— Недей да ставаш като Елена и да ревнуваш от тази любов, Хелър. Трябва да я уважаваш. Росита винаги ще бъде част от живота му — един сладостно горчив спомен. Но спомените не могат да навредят никому. Благодарение на теб *El Jefe* отново се научи да обича. А ти ще му станеш чудесна съпруга.

Хелър се разсмя.

— Съпруга? — После бързо стана сериозна. — А ти знаеш ли дали той ме обича? — Направо не можеше да повярва, че разговаря така с практически непознат човек, но имаше нещо в непринуденото му държание, което я предразполагаше да му се довери. После си спомни, че е бил монах...

— *Si, знам, че El Jefe* те обича! И щом всичко това приключи, той ще те отведе обратно в Мексико и там ще направим истинска сватба и фиеста.

Хелър съзнаваше, че Лино ѝ говори, но не чуваше и дума от онова, което казва. Взираше се в пълната си с фасул чиния и чувстваше

как стомахът ѝ се преобръща. Тя я остави настрана и се изправи.

— Благодаря, Лино. Стана ми по-добре, като поговорих с теб. Аз... — Тя усети замайване и се подпря на рамото на Лино, за да не падне. — Май станах прекалено бързо. Леко ми се зави свят. Съжалявам, ако се държа нелюбезно, но мисля, че трябва да се прибера и да полегна.

Едва се беше сгушила в кожата, когато в помещението влезе Хоакин и запали малка газена лампа.

— Лино каза, че не си си изяла вечерята и не се чувстваш добре. Може би имаш нужда от лекар?

— Не ми трябва лекар — възпротиви се тя, развълнувана от разтревожения му поглед. — Просто не съм привикната към храната на Уонг Хо. Не бях виждала такава странна комбинация — мексикански боб и яребица по китайски. — Тя покри уста с длан, за да заглуши кикота се, но не успя да го възпре. А когато Хоакин се разсмя, тя също избухна в силен смях и това продължи, докато по лицето ѝ не потекоха сълзи. — Влюбена съм в теб, знаеш ли — заяви тя, изненадана от собственото си смело признание. Не бе възнамерявала да го каже, то просто ѝ се изплъзна.

Той коленичи до нея и докосна кичурче от косата ѝ.

— И аз те обичам, *tia cara*. Не вярвах, че мога пак да го кажа на някого.

— Хоакин, има толкова много неща, за които трябва да поговорим. Искам да ми разкажеш за Росита. Бих желала да разбера що за човек е била тя. — *Дали съм хубава колкото нея?* — продължи мислено Хелър. — *И дали мога да те задоволявам, както тя го е правила?* — Беше нелепо да се пита доколко може да се сравнява с мъртва жена, но тя просто нямаше сили да се въздържи. По всичко изглеждаше, че Росита няма равна на себе си. Как смееше Хелър да се надява, че ще успее да я замени? — А и да ти кажа всичките тези недоразумения...

Хоакин сложи пръст на устните ѝ.

— Спри, Хелър. Росита е мъртва, а недоразуменията, които имахме с теб, вече са в миналото. Сега трябва да мислим само за нашето бъдеще, за новите дни, които ни очакват. — Той разкопча ризата си и я захвърли настрана.

В светилната на газената лампа раменете му с добре очертани мускули заблестяха като разтопено злато. Тя мигом се изпълни с копнеж да се пресегне и да докосне къдравите косъмчета, които покриваха широките му гърди, да проследи с пръсти тъмната пътечка, спускаща се от тях към колана на панталоните и по-надолу.

Той се извърна гърбом към нея, свали ботушите и събу панталона. Очите ѝ се разшириха от изумление, когато видя дюзината и повече следи от камшик, набраздили гърба му. Дълбоки белези! Ужасяващи белези! Хелър се изправи и погали с върха на пръстите си избелелите ръбчета.

— О, Хоакин!

После разтвори длани, изви леко пръсти, долепи ги до широкия му гръб и започна бавно да го масажира. Разтри раменете, размачка нежно мускулите под широките му плещи, притисна многократно с палци различни чувствителни точки по протежение на гръбнака.

— Добре ли ти е така?

Одобрителното му кимване я окуражи да се приближи по-плътно зад него и да го облегне върху себе си, докато масажираше горната част на ръцете му. Под повърхността на кожата се виждаха големи вени, които изпъкваха, въпреки че мускулите му сега бяха в покой. Хелър затвори очи и си позволи нова волност — обгърна кръста му с ръце и започна да масажира корема, който незабавно се стегна при допира ѝ. Тя дълбоко се съмняваше, че би проявила подобна смелост, ако беше с лице към него.

— Хелър. — Той се извърна и я грабна в прегръдките си. — Ти не преставаш да ме изненадаваш! — Започна да разкопчава роклята — сватбената ѝ рокля! — Тези дни ще ти купя няколко нови рокли, без копчета!

Тя се разсмя и се сгуши в него.

— Не мисля, че продават такива.

— Тогава ще намерим шивачка, която да ги ушие по поръчка. Но не искам всеки път, щом изпитам желание, да водя тази битка с копчетата! — Нетърпението му достигна краен предел и той не изчака тя да се освободи от роклята, за да започне да я целува.

— А мислиш ли, че това ще се случва често? — попита Хелър, а гласът ѝ звучеше дрезгаво от копнеж.

Той промърмори почти неразбрано, едва отлепяйки устни от нейните.

— Всеки ден до края на живота ни! — Устата му стана пламенно настъпателна, извиваше се върху нейната и страстно искаше тя да я отвори за него. А когато Хелър откликна на желанията му, неговият горещ, настойчиво търсец език изтръгна от нея поредица от чувствени стенания, които само засилиха желанието му.

Хоакин откликна на тези стенания със страст, която изненада дори и него самия. Той никога не губеше контрол в отношенията си с жените. Гордееше се, че е мъж, който успява да запази самообладание дори когато се отдава на сексуалните си удоволствия. Сега обаче това започваше да се променя — променяше се толкова бързо, че той просто нямаше време да осъзнае какво става.

От нощта, преживяна с Хелър в хотелската ѝ стая, Хоакин не спираше да мечтае за мига, когато пак ще я държи в прегръдките си, ще я докосва, ще я люби... Той прекара много безсънни нощи в мисли за нея, припомняйки си нейната самонадеяност и свенливост. Тогава се бе питал нееднократно какво ли може да означава това. Сега вече знаеше. И сякаш тъкмо поради това, че знаеше, изпитваше още по-неутолима нужда от нея. Казваше си, че не трябва да бъде така настойчив, защото правенето на любов все още е ново изживяване за Хелър, но сега бързо откри, че го командва не разумът, а тялото му.

Хоакин я положи върху дебелия пласт кожи. Тя се сгуши уютно там и протегна ръце към него — неустойимо предложение за Хоакин. Той я освободи бързешком от останалите ѝ дрехи, покри знойното ѝ тяло със своето и чак тогава си отдъхна с облекчение.

Ето къде му беше мястото и тук щеше да си остане завинаги, зарече се той! Хелър бе всичко, което един мъж може да желае, Ел Дорадо на сърцето му, неговата златна награда. Света да обърнеше от търсене, нямаше да открие друга като нея — огън и мед в едно, помисли Хоакин и не за пръв път.

Той я притегли върху себе си и я целуна, после я повдигна още малко и засмука гърдата ѝ. Имаше вкус на мед. Той подръпна стегнатите зърна с уста и погъделичка твърдите пъпки с език. Дочу как Хелър затаи накъсаното си дихание и усети как тялото ѝ сякаш оживява върху неговото. Краката ѝ обгърнаха бедрата му и тя се раздвижи отгоре му с все по-нарастваща настойчивост. Хелър

буквално вибрираше от копнеж — копнеж, който по нищо не отстъпваше на неговия. Хоакин обгърна с длани кръста ѝ и ласкаво започна да я придърпва все по-надолу и по-надолу, докато твърдият връх на неговата мъжественост се притисна до интимната сърцевина на нейната женска същност. Горещата ѝ влага накара чувствата му да се завъртят в бесен вихър.

— Хоакин... не мисля, че така...

— Довери ми се, *querida*, има много начини, по които можеш да се любиш. — Той я повдигна за бедрата и после бавно я спусна върху себе си. Простена в екстаз, когато потъна дълбоко в нея и нейната женственост го обгърна плътно.

— *Dios*, караш ме да губя контрол над себе си. Караш ме... — Думите замряха на устните му, докато той се стараеше да навлезе колкото се може по-навътре в тялото ѝ. — Толкова ми е... хубаво с теб — промълви Хоакин. И като сграбчи отново бедрата ѝ, започна да я насочва в подходящия ритъм. Почувства последователното стягане и разпускане на мускулите ѝ, но същевременно усещаше, че тя не съзнава изключителното удоволствие, което нейния спонтанен отклик му доставяше.

Изгубен в света на неудържимите си чувствени изживявания, Хоакин престана да играе ролята на учител и остави Хелър да следва собствените си желания. Както стоеше изправена над него, тя изви внезапно гръб назад, подобно на дъга, а великолепните ѝ разпуснати коси се изсипаха зад нея и погъделичкаха бедрата му.

Когато страстта му стана още по-неустоима, тя се приведе обратно напред и положи длани на гърдите му за опора. Сега къдриците ѝ образуваха плътна завеса, която обгърна и двамата.

— Хоакин... аз...

Той усети отчаянието в гласа ѝ и знаеше точно какво иска в този миг.

— Разбирам, Хелър. Разбирам. Скоро. Съвсем скоро — увери я той. Държейки я здраво, Хоакин я обърна по гръб и размени позициите им, после проникна още по-дълбоко в нея и се задвижи с цялата страст, на която беше способен. Почти незабавно той усети как тялото на Хелър се разтърсва от спазми и чу виковете ѝ на удоволствие. Остави я за момент да изживее най-пълно чувствената наслада и след

това побърза да задоволи и себе си, като с един последен мощен тласък изпълни утробата ѝ със своето семе.

Минутите минаваха, а те лежаха все така вкопчени един в друг, свързани интимно, и тихо разговаряха.

— Не мисля, че някога ще те разбере, Хоакин Муриета. — Гласът ѝ прозвуча дрезгав, несвойски и леко задъхан.

Освободи се от нея и простена от внезапно обгърналия го хлад.

— Това толкова ли е важно за теб? — Легна на една страна, покри с длан гърдта ѝ и нежно я стисна.

— Да. И дори не знам защо. Знаем само, че е така.

Хоакин се приповдигна и прокара език по зърното ѝ.

— Какво толкова има за разбиране? Казах ти и преди. Аз съм мъж... и не съм по-различен от всички останали.

Тя също се обърна и го загледа с пронизателен поглед.

— Не, Хоакин. Не е вярно. Ти не си като другите мъже. Сега вече го знам. Онзи пазач беше прав и макар да не съм съгласна с определението странен, убедена съм, че в теб *има* нещо различно — нещо, което не може да се обясни! Сякаш притежаваш особен вид магия. А и мълвата... Искам да знам, да разбере.

Как можеше Хоакин да ѝ обясни онова, което сам не разбираше?

— Няма никаква магия, Хелър, само способност на хората да виждат онова, което е пред очите им. — Ръката му нежно и с любов галеше меката кожа на корема ѝ.

Тя сгуши глава на рамото му.

— Кой си те, Хоакин? Мъж? Мит? Дявол? Или ангел? Каж ми, за да знам!

— Просто мъж, Хелър. Мъж, който те обича и винаги ще те обича.

„Нима можеше да го каже по-ясно от това?“ — Росита беше неговото минало, младостта му, така, както майка ѝ беше нейното минало и младост. За Хоакин това минало беше останало безвъзвратно зад гърба му и той се чувстваше свободен да отвори сърцето си за бъдещето, за тяхното бъдеще. С напредването на нощта Хелър продължаваше да мисли за завоите и обратите, настъпили в живота ѝ, и за онова, което изпитваше към майка си.

Тя сподави едно ридание и освободи емоциите, стаени в душата ѝ след онзи толкова откровен разговор с Абигейл. „Прощавам ти,

мамо! Моля те, прости ми и ти!“, прошепна Хелър в безмълвната тишина на пещерата.

Хоакин промърмори в съня си и се пресегна да я притегли към себе си. Хелър се сгуши по-плътно в извивката на ръката му, вдъхна от топлината на неговото стегнато, мускулесто тяло и си помисли, че никога не се е чувствала по-добре и по-обичана.

След това най-накрая заспа.

[1] Отмъщение! (исп.). — Б.пр. ↑

Хелър имаше чувството, че току-що е заспала, когато дочу да отекват стъпки и после гласа на Лино.

— Хоакин. Хоакин, събуди се.

Хоакин скочи незабавно.

— Какво има? — Той се огледа и видя Лино.

— Извинявай, че те събудих, но Леви току-що се прибра в лагера. Видял е пазачите на Моугър да се връщат.

Хоакин разтърси глава, за да се разбуди напълно.

— Тогава те не са могли да отидат до Марипоса.

— Така е. Той няма представа къде са ходили, но са довели със себе си няколко наши стари познайници. Сам Мърдок и бандата му убийци. Общо десет души. Водели и кон, натоварен с пушки и муниции.

— *Sangre de Cristo!* — Хоакин скочи на крака. — Изглежда ни очакват неприятности.

— Какво смяташ да правиш? — попита Лино.

— Мисля, че се налага да поговорим с хората. — Хоакин се облече набързо, закачи колана с револвера, като завърза кожените ремъци през бедрата си, и после напусна помещението заедно с Лино.

Въпреки че се преструваше на заспала, Хелър бе чула всяка тяхна дума. Вчера шансовете на Хоакин и хората му да завземат Ел Дорадо и да освободят робите изглеждаха добри, но сега нещата бяха вече различни. Ако Хелър бе разбрала правилно съобщението на Лино, десет професионални убийци, натоварени с оръжие и муниции, бяха дошли да помогнат на Моугър в битката му срещу Хоакин.

Веднага щом Хоакин се измъкна с Лино, тя също стана. Обхваната от вълнението да се види освободена от Ел Дорадо, тя и за миг не бе допуснала каквато и да е възможност да се върне там отново. Макар да съзнаваше, че спасявайки я, Хоакин се бе лишил от информацията, която тя му предаваше. Той разбира се имаше свои шпиони, които го осведомяваха подробно за повечето действия в

ранчото, но съществуваха непредвидими ситуации, като например наказанието на Алварадо, когато шпионите не можеха да бъдат от голяма полза. Ако тя самата бе проявила прозорливост в онзи момент, вероятно щеше лесно да разбере плановете на Моугър и дори да успее да предотврати случилото се.

Както навярно би съумяла да научи и за намеренията на Моугър да докара наемни убийци.

Някак несъзнателно в главата на Хелър започна да се оформя план как да помогне на Хоакин. Тя трябваше да се върне в Ел Дорадо, при Гордън Пиърс. Поемаше огромен риск, защото планът ѝ щеше да успее само ако го накараше да повярва, че Хоакин я е отвлякъл против волята ѝ. И тогава (в случай че успееше) тя можеше да наблюдава внимателно какво става и да предаде на Хоакин информацията, която да му помогне да осъществи целите си, при това положение рискът ѝ щеше да е напълно оправдан.

На два пъти — докато закопчаваше роклята и докато сресваше косата си — Хелър се изкушаваше да се откаже от плана си. Преживяното през последната седмица я бе изтощило дотолкова, че постоянно се чувстваше безкрайно изморена. Дори дългият сън не помагаше. Но после тя се замисли за китайските момичета — робините на Моугър, за Алварадо и за другите роби, държани в Ел Дорадо, и за Росита Муриета. Запита се какво бъдеще ги очакваше двамата, нея и Хоакин, ако той не осъществи отмъщението си. Знаеше отговора. Никакво!

Хелър пое дълбоко дъх, наложи си решителност и воля и започна да рови из нещата на Хоакин, докато намери, каквото търсеше — парче хартия и молив. Помисли малко и написа:

„Хоакин, дочух случайно разговора ви с Лино. Сега вас ви превъзхождат по численост и по оръжие. Знам, че ако се върна в Ел Дорадо ще мога да подпомогна каузата ти, като продължа да шпионирам за теб. Ще кажа на Моугър, че съм избягала. Ще ми повярва. Защото мисля, че макар да не му се иска, той е влюбен в мен и се надява и аз да го заобичам. Вдругиден ще ти оставя съобщение в дървото, където пазачът скри златото.

Обичам те! Хелър“

Тя напусна спалнята на Хоакин и влезе в главната зала. Тя беше празна. Мъжете вече започваха да се събират отвън около големия лагерен огън. Хелър си помисли, че дори някой да я види, като излиза от пещерата, ще реши, че е тръгнала да задоволи естествените си нужди, затова смело забърза по пътеката, която отвеждаше зад пещерата, при заграждението за конете. Огледа се наоколо за седло, но не намери и си даде сметка, че всъщност едва ли би имала полза от такова. Някога, много отдавна взимаше уроци по езда, но те не включваха и умения по оседлаване на коне. Налагаше се да язди коня неоседлан. Само се молеше да не е забравила как се прави това.

Хелър отдели дорестия кон на Лино от стадото, отведе го до портичката на оградата и прекара едно въже през халките от двете страни на оглавника му. „Чуй ме сега, конче! Отдавна не съм яздила, затова дръж се прилично!“ Тя знаеше, че без металната част на юздата ще ѝ е трудно да контролира животното, но бе чула Лино да се хвали колко е възпитан скопеният му кон и се надяваше да е прав.

Като сграбчи колкото можеше повече от гривата и стъпи на най-долната летва на оградата, за да се повдигне, Хелър се метна на червено-кафявия гръб. Конят изцвили, докато тя се наместваше и оправяше полите си. После тя го побутна да тръгне бавно и изпробва импровизираните си поводи, карайки го да направи един широк кръг. Най-сетне, почувствала се достатъчно уверена, Хелър излезе от заграждението и пое надолу по склона.

Пътеката оставаше скрита за мъжете, събрани пред пещерата. Тя знаеше, че те не могат да видят как се отдалечава, но знаеше също, че е само въпрос на време да открият отсъствието ѝ и Лино да разбере, че конят му е откраднат.

След като измина половината разстояние и тесният път стана по-малко стръмен, Хелър смушка коня и премина в тръс, а вече в подножието на планината се осмели да подкара коня дори в лек галоп.

Малко по-късно, когато наближи гъстите дървета и входа на Ел Дорадо, отекна предупредителен изстрел. Хелър дръпна въжето и спря коня. Между дърветата се появиха трима от пазачите на Моугър, които

яздеха в галоп и държаха пушките си готови за стрелба. Хелър само се молеше да я познаят.

— Исусе Христе всемогъщи! Това е тя — извика Ханк към приятелите си. Той препусна още по-бързо, стигна да Хелър и грабна въжето от ръцете ѝ.

Тя се престори, че изпитва огромно облекчение.

— О, слаба богу! Не бях сигурна, че ще намеря обратния път. Яздих в продължение на часове. Мислех, че съм се изгубила.

— Обратно от къде? — попита друг мъж.

— От лагера на Муриета. А вие откъде мислите? Избягах от него късно през нощта, откраднах един от конете на бандитите и препуснах колкото можех по-бързо.

Ханк се взираше в нея недоверчиво.

— Избягала си от Муриета?

За да си спести директния отговор, Хелър се направи, че ѝ прималява и ще припадне. Тя докосна челото си с ръка:

— Ами да, аз... О-о... Моля ви, отведете ме в ранчото, там ще обясня...

Ханк протегна ръка да я подкрепи.

— Дръж се, ще те върнем в ранчото. Дръж се! — Той пое въжето и поведе коня ѝ след себе си, докато останалите яздеха плътно около нея.

Посрещането на Гордън напълно се различаваше от нейните очаквания. Той просто преливаше от радост да я види. Смъкна я от коня и я притисна в прегръдките си.

— Хелър! Не мога да повярвам, че си избягала. Добре ли си? Къде е Абигейл?

— Беше отделена от мен и не можех да я взема — излъга Хелър. — Наложих се да тръгна без нея. — Тя се освободи от прегръдката му и се опита да изглежда съсипана от отчаяние. — Трябва да я върнем, Гордън. В смъртна опасност е! — Хелър избухна в плач, което никак не ѝ бе трудно, щом си спомни какво е заложено на карта. — Ти не го познаваш. Той е зъл. Ще я убие. Знам, че ще го направи. Всичко е готов да направи, за да те пипне. Мрази те!

Онова, което Хелър можеше да направи в този момент, беше само да се надява, че играе убедително, защото в противен случай, ако

той се усъмнеше, я очакваха много по-страховити неща от ужасната брачна нощ.

— Да, знам — бе всичко, което каза Гордън. Той я обгърна с ръка и ѝ помогна да стигне до къщата. — Сигурно си изтощена. Ще накарам да ти донесат вана и гореща вода.

Настанена в старата си стая, Хелър седна на ръба на леглото и започна да масажира слепоочията си. Молеше се да не е направила стъпка, за която после да съжалява. Разчиташе единствено на заявената от Гордън любов към нея, за да спечели доверието му. Ако това станеше, тя щеше да получи така нужната ѝ свобода, за да предава важна информация. Надяваше се също той да прояви съчувствие към състоянието ѝ след преживяното и поне няколко дни да не се възползва от съпружеските си права. Дано само на Хоакин не му трябва прекалено много време да осъществи онова, което е започнал.

По-късно същата сутрин, след като Хелър се изкъпа и хапна топло ядене, Гордън влезе при нея и я помоли да отиде заедно с него в салона.

— Хелър, запознай се със Сам Мърдок. Наех него и хората му да открият и да заловят Муриета. Седни и му разкажи всичко, което знаеш за скривалището на бандита.

Хелър едва се бе настанила, когато Мърдок започна да я разпитва:

— И как точно *успяхте* да избягате, мисис Пиърс? Муриета не е човек, който ще пренебрегне охраната и ще допусне пленник да му се изплъзне.

Мърдок беше едър като мечка. Той се изправи застрашително над нея, опитвайки се да я уплаши с ръста и размерите си. Беше толкова грозен, колкото и огромен, със землистокафява коса и златисти очи като на котка. Лицето му бе набраздено от дълбоки бръчки, а кожата — груба, подобно на старо седло.

— Стана едва когато всички заспаха. Измъкнах се много предпазливо от пещерата и откраднах един кон. Както споменах и пред пазачите ти, Гордън — каза тя и преднамерено наблегна на факта, че предпочита да разговаря с него, вместо с Мърдок, — яздих цяла нощ. Не знаех как да намеря обратния път до тук.

Ако Ханк и хората му не ме бяха открили, сигурно никога нямаше да стигна до Ел Дорадо.

Като чу отговора ѝ, Мърдок направо подскочи.

— Казахте, че сте се измъкнали от *пещерата*. Къде е тази пещера? Можете ли да ме заведете до нея?

Хелър се направи, че обмисля въпроса, но в действителност се ругаеше мислено, че се изпусна и спомена за това. Отсега нататък трябваше много да внимава какво отговаря. Нямахше да си прости, ако допусне да издаде важна информация.

— Беше тъмно, когато стигнахме пещерата, и още по-тъмно, когато избягах. Нямам представа къде се намира. Знам само, че ми отне много повече време да се добера дотук, отколкото на Муриета, за да ни отведе там.

Мърдок крачеше из стаята. Всеки път, щом се обърнеше към нея, задаваше нов въпрос и я фиксираше със златистите си котешки очи. Съзнавайки, че той е достатъчно проникателен да съхрани отговорите ѝ в паметта си и да анализира по-късно тяхното съдържание и последователност, Хелър полагаше всички усилия да отговаря кратко и неясно.

Повече от час продължи този безмилостен разпит, накрая тя скочи от стола и възкликна с раздражение:

— Гордън, уморих се от безкрайните въпроси на този човек. Казах му каквото знам. Избягах от Муриета и се върнах тук, при теб, независимо от *всичко* — заяви тя многозначително, — защото мислех, че ние двамата може би имаме някакъв шанс. Но ако това е твоят начин да покажеш колко държиш на мен, тогава по-добре да си бях останала при Муриета. От него поне можехме да се освободим срещу откуп.

Гордън наведе глава.

— Достатъчно, Мърдок. Мисля, че тя отговори на въпросите ти според възможностите си. Сега я остави на мира.

Хелър триумфиращо се изправи.

— Смятам да си полегна за малко, ако не възразявате. Последните няколко дни ме изтощиха напълно. — Гордън я съпроводи по коридора до спалнята ѝ. Отвън пред вратата тя се обърна към него, старайки се да се покаже колкото е възможно по-нервна. — Благодаря, че ми се притече на помощ. Той ме караше да се чувствам все едно, че съм подсъдима. Кой е той всъщност? И защо е тук? Изключително неприятен човек е.

— Ловец, който преследва хора по поръчка и срещу награда. Най-добрият на запад от Мисисипи. И тъй като за главата на Муриета все още има обявена награда, той смята да я прибере. — Гордън взе ръката ѝ в своята и завъртя венчалната халка около пръста ѝ. — Съжалявам, че те притесних, но трябваше да ти зададе тези въпроси. Ще се видим на вечеря.

Но когато Гордън дойде да я вземе за вечеря, я намери дълбоко заспала, провери отново, но тя продължаваше да спи и той се отправи към салона — за поредната доза опиум.

Хелър се събуди точно толкова уморена, колкото когато си бе легнала предишния ден следобед — след повече от осемнадесет часа сън! През живота си не беше спала толкова дълго без прекъсване. Сега, като се замисли, тя осъзна, че от края на юни нещо ставаше с нея. Беше преживяла цялата гама симптоми: гадене, замайване, умора, дори отоци на глезените.

Тя отхвърли завивките и скочи от леглото, но така силно ѝ се зави свят, че моментално седна обратно.

— Какво, за бога... О, не! Не може да бъде! О, господи! Всичко беше от ясно по-ясно. Тя беше бременна! Като сграбчи една от възглавниците и я стисна в прегръдките си, Хелър се помъчи да се спомни кога ѝ дойде последната менструация. Две седмици преди влакът да пристигне в Сан Франциско — около средата на май. А сега е вече... Мили боже, вече е единадесети юли. Все още прегърнала възглавницата, Хелър се облегна назад и се запита какво ли ще каже Хоакин, като узнае. Дали ще е доволен? Ами ако не е? Не, не биваше да допуска подобна мисъл. Разбира се, че ще е доволен и ще пожелае да се ожени за нея незабавно. Наистина ли ще пожелае? Ако не го направи, тя ще трябва да се върне в Бостън и да отгледа детето си сама — копеле, каквато я бе родила нейната майка и каквото бе родила майката на Хоакин.

Хелър бръкна под нощницата и докосна корема си, опита се да си представи детето, което растеше в нея. Нейното дете! Детето на Хоакин! Заченато през онази нощ в хотелската ѝ стая.

Внезапно в главата ѝ се завъртя една мисъл, толкова ужасяваща, че тя се почувства все едно някой я е изритал в корема. Беше приела недалновидно, че детето, което носи, е на Хоакин, а то съвсем спокойно мажеше да е и на Лутър Моугър!

Хоакин не помнеше някога да е бил толкова разгневен. Само час след като остави Хелър заспала в пещерата, той изхвърча като вихър от помещението с бележката в ръка и я връчи на Абигейл, която седеше край лагерния огън, отпивайки от сутрешното си кафе, и приказваше с Пепе.

Абигейл прочете набързо написаното съобщение и извика невярващо:

— Мили боже! Какво си мисли, че прави тя?

— Вие кажете — тросна се Хоакин, — нали е ваша племенница.

— Нямам представа. Не съм я виждала от снощи след вечеря.

— И тя спомена ли за плановете си?

— Не. Абсолютно нищо. Разговаряше с вашия лейтенант, сеньор Торал.

Хоакин се въртна на пети и се отдалечи, но попадна на Лино, който се връщаше от заграждението с конете и изглеждаше така, сякаш се готви да убие първия човек, изпречил се на пътя му.

— Някой ми е откраднал коня! — закрещя той.

— Онази ужасна глупачка! — Хоакин се изплю презрително. Той подаде на Лино бележката. — Ще направи така, че да я убият, ето какво ще направи!

— Хайде! Успокой се. Каква полза да...

— Няма да се успокоя, по дяволите! Заради тази жена може да се провали целият ми план за отмъщение, да не говорим, че това може да коства живота на робите там. — Стисна ръце в юмруци и продължи: — Само да я пипна, ще ѝ извия хубавото вратле. И ако ти се опиташ да ми попречиш, ще извия и твоето!

— *Si, mi jefe. Si.* Хайде, ела да говорим с хората и да им кажем за случилото се. После ще решим какво да правим. Може нещата да не са толкова лоши, колкото изглеждат. Може Хелър да има право. Ако успее да убеди Моугър, че е избягала от теб, той ще ѝ гласува по-голямо доверие и тя би успяла да помогне по-лесно да се справим с Мърдок и бандата му наемници.

Хората на Хоакин гласуваха онова, което *El Jefe* смяташе за най-правилно. А според него най-правилно в случая беше да наблюдават

Ел Дорадо и да изчакат информацията, която Хелър щеше да предаде през следващите няколко дни.

Същия ден, както и на следващия Хоакин и хората му не спряха да следят кой влиза и кой излиза от Ел Дорадо. Денем охраната на Моугър прилежно патрулираше из долината, подобно на военни части в пустинята. Мърдок и четирима от бандата му излязоха да разузнаят външните подстъпи към ранчото. Те бяха изминали няколко мили в южна посока по реката, после бяха обърнали конете на север.

Търсеха скривалището на Хоакин.

На третия ден, около час преди зазоряване, Хоакин и Лино слязоха от планината. Заобикаляйки обичайния си маршрут, те яздеха главно по коритото на реката, за да прикрият следите си. Като остави Лино да го чака зад струпаните на едно място големи морени, Хоакин предпазливо се промъкна пешком близо до къщата и до дървото, за което Хелър бе споменала в бележката. Вярна на обещанието си, тя му беше оставила съобщение, пъхнато дълбоко в хралупата.

Той прибра изпомачканото парче хартия в ризата си и се насочи към заграждението за конете. Едва чутото му изсвирване докара мигновено дорестия кон на Лино до вратичката.

— Хайде, момче, знам един човек, който няма търпение да се върнеш обратно — промълви Хоакин, като дишаше в муцуната на животното. Преметна крак през гърба му, покачи се, прилепи са плътно към шията и го изведе от заграденото място, използвайки само коленете си и оглавника, за да го направлява. От южната страна на къщата се появи патрул от четирима пазачи, които се насочиха към заграждението. Хоакин сниши коня и предпазливо го отведе встрани между дърветата, където останаха неподвижни, наблюдавайки как пазачите слизаха от своите коне. Те разговаряха високо, докато ги разседлаваха, и това осигури на Хоакин прикритието, от което имаше нужда, за да продължи отстъплението си.

Едва когато и двамата с Лино се върнаха в пещерата, Хоакин прочете бележката от Хелър.

„Надявам се, че вече си ми простил и си разбрал, че трябваше да направя това, за да помогна на робите, на теб и на себе си. Моугър, изглежда, повярва на историята ми.

Държи се като истински джентълмен и спазва дистанция. В интерес на истината ми се струва някак по-различен. Замислен.

Сега, когато Мърдок е поел нещата в свои ръце, Моугър прекарва повечето време в салона — седи, пуши лула и се взира в стената. Марта, готвачката, ми каза, че пуши опиум. Каза ми също, че го преследват стари спомени и опиумът му помага да забрави. Мисля, че знам какво го преследва, Хоакин. Росита!

Както вече споменах, Мърдок командва нещата тук. Предишната нощ той организира пазачите на Моугър и сега ги разпраща като патрули да търсят пещерата ти. Това е единствената ми грешка. Без да искам, споменах за нея пред Мърдок, докато ме разпитваше, но никой няма представа къде е. Ако продължават обаче да я търсят по начина, по който го правят, неминуемо ще я открият — рано или късно.

Трябва да знаеш, че Мърдок и хората му спят денем, за да могат да охраняват през нощта — смятат, че ти ще се появиш тъкмо тогава. Стаята на Мърдок е до моята, където преди това спеше Абигейл. Той води със себе си девет души, които са настанени навсякъде из къщата. Вдругиден ще ти оставя ново съобщение, дотогава ще науча повече.

С обич! Хелър“

Хоакин изпита облекчение, че Моугър е повярвал на историята ѝ и че стои на разстояние, макар да поставяше под съмнение това нетипично негово поведение. Моугър винаги е бил човек, който е взимал онова, което иска, ако наистина го иска, а Хоакин много добре знаеше, че той действително иска Хелър.

Информацията ѝ щеше да се окаже изключително полезна и той се гордееше с постъпката ѝ, независимо от факта, че все още беше толкова бесен, та едва можеше да гледа трезво на нещата.

По-късно същата нощ в голямата зала на пещерата, осветена от факли, Хоакин и Лино обсъждаха с останалите информацията от Хелър.

Сантос заговори пръв.

— Загубихме достатъчно време. Ако почакаме още малко, те ще открият лагера ни. Затова аз гласувам да нападнем Ел Дорадо още утре!

Предложението му бе посрещнато с одобрителен шепот.

Хоакин погледна Лино.

— Съгласен съм със Сантос. Колкото повече изчакаме, толкова повече рискуваме — ние самите, робите и Хелър.

— Ще се наложи да нападнем повече от веднъж — отбеляза Хоакин. — И онези, които останат за по-късно, ще се изложени на голяма опасност. — В душата си той знаеше, че Хелър ще бъде една от тях. Но не можеше да промени това. Там имаше много роби — петдесет или повече. Дори всичко да вървеше идеално, можеха да се надяват да спасят само малка част от тях наведнъж.

Абигейл се огледа тревожено.

— Не смятате ли, че би трябвало да изчакате следващото съобщение на Хелър? Тя може да е събрала още по-важна информация. Тя... О, боже! Никога няма да ѝ простя тази глупост! Такова твърдоглаво момиче. Предполагам, че се дължи на ирландския ѝ произход.

Хоакин се усмихна по-меко, после се обърна към мъжете.

— *Amigos*, ще започнем с операция по спасяване на робите нагоре по реката. Сантос, кажи на Очо и Пепе, че оставям на тях да решат дали да се включат, яздейки допълнителните коне. Те ще трябва да натоварят робите и да ги доведат в лагера възможно най-бързо. Ще се наложи повечето роби да яздят по двама на кон. — Той се приближи до картата. — А сега нека повторим още веднъж позицията на всеки от вас.

Още не бе настъпило полунощ, когато от наблюдателния пост долетя пронизителен сигнал, наподобяващ звуци на бухал, който предупреждаваше лагера за опасност. Мъжете мигом скочиха на крака, извадиха оръжията и се приготвиха. Хоакин зае позиция, скрит зад едно дърво близо до планинския път. Нищо не би могло да го изненада повече от познатата фигура, която в галоп се носеше към него върху запотения и задъхан кон.

— Елена! — Хоакин изскочи от прикритието си пред нея, сграбчи юздата и рязко дръпна животното да спре. — Какво, по

дяволите, правиш тук?

Облечена в сиво-бежова пола с дълбока цепка и с модни кожени ботуши, Елена Валдес прехвърли цялата си тежест върху стремето, после праметна крак през гърба на коня, и скочи право в ръцете на Хоакин.

— Знаех, че ще те намеря на това място. — Гласът ѝ звучеше задъхано. — Сигурна бях!

— Отговори ми на въпроса, Елена. Какво правиш тук?

Мъжете от отряда прибраха оръжията обратно в кобурите и всеки се зае със своите задачи.

Елена направи гримаса.

— Върнах се при теб, *querido*. Бях убедена, че ти всъщност не искаш да се сбогуваш завинаги, затова преглътнах гордостта си и — ето ме! — Тя се извъртя настрана от него и огледа лагера — О, Хоакин. Всичко е съвсем като едно време, нали?

— Не. Нищо не е като едно време! — отвърна той, едва сдържайки се да не я сграбчи за раменете и да я разтърсва, докато не изгуби съзнание. — Нямах работа тук! Искам да се качиш обратно на коня и да се върнеш в Сан Франциско.

— Не идвам от Сан Франциско. Бях в Сакраменто, където имах спектакъл за откриването на новия театър. Там чух да се говори, че Хоакин Муриета, *El Bandido Notorio*, се е върнал в Ел Дорадо. И се оказа истина — върнал си се. Защо, Хоакин? Какво ще правиш тук? Каж ми и аз ще помисля дали да не си отида... ако, разбира се, отговорът ти ме задоволява.

— Ти се кучка, Елена, и винаги си била такава! — Той се отдалечи с ръце, здраво прилепени към тялото. Трябваше да се махне от нея, преди да е извършил нещо, за което после да съжалява.

Притаен в сянката, Хоакин наблюдаваше как Елена разседла коня и свали дисагите. После тя се появи в светлината на огъня и се представи на насядалите мъже. Леви Ортега и Пепе тя прегърна и целуна като стари, отдавна загубени приятели, каквито те всъщност бяха. На Лино не обърна никакво внимание, все едно не съществуваше. После тя внезапно се извърна към входа на пещерата и съзря там Абигейл Пейтън.

— Вие!

Уплашен от тона ѝ, Хоакин незабавно излезе от сянката.

— Елена!

Тя обърна гневен поглед към него.

— Какво търси тук тази *gringa*? И къде е оная другата — с пергаментовата кожа?

Абигейл изпъна гръб и се приближи.

— Оная, другата, моята племенница, е изложила себе си на смъртна опасност, защото шпионира в дома на мистър Моугър.

— Шпионира? — Елена се завъртя и се изправи лице в лице с Хоакин.

Той пренебрегна напълно въпросителния ѝ поглед.

— Ако искаш отговори, попитай някой друг. — Хоакин повика с ръка една от жените и ѝ каза да намери място за нощуване за сеньорита Валдес.

— Не! — Елена запротестира яростно, притискайки дисагите към себе си. — Ще спя в спалнята на *El Jefe*!

Абигейл повдигна вежди.

Хоакин грабна дисагите и навитите на руло завивки от ръцете на Елена и ги връчи на жената.

— Ще спиш, където ти кажат, или си тръгваш! *Comprende?*

Слънцето се бе издигнало високо в небето, когато Хоакин и хората му прекосиха река Станислаус и плениха набързо половин дузината пазачи, които наблюдаваха своите повереници от брега, докато обядваха. Хоакин преброи около двадесет роби. Те работеха, нагазили до колене в ледената планинска вода, като изгребваха с лопати речния пясък и го насипваха в брашнени чували.

Охраната се предаде, без да произведе нито един изстрел. Насочвайки заредените си револвери, Хоакин и Лино прикриваха Сантос, Леви и останалите, докато те завързваха очите и ръцете на пазачите и ги качиха на конете им.

Междувременно Пепе и Очо бяха заети да помагат на изтощените роби да възседнат конете, които водеха със себе си.

Тропот от конски копита извести приближаването на още от хората на Моугър. Хоакин се обърна и видя четирима ездачи да яздят бързо към къщата. Хоакин подвикна през рамо:

— Сантос, тръгвайте всички обратно към пещерата. Ние с Лино ще се оправим. — Пак през рамо той зърна Пепе и Очо да поемат вече на път, начело на групата спасени роби, които бяха настанили върху конете. — Лино, ти прикривай от дясно, а аз — отляво.

Лино измъкна уинчестъра от калъфа, нагласи приклада на рамото си, прицели се и стреля.

Хоакин притисна силно колене в тялото на Ел Тигре и приготви двата си колта. Той изчака малко повече от Лино, докато ездачите се приближиха на разстояние един пистолетен изстрел и откри огън, първо с единия пистолет, после с другия, създавайки непрекъсната преграда от куршуми.

Двама от мъжете бяха улучени и паднаха от седлата, третият скочи от коня и се скри зад едно дърво, но Лино препусна встрани, заобиколи го в гръб, изкара го от скривалището му на открито и го принуди да хвърли оръжието.

Четвъртият мъж предизвика Хоакин:

— Само ти и аз, Муриета! Един срещу друг! Казват, че по-бърз от тебе няма, е, сега е шансът ти да го докажеш, защото аз смятам себе си за най-бързия!

— Както желаете, сеньор. — Хоакин слезе от коня, докато Лино го прикриваше. Той спокойно зареди, после завъртя барабана и прибра обратно колта в кобура. — Готов съм, когато кажеш, *amigo*.

— Ще броим до пет.

Хоакин започна броенето:

— Едно. — Той пристъпи крачка напред. Въобще не си правеше труда да следи ръката на мъжа, която се колебаеше около кобура — можеше да научи всичко, което иска да знае, наблюдавайки единствено очите му. — Две. Три. Четири.

Хоакин видя очите на противника му да се присвиват. Измъкна револвера и стреля. Другият едва освободи кожената каишка, преди да осъзнае, че е убит.

Щом се прибраха в лагера, Сантос получи задачата да затвори пленените пазачи. Той ги отведе в една по-вътрешните зали и постави при тях своя охрана. Елена пък оказваше ценна помощ, като следеше робите да получат грижи и лечение. Тя показваше на жените и как да

почистят и превържат раните им. Онези от робите, които се чувстваха достатъчно добре, получаваха торбичка злато и кон и бяха изпращани веднага да се върнат при семействата си.

Имайки предвид информацията на Хелър за плана на Мърдок, Хоакин слезе за втори път от планината късно през нощта. Той, заедно с още осем души от хората му, започнаха да обикалят около Ел Дорадо, докато най-последно се натъкнаха на нощния патрул на Мърдок. Когато петимата ездаци излязоха на едно открито място между дърветата, Хоакин нареди да открият огън по тях. Подобно на армейски генерал, Мърдок незабавно изкомандва на хората си да се прикрият обратно в гората. И макар само един човек от патрула да бе убит, Хоакин успя да рани в ръката самия Мърдок.

На следващата сутрин, когато той се прокрадна до дървото да вземе бележката от Хелър, Лино и Сантос подпалиха спалните помещения на охраната, за да отклонят вниманието на всички.

Щом се върнаха в лагера, той прочете съобщението:

„Раната на Мърдок се оказа много по-сериозна, отколкото изглеждаше. Той изгуби много кръв. Без него хората му отказват да действат на своя глава, независимо от настояването на Гордън. Що се отнася до неговите собствени пазачи, повечето от тях загубиха всякакво желание да се бият с теб. Зики, управителят на мината, заминава в събота сутринта заедно с още шест човека за Ейнджълс Кемп. Ще пренасят малък товар злато.

Хелър“

Вече не й бяха останали очи да плаче. Мърдок стоеше пред Хелър, изправил огромното си туловище толкова близо, че тя усещаше миризливата му пот. Той я удари силно през лицето.

— Уморих се от лъжите ви, мисис Пиърс. Накарах моите хора да ви наблюдават. Оставяхте му бележки и му съобщавахте какво става тук, а той действаше спрямо вашата информация. Вярва на всичко, което му кажете.

Главата на Хелър бе замаяна и й се виеше свят. Трябваше да си държи езика зад зъбите, ако искаше да оживее. Трябваше също да

мисли не само за Хоакин и хората му, но и за останалите роби... и за бебето.

Макар да разкриха шпионската ѝ дейност, тя усещаше, че Гордън проявява известно състрадание. Когато Мърдок се надвеси над нея и започна да я заплашва с различни мъчения, Гордън го спря, както бе направил и преди.

— Остави я на мира, Мърдок. Аз бях глупав, че ѝ се доверих, но тя е моя съпруга и ще се оправям с нея когато и както реша.

Мърдок излезе от салона и затръшна вратата зад гърба си.

— Гордън, моля те...

— Молиш? — нахвърли ѝ се той. Отправи ѝ такъв ужасяващ поглед, че тя се сви в себе си. — Кучка такава! И ти си като всички други жени! Проклетата лъжкиня! Не си била пленница на Муриета. Ти си негова курва!

Цялото тяло на Хелър се разтресе неконтролируемо.

— Не, Гордън. Грешиш. Как можа да помислиш такова нещо?

— Защото не съм забравил как го гледаше, докато танцуваше с него на бала. Помня израза на лицето ти, когато те остави да стоиш сама в средата на балната зала. Ти се влюбена в него, дяволите да те вземат! Влюбена си в моя враг!

Хелър се опита да отрича, но знаеше, че каквото и да каже, няма да го накара да ѝ повярва. Бяха я хванали да поставя бележката в дървото. Единственото, което ѝ оставаше да направи, бе да се опита да го сплаши.

— Не можеш да го победиш и ти го знаеш. Той живее почти две десетилетия с омраза към теб, заради онова, което си причинил на него и на съпругата му. Ти не успя да го убиеш с камшика си. Капитан Хари Лав и калифорнийските рейнджъри също не можаха да го убият. Какво те кара сега да мислиш, че вие с Мърдок ще успеете? Той е Хоакин Муриета! Той е непобедим! Ако беше решил, той имаше възможност да те очисти сто пъти досега — онази нощ в театъра, на бала, в музея...

Гордън изглеждаше като поразен от гръм.

— Какво искаш да кажеш? Какво означава това, че е могъл да ме убие в театъра и в музея? Той не беше там, а някакъв испанец...

— Дон Рикардо — допълни Хелър и присмехулно присви устни.
— Дон Рикардо е Хоакин Муриета, твойт враг! — Тя му остави

няколко секунди да осмисли думите ѝ. — Той наблюдава всяка твоя стъпка, откакто е дошъл в Сан Франциско. Подкупи китайския търговец да завиши цената на стоките и да настоява да му ги заплащаш незабавно. Отиде в банката и нареди да ти откажат заема, който искаше. Нахлу в дома ти и открадна камшика, с който си го пребил до смърт преди години. И пак той каза на Уелс Фаргоу, че си дал рушвет на един надзирател и така си се измъкнал от затвора. И сега ти си въобразяваш, че вие с Мърдок ще му попречите да осъществи отмъщението си? — Тя поклати глава. — Не, Гордън, размисли добре. Нищо не можеш да направиш. Дори с мен не можеш да си послужиш. Аз не означавам нищо за него. Елена Валдес е тази, която той обича и на която държи. Спомни си нощта в театъра и пантомимата, разиграна от Елена за мъжа в ложата срещу нашата. Дон Рикардо! Хоакин Муриета! — Това последното бе нагла лъжа, разбира се, но тя бе длъжна да опита всичко, с което би могла да му въздейства. И успя. Лицето му сякаш остана съвсем без кръв, но той бързо се съвзе.

Профуча през стаята, сграбчи я за ръката и я замъкна в покоите си. Хелър изпищя.

— Не, Гордън. Престани! Остави ме да си отида.

— Млъквай, кучко, да не станат нещата по-лоши за теб!

Той я хвърли по очи на леглото, разпери ръцете и краката ѝ и без да се бави, ги завърза за страничните колони на кревата. После хвана роклята ѝ и с едно свирепо дръпване я разпра чак до кръста и бързо я смъкна през раменете.

Хелър беше обезумяла от ужас. Тя не можеше вече да контролира нито риданията си, нито треперещото си тяло. Извърна глава на една страна и видя Гордън да отваря вратата на шкафа. Беше пълен с камшици. Той започна да ги разглежда съсредоточено. Накрая избра един и го тикна под носа ѝ.

— Ето този е наистина малък красавец. Дълъг само четири фута. Гледай колко е тънък и гъвкав!

— Аз съм бременна — извика тя отчаяно. — Нося твоето дете!

Той стоеше вторачен в нея, а чертите му се изкривиха по особен начин. После се разсмя. Това беше празен, безчувствен смях, който отекна в ушите ѝ.

— Моето дете? — Едва успяваше да произнася думите. После изведнъж стана сериозен и се вгледа в нея. — Не, Хелър. Не си

бременна с моето дете, защото виждаш ли, ние въобще не сме се любили. Ти си мислеше, че сме го направили. Кръвта по чаршафите беше от едно пиле. — Той кимна с глава и пак се разсмя. — Да, Хелър. Кръв от пиле. Сложена там, за да повярваш, че съм те компрометирал и да се съгласиш да се омъжиш за мен. Пилешка кръв, Хелър, не на девица!

Сълзи на удивление бликнаха в очите ѝ. Не можеше да повярва и все пак знаеше, че това е истината.

— Ти... ти, чудовище такава!

Първият удар я остави без дъх и на практика прекъсва възклицанието ѝ. Само с едно движение на китката той изплющя и тясното парче кожа я ухапа между раменете и проряза дълбока бразда надолу през средата на гърба ѝ. Хелър зарови лице в леглото. Едва бе поела дъх и камшикът изплющя отново. Тя прехапа устни, молейки се само да не закрещи, защото се боеше, че така само ще му достави повече удоволствие. След петия удар Хелър почувства по коментарите му, че започва да омеква и че ако заскимти като ранено животно и започне да проси милост, да го умолява да спре, той ще го направи. Но гордостта я подтикваше да не се предава, засилваше волята ѝ и накрая, след десетия удар, той сам хвърли камшика и с наперена походка напусна стаята.

Тя беше спечелила! Врагът ѝ бе победен!

Марта беше тази, която, говорейки тихо и напевно окуражителни и успокоителни думи, занесе Хелър до нейната стая, след като Моугър бе спрял да я бие и беше отишъл в салона да пуши лулата си. Пак Марта я настани в леглото, което предвидливо беше разчистила от възглавниците и завивките, за да не се докосва разранената ѝ кожа до нищо друго, освен до хладните чаршафи.

Хелър бе благодарна за помощта на Марта. Така, както трепереха краката ѝ и се чувстваше отмаляла, със сигурност нямаше да успее сама да се довлече до стаята. Изгарящата болка надминаваше всичко, което бе преживявала досега. Беше сто пъти по-страшно, отколкото предишния бой и все пак Хелър подсъзнателно усещаше, че тази болка не можеше да се сравнява със страданията, изтърпени от Алварадо или Хоакин.

— Това не толкоз лошо, колкото онова момче Алварадо — каза старата мексиканска готвачка, английският ѝ бе развален и труден за разбиране. Забележката ѝ донесе малко утешение на Хелър. — Аз мисли, ти може оправи се, но аз тревожи се за малкото. — Хелър повдигна клепачи и Марта отговори утвърдително на безмълвния ѝ въпрос: — *Si*, аз зная за малкото. Аз има очи, уши. Аз грижи се много за жената на *El Jefe* и моли се за негово дете.

На Хелър ѝ се искаше да се довери на интуицията си, но се боеше. Марта готвеше за Гордън. А тя самата бе разменила едва няколко думи с нея за всичките дни, откакто бе пристигнала.

— Защо? Защо искаш да ми помогнеш? — Костваше ѝ усилие дори само да си мърда устните.

Изражението на Марта стана мрачно.

— Преди много години *El Jefe* спасява живот на Марта. Аз няма забрави.

Това запали искрата на надеждата.

— Марта, трябва да ми помогнеш — осмели се да каже тя, решила, че вече няма какво да губи.

— *Si*, аз обещах, аз помагам теб.

Хелър затвори очи и се помоли да успее да накара жената да я разбере правилно.

— Не! Не на мен... искам да кажа... — Тя изплака от безсилие. После облиза устни и започна отново, бавно и отчетливо. — Аз трябва да предам едно съобщение на *El Jefe*. Трябва да го предупредя. — Тя сподави едно ридание. — Бележката... в дървото. Тя е пълна лъжа, Марта. Принудиха ме да я напиша! — Тя опита да се привдигне, но Марта я задържа.

— Не, сеньорита. Ти трябва много почива. Заради малкото.

Хелър не се чувстваше достатъчно силна да се бори както с болката, така и с Марта, затова се предаде и се сви на леглото.

— Тогава се налага ти да го направиш, Марта. Ти трябва да предадеш на *El Jefe*, че всичко в бележката е лъжа. Разбираш ли? Ако не го сториш... Гордън и Мърдок, те ще го убият!

— *Si*, аз *comprende*, но как аз направи това?

С последни сили Хелър се опита да обясни на Марта как да стигне до пещерата.

— Ще трябва да вземеш кон и... Дай ми парче хартия и нещо за писане. Ще ти нарисувам карта.

Марта само поклати глава.

— О, не, сеньорита. Марта не язди кон.

Хелър изпусна дълга въздишка и искрицата надежда угасна в гърдите ѝ. Осъзнала поражението си, тя се разрида.

През цялата нощ Марта остана неотлъчно до леглото на Хелър, налагаше ѝ гърба със студени компреси и следеше да не вдигне температура.

Два дни по-късно, в събота, докато Марта беше в кухнята и разтребваше след сутрешното хранене, вратата на Хелър се отвори с трясък. Не ѝ трябваше време, за да се сети кой е.

Миризмата на опиум се бе просмукала в дрехите на Гордън и тя го разпознаваше безпогрешно. Не беше го виждала от вечерта, когато я би с камшика.

— Ставай, Хелър!

Тя лежеше по корем, с лице към прозореца, където лекият ветрец раздвижваше завесите. Беше гола, с изключение на муселинения чаршаф, с който Марта грижливо бе покрила задните ѝ части и

краката. Гордън захвърли чаршафа настрани, сграбчи я за ръцете и рязко я дръпна от леглото.

Хелър нададе неудържим вик от болка. Гърбът вече бе започнал лека-полека да се оправя, но кожата беше стегната и опъната силно върху плешките.

— Гордън — тя произнесе името му, дишайки тежко и накъсано, — ако някога си държал на мен, дори малко... Моля те, умолявам те, не ме наранявай повече!

— Да съм държал на теб? — Гласът му изплющя върху нея като камшика преди два дни. — Да, по дяволите, аз държах на теб! Всъщност ти си първата и единствена жена, на която някога съм държал. Мътните да те вземат, Хелър, аз дори си въобразих, че съм влюбен в теб! Но това беше преди ти да ме предадеш и то заради моя враг. — Той се разтрепери от ярост, а лешниковите му очи потъмняха до цвета на тъмносивото буреносно небе. — Имаш ли въобще представа на какво ме подложи любовникът ти през последните двадесет години? — скръцна със зъби той. — Не е минал и ден, без да съжалявам, че приех оная работа да прогоня Муриета от участъка му.

Хелър мигновено вдигна глава.

— Някой те е наел? Кой? — Тя моментално забрави и голотата си, и болката.

— Не знам кой. Така и не узнах. Аз просто взех парите, подбрах трима души и свърших онова, за което ми бяха платили. Не зададох повече никакви въпроси! — Той насочи поглед надолу към нея. — А сега се обличай! Мърдок ни е организиран едно хубаво малко рандеву. — Той я отблъсна сърдито от себе си.

Рандеву? Хелър прехапа долната си устна, за да не се заплаче и се запъти към скрина. Навеждайки се колкото може по-бавно и предпазливо, тя извади нощницата от чекмеджето и я нахлузи през главата си. Това беше единствената ѝ дреха, която не я стягаше и не прилепваше плътно към тялото. Да се наведе още повече, за да си обуе обувките, ѝ бе абсолютно невъзможно и тъй като Гордън очевидно нямаше намерение да ѝ помогне, тя реши да тръгне без тях.

— Нещо ми подсказва, че леля ти едва ли би одобрила тези одежди, Хелър — отбеляза Гордън саркастично и я побутна към вратата, която извеждаше към верандата.

Като се въоръжи с цялата си гордост, Хелър вдигна глава и излезе навън. Доведоха два коня и ги вързаха за дървото, в което тя оставяше бележките за Хоакин. Хелър съобрази, че единият от конете трябва да е за нея, събра всичкия си кураж, постави ръка на седлото, после крака си в стремето и го възседна. Болката я разкъса, сякаш ноктите на орел се забиха в гърба ѝ — от шията до кръста, от едната половина до другата и отвътре навън. Тя стегна зъби с всички сили, за да не запищи.

Щом и Гордън възседна коня си, той измъкна поводите от ръцете ѝ.

— Ще ги взема, да не би по някакъв начин да се изкушиш да вършиш глупости.

Той подкара двата коня в бърз тръс към северния край на долината, после се изкачиха по един обрасъл с борове хълм. На върха на хълма той дръпна поводите и конете спряха.

Цялата долина лежеше пред погледа на Хелър, а в далечината тя видя скалистото плато, което водеше към пещерата. Долу под тях, измежду гъстите дървета, заобикаляйки къщата, се появи взетият под наем фургон и се насочи към изхода на долината.

Сега вече Хелър знаеше какво имаха предвид те под рандеву. Гордън я бе довел тук, на върха на хълма, да наблюдава засадата. Фургонът и охраната, споменати в съобщението, което я принудиха да напише, щяха да играят ролята на примамка, да подлъжат Хоакин и хората му да напуснат скривалището си и да излязат на открито, за да попаднат в капана.

Без да изпуска поводите на Хелър, Гордън изравни двата коня. Измъкна от джоба си парче въже и свърза здраво китките ѝ, а края на въжето завърза за извитата дръжка на седлото.

— Ако не се беше намесила, Хелър, Муриета сигурно щеше да постигне отмъщението си. — Той се протегна през седлото и напъха носна кърпичка в устата ѝ. Докато се опитваше да извади още една, тя успя да изплюе първата.

— О, той така или иначе ще си отмъсти — отвърна Хелър рязко, като вече не си правеше труда да прикрива омразата си. Усмихна се студено и тържествуващо. — Защото, не се съмнявай, че каквото и да му направите, той ще се върне. — Тя понижи гласа си с една октава. —

Не можеш да го убиеш, Гордън. Никой не може да убие Хоакин Муриета!

Гордън се изхили високо.

— Какво се опитваш да ми кажеш, Хелър? Че Муриета е безсмъртен?

Тя вирна брадичка и безстрашно посрещна погледа му.

— И сам знаеш отговора на този въпрос. Ти ми кажи! — отвърна със същата ледена усмивка. Блъфираше естествено. Не би й хрумвало да се забърка в подобна игра, ако не бе хваната Гордън да се взира с празен поглед в стената на салона, което породя в нея догадки относно странното му многозначително поведение.

— Млъкни, дявол да те вземе! — Преди да успее да промълви и дума, той натика обратно кърпата в устата ѝ, а втората омота около главата ѝ и я върза отзад. — Никой не е безсмъртен. И Муриета е обикновен човек — с дяволски голям късмет досега!

Хелър си помисли, че и да се бе провалила във всичко друго, поне бе посяла семето на съмнението дълбоко у него. Ако Хоакин бъдеше убит, Гордън щеше непрестанно да се пита дали призракт му няма да го посети отново някой ден.

Гордън се изправи на седлото.

— Всеки момент ще се появи *El Bandido Notorio*. — Той се разсмя с приглушен злорад смях. — Ето — продължи той само след секунда, посочвайки облаците прах, които се надигнаха в долината. — Какво ти казах?

Хелър не можеше просто да седи там и да не предприеме нищо. Като дишаше дълбоко през носа, тя напълни дробовете си с въздух и се опита да пици през кърпата.

Гордън пак се разсмя.

— Викай колкото искаш, от тук не може да те чуе.

Хелър знаеше, че онова, което Гордън казва, е самата истина, но независимо от всичко продължаваше с опитите, отново и отново, докато остана без дъх и се наложи да престане. Тя се отпусна тежко напред върху седлото, поемайки с мъка всяка глътка въздух. Изпод притворените си клепачи видя, че Мърдок и хората му са се прикрили зад струпани на едно място огромни речни камъни, а хората на Моугър изчакваха зад завоя на пътя. Погледът ѝ обиколи трите групи мъже. Очите ѝ се изпълниха със сълзи, които бликнаха буйно и неудържимо

по бузите ѝ и попиваха надолу в кърпата. Тялото ѝ се разтърси от необуздани ридания.

Хоакин, Лино и целият им отряд щяха да умрат този ден и то по нейна вина! Планът, който беше измислила, ѝ се струваше толкова лесен и безопасен. Сега ѝ се искаше да не е действала импулсивно. Само ако беше обмислила нещата по-задълбочено...

Секундите се нижеха.

Гордън се присегна през конете да провери пак завързани ли са китките ѝ. Когато тя го погледна, той обясни.

— За всеки случай, любов моя! Не бих желал пак да ти хрумне някоя глупост.

Хелър изскимтя зад кърпата, когато забеляза Хоакин и хората му да ограждат наетия товарен фургон.

Не! Господи! Не! Моля те, Хоакин, виж опасността! — Но тя знаеше, че той няма да го направи, че не може да го направи, преди да е станало прекалено късно.

Когато кочияшът на фургона се обърна и зърна преследващите го ездачи, той размаха камшика и конят му се покри с пяна от бързото препускане, но щом хората на Хоакин откриха огън по него, той дръпна поводите и го спря. После двамата с човека от охраната, седнал до него на капрата, захвърлиха оръжията, вдигнаха ръце и се престориха, че се предават.

Тogaва дойде ред на Мърдок да действа. Той нададе боен вик като индианците и направи знак с ръка на хората си да атакуват. В същото време охранителите на Гордън, предвождани от Ханк, се появиха иззад завоя. Хоакин обърна коня и извика на отряда си да се оттегли, но както и Хелър бе предугадила, вече беше прекалено късно. Те бяха обградени.

Прахоляк и барутен дим се издигнаха към небето и замъглиха въздуха. Изстрелите от пистолети, пушки и карабини се сляха в общ грохот, наподобяващ непрекъснатата експлозия. Хелър се изправи на стремената. Видя първо един мъж, после втори да се свличат от конете след това пък кон изцвили болезнено и падна, хвърляйки ездача си на земята. Друг се впусна стремглаво напред, после си вдигна на задните си крака.

Сред оглушителния трясък от изстрели и викове се дочу командата на Хоакин за отстъпление. Очо и Сантос застреляха

четирима от пазачите на Мърдок, това осигури пролука в обръча, която даде възможност на останалите от отряда да избягат. Оттеглящите се ездачи пришпориха конете и бързо изчезнаха между дърветата, докато Хоакин остана на мястото си, а двата колта в ръцете му бълваха огън, за да осигурят прикритие за хората му.

Тогава Хелър видя Мърдок да се прокрадва зад Хоакин.

— Не-е! — изпищя тя през кърпата.

Мърдок измъкна пушката си от калъфа, прицели се и стреля право в гърба на Хоакин.

Сърцето на Хелър замря и тялото ѝ остана без въздух.

Самотният куршум повали Хоакин от седлото, накара го да се преметне през коня и да се просне във високата кафеникава трева, обрасла около камъните.

Все още държейки пушката, Мърдок вдиша ръка над главата.

— Улучих го! Муриета е мъртъв! — Той слезе от коня и с широка крачка се отправи към мястото, където бе паднал Хоакин, като същевременно не преставаше да крещи: — Великият Хоакин! Прочутият калифорнийски бандит! *El Bandido Notorio!* Едно тъмно петно се раздвижи сред тревата. Очите на Хелър се разшириха, а сърцето ѝ се изпълни с надежда. Тя примигна, сякаш нямаше вяра на замъгленото си зрение.

Видя го отново и остана без дъх. Хвърли крадешком поглед към Гордън — той се взираше в същото място. Дори започна да се надига от седлото, за да има по-добра видимост.

Мислейки трескаво, Хелър обгърна със завързаните си ръце предната издигната част на седлото и срита коня в хълбоците. Той се стресна и се изправи на задни крака, което принуди Гордън да се хвърли да удържи животното.

Долу под тях Мърдок вървеше през тревата — отиваше да прибере плячката си. Внезапно Хоакин изскочи иззад един голям камък, стиснал в ръка бълващия огън колт. Мърдок се олюля назад с израз на ненадейно объркване, после тялото му сякаш се смачка и той падна. Преди още да е докоснал земята, Хоакин се метна на коня и препусна между дърветата.

Гордън нададе разярен вик, хвърли поводите на Хелър и в галоп се понесе надолу по хълма. Нито за миг не се обърна, за да види какво ще се случи с жената, която оставяше зад гърба си.

Поводите паднаха свободно през шията на коня и пред седлото. Хелър повдигна коляно и успя да ги подхване с босия си крак, после ги придърпа обратно до предната издигната част на седлото, където можеше да задържи кожения ремък между пръстите си и да го издърпа колкото е необходимо. Налагаше се да използва и краката, и стъпалата си, за да направлява коня, но тя вярваше, че ще се справи. Трябваше да се справи!

Като обърна коня, Хелър пое надолу по хълма и към завоя на пътя, където пазачите на Моугър бяха причакали Хоакин. Незабелязана от никого, тя премина на другата страна. Насочи се към скалите в края на долината, откъдето започваше изкачването към планината и пещерата там. Щом стигна на височина над върховете на дърветата, тя спря и хвърли поглед назад.

Най-малко дузина тела лежах на дъното на долината. От мястото, където стоеше, те изглеждаха с размерите на кукли и тя не можеше да ги разпознае. Близо да големите камъни се бяха скупчили Гордън и хората му. Внезапно те се обърнаха, смушиха оседланите си коне и също се насочиха към планината. Сърцето на Хелър се сви. Те знаеха как да стигнат до лагера. Тя смушка коня и препусна в галоп. Припомняйки си някогашните уроци по езда, Хелър се приведе максимално напред върху седлото, за да облекчи изкачването на животното по склона. Не беше съвсем сигурна, но ѝ се струваше, че едва ли я очаква много път. Въпреки това минутите се нижеха и изглеждаха часове, а тя се молеше да има достатъчно сили да достигне крайната си цел.

Тъкмо вече беше изкачила билото на планината, когато конят ѝ се подплаши — шестима въоръжени мексиканци изскочиха измежду дърветата и преградиха пътя ѝ. Хелър можеше единствено да скимти зад кърпата, най-после един от тях я позна, пристъпи напред, свали кърпата от устата ѝ и срязва въжето на китките.

— Моугър! Идва насам! — закрещя тя. После погледна през рамо. — На няколко минути път са след мен!

— Лейтенант Лино — извика един от мъжете, който тя си спомни, че се казва Мани. — Грингата се върна.

Лино Торал се появи веднага откъм главната зала на пещерата. Лицето му беше изцапано с кръв и мръсотия, изражението — враждебно.

— Голяма наглост трябва да имаш, за да се дойдеш тук след всичко, което направи. Не си ли доволна? Или искаш да наблюдаваш как умира *El Jefe*?

— Лино, за бога! Пазачите на Моугър са зад мен. Моля те, събери хората си!

Лино кимна с глава към останалите.

— Заемете позиции — беше единственото, което той каза. После хвана коня на Хелър и го отведе в другия край на лагера, при заграждението за животните.

Но когато Хелър понечи да слезе на земята, той я възпря.

— Не можеш да останеш! Тук не си желана.

Тя се вгледа в него, изпълнена с отчаяние.

— Лино, трябва да ме изслушаш. Аз обичам Хоакин. Никога не бих му сторила зло. Нито пък на когото и да било друг. Мислех, че Моугър и Мърдок са повярвали на историята ми. Дадох да се разбере, че е така. Не подозирах, че следят всяка моя стъпка. Господи, Лино, само ако знаех...

— Ти причини голяма болка на *El Jefe* с последното си съобщение. — Гласът му бе пълнен с горчивина — На всички ни причини голяма болка! Загубихме пет души там долу. Пет души, Хелър! Добри хора, със съпруги и деца, с близки, които държат на тях и разчитат на тях. Независимо дали си знаела, че те следят или не, това нямаше да се случи, ако ти не беше толкова безразсъдна да отидеш на своя глава да шпионираш в Ел Дорадо.

Думите му я нараниха дълбоко, защото той беше прав. Не можеше да го отрече. Тя сведе глава. После с тих глас помоли:

— Моля, те, пусни ме да го видя, Лино. Само веднъж. След това ще си отида. Кълна си! Само веднъж!

Силна експлозия под билото на планината подплаши коня й. Хелър се хлъзна от лявата страна на седлото и падна върху Лино, който обаче успя да я сграбчи, преди да е докоснала земята. Без да иска, тя нададе силен писък, когато изгарящата болка прониза гърба й.

Той я задържа пред себе си.

— Ти само се моли силно и се надявай този динамит да е свършил работа и никой от тях да не се е измъкнал, иначе...

— Аз не съм ги довела тук, Лино.

Само секунди след експлозията Абигейл се появи на входа на пещерата.

— Хелър! О, господи, Хелър!

Хелър се хвърли напред с разтворени ръце и грабна леля си в прегръдките си.

— О, лельо! Видях, че Мърдок простреля Хоакин в гърба, но после той пак се качи на коня... Колко лошо е ранен?

Очите на Абигейл се изпълниха със сълзи.

— Много лошо, скъпа. Наистина много лошо! Пепе казва, че куршумът е заседнал до самия гръбнак. Сега той се приготвя да го извади, но съвсем не е сигурен в крайния изход.

Хелър пусна леля си и застана лице в лице с Лино.

— Позволи ми да отида при него, Лино. Той сега има нужда от мен.

Очите на Лино останаха студени, без капка съчувствие.

— Не, той не се нуждае от теб. Елена е при него. Тя е всичко, което му трябва. Върни се в Ел Дорадо! Вземи и леля си!

— Не мога да се върна. Гордън, Моугър ще ме убие!

— Ти се негово надеждно доверено лице, Хелър. Защо би желал те убива?

— Ами, защото... Защото аз... — Гласът ѝ секна, както и способността да се защити. Тя покри с длани лицето си и се опита да потисне надигащата се истерична вълна, която заплашваше да я погълне. Не можеше да обвинява Лино, че отказва да я пусне да види Хоакин, той вярваше, че така го предпазва, но макар Хелър да разбираше основанията му, това с нищо не намаляваше нейната болка. Тя погледна отново към Лино и отправи още една молба:

— Поне ми позволи да остана, докато разбера дали ще живее, или ще умре. Няма да се доближавам до него. Заклевам се! Щом разбера, ще си тръгна, но не ме принуждавай да го направя, преди да знам, Лино. Няма да го понеса! Умолявам те, независимо какво мислиш за мен, разреши ми поне това.

Той кимна.

— Може да останеш, докато Пепе потвърди едното или другото, но при никакви обстоятелства няма да се доближаваш до него и да се опитваш да видиш *El Jefe. Comprende?* — Преди тя да успее да отвърне, той се завъртя на пети и се отдалечи с широки крачки.

Щом Абигейл прибра Хелър в помещението, където спеше, тя настани племенницата си върху сламеника, изми лицето ѝ и среса обърканите ѝ коси.

— Искаш ли да ми разкажеш какво се случи? — попита Абигейл плахо. — Гордън нарани ли те? Да не би той? — тя се извърна настрани, очевидно нямаше смелост да произнесе думите.

Хелър поклати глава.

— Не, не ме е насилвал пак.

Абигейл нежно обхвана с длани лицето ѝ.

— Тогава какво ти направи, Хелър? Как те нарани?

Хелър се отдръпна от нея, повдигна внимателно мръсната нощница над бедрата, после я измъкна бавно през главата.

— Той отново ме би с камшик, лелю, но тази път наистина ме нарани жестоко — каза тя, като се обърна и показа гърба си.

Абигейл ахна присегна се плахо и едва докосна с върха на пръстите си кожата на Хелър.

— Мили боже!

Притиснала нощницата към гърдите си, Хелър се извърна пак към нея. Лицето на Абигейл беше съвсем бледо, а очите я гледаха ужасено.

— Моля те, лелю, умолявам те да не споменаващ нищо за това пред никого!

— Но, Хелър...

— Не! Не бива! Имам си съображения! — настоя тя и Абигейл неохотно се съгласи, после отиде да потърси допълнително одеяло. В отсъствието на леля си, Хелър се измъчваше заради спонтанното си решение. Тя не се съмняваше, че ако покаже на Лино раните от ударите с камшика, той ще се убеди, че тя не предала никого — нито Хоакин, нито хората му. Със сигурност щеше да ѝ се извини незабавно и да си вземе обратно всички ужасни думи, с които я засегна. Но тя не можеше да заличи истинността на онова, което Лино каза, нито да промени стореното от нея. Тя бе твърде наивна и глупава да си въобрази, че е в състояние да изиграе Сам Мърдок — човек, който си

изкарваше прехраната, като преследваше и убиваше други хора. Ако беше слушала внимателно — ама наистина внимателно — докато Хоакин и Лино обсъждаха Мърдок помежду си, сигурно нямаше така непреклонно да се стреми да доказва колко полезна може да бъде.

Полезна! Е, много помогна на Хоакин, няма що! Помогна му да попадне право в засадата!

Студени тръпки пробягаха по гърба ѝ, а разкаянието като ледена буца смрази гърдите ѝ. Имаше неща, които не могат да бъдат извинени, нито поправени или пък простени!

Тя се замисли и над думите на Лино, че Елена е всичко, от което Хоакин се нуждае. Лино го познаваше най-добре. А човек трябваше да е сляп, за да не види колко много Елена обича Хоакин. Екзотичната сеньорита не бе преставала да го обича две десетилетия. Всяка дума, която произнасяше, и всеки жест, който правеше, доказваше силата на чувствата ѝ. Тя беше стояла неизменно до него и в добро, и в лошо. Беше се грижила за него, когато е бил ранен. Елена е била неотлъчно край него, когато е имал нужда да поговори с някого, или когато се е чувствал самотен.

Тя и сега беше там, до него.

По ирония на съдбата Елена Валдес обичаше Хоакин, както той бе обичал своята съпруга, Росита.

Хелър си облече пак нощницата и се сви на топло под одеялото на Абигейл. Толкова неща се случиха от времето, когато пристигна в Сан Франциско и слезе от платформата на влака сред развълнуваната тълпа. Тя предприе това пътуване, с цел да изпробва себе си, да докаже, че се е издигнала над долния си произход и се е превърнала в дама.

Какво не би дала да можеше да върне времето назад! Нещата, които знаеше сега, биха ѝ дали самоувереност да предизвика Елизабет Пениуърт, като ѝ каже, че няма нищо срамно в това да си незаконно дете. Щеше да я увери, че е била зачената с любов и ако не е било нещастното стечение на обстоятелствата, майка ѝ и Джералд Пейтън са щели да се оженят и тя — тяхната дъщеря — да се роди и израсне в Бостън.

Нещастно стечение на обстоятелствата! Колко добре разбираше сега значението на тези думи! Също като майка си и тя едва бе изпитала страстта и любовта, когато целият ѝ живот се обърна с

главата надолу. И ето я сега — също като нея — разделена от човека, когото обича, на път да преживее самотата на майчинството.

Изпита лекота в сърцето, щом си помисли за детето, което носеше. Досега не бе имала време да подреди нещата: голямото значение на самопризнанието на Гордън, прозорливите разкрития на Марта. Досега!

Но сега осъзна, че Хоакин бе този, на когото бе подарила скъпоценния си дар, както го нарече Абигейл — своята девственост. Нейното дете беше от Хоакин, не от Гордън Пиърс. Но радостта ѝ бе примесена с болка. Както собствения ѝ баща Джералд Пейтън, така и Хоакин никога нямаше да узнае, че е участвал в създаването на това дете.

Напълно изтощена, Хелър потъна в дълбок, неспокоен сън.

Събуди се късно следобед на следващия ден, Пепе седеше край нея с кръстосани крака и пееше протяжна тъжна песен. Той спря, когато Хелър отвори очи. Разбрала погрешно присъствието му, тя мигом изпадна в паника.

— Хоакин, той... мъртъв ли е?

— Не. Още е жив. Но куршумът беше заседнал дълбоко. Изгуби много кръв. — Пепе поклати глава.

Следващите четири дни бяха истинско мъчение. Пепе не се появи повече и никой не желаше да разговаря с нея и Абигейл за Хоакин. И тя предположи най-лошото — той умираше!

Хелър беше ходила по нужда, когато на връщане неочаквано се размина с Елена. Те не размениха нито дума, нито пък показаха по някакъв начин, че въобще се познават. Действайки импулсивно, Хелър се втурна към лагера и незабавно се промъкна в помещението, което обитаваше Хоакин, нарушавайки по този начин обещанието си. Но тя трябваше да го види за последен път! Трябваше да се сбoguва с него!

Хоакин лежеше върху натрупани кожи, главата му бе леко повдигната, а мускулестите ръце — неподвижни край тялото. Около кръста му бе привързана широка ивица бинт. Над него гръдният кош беше съвсем открит. Одејало на червени и сиви райета покриваше долната част на тялото му. Хелър коленичи мълчешком до главата му, копнееше да протегне ръка и да го погали, но не се осмеляваше, боеше се, че може да го събуди и да го обезпокои с присъствието си.

— Обичам те, Хоакин Муриета — произнесе тя толкова тихо, че почти не се чу звук. — Никога не съм мислила да ти причиня зло! Ще направя всичко по силите си да поправа стореното, да ти докажа своята преданост и любов!

Очите на Хоакин бавно се отвориха.

— Хе... лър? — Баритоновият му глас звучеше изнемощял и дрезгав.

Тя само стисна зъби, без да смее да помръдне. Само след миг той затвори пак очи и потъна в сън. Съсипана от скръб, Хелър се изправи и напусна помещението, убедена, че е видяла Хоакин за последен път.

До тази сутрин и самият Хоакин бе убеден, че наистина умира. Дори Пепе не му даваше големи надежди, но както и преди неговите мехлеми и отвари, заедно с лечебната сила на ръцете и монотонните му песни, сътвориха чудо с тялото на Хоакин. Днес, пет дни след като бе прострелян, той успя да се поизправи и седна. Болеше го цялото тяло и се чувстваше като в ада, но всъщност не се оплакваше от болката — тя му напомняше, че е жив. През последните пет дни бе спал толкова много, че щеше да му стигне за другите шест живота, които според Елена му оставаха.

Това беше третият път, когато Хоакин се измъкваше на косъм от смъртта. Макар че в известен смисъл той да съжаляваше, че е оцелял — смъртта щеше да го освободи от ужасната клетва и да го защити от собствената му безупречна почтеност.

Той прекара половината сутрин, раздвоен между наранените си чувства, че Хелър не бе дошла да го види, нито се бе поинтересувала за състоянието му, и гнева от това, че го бе предала. С какво беше заслужил нейната ненавист? Той знаеше, че тя ще му е ядосана, защото не я спаси по-рано. И защото не ѝ се довери достатъчно, за да разкрие пред нея плана си. Очевидно е страдала повече от това, отколкото от страха да не бъде изоставена. Той ѝ бе обяснил съображенията си и вярваше, че го е разбрала и му е простила. Е, явно беше сгрешил.

Макар и силно огорчен, Хоакин осъзна, че той и само той носи вина за всичко случило се. Преди всичко негова грешка беше, че Хелър въобще дойде в Ел Дорадо. Тя случайно се оказа на пътя на неговото отмъщение. И вместо да се покаже търпелив и да изчака, докато Хелър

си замине, или поне да промени намеренията си така, че да не бъде застрашена, той си послужи с нея като с пешка на шахматна дъска, за да изиграе играта си с Моугър.

Утре, когато ще има повече сили, ще помоли Лино да я доведе при него. Двамата ще поговорят. И той ще разбере какво терзае ума ѝ. После ще ѝ каже колко много я обича.

Сякаш болката от предстоящата смърт на Хоакин не ѝ бе достатъчна, та Хелър започна да се измъчва от угризения, че по нейна вина той няма да изпълни клетвата си да отмъсти за Росита. През целия следобед и през нощта тя не престана да мисли за всички онези хора, които бяха пряко или косвено наранени и убити от Лутър Моугър. И само поради нейното вмешателство Хоакин нямаше да осъществи така добре замисления си план за отмъщение. Как ѝ се искаше да може поне *нещо* да направи...

Лунната светлина показваше пътя ѝ надолу на слизане от планината. Хелър видя как експлозията, предизвикана от динамита, бе отнесла голям участък от склона и внимаваше да насочва коня към вътрешната страна. От дочутите полугласно разменяни приказки из лагера знаеше, че двама от хората на Моугър са били убити при експлозията, така че не се учудваше повече защо Моугър не се връщаше да нападне лагера.

Конят на Лино изцвили тихо и тя го потупа по шията. Освен него бе откраднала още револвер с кобур — един от ценните предмети в главната зала. Ако положението не беше толкова сериозно, тя положително щеше да се поздрави за дързостта си. Хелър се запита разсеяно какво ли би помислила Елизабет Пениуърт, ако видеше сега ученичката си — облечена в раирана мексиканска риза, възседнала коня по мъжки и с кобур, пристегнат на кръста. Ако някога пак имаше шанса да говори с Елизабет, нищо не би ѝ доставило по-голяма удоволствие от това да каже на многоуважаваната мис Пениуърт, че просто има по-важни неща от благоприличието и благоразумието. Любовта например! Честта! Отмъщението!

Когато зърна светлините на къщата, Хелър се разтрепери, но не смяташе да позволи на нещо толкова незначително като страха да ѝ попречи да извърши онова, което бе намислила.

Тя спря коня на няколко ярда встрани от къщата. Завърза животното на Лино за едно дърво и внимателно заобиколи заграждението за конете и тоалетната. Не се виждаше никой от охраната, но тя вече имаше достатъчно опит, за да бъде нащрек — за всеки случай. Спря се да изчака и да наблюдава. После почака още малко. Стори ѝ се безкрайно дълго време. Най-после, придобила увереност, че никой не я наблюдава, тя се измъкна от прикритието си, прибяга до верандата, отвори вратата и се вмъкна в тъмната спалня. Стаята беше цялата изпотрошена, покривките на леглото и завесите висяха, разкъсани на парцали. Сякаш Гордън бе... О, господи! Дори с очите си да видеше как извършва онова, което беше направил, нямаше да се уплаши повече! Гледката почти я накара да побегне и да потърси безопасност. Нейната предишна спалня бе станала сцена за яростта на Гордън — и на камшика му!

Хелър пое дълбоко дъх, направи усилие да възвърне куража си, после отвори отново вратата и крадешком тръгна по коридора. За един миг си помисли, че къщата е празна, но след това усети миризмата на дима. Опиум. И до сто години да живееше, нямаше да може да заточи спомена за тази гадно сладникава миризма в ноздрите си.

Подобно на котка, която дебне плячката си, стъпка по стъпка, Хелър стигна до салона. Гордън седеше в дълбоко тапицирано кресло и гледаше в стената. Лампата за нагриване на опиума, поставена близо до него, пращеше и черният ѝ дим се издигаше като облак над нея.

— Дойдох вместо Хоакин — каза Хелър с глас, който едва ли можеше да оприличи на своя собствен. — Дойдох да отмъстя за Росита Муриета и за всички останали жени, които си наранил и умъртвил. Дойдох да те убия!

Бележката, оставена от Хелър, изясняваше всичко случило се, след като тя на своя глава бе отишла в Ел Дорадо. Освен това тя молеше Абигейл, Лино и останалите от отряда да намерят сили в душата си да ѝ простят за проявената глупост. „Този път обаче няма да се проваля!“, пишеше Хелър в края на бележката.

Независимо от късния час Абигейл не се колеба дълго как да постъпи — тя отиде право в главната зала, където намери Лино.

— Хоакин трябва да види това — каза Лино, като разгледа набързо бележката.

Абигейл видимо се притесни.

— Не, Лино. Моля те, не го тревожи. Не бива последните часове на човек да са изпълнени с безпокойство.

Лино я изгледа снизходително.

— Мисля, че той ще иска да знае.

Хоакин бе прекарал доста неспокойна вечер с Лино и няколко мъже в обсъждане на окончателния план за превземане на Ел Дорадо. Споразумяха се нападението да е след два дни. Хоакин чувстваше, че до тогава ще е възстановил до голяма степен силите си. Но дори да не станеше така, той не можеше да си позволи повече да изчаква. Безпокоеше се, че предвид всичко случило се, Моугър ще прехвърли отмъщението си върху останалите роби.

— *El Jefe* — каза Лино, влизайки във вътрешното помещение. Хоакин седеше до масата и разсеяно драскаше с ножа чертички върху дървената ѝ повърхност. — Хелър се е върнала в Ел Дорадо.

Хоакин се изправи и потръпна от схващането на краката си.

— Защо? — Абигейл стоеше до Лино, изражението ѝ го подготви за най-лошото.

— Не съм сигурна... — Абигейл извиваше носната си кърпичка. — Ние... тя мислеше, че умираш. Чувстваше се отговорна.

— Отишла е да убие Моугър — заяви Хоакин с равен глас, който незабавно стана гневен, когато попита: — И вие ѝ разрешихте да го

направи?

Очите на Абигейл се напълниха със сълзи.

— Отидох до тоалетната, а когато се върнах, тя беше тръгнала. Ако побързаш, можеш да я настигнеш.

Кипейки от яд, Хоакин измъкна парчето хартия от ръката ѝ и бързо го прочете. *Madre de Dios!* Той захвърли листчето, грабна от масата дългия нож и го пхна в ножницата под червения пояс около кръста си. После прекара ремъка с двата кобура около горната част на бедрата и пристегна здраво кожените каишки.

— Лино, кажи на хората, че има промяна в плана. Ще нападнем Ел Дорадо още тази нощ! Незабавно!

Абигейл пристъпи колебливо към него и докосна ръката му.

— Бъди внимателен с нея, Хоакин. Тя е в ужасно разстроена. Не съм я виждала досега в подобно състояние — обвинява себе си за засадата, поема на гърба си цялата отговорност за мъжете, които загинаха, терзае се за теб, мислейки, че умираш. А на всичко отгоре онзи ужасен човек я беше пребил с камшика. Божичко, горкото дете, гърбът ѝ беше целият в рани от ударите.

Хоакин замръзна, както проверяваше барабаните на револверите.

— Моугър я е бил с камшик?

Абигейл закърши ръце:

— О, господи! Тя ме накара да обеща, че на никого няма да кажа.

Хоакин тръгна да излиза, после се обърна, придърпа Абигейл към себе си и я прегърна:

— Всичко ще бъде наред. Ще я намеря и ще я върна!

Втреченият поглед на Моугър обиколи салона, сякаш той очакваше да се види обкръжен.

— Тук сме само ти, аз и духът на Росита — каза Хелър, без дори с едно трепване да издаде вътрешния си страх от пистолета, който държеше пред себе си като скиптър. Трябваше само да натисне спусъка, да стреля и всичко щеше да свърши. Но и Хелър, подобно на Хоакин, изпитваше необходимост да продължи агонията, дори само за няколко минути, колкото да се надсмее над неговите собствени страхове. — Разбрах, че тази стая всъщност е била първоначалната

къща. — Тя посочи с пистолета стената. — Там ли се намираше леглото на Хоакин и Росита, на тази стена? Там ли я изнасилихте ти и приятелчетата ти? А после преби ли я с камшика?

Лутър присви очи. Ръцете му се свиха в стегнати юмруци, но Хелър нямаше намерение да го оставя на мира.

— Да, естествено, че си го направил. Боят с камшик е нещо, което ти доставя огромно удоволствие. Колко от онези китайски робини, които купуваше, си убил с бича? А правиш ли си чертички на дръжката на камшика, както бандитите правят по оръжията си? — Подигравките се търкаляха една след друга от устата ѝ.

Той се изправи. Очите му бяха студени и безмилостни.

Пренебрегвайки напълно заплашителния му вид, Хелър наклони глава и му хвърли презрителен поглед.

— Но от всички убити от теб, Росита е единствената, чийто дух идва да те спохожда, нали?

Преди два месеца Хелър не би била способна да говори на когото и да е, дори на човек, когото ненавижда, по този саркастичен начин. Нито пък би могла да насочи револвер към някого с намерение да го убие. Но нещата се бяха променили. Тя се бе променила.

Лутър Моугър пристъпи напред и протегна ръка към пистолета ѝ. В този миг обаче изстрел отекна във въздуха и той рязко спря.

— Сигурно нещо се е случило в лагера на робите — каза той и се обърна към вратата да излезе.

— Стой на място или ще те застрелям! — Хелър запъна петлето на револвера и със задоволство видя, че лицето му пребледнява.

Хоакин и хората му оставиха конете край реката, малко по-долу от лагера на робите. Той подаде сигнала и те незабавно обградиха мястото. Всеки имаше определена задача и макар този път охраната да ги превъзхождаше числено, елементът на изненада работеше в тяхна полза.

Безшумен като котка, Хоакин се промъкна зад единия наблюдателен пост. Той се хвърли върху мъжа, сграбчи го през шията и го стисна, държа го, докато дишането му спря и тялото се свлече на земята.

Пазачите седяха около огъня и си приказваха тихичко. Сега, когато Мърдок вече го нямаше да ги командва, те се бяха върнали към предишния си отпуснат начин на живот.

Хоакин се усмихна. Щеше да е по-лесно, отколкото мислеше. Той даде на хората си няколко секунди да се приближат достатъчно и когато се убеди, че всичко е готово, с точен изстрел изхвърли тенекиеното канче от ръката на единия от пазачите. Нощта мигновено лумна в пламъци от последвалата стрелба. Пазачите заизмъкваха револверите от кобурите и също откриха огън по тъмнината около тях. *Bandidos* обаче ясно виждаха мишените си, открояващи се на светлината на огъня.

Само няколко минути след първоначалния изстрел Хоакин излезе на открито и извика:

— Всичко свърши, *amigos!*

Остави Лино да се оправя със ситуацията и да следи за изпълнението на заповедите, а сам той се върна на мястото, където бе завързал Ел Тигре. Започна да се чувства уморен и отпаднал, но не можеше да позволи това да го спре. Трябваше да спаси Хелър от Моугър.

Не знаеше със сигурност колко хора са останали да охраняват къщата, но беше убеден, че са готови за нападението, защото неминуемо са чули изстрелите край реката.

Както и подозираше, една двойка пазачи бяха заели позиция до хамбара, друга — край заграждението за конете и трета — в близост до пътя. Ако имаше още, то Хоакин не ги виждаше, но трябваше да приеме, че са там някъде и го причакват, въоръжени. Като търсеше прикритие, промъквайки се между дърветата, Хоакин предпазливо обиколи къщата, надзърташе през прозорците, с надеждата да види нещо, което да му подсказва къде е Хелър. Видя я заедно с Моугър в салона. Не се мяркаха пазачи в близост до кухнята, затова Хоакин бързо прибяга към вратата.

Кухнята миришеше на ароматно свинско и топли пресни тортили. Хоакин измъкна револверите и крадешком са запромъкна покрай стената. Спря се едва когато стигна до сводестия вход към салона. В огледалото над камината той видя отраженията на Хелър и Моугър. Дръпна се мигновено назад смаян, после погледна отново, Хелър беше насочила револвер към Моугър.

— Не можеш да ме застреляш, Хелър — заяви Моугър с убеден тон. — Не си устроена така, че да отнемаш човешки живот.

— Преди няколко седмици сигурно щях да се съглася с теб — потвърди Хелър, — но нещата се промениха. Аз се промених, в случай че не си забелязал — каза тя, повтаряйки на глас мислите си от преди малко. — И знаеш ли, до голяма степен ти си причината за тази промяна. Първо, като ме накара да повярвам, че си ме компрометирал, после като представи нещата така, все едно съм предала Хоакин, и накрая, като ме накара насила да наблюдавам засадата. О, почти щях да забравя боя с камшик. Още ли мислиш, че не съм в състояние да отнема човешки живот — и конкретно твоя? Е, помисли пак!

Тя повдигна още малко ръката с револвера до височината на рамото си, а палецът ѝ стоеше непохватно върху спусъка.

Лутър отстъпи назад и се спъна в едно малко столче.

— Не ставай глупава, Хелър. Размисли какво правиш. Ако ме убиеш, ще трябва да живееш до края на живота си с чувството за вина. Ами бебето ти? И какво ще стане, когато хората разберат, че си убила невъоръжен човек? Ами те ще...

Бебе? Хоакин обърна очи към тавана. Хелър е бременна? *Dios!* Защо не му беше казала?

Отвън долетя тропот на копита и проехтяха изстрели. После се чу експлозия близо до къщата. Динамит.

Хелър погледна към прозореца.

Лутър Моугър използва момента и с един скок премина разстоянието, което ги разделяше. Блъсва Хелър към стената и изби револвера от ръката ѝ. Той прелетя през стаята и падна върху едно кресло.

Хоакин изскочи като котка от скривалището си и изстреля два куршума близо до главата на Моугър.

Моугър се дръпна стреснат назад, успя да запази равновесие, обърна се и застана с лице срещу врага си. Дишайки тежко, той каза:

— Е, най-последно се срещаме лице в лице, без маски.

Хоакин прибра обратно револверите в кобуриите.

— Как предпочиташ да умреш, Моугър? Куршум? Нож? Ръкопашен бой? Изборът е твой. Дълго чаках този миг. Да сложа край на живота ти, ще означава, че отмъщението ми е приключило.

Хелър си подпря на стената, търсейки опора.

— Хоакин! — Гласът ѝ звучеше дрезгаво, натежал от чувства. Тя тръгна към него, но той ѝ направи знак да се върне и да не мърда. — Мислех, че умираш. Затова напуснах лагера — да отмъстя за теб и Росита.

Той ѝ хвърли поглед през рамо.

— Знам, Хелър, и съжалявам. Не бях разбрал. Трябваше веднага да дойда при теб и да ти кажа. Просто не помислих.

Тогава от коридора долетя друг глас.

— Една жена може да направи много за мъжа, когото обича. — Това беше Елена. — Аз би трябвало да знам това, нали *El Jefe*? — Тя се появи иззад стената и застана в цял ръст пред тях. В ръката си държеше револвер с една цев, насочен право към Хоакин.

— Елена! Какво търсиш тук?

Елена се разсмя.

— Дойдох за теб, Хоакин. Последвах те, както винаги съм го правила, но повече няма да го правя. Ти за пореден предаде любовта ми!

— По дяволите... — Той тръгна към нея.

— Не, не — възпря го тя и изпрати предупредителен изстрел пред краката му. — Не се приближавай до мен или ще ме принудиш да те убия, преди да съм готова да го сторя. — Той спря. — *Gracias*. А сега извади двата револвера от кобуриите, сложи ги на пода и много леко ги бутни към мен. — Когато той започна да се колебае, Елена изпрати един куршум над главата му. — Револверите, *por favor!*

Хоакин се подчини неохотно, после се дръпна назад и застана пред Хелър, за да я предпази.

— Колко благороден жест, Хоакин, но ти винаги си бил аристократ по душа. Посвети целия си живот на борба за благородни каузи. Превърна се в онова, което *los gringos* наричат легенда. Дори след много години — много години след като умреш — хората ще говорят за онова, което си извършил. „*Viva, Хоакин!*“, ще крещят те.

Внезапно вратите на салона се отвориха с трясък под напора на вихрушка от прахоляк. Елена трябваше да вдигне ръка и да закрие очи, за да се предпази от нахлулия в помещението вятър.

Моугър се стрелна към стола и докопа револвера на Хелър.

— Хоакин! — извика Хелър предупредително.

Хоакин мигом мушна ръка под пояса си. Измъкна я и ножът полетя през стаята. Хладното оръжие безпогрешно намери мишената и се заби в гърдите на Моугър.

Моугър замръзна на място. Инстинктивно сви пръсти и револверът изгърмя, изпращайки куршума наслуки. После започна да се свлича към земята, но успя да се хване за стола.

— Ти още не си си отмъстил, Муриета — каза Моугър, едва поемайки си въздух.

— Какво означава това, Моугър?

— Някой ме нае, за да те прогоня от земята ти и да убия жена ти. И докато този човек е жив...

По лицето на Хоакин премина сянка на съмнение.

— Не ти вярвам!

— Истина е! — извика Хелър зад гърба му.

Моугър понечи да отвори уста, но от нея излезе само гъргорене и кръв.

Хоакин разтърси безжизненото му тяло.

— Кой? Дявол да те вземе, кой беше?

Хелър прекоси тичешком стаята и го обгърна с ръце.

— Спри! Хоакин! Престани! Той така и не е разбрал кой го е наел. Който и да е бил, не е искал да се разкрие пред Моугър.

— Тогава значи нищо не е приключило! — Хоакин се извърна настрана. — И никога няма да приключи — прошепна той.

— *Si*, приключи, *querido*. — Елена изпусна револвера си и той тупна глухо на пода.

— Хоакин! Елена е простреляна. — Хелър пак се втурна през стаята, този път към Елена.

След секунда и Хоакин беше при нея, вдигна Елена на ръце и я пренесе на канапето. Той разкъса дрехите ѝ и намери раната.

— Ранена е в корема. — Притисна дупката с една ръка, а с другата започна да развива пояса от кръста си. — Хелър, виж дали Пепе е отвън.

Хелър тръгна към вратата, но зърна Лино и Пепе, които вече се приближаваха към салона. Тържествуващите им усмивки отстъпиха на мрачното изражение, когато видяха Хоакин надвесен над Елена.

Лино хвана Хелър за ръка и я отведе по-настрани да не пречат, а Пепе забърза към Хоакин.

— Трябва да ѝ помогнеш, Пепе — каза Хоакин. — Ти си единственият, който може. Използвай магиите, дето правеше на мен, и я спаси. — Пепе кимна, а Хоакин се поотмести и коленичи до главата на Елена. — По дяволите, Елена! Какво те прихвана всъщност? Защо направи това?

Елена се усмихна едва-едва.

— Ти най-добре от всички би трябвало да знаеш защо, Хоакин. Само ти си обичал толкова силно, колкото аз обичах теб! Но аз съм ревнива. По-скоро бих понесла да те видя мъртъв, отколкото да те дам на друга жена. — Тя изскърца със зъби и впери поглед в тавана. — Сега вече мога да ти кажа... аз накарах моя баща да наеме Лутър Моугър. Мислех, че като убият Росита, ти ще се върнеш при мен, но сгреших. Прости ми, Хоакин! Прости ми!

Хоакин се дръпна рязко като ужилен. Лицето му побледня и заприлича на пергамент.

— Ти? Ти и твоят баща сте наели Моугър да убие... — Думите сякаш го задушаваша. Чу Хелър да плаче, но не бе в състояние да се обърне.

Пепе се отдръпна назад.

— Не става и с магии, *amigo*. Тя не иска да живее.

— *Te amo*, обичам те, Хоакин — извика Елена. — Винаги съм те обичала! Ще ми простиш ли? — Тя протегна ръка. — *Por favor, querido mio!*

Хоакин не помръдна. Само едно мускулче потрепваше отстрани на устата му.

След дълга пауза той се отпусна до нея, после отдръпна тъмен кичур коси от бузата ѝ. Знаеше, че трябва да остави нещата каквито са.

— Прощавам ти, Елена — прошепна той. Наведе се напред и целуна полуотворените ѝ устни.

— *Gracias*, мой храбър, *vaquero*. *Vaya con Dios!* — Ръката ѝ докосна леко неговата и се отпусна настрани.

— Елена!

— Ела, Хелър — настоя Лино кротко. — Той има нужда от време да преосмисли нещата.

Той я изведе навън и ѝ помогна да възседне един кон. Преди да дръпне поводите и да потегли, Хелър хвърли поглед назад през разтворените врати — Хоакин все още бе коленичил до тялото на

Елена и продължаваше да държи ръката ѝ. С изключение на Пепе, Хоакин и още един-двама, които останаха в Ел Дорадо, всички останали поеха обратно към планината. Отдавна бе минало полунощ. Радостните викове на хората от отряда се смесваха с тези на робите, възседнали по двама взетите от Ел Дорадо коне.

— Какво ще стане с тях? — попита Хелър. Тя имаше предвид деветимата останали живи пазачи на Моугър, които яздеха пред нея и Лино.

— Ще бъдат отведени в Марипоса и съдени. Надявам се да ги обесят, ако питаш мен.

— Ами аз?

— Зависи само от теб самата, Хелър. Хоакин те обича.

— И аз мислех така за известно време, но сега... вече не съм толкова сигурна.

— Смятам, че трябва незабавно да си съберем багажа от Ел Дорадо и да тръгнем възможно най-бързо — каза Хелър на Абигейл веднага след пристигането си в лагера. — Колкото по-бързо тръгнем, толкова по-скоро ще вземем влак и ще се върнем в Бостън, където ни е мястото. Всичко случило се тук... стана по моя вина. Дори Хоакин да ме обича и да иска да бъда с него, аз не мисля, че мога да се приспособя към този начин на живот. Той е твърде... първичен, твърде суров. Елизабет Пениуърт беше права за едно, лельо. Западняците са диваци. Аз... — Тя избухна в ридания и скри лице в дланите си.

— Хелър, скъпа, не бива да обвиняваш себе си. Ти не носиш отговорност за нищо. — Абигейл протегна ръце и прегърна племенницата си. — А колкото до заминаването... можеш да вземеш решение и по-късно, след като си починеш и възстановиш силите си.

Хелър изглеждаше замаяна и посърнала.

— Да, лельо, права си — каза тя вяло. — Не желая да вземам прибързани решения. Смятам да легна за малко и да си почина. Чувствам се ужасно изморена.

Малко преди зазоряване сънят на Хелър бе смутен от силно пеене. Тя се протегна, прозина се и се обърна на другата страна, но мястото до нея върху импровизираното легло, бе празно. Притеснена от отсъствието на Абигейл, тя стана и тръгна към изхода. Колкото по-

навън отиваше, толкова по-силни ставаха гласовете, а вече се дочуваха и звуци на китара.

Грамаден, буйно пламтящ огън осветяваше целия лагер, чиито обитатели се бяха увеличили значително, допълнени от освободените роби и новодошлите — някои от тях Хелър бе виждала и знаеше, че са прислужници в Ел Дорадо. Пепе и още двама мъже преминаха близо до нея, те пееха и размахваха тенекиените чаши в ритъма на китарата.

Фиеста! Хелър сви ъгълчетата на устатата си в мрачна гримаса. Как можеха те да празнуват в такъв момент? Току-що бяха загинали хора. Дори телата им още не бяха погребани.

Лино остави хубавата сеньорита, с която танцуваше, и се запъти към нея.

— Не одобряваш ли нашето празненство?

Хелър му хвърли поглед, пълен с горчивина.

— Да одобрявам? Не, не го одобрявам! Мисля, че това е проява на варварство — да пееш и танцуваш, когато... — Тя спря, защото риданието ѝ попречи да продължи.

Лино само сви рамене.

— Сигурно е така според бостънските норми за поведение. Но тук не е Бостън, Хелър. Погледни тези хора. — Той посочи към групата. — Те дойдоха в Ел Дорадо по една-единствена причина. Бяха чули, че Хоакин Муриета се нуждае от помощта им да освободи робите в Ел Дорадо. Вярно е, че много от тях имаха приятели или роднини сред робите, но не всички. Някои дойдоха само заради честта и привилегията да яздят рамо до рамо с *El Jefe* и да служат на неговата кауза. Да, загинаха хора! За съжаление, това беше неизбежно, но те го знаеха — всички, без изключение! Те обаче победиха и сега се радват, че са останали живи. Това именно празнуват днес, Хелър. Животът! Не смъртта. Мисля, че ти ги съдиш прибързано, както аз теб след засадата. — Хелър вдигна очи и срещна втренчения му поглед. — Не биваше да те обвинявам, че си предала Хоакин. Надявам се да ми простиш!

Правейки невероятни усилия да се държи на крака, тя отвърна:

— Няма какво да ти прощавам, Лино. Знаем, че се опитваше да го предпазиш. И аз щях да направя същото. — Пресегна се и стисна ръката му. — А сега, би ли ме извинил, чувствам се ужасно уморена. Смятам пак да полегна и да се опитам още малко да...

Изведнъж сред пеенето се откри един глас, който се провикна:
— *Viva*, Хоакин!

Китарата млъкна незабавно и всички разговори секнаха. Откъм пътя, който водеше надолу към Ел Дорадо, се появи Хоакин, яхнал Ел Тигре. Великолепният кон запристъпя нетърпеливо под ездача си, когато той дръпна поводите и го спря на място. Група мъже начело с Хуан Алварато изминаха тичешком разстоянието до него и свалиха Хоакин от коня. Със смях и викове те почти занесоха своя предводител до огъня.

Леви Ортега дрънна един акорд на китарата, след което подхвана поредната танцова мелодия.

Хелър стоеше в сянката, настрани от веселбата, но нуждата от почивка вече не заемаше основно място в ума ѝ. Без предупреждение Лино я сграбчи за ръката и я затегли към танцуващите край огъня.

— Лино, моля те. Не искам да танцувам — възпротиви се тя.

— Това е празненство за живота, Хелър. Забрави ли?

Тя въздъхна и кимна в знак на съгласие, после улови ръката на Лино. Той започна да ѝ показва основете стъпки, но Хелър дори не се стараеше да ги запомни.

Независимо от вътрешната ѝ нагласа обаче, танцът, музиката и прекрасната лунна нощ оказаха своето въздействие върху нея. Тя затвори очи. Мислите ѝ я отведоха на друго място, в една хотелска стая в Сан Франциско, където Хоакин стоеше до прозореца, а лунната светлина позлатяваше тялото му. Устните ѝ се раздвижиха едва забележимо, докато тя се усмихваше на спомена и после се отдаде на танца.

— За някой специален човек ли е предназначена тази усмивка, сеньорита?

Хоакин я гледаше как бавно отваря очи. Той вдигна ръка и я протегна към нея, но тя отскочи назад, сякаш го предизвикваше. Усмивката ѝ изглеждаше особено загадъчна, сякаш не изразяваше веселие, а някакво обещание за все още несбъднати неща.

Хелър вдигна предизвикателно ръце над главата си и защрака с пръсти в ритъма на китарата. Останалите танцьори започнаха един по един да се оттеглят встрани — и те като Хоакин бяха очаровани от танца на Хелър. Не се чуваше друг звук, освен мелодията на китарата — нито цвилене на кон, нито дори пращенето на съчки в огъня.

Хоакин беше омаян! Беше влюбен!

Неспособен да се сдържа повече, той пристъпи към нея. Обиколи я с ръце на бедрата, после тя него. По някакъв тайнствен начин те сякаш предусещаха взаимно движенията си, все едно предварително бяха репетирали стъпките. После заеха обща позиция, телата им изправени толкова близо, че почти се докосваха.

Музиката спря, а те продължаваха да стоят лице в лице, неподвижни като истинска жива картина, символ на спираща дъха страст.

Хелър не можеше да откъсне очи от него. Красивите му мургави черти и обаятелната му мъжественост просто стопяваха решимостта ѝ. Създаваха в нея хаос от емоции и чувства, защото тя много добре знаеше, че ако сега не се обърне и не избяга в пещерата, ако му позволи да ѝ говори, да я докосне, никога няма да е състояние да го остави и да се върне у дома. Хелър понечи да се извърне с голямо усилие на волята.

Но Хоакин я улови за ръката и я задържа с лице към себе си.

— Не ме напускай, Хелър! Нито сега, нито когато и да било!

Тя просто не смееше да проговори, но трябваше да каже нещо.

— Не мога да остана с теб, Хоакин. Прекалено много неща стоят помежду ни — Росита, Елена. Не приличам на никоя от тях. Не мога да заема ничие място.

— Аз и не бих искал да го правиш, *querida!*

— Но ти толкова много си ги обичал.

— Обичах Росита, но то беше отдавна, Хелър. В младостта ми. А Елена... държах много на Елена, но никога не съм я обичал. И тя го знаеше. Винаги го е знаела. Предполагам, че затова се опита да ме убие. — Той я взе в прегръдките си и зарови лице в блестящите ѝ коси.

Преди Хелър да разбере какво става, Хоакин я взе на ръце и я понесе далече от фиестата към края на лагера, на скалите, надвесени над бързата река.

Там той я пусна и те застанаха един до друг, вперили погледи в небето, което пред очите ѝ променяше цвета си — от сиво-синьо, до нежнорозово и златно — златото на Ел Дорадо. Зад тях Леви Ортега продължаваше да свири на китарата, тихо и нежно. Любовна песен!

— Обичам те, Хоакин, но се страхувам. Случиха се толкова неща! Как бихме могли да преодолеем всичко това?

— Като си вярваме и се доверяваме един на друг. И аз те обичам Хелър! Обичам те повече, отколкото съм в състояние да изразя. Заедно ще съумеем да загърбим миналото си и да започнем нов живот.

— О, Хоакин! — въздъхна тя, после облегна буза на гърдите му и се загледа в слънцето, което бавно изплуваше над върха на планината. — Толкова много искам да ти вярвам... — прошепна Хелър. После постави длан на корема си и се замисли за своето дете, за тяхното дете!

— Виж, Хелър. Слънцето. Новият ден! Ново начало! Какво ще кажеш?

— Ще кажа — да! Мисля, че когато се отнася до теб, аз винаги ще казвам да!

— Хубаво, защото страшно мразя думата не!

Тя се облегна цялата на него и го погледна.

— Кой си ти, Хоакин? Какво си наистина? Човек, легенда, дявол или ангел?

Той сведе очи към вдигнатото ѝ лице и само се усмихна. Появил се ненадейно откъде, топлият утринен ветрец ги обгърна в прегръдката си...

ЕПИЛОГ

Както тъмнеещите сенки се прокрадваха над Сиера Невада, така и разбойникът вятър се промъкваше в пещерата да отмъкне аления пояс на нощното наметало. Подет от вятъра, малкият огън се разгаряше все по-силно и хвърляше жълтата си светлина върху стария човек, сгушен под своето пончо.

— Дядо — каза малкото момченце, свито до него, — да се махаме от това място. Страх ме е. Тук има призраци.

Старецът се засмя.

— Няма никакви призраци, само спомените и вятъра...

Отвън долетя пронизителен писък на нощна птица като злокобно предупреждение.

С измършавялата си ръка старецът мушна съчка в огъня и разрови въглените, докато се разгоряха с ярък пламък.

— Има една легенда, която искам да ти разкажа, синко — каза той, а бездънните му черни очи отразяваха златните отблясъци на огъня. — Тя е за Хоакин Муриета, *El Bandido Notorio*. Не си я чувал още, нали?

Момчето поклати глава.

— Не, дядо.

Старият човек се усмихна.

— Хубаво. И така, това се случило преди много години... — започна той, както го бе правил толкова пъти досега...

Над долината Ел Дорадо, на златната лунна светлина, се откри силуетът на конник и проехтя вик в нощта:

— Аз съм Хоакин. Ще запомните името ми!

А нощният вятър зашепна: „*Viva*, Хоакин!“.

Издание:

Шели Милър. Докосни зората

Американска. Първо издание

ИК „Ирис“, София, 2006

Редактор: Правда Панова

Коректор: Виолета Иванова

ISBN: 954-455-07-73

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.